PETER HØEG

Fata tăcută

ROMANUL SECOLULUI XXI

UNIVERS

Peter Høeg (n. 1957, Copenhaga) a debutat în 1988, cu volumul *Reprezentare despre secolul al XX-lea*, care a fost tradus și sub titlul *Istoria viselor daneze.* A publicat apoi *Povestiri despre noapte,* care a atras atenția criticii asupra sa și i-a adus mai multe premii literare. Însă cartea care l-a consacrat în plan internațional, a fost tradusă în peste treizeci de țări și a rămas timp de douăzeci și șase de săptămâni în lista de best-sellers a ziarului *New York Times* a fost *Cum simte domnișoara Smilla zăpada*, publicată în 1992. A mai scris romanele *Marginalii* (1993*), Femeia și maimuța* (1996), *Fata tăcută* (2006) și *Copiii paznicilor de elefanți* (2010).

„Un roman ca *Fata tăcută*, în care se întrepătrund știința, erudiția și revelațiile, putea fi scris numai de Høeg."

Publishers Weekly

„Descris de criticii europeni ca un roman postmodern, *Fata tăcută* a fost comparată cu cărțile lui John Barth și Thomas Pynchon pentru jocul cu detaliile și firul narativ plin de dislocări (...). Paginile sale sunt pline de referințe despre teologie, muzică, filosofie, cultura pop și știință."

The Times

ROMANUL SECOLULUI XXI

UNIVERS

ROMANUL
SECOLULUI
XXI

UNIVERS

Traducerea acestei cărți a fost subvenționată de
Danish Arts Council Committee for Literature.

STATENS
KUNSTRÅD
DANISH ARTS COUNCIL

PETER HØEG

Fata tăcută

Traducere din limba daneză,
prefață și note de
GRETE TARTLER

UNIVERS

Redactor Diana Crupenschi
Corector Irinel Antoniu
Tehnoredactor Constantin Niţă

PETER HØEG
DEN STILLE PIGE

© Peter Høeg & Rosinante/GB forlagene A/S, Copenhagen 2006.
Published by agreement with the Gyldendal Group Agency.
© Editura UNIVERS, 2012, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-99931-13-56-0

O partitură a sincretismelor și sinesteziilor

1. Peter Høeg și identitatea daneză

Peter Høeg a „izbucnit" între numele de prim rang ale literaturii contemporane universale în 1992, odată cu publicarea romanului *Cum simte domnișoara Smilla zăpada*[1]. Scris cu nerv și lirism, petrecându-se în lumea enigmaticei Thule (Groenlanda, Marea Nordului), cu personaje neobișnuite, în căutarea unor taine ținând atât de arhetip, cât și de realitatea contemporană, romanul a atras atenția publicului și criticii, fiind ecranizat în 1997 de August Bille[2] într-un film de succes. Mulți au pus acest impact pe seama unor teme New Age, vehiculate intens în zilele noastre, precum rezolvarea „stării apocaliptice" a omenirii prin întoarcere la spiritualitate, trezirea conștiinței, ecologism, holism, feminism, precum și pe seama alăturării ezoterismului subiacent unor teme de *science-fantasy*, de „călătorii extraordinare", fără a renunța totuși la structura și stilul alert de roman „polițist". Realitatea e însă că scriitura lui Peter Høeg reia, integrându-se perfect în tot ce înseamnă „modă" actuală, trăsături specifice danității, a căror evocare e necesară pentru înțelegerea operei[3].

Prin tradiție, danezii, cu educația grundtvigiană[4] în sânge, sunt neîncrezători în tot ce înseamnă excepție, fantezie exagerată, talente

---

1. Pentru versiunea în limba română cf. Peter Høeg, *Cum simte domnișoara Smilla zăpada*, traducere din daneză de Valeriu Munteanu, Editura Univers, 1997.

2. August Bille, n. 9 noiembrie 1948, regizor danez, în prezent trăiește în China.

3. În continuare am preluat unele idei și fragmente de text din capitolul despre civilizația daneză cuprins în Grete Tartler, *Europa națiunilor, Europa rațiunilor*, Cartea Românească, București 2001, pp. 122-139.

4. Nikolai Frederik Severin Grundtvig (1783-1872), scriitorul, moralistul, teologul, politicianul și educatorul care a marcat identitatea daneză de mulțumire interioară, fără fast și elitism, de comunitarism și dorința de a învăța toată viața.

sau capacități speciale; crescuți în spiritul „legilor lui Jante", formulate de către scriitorul norvegian Aksel Sandemose[1] (care reprezintă o definiție de neocolit în lecturile despre aceste meleaguri, făcând din „noi" – motiv de mândrie și considerând eul un „nimic fără „noi"), danezii au un rol aparte în civilizația nordică. În ciuda declaratei modestii și „platitudini", a modului de a fi activi în comunitate, au o melancolie care îi face să viseze neîncetat la *hygge*, starea plăcută cu povești din jurul lumânărilor aprinse, și nu disprețuiesc „expansiunea înăuntru", care a început în urma războaielor napoleoniene. În 1814 danezii au fost nevoiți să renunțe la Norvegia și să încheie pace cu Suedia, pierderile teritoriale instaurând la nivel național atmosfera de depresie[2] și retragere în sine; a urmat însă „epoca de aur" a concentrării asupra conturului spiritual, asupra muzicii, picturii, literaturii. Datorită teologului Grundtvig, convins că evoluția unui popor depinde nu numai de credința sa, ci și de educație, s-a impus așa-numita *folkeoplysning*[3] – pe care, într-un fel, Peter Høeg o continuă prin romanele sale marcate de convingerea în posibilitățile de transformare a conștiinței. Grundtvigiene sunt interesul său pentru vechile mitologii[4], un evident optimism față de posibilitățile oamenilor de a evolua, acceptarea orientărilor politice și religioase de orice natură, interesul pentru ecologism. Modelul etic și social grundtvigian, care a schimbat definitiv spiritul danez, poate fi regăsit în convingerea lui Peter Høeg că schimbarea începe cu fiecare individ, că muzica și sentențiile pot avea un rol hotărâtor în modificarea personalității.

---

1. Aksel Sandemose, 1899-1965, danez născut la Nykobing Mors, emigrat în 1930 în Norvegia, a cunoscut succesul prin romanele *Ross Danezul*, *Un marinar la țărm* și *Un fugar își trece peste urmă* (roman autobiografic, din care provine și *Janteloven*. Personajul principal descrie provincia ca pe o cameră de tortură spirituală în care toți încearcă să se anihileze unii pe alții). Influențat, în tinerețe, de Jack London și Joseph Conrad, a călătorit prin America, Indiile de Vest și Canada. În perioada celui de-al doilea război mondial a făcut parte din mișcarea de rezistență.

2. Care se poate vedea în vestitele cântece patriotice cântate și astăzi, vezi *Langt højere bjerge* de Grundtvig, pe ideea că unii au munți înalți, dar danezii nu-și doresc decât câmpia unde toți sunt la fel: democrația... spiritul pragmatic).

3. „Luminarea poporului": libera alegere a subiectului de studiat, participarea liberă și libera inițiativă, ca și alegerea profesorului; toate acestea sprijinite de către stat. Toate acestea continuă până în zilele noastre (de bună voie, danezii se înscriu într-un fel de „universități populare" de mai multe ori de-a lungul vieții).

4. Grundtvig a readus în prim plan vechile mitologii, traducând *Gesta Danorum* a lui Saxo Grammaticus – din care provine și legenda lui Amled / Hamlet –, reeditând legendele precreștine islandeze și readucând în atenția lumii miturile nordice.

Şi totuşi, Epoca de Aur daneză (*Guldalderen*) nu a întărit doar egalitarismul. „Izbirea de Europa", care a produs „întoarcerea spre lăuntru", spre autocunoaştere, autodefinire, a deschis şi calea interesului pentru inventivitate, talent. „Suntem înconjuraţi din toate părţile de apă şi am pierdut toate războaiele..." spune poetul Klaus Rifbjerg. O lume a melancoliei şi a lipsei de neobişnuit – „dar dintr-o dată lumina se schimbă, în aer pluteşte o melodie, mirosul mării şi o mierlă cântând pe acoperiş..."

Hans Christian Andersen, povestitorul care, pe lângă sufletul de poet, mai avea şi un altul, de jurnalist şi reporter, scria, pornit la 1840 într-o călătorie prin Europa[1]: „Nu se vede totul la fel de bine de jos! Urcaţi muntele! Lăsaţi aerul proaspăt al înălţimilor să adie, bucuraţi-vă deopotrivă de ceea ce e măreţ afară şi frumos acasă!" Munţii ca simbol al năzuinţei, al dorului de călătorie, de aventură, preocuparea pentru ecologism şi biserica-natură, ironia – *det danske grin*, „rânjetul" danez – ca metodă de a contrabalansa exaltarea şi vorbele mari, interesul pentru Orient şi alte religii, toleranţa şi intuiţia politică[2], toate aceste trăsături pe care Andersen le-a alăturat spiritului danez pot fi regăsite şi în scrierile lui Peter Høeg. De altfel, în *Fata tăcută* apar deseori referinţe la basmele acestuia. De exemplu, vorbind despre mitologia nordică, („Vølven. Vrăjitoarea din *Amnarul* lui H. C. Andersen. Hetaira pe care a izbit-o Marpa") autorul ţese un întreg joc de sensuri în jurul personajului Ole Lukøje, care aduce somnul desfăcând asupra copiilor o umbrelă pentru vise, dar are şi un frate cu acelaşi nume care vine o singură dată, Moartea.

Referinţele høegiene nu ocolesc nici scrierile filozofice ale lui Kierkegaard. În *Fata tăcută,* Kierkegaard e invocat ca personaj din umbră, chiar dacă nu lipseşte uneori ironia. „Ar fi trebuit să fie de faţă". „Kierkegaard scrie undeva că nu trebuie decât să mergi înainte şi toate merg ca pe roate. Ar fi trebuit să fie şi el de faţă în seara aceea." „La începutul lui *Sau-sau,* Kierkegaard scrie că, între simţuri, favoritul său e auzul. Îşi putea îngădui să scrie aşa ceva, fiindcă la jumătatea secolului al nouăsprezecelea nu fusese inventat

1. H.C. Andersen, *Bazarul unui poet,* în româneşte de Grete Tartler, Editura Univers, Bucureşti, 2000.

2. Aproape două secole au trecut până ce Europa a înţeles ceea ce Andersen descoperise îndată, intuitiv: că Turcia nu poate fi exclusă din întregul politic, spiritual şi economic al continentului.

interfonul. Ar fi trebuit să fie de față în seara asta. Instalația de amplificare sfârâia ca un curcan la cuptor".

În 1946, dramaturgul Kjeld Abell descrisese danitatea ca pe o cetate de mătase, în piesa *Silkeborg* (chiar așa se traduce numele acestui oraș care există în realitate, și pe care îl amintește și Peter Høeg). Mătasea pe care nici un dușman nu o poate învinge: la prima vedere moale și mlădioasă, se umflă în furtună, devine o apărătoare puternică precum flamura victorioasă care mătură totul în jur. În vreme de război danezul e brav, în vreme de pace e negustor sau țăran plin de umor, sceptic față de autorități și cuvinte mari, gata să ochească ocaziile, dar nu totdeauna investind energie pentru a le exploata. Personajele lui Peter Høeg transmit la rândul lor această viziune asupra Danemarcei. Toți sunt egali, indiferent de starea socială, vârstă, chiar dacă sunt minoritari – și, evident, minoritățile sunt un subiect de neocolit în zilele noastre[1]. Chiar dacă există excepții, fenomene neobișnuite – precum fata cu puteri îngerești, clovnul iluminat sau maica mireană cu centură neagră de *aikido* din *Fata tăcută* – autorul are mereu grijă să atragă atenția asupra riscurilor: „Dar e un efort. Victoriile noastre sunt la fel. Și suferințele. Încearcă o clipă să simți ușurarea din ceea ce e obișnuit". De aceea, indiferent de anvergura fanteziei din cărțile høegiene, personajele se tutuiesc (în zilele noastre danezii aproape că nu mai folosesc vechile formule de politețe, decât la Curtea regală; daneza a devenit aproape o limbă în care nu mai există decât persoana a doua singular).

„Caracterul marinăresc" danez, deseori luat peste picior (după bombardarea flotei, în 1807, de către englezi, s-a pus serios întrebarea „ce înseamnă să fii danez fără flotă și fără Norvegia"), apare și la personajele lui Peter Høeg – de altfel, el însuși a fost marinar în tinerețe.

Nu în ultimul rând, umorul, care îndulcește și cele mai acute situații, e o caracteristică daneză la care autorul *Fetei tăcute* recurge spre a relaxa narațiunea exact în momentele cele mai neverosimile. Și în *Sau-sau* de Kierkegaard, personajul A cere ca suprem dar din partea zeilor să aibă mereu râsul de partea sa, iar zeii aprobă, râzând.[2]

---

1. Un exemplu de toleranță daneză e „așezarea liberă" Christiania, fondată de un grup de *hippies* care au ocupat niște vechi cazărmi militare, declarând Christiania independentă de Danemarca și votându-și propriile legi. În ciuda protestelor unor danezi care consideră legalizarea drogurilor inacceptabilă, așezarea este tolerată din respect pentru „modul alternativ de viață".

2. Søren Kierkengaard, „Enten-eller I", în *Søren Kierkegaards Skrifter* II, Copenhaga, Gads 1997, p. 52.

2. Viața, opera lui Peter Høeg

Peter Høeg s-a născut la Copenhaga, la 17 mai 1957. Deține o licență în literatură de la Universitatea din Copenhaga (1984). Înainte de a fi scriitor a avut experiența vieții de marinar, balerin și actor, a practicat alpinisul și scrima, a călătorit în toată lumea, până într-un moment în care – după cum spune el însuși – a realizat că adevăratul sens al călătoriilor e spre lăuntru, spre descoperirea propriului sine. Debutul scriitoricesc a avut loc în 1988, la editura Rosinante[1] cu povestirile *Forestilling om det Tyvende århundrede* (*Reprezentare despre secolul al XX-lea*, carte tradusă și sub titlul *Istoria viselor daneze*)[2], la care autorul a lucrat, după spusele sale, șase ani, revăzând fiecare capitol de douăzeci de ori și renunțând la sute de pagini.

Volume publicate:

Forestilling om det Tyvende århundrede (*Reprezentare despre secolul al XX-lea*), 1988

Fortællinger om natten (*Povestiri despre noapte*), 1990

Frøken Smillas fornemmelse for sne (*Cum simte domnișoara Smilla zăpada*), 1992

De måske egnede (*Cei poate potriviți*), 1993

Kvinden og aben (*Femeia și maimuța*), 1996

Den stille pige (*Fata tăcută*), 2006

Elefantpassernes børn (*Copiii paznicilor de elefanți*), 2010.

Debutul în proză scurtă și următorul volum de povestiri, *Fortællinger om natten* (*Povestiri despre noapte*), 1990, cu întâmplări petrecute toate în aceeași noapte, 19 martie 1929, deși în locuri diferite: povești de dragoste sau despre viața unor artiști, cu atacuri la convenționalismul vieții daneze – i-au adus lui Peter Høeg reputația de mare stilist. Succesul la critică a fost încununat de câteva premii (de la cel de literatură al ziarului *Weekendavisen*, 1988, la cel al autorilor de romane polițiste din Scandinavia, 1992, la Premiul Criticilor, 1993, bursa Herman Bang, 1993, *Laurii de aur*, 1994, sau premiul Silver Dagger, 1994).

Dar adevăratul succes de public, în plan internațional, s-a consolidat după apariția romanelor sale. *Frøken Smillas fornemmelse for*

1. Toate volumele lui Peter Høeg au apărut la această editură, Rosinante, Copenhaga, așa încât ea nu va mai fi menționată în continuare.

2. Povestiri (care pot fi privite, în spirit postmodern, și ca roman).

sne (Cum simte domnișoara Smilla zăpada, 1992), ecranizat în 1997 de August Bille, l-a propulsat pe Peter Høeg printre cei mai apreciați autori contemporani.

De måske egnede (*Cei poate potriviți,* 1993 – tradus și sub titlul *Marginalii*), roman din lumea adolescenților neadaptați la convenționalitatea unei școli private din anii '70, în care critica a descifrat și un autoportret høegian, descrie lumea provincială, închisă, a copilăriei daneze și lansează tema compasiunii, reluată ulterior.

Prin *Kvinden og aben* (*Femeia și maimuța,* 1996) apare, dincolo de povestea de dragoste între o femeie și un cimpanzeu neobișnuit, amintind oarecum de zeii din *Planeta maimuțelor,* ideea că evoluția interioară – animalul care devine om – poate avea loc și în mijlocul tumultului vieții, nefiind necesară izolarea, ci doar concentrarea și o viață dusă năzuind Binele.

Peste zece ani, *Den stille pige (Fata tăcută*, 2006), thriller spiritual, reia tema transformării la alt nivel: al omului devenind zeu. Prin povestea clovnului care descifrează lumea prin sunete și pornește în aventura salvării unor copii cu capacități suprasenzoriale, capabili să schimbe realitatea. Realismul magic al scriiturii aduce laolaltă oameni, haruri stranii, muzici, înțelepciuni sincretice, fără ca romanul să renunțe la densitatea și tensiunea acțiunii, nici la ironie și umor.

Elefantpassernes børn (Copiii paznicilor de elefanți), 2010, roman pornind de la maxima indiană: „Vrei să fii prieten cu un paznic de elefant? Atunci asigură-te întâi că ai loc pentru elefant", continuă această linie a umorului și fanteziei, dar într-o manieră stilistică diferită.

Despre viața lui Peter Høeg nu se știe prea mult, autorul cultivând, declarat, un mit al retragerii din viața publică și al izolării. Dă rareori interviuri, iar când o face, spune mereu că e important să faci o pauză, să contempli timpul ieșind în afara lui – că o carte e un fenomen lent, în comparație cu viteza societății[1]. Modest, nu se consideră „un simbol danez", cum a fost numit de critica internațională, declarând în puținele interviuri pe care le-a dat că își vede rolul, dincolo

1. Interviurile din care am extras citatele și informațiile de mai jos sunt apărute după publicarea ultimelor două romane. Cf. Carsten Andersen, Peter Høeg, „Jeg har været for alvorlig", în *Politiken*, 2 septembrie 2010, http://politiken.dk/kultur/boger/skonlitteratur_boger/ECE1049638/peter-hoeeg-jeg-har-vaeret-for-alvorlig/ și Peter Høeg, „The Silence". Radio feature, in Russian, English transcript available. Podstantsiya.ru, Silence. Peter Høeg's Interview for Russia, 2007 accesat 13 august 2012.

de scrierea cărților, în viața de familie (educarea propriilor copii) și căutarea unei ținte spirituale. După ce a explorat toată lumea și-a dat seama că singura călătorie valabilă e „spre înăuntru", după ce a aflat toate gusturile a înțeles că adevărata „bucătărie" (creația dumnezeiască) include și meditația[1]. Deși apare rareori în public, recunoaște totuși că simte nevoia unui dialog cu prietenii și le citește câteodată din paginile scrise (dar niciodată unui public larg). Îi place să afirme că „trăiește ca orice danez" în orășelul „de la cea mai mare altitudine din Danemarca", Nørre Snede, unde găsește timp să scrie zilnic, pe coli A4, de mână (declara asta în 2007) și să caute prin rugăciune și practica meditației Dzogchen (budism tibetan), sub îndrumarea istoricului ideilor Jes Bertelsen, calea de dincolo de cuvinte. Cu banii câștigați de pe urma tirajelor de masă a întemeiat o fundație spre a combate sărăcia din Africa și Tibet. La muzică spune că nu se pricepe prea bine, declarându-se un „ascultător naiv", cu preferință pentru Bach, melodii exotice și „zgomotele orașului" (ceea ce dezvăluie și un interes pentru muzica modernă), Chopin, desigur Mozart (dar acestuia din urmă îi pune în seamă o ambiguitate – ilustrată de caracterul lui Kain, afaceristul convertit la calea trezirei conștiinței[2]). Prin temele și personajele speciale pe care le alege își propune să combată convenționalitatea vieții daneze, birocrația, rigiditatea simțului datoriei, de fapt cărămizile tradiției cultivate în țara unde „nimeni nu trebuie să iasă în evidență". Fiecare carte e scrisă stilistic diferit, dar, după cum se va vedea în continuare, firul comun nu lipsește.

3. Fata tăcută: *muzica, tăcerea, clovnul „iluminat"*

După *Smilla,* nu s-a mai vorbit atât de mult despre Peter Høeg până la apariția *Fetei tăcute,* roman care reia tehnicile de *thriller* spiritual devenite, în ultimii ani, populare datorită lui Tolkien, J.K. Rowling, Dan Brown, cu care autorul a fost comparat[3].

1. Peter Høeg, „Måske skulle man bare blive køk", în *Politiken*, 3.1.2007, Måske skulle man bare blive køk , accesat 13 august 2012.

2. Kain e descris ca fiind „cuprinzător, nuanțat și exploziv. Foarte deschis la culoare și foarte întunecat, împărțit echilibrat, ca la Mozart".

3. Benjamin Krasnik, „Da kritikken mistede ånden", în *Kristeligt Dagblad*, 27.7.2009, http://www.kristeligt-dagblad.dk/artikel/332348:Kultur--Da-kritikken-mistede-aandent accesat 13 august 2012.

Povestea urmăreşte aventurile clovnului Kasper Krone, învinuit de evaziune fiscală în Danemarca şi ameninţat cu deportarea în Spania. Dotat cu un auz suprasensibil, datorită căruia identifică oameni, lucruri şi chiar timpul[1] prin tonalitatea lor muzicală, Kasper devine nu doar violonist celebru, ci şi meloterapeut, intrând astfel în legătură cu un grup de copii ale căror haruri mistice pot duce la schimbarea realităţii fizice (un cutremur-potop zguduie, avertizator, Copenhaga). Între aceştia, KlaraMaria, *fata tăcută*, ştie taina aflată dincolo de zgomotele lumii – spre final, Kasper va descoperi în ea propria sa fiică, născută în urma încă nestinsei poveşti de dragoste cu Stine, „călugăriţa mireană" totodată geodezistă. Aparenta răpire a copiilor de către un grup de afacerişti fără scrupule, care vor să vândă terenuri folosindu-le clarviziunea, dezlănţuie o urmărire *à la* James Bond prin mânăstiri, spitale, băi publice, instituţii administrative şi subteranele Copenhagăi, dublată de cugetări asupra devenirii lumii moderne, trezirii conştiinţei, căutării divinităţii. Pe de o parte, acţiunea trepidantă de roman poliţist (bătăi, evadări spectaculoase etc.), care nu renunţă la critica societăţii contemporane (forţa banului, puterea băncilor, xenofobia) şi nici la fantezia de tip *science fiction*, sau de basm[2]; pe de alta, o anumită sapienţialitate care obligă la momente de meditaţie concentrată, chiar laconism. Combinaţia a fost considerată „imposibilă" de critica daneză, care a exagerat intenţiile programatice[3] sau influenţa cărţii ideologului Jes Bertelsen privind libertatea interioară[4]. *Fata tăcută* a fost numită în Danemarca – probabil cu aluzie la *Discursurile edificatoare* ale lui Kierkegaard – chiar „predică deghizată în roman"[5]. Dar nici stilul aforistic, nici încărcătura

1. „De parcă timpul n-ar fi dect un filtru acustic pe care îl punem spre a nu fi mereu confruntaţi cu faptul că toate zgomotele sunt peste tot şi mereu prezente."

2. Sau chiar fantezia desenelor animate, căci eroii trec prin bătăi aprige şi se ridică fără a clipi, rupând, la propriu, oasele „forţelor răului". Apropierea de comicul desenelor animate e sugerată în text, de pildă, prin evocarea de către KlaraMaria a personajului Fætter Guf – în engleză, Gus Goose, în germană, Franz Gans.

3. Anonim, „*Den Stille Pige* er skjult reklame for nyreligiøs sekt", în *Politiken*, 17. 6. 2006, http://politiken.dk/kultur/ECE149371/den-stille-pige-er-skjult-reklame-for-nyreligioes-sekt/, accesat 13 august 2012.

4. Carsten Andersen, Peter Høeg, „Jeg har været for alvorlig", în *Politiken*, 2.9.2010, http://politiken.dk/kultur/boger/skonlitteratur_boger/ECE1049638/peter-hoeeg-jeg-har-vaeret-for-alvorlig/, accesat 13 august 2012.

5. Bjørn Bredal, „En prædiken forklædt som roman", în Politiken, 19. 05. 2006, http://politiken.dk/kultur/boger/skonlitteratur_boger/ECE146531/en-praediken-forklaedt-som-roman/, accesat 13 august 2012. Autorul, Bjørn Bredal, observă

informațională nu diminuează tensiunea acțiunii, care duce cu sine, aluvionar, orice condensare filozofică și orice balast datorat erudiției; iar umorul și ironia dau întregii construcții o șlefuire de mare operă.

Leitmotivul *tăcerii* indică ținta armoniei supreme aflate dincolo de lume, iar școlărița de nouă ani KlaraMaria e îngerul hermeneut al divinei tăceri. Ceilalți unsprezece copii, cu aceleași puteri de a modifica realitatea fizică (în total 12, cifra apostolilor – dar și a maimuțelor supraumane din romanul anterior, *Femeia și maimuța*) exersează la o mânăstire ortodoxă de lângă Copenhaga modul în care pot avertiza omenirea asupra primejdiei apocaliptice, întorcând-o pe calea binelui. Ca în cosmometriile medievale ale lui Augustin sau Ignatius de Loyola, sau ca la Goethe, care vedea în liniște/tăcere mediul creșterii transegotice, neobișnuiții copii imaginați de Peter Høeg studiază în ce fel se pot obține împăcarea (reversul alienării), transformarea contrastelor în complementaritate, armonia. Kasper aude și el, datorită unui accident din copilărie, care i-a schimbat în mod suprasensibil auzul, „cum se armonizează oamenii. Cum găsesc o tonalitate comună. Era martorul unei anumite forme de orchestrație". În această orchestrație, „năzuința, și spaima, ca o lovitură de timpan", conlucrează. „Există două feluri de tăcere", descoperă Kasper. „Tăcerea înaltă, din spatele rugăciunii. Tăcerea din apropierea dumnezeiescului. Tăcerea ca prezență densificată, nenăscută, a tuturor luminilor. Dar mai există și alta. A depărtării deznădăjduite de Dumnezeu. Tăcerea absenței. A singurătății."

Alegerea cupolei de tăcere dumnezeiască se face cu ajutorul muzicii, „ușa întredeschisă la nașteri, la moarte". De aceea, moașa Lone și muribundul Maximillian, tatăl lui Kasper, sunt personaje-cheie în roman. Kasper descoperă această poartă interpretând *Ciaccona* de Bach: „Are trei părți, un triptic cu trei aripi, ca un altar. Am știut mereu că în interiorul acestei muzici e o poartă spre cer, o icoană de sunet, am fost sigur de când am auzit-o prima dată. Și am știut mereu că e vorba de moarte". „Își ascultă situația lăuntrică. Fiecare clipă conține o șansă. Acum era șansa de a auzi cum e acordată conștiința în punctul unde începe să crape. Deschise cutia, scoase vioara, sărută lemnul neted, o acordă. Era aproape imposibil să folosească stânga, degetele se mai mișcau, dar în braț n-avea putere, fu nevoit să sprijine vioara de perete. *Ciaccona* de Bach veni de la sine." „Asemenea muzică duce invariabil la armistițiu. Direct la judecată în loc de proces."

însă insolitul exprimării høegiene, citând, între altele, „concentratul" kierkegaardian „talentul e capacitatea de a alege".

Bach, ca și alți mari compozitori, considerați „sfinți care au venit pe lume pentru a se amesteca printre noi. Pentru a ne ajuta", e asociat mereu cu iubirea, moartea și circul: „Re minor, e vorba de moarte. Bach o pierduse pe Maria Barbara și doi copii. Pe care-i iubise. Auzi asta, implacabilitatea, neîndurarea destinului: toți trebuie să murim. Și auzi cum schimbă registrul aici în prima parte, pe patru voci, să dea iluzia că dialoghează mai multe viori. Devin mai multe, vocile ascunse în noi toți. Unele acceptă moartea, altele nu. Și acum pasajul arpegiat, învârtejit, sentimentul acumulării de energie crește prin mișcarea pe trei sau mai multe corzi, auzi, ai putea să juri că sunt cel puțin trei viori". Dar e asociat și cu jocul de poker, jocul destinului: „Pokerul era și fusese întotdeauna jocul lui Kasper. Avea profunzime, complexitate, ca muzica lui Bach, o rundă sigură și jucată[1] ritmic dura cam cât prelucrarea unui coral; din Bach ar fi putut să iasă un mare jucător de poker, dacă n-ar fi avut atâta treabă".

Viața e văzută, prin sonoritatea *Ciacconei*, ca o „improvizație pornind de la o temă de bază". „Câteodată se gândea că nu e vorba doar de o *Ciaccona*, ci mai degrabă de o curgătoare virtualitate tonală multiplicându-se neabătut, neajungând niciodată la capăt. Poate că așa sunt și oamenii, poate fiecare din noi nu e doar o persoană, ci o nesfârșită secvență de constelații unice în acum [...]. Asta e întrebarea la marile improvizații: putem găsi drumul de întoarcere la tema și sunetul de bază?" Tonul nu e mereu atât de serios. Pe drumul de întoarcere spre „sunetul de bază" Kasper e însoțit și de Doamna Albastră, stareța mânăstirii Rabia (cuvântul, cu accent pe i, înseamnă în arabă „primăvară", iar numele a fost purtat de o poetă și mistică sufi din secolul al IX-lea), de sora Gloria, o africană și călugăriță mireană a cărei aură erotică dă sare și piper povestirii, sau de geodezista Stine, mama Klarei Maria, o femeie puternică, plină de umor, amintind de Smilla. Ceea ce determină o frecventă asociere între tăcere și feminitate: „Kasper simțea că tot orașul din jur e pe deplin tăcut. Și că îl poartă înainte o cuprinzătoare feminitate".

În singurul studiu care a apărut până acum în volum despre *Fata tăcută*, un capitol din cartea despre literatura daneză a criticului Poul Behrendt[2], clovnul e considerat un autoportret al lui Peter Høeg.

1. În daneză, ca și în multe alte limbi europene, pentru cântatul la instrument e folosit același verb ca pentru joc; rezultă o asociere de idei perceptibilă imediat la nivelul limbajului, care însă nu poate fi redată fără explicații în limba română.

2. Poul Behrendt, *Den hemmelige note. Ti kapitler om små ting der forandrer alt. (Nota misterioasă. Zece capitole despre lucruri mărunte care schimbă tot)*, Gyldendal, Copenhaga, 2007, pp. 249-250.

Deşi scrisă la persoana a III-a, narațiunea reia frazele-cheie în ziceriile lui Kasper, la persoana I. Dar referiri la clovni celebri, pe care Kasper îi admiră – Dario Fo, Groucho Marx, Grock[1], Rivel ş.a. – precum şi la diverşi actori şi comedianți cunoscuți mai ales în SUA şi Danemarca apar foarte des în roman. Clovnul e comparat cu iluminații, fiind pomeniți atât Francisc din Assisi, cât şi Ramana Maharshi, care îşi spuneau „clovnii lui Dumnezeu". „Nici un om nu-l poate deschide pe altul. Tot ce putem face e aşteptarea. Lucrând la deschidere, până se arată. Nu-i la fel şi metoda clovnului?" Talentat şi inspirat, mistic, lecuitor, cu un „contract"[2], o făgăduială de îndeplinit (într-un fel, asemenea lui Faust), de neconstrâns, imprevizibil, ştiutor de trucuri precum Cagliostro, vânat, tot ca el, prin Europa şi prins de „inchiziție" (poliţiştii fiscului fiind deseori pomeniți în *Fata tăcută* sub denumirea de „călugări"), genial ca nebunii şi copiii, Kasper e şi un fel de Parsifal al circului, pus în mod miraculos în contact cu esența lucrurilor. Dorința lui e să salveze „omul bolnav" de exterioritate, nelinişte, nevoie, nesaţ, lăcomie, râvnă, suferință, Peter Høeg nesfiindu-se de comparația cu Mântuitorul: „Kasper îşi păstră o înfăţişare lipsită de expresie. Generalizările au un fard de neomenesc. Fără ele însă, marilor clovni le e greu, sau chiar imposibil, să-şi descătuşeze energia. Chiar şi Mântuitorul a lucrat cu pensulă lată, folosind pe paletă uleiuri din plin". Masca, fardul sunt folosite şi de Stine, care apare din mare ca Venus, în costum de neopren. E deghizată în geodezistă, dar sub „fiziciană" se ascunde o „psihiciană", căci, aflăm pe parcurs, face parte şi ea din ordinul călugăriţelor mirene.

4. Teme comune în romanele høegiene: transformarea, armonizarea contrastelor, „contractul" cu forţele binelui, neocatastrofismul, eternul feminin, ecologismul, pythagoreismul, legătura Orient-Occident

Realitatea e, în romanele lui Høeg, o colivie din care eroii „caută uşița cu zăbrele ce duce în libertate". Zbuciumul redesenării acesteia – prin explorarea de teritorii necunoscute, împlinirea de isprăvi

1. Grock (1880-1959), supranumele clovnului, compozitorului şi interpretului elveţian Charles Adrien Wettach, cunoscut şi ca realizator de emisiuni TV. Numele comediantului Grock va apărea de mai multe ori în text, ca referință de bază.

2. *Ibidem*, p. 239.

nemaipomenite, preferarea viitorului fantastic unui prezent jalnic, căutarea stelei norocoase – se dovedește în general zadarnic. E de ajuns însă, pentru salvare, transformarea sinelui. Fericirea (văzută ca o „întoarcere acasă" și o strădanie neîntreruptă) se poate obține prin ieșirea din închisoarea personalității neiluminate. În *Femeia și maimuța*, animalul devine om; în *Fata tăcută*, depășite sunt limitele omenești. Poul Behrendt speculează chiar că se face astfel, prin KlaraMaria, școlărița de nouă ani, legătura cu graviditatea Madeleinei din romanul anterior[1].

Una din căile pe care se poate ajunge la transformare e mila. Maica Rabia, din *Fata tăcută*, „credea că, în anumite împrejurări, câțiva copii și adulți ar avea capacitatea de a spori sentimentul global de milă. Că ar putea emite un semnal al inimii". (Dar maica Rabia „nu și-a împlinit țelul. Cineva a folosit copiii pentru scopuri economice. Bani în loc de milă".) „Simți mila? E un carburant. Singurul care ne poate susține. Timp de o întreagă simfonie." „Sunetul Doamnei Albastre devenise incolor. Mila ei îl înconjura din toate părțile, se simțea ca într-o teacă, într-o sală de concert a deplinei înțelegeri, a desăvârșitei acceptări."

Altă soluție e rugăciunea, ale cărei virtuți sunt pentru Peter Høeg indiscutabile: „Realiză că doar rugăciunea îi asigura o anumită formă de liniște sufletească. Curgea calmă ca un torent, ca o încuviințare profundă, muzicală, nediferențiind lipsa de structuri care-l înconjura. Rugăciunea e o plută, ne poartă întregi prin despărțiri, prin mahmureală, prin expediții după ciuperci psihedelice, interogatorii la puterea a treia, și, după unele spuse, chiar prin moarte". „Poate nu e nevoie să te rogi cuiva anume. Maicile din pustie spuneau în vechime că Dumnezeu n-are formă, culoare sau conținut. Poate că rugăciunea nu înseamnă neapărat să te rogi cuiva. Poate e o metodă activă de a renunța, de a lăsa lucrurile să curgă. Poate că de asta ai nevoie: să lași lucrurile să curgă fără să te scufunzi."

În volumele høegiene se fac referiri la creștinism, dar și la alte religii. Smilla vorbește despre sfârșitul lumii la modul biblic. Madeleine și Erasmus din *Femeia și maimuța* se iubesc în Grădină ca în Paradis. Clovnul care îndură suferințe e comparat cu Mântuitorul („Ai ceva din Mântuitor", spune Stine). Apar prenume ca Maria și Josef, sau numele Kain. Dar și referirile la budism sau la daoism

1. *Ibidem*, p. 242.

(curgerea lucrurilor, vezi chiar citatul de mai sus despre rugăciune) se integrează în context.

Kasper are o înțelegere cu KlaraMaria să o ajute la greu, dar face și cu maicile de la mânăstirea Rabia un „contract", în slujba forțelor binelui. La fel spusese cândva și Smilla: „Probabil că am avut în decursul timpului o înțelegere tacită cu Isaiah: că nu îl voi abandona niciodată"[1].

Viziunea pitagoreică asupra lucrurilor se vădește în romanul *Cum simte domnișoara Smilla zăpada* prin prim-planul geometriei. Smilla citește Newton, *Principia matematica* și *Elementele* lui Euclid. Compară sistemul numeric cu viața omului. Fulgii de zăpadă ai începutului au formă hexagonală: „Cristale mari, aproape imponderabile și acoperă pământul cu un lințoliu de gheață albă, pulverizată[2]". Sicriul lui Isaiah are și el o formă hexagonală. Smilla își definește fericirea prin cifre: „Dacă m-ar întreba cineva ce mă poate face cu adevărat fericită, i-aș răspunde: cifrele. Zăpada și gheața și cifrele". În replică, în *Fata tăcută,* lumea e văzută prin muzică.

Căutarea luminii adevărului se face sub semn apocaliptic. În *Smilla,* „moartea lui Isaiah reprezintă o abatere de la regulă, un seism care a produs o fisură"[3]. În ce măsură se produc catastrofele la intervale regulate? Și dacă da, ce anume determină frecvența lor? Zăpada sugerează sfârșitul lumii: „Va ninge, iar zăpada va învăli totul într-un lințoliu infinit, alb și implacabil. Va urma o iarnă lungă, necruțătoare și în cele din urmă lupul Skoll va devora soarele. Luna și stelele se vor stinge și va domni peste tot o beznă impenetrabilă. Iarna Fimbul". Insula Gela Alta se arată în zare „îmbrăcată în negru, dar lividă ca un clovn alb". „Scriitorii intuiesc înaintea oamenilor de știință direcția în care ne îndreptăm"[4]. Neocatastrofismul este și una dintre temele *Fetei tăcute.* Copenhaga inundată de cutremurul pe care l-au provocat copiii – în dorința lor de a avertiza omenirea asupra celor ce vor urma, dacă nu se petrece transformarea conștiinței – are un ecou de amplă sonoritate: „Alunecară pe sub podul Torvegade. Bolta intensifica orice sunet, suprafețele concave adunau zgomotele într-un focar, arcurile de pod sunt sfere de cristal acustice, întețind toate semnalele împrejurimilor. Kasper auzi ecoul locuințelor rămase

1. Peter Høeg, *Cum simte domnișoara Smilla zăpada, op. cit.,* p. 8.
2. *Ibidem,* p. 7.
3. *Ibidem,* p. 197.
4. *Ibidem,* p. 373.

pustii. Auzi zgomotul apei supte de zidărie. Zgomotul unei apropiate prăbuşiri. Şi ceva mai departe: un misterios sunet al Tropicelor". Kain, liderul unei societăţi de investitori lucrând cu opţiuni, în tinereţe fost ofiţer de marină, face bani de pe urma acestui cutremur, folosind un memorandum elaborat cândva pentru eventuale catastrofe naturale sau atacuri teroriste care ar închide Øresund (e pomenită undeva, în treacăt, data de 11 septembrie 2001 – mai mult pentru a induce ideea de terorism – fie el şi al copiilor).

În drumul lor prin subteranele Copenhagăi, Stine îi arată lui Kasper o plantă cu frunze mari, verde închis, în stare să trăiască şi la lumină de avarie. E, desigur, o aluzie la salvare, la planta arhetipală goetheană, *Urpflanze*. Grădina din *Femeia şi maimuţa* are acelaşi rol, de a arăta că omenirea poate fi salvată prin întoarcere la natură. Pomul cunoaşterii e văzut ca un pom al vieţii.

Poate că unul dintre cele mai pregnante în romanele høegiene e accentul pe forţa femeii, determinantă în transformarea lumii. În Nordul unde femeile au condus dintotdeauna societatea, vânând, întreţinând viaţa, Dumnezeu nu putea fi bărbat. *Fata tăcută* începe printr-o certitudine: „Doamna Dumnezeu acordase fiecare om într-o anumită tonalitate, iar Kasper putea să audă asta". În *Smilla*, Smilla Jaspersen, geolog, descoperă o crimă, investigând-o în cele mai dure condiţii, „citind" urmele pe zăpadă şi gheaţă. Un aer vrăjitoresc învăluie uneori personajele feminine, căci vrăjitoarele sugerează putere şi independenţă. Sunetul femeii e copleşitor, sub chipul angelic transpar zeiţe străvechi, Ea, Diana, Reya, Geea, Natura. Kasper percepe forţa acestor femei care-l înconjoară: „Privi în ochiul cel negru. Recunoscu femeia. Era oracolul din Delphi. Era Vølven. Vrăjitoarea din *Amnarul* de Andersen. Bătrâna Furie, aruncată la pământ cu o mătură de Hakuin. Hetaira pe care a izbit-o Marpa". „De ce nu izbutise, de fapt? Să găsească femeia potrivită? Blândă. Răbdătoare. Loială. De ce erau toate femeile din viaţa sa nişte Furii? Mama sa. Ori Sonja. Ori Stine. KlaraMaria. Sau Sora Gloria. Maestre ale mersului pe sârmă lejeră. Ale maşinăriilor. Hidroloage. Copii monstruoşi, călugăriţe campioane în lupte, cu bărbat şi copii."

Dar, pe de altă parte, „dinspre feminin porneşte un curent neîntrerupt de energie vitală, vindecătoare". Doamna Albastră suna, chiar şi în fotografiile de la douăzeci de ani, „ca Bach în tinereţe. Încă aproape de Buxtehude. Dar marile mottete se aflau deja în aşteptare".

Kasper „se simțea ca un prunc. Își auzi propriul sunet, nouăzeci la sută feminin; se simțea ca o femeie, cu totul receptiv". „Auzi uşurarea de a nu trebui să fie, pentru o clipă, bărbat. Să răzbată. Să țină lucrurile în mers, în avânt". E invocat Meister Eckhart: „«Cu cine s-a iubit Dumnezeu, să poată naşte atâtea sunete?» Şi în mijlocul acestui paradis pentru timpane, sunetul tău".

Confesionalul mânăstirii ortodoxe devine un simbol pentru relația dintre bărbat şi femeie, om şi Dumnezeu: „Un geam de sticlă opacă, perforată jos. Trase uşa. Se aprinse o lumină slabă, ca într-o cameră obscură. Prin lemn şi sticlă desluşi aşezarea femeii de partea cealaltă. Situația era simbolică pentru relația dintre un bărbat şi o femeie. Şi dintre Dumnezeu şi om. Mereu dorind arzător să ajungă unul la celălalt, mereu despărțiți de o foarte fină membrană".

Egalizarea contrastelor, soluția newagistă luată de Peter Høeg deseori în seamă, nu evită sinteza, amalgamul mistic-carnal. Doamna Albastră ar fi putut să aibă, la cei şaptezeci de ani ai ei, „orice bărbat", dar în final îşi trece brațul salvator peste umerii lui Kain: „Corp cu o singură direcție. Aşa numea maica Rabia făptura noastră fizică. Ea nu poate fi despărțită de sexualitate. Nimeni dintre cei cuprinşi într-o formă fizică nu poate trăi permanent fără sex. Nu m-aş fi putut lipsi de bărbați. Nu pot nici acum. Nu voi putea nici în viitor". În foşnetul vântului de primăvară se aude devenirea lumii, dar şi iarna. În „gustul şampaniei, pândea *angostura*".

Tot Doamna Albastră îl invocă pe Leibniz, care „în *Theodiceea*, spune că Dumnezeu seamănă cu o bucătăreasă. Dacă a copt pâine, a făcut ce se poate mai bine. Şi totul ține de ce lucrează. Chiar şi arsura cojii. Într-un fel ar trebui să vină şi răul tot de la Dumnezeu. Altfel nu l-am putea răbda aici.... Leibniz mi s-a părut mereu un mare stareț. Încă nu l-am canonizat. Dar, dacă ar fi fost la îndemână, asemenea bărbat mi-aş fi luat".

Plăcerea de a mânca se alătură bucuriei de a renunța, asceza. „Kasper nu se îndoise niciodată că tânjirea spirituală face bună casă cu mâncarea şi că, în principiu, existau două stiluri de a ajunge în paradis: prin înfometare sau prin înfulecare". „Marile tradiții religioase perfecționaseră ambele extreme. Părinții deşertului şi maicile acelor vremuri străvechi arătau de parcă şi-ar fi purtat scheletul peste haine, taoiştii spuneau: *Empty the mind and fill the belly,* şi nu puține stele ale budismului Dzogchen şi Mahamudra ajunseseră să semene până la confuzie cu membrii prezidiului Clubului Mâncăcioşilor.

Buddha propusese o cale de mijloc între cele două extreme". Învățând să gătească de la Stine, prăjind legume pentru KlaraMaria, Kasper (vegetarian ca și autorul) degustă atmosfera, simțind „în egală măsură bucurie și tristețe, de parcă ar fi participat la o formă de comuniune erotică".

Femeile, totuși o minoritate, precum copiii, bătrânii, handicapații, imigranții, sectanții religioși – au un rol esențial prin conexiunile pe care le impun în noua abordare a lumii. Smilla e groenlandeză, nu se adaptează ușor, băiatul din *De måske egnede* (*Cei poate potriviți*) nu se integrează nici el în viața școlară, cimpanzeii din *Femeia și maimuța* sunt mai umani decât oamenii. Nici artiștii de circ, artiștii în general, călugărițele sau copiii supradotați nu formează majoritatea în corecta Danemarcă, cu atât mai puțin orientalii. Dar căutările lor orientează spre înțeles, spre direcție, dând posibilitatea sufletului de a se elibera. Africana (care e, poate, o imagine a fostei soții a lui Høeg, originară din Kenya) sau cei câțiva copii „tăcuți" provenind din Orientul Apropiat („Auzi cuvinte englezești sporadice și chiar frânturi de frază, care ar fi putut fi în arabă") ilustrează nevoia de toleranță, sincretism, spirit integrator. Citatele „înțelepte" folosite de Peter Høeg includ aproape întotdeauna o dublă referire, atât la Orient, cât și la Occident. „Suntem conduși de sus, cum au zis Augustin și Ramana Maharshi."

3. Stilul lui Peter Høeg. Probleme de traducere

Sincretismul în planul ideilor e dublat de sinestezii. Cine a citit *Parfumul* de Patrick Süskind va face probabil, citind *Fata tăcută*, o asociere între meșterul de parfumuri Grenouille, percepând lumea prin mirosuri, și clovnul Kasper, percepând lumea prin definiții sonore. Dar aici se oprește orice asemănare, fiindcă prin Grenouille și Kasper sunt ilustrate, diferit, forțele răului și ale binelui.

Lumina și sunetul se modelează reciproc în *Fata tăcută*, sugerând, la prima vedere, amalgamuri wagneriene (Tristan, la moartea Isoldei, întreba: *Wie hör ich das Licht?*) Nu doar sunetul intră în componența lor. Aromele sunt și ele prezente: masa Stinei „răspândea, abia bănuită, mireasma ei". Rulota lui Kasper, într-o seară de vară, „mirosea fragil a sticlă răcită și crăpată, era sunetul vopselei care se contracta pe lemn". După Leibniz, precum Marguerite Yourcenar (în

volumul de amintiri cu titlu preluat din Rimbaud, *Quoi? L'étérnité – Ce? Eternitatea),* Peter Høeg compară scrisul cu făcutul pâinii.

O partitură de sincretisme și sinestezii presupune – în continuarea experienței wagneriene – fluența, curgerea melodic „infinită", cum se întâmplă în fraza lui Proust. Cu atât mai șocant e stilul ales de autorul danez, altfel chiar decât în propriile sale romane anterioare: propoziții scurte, gâfâite, în „staccatto", uneori de numai două-trei cuvinte, sugerând goana – dar și răsuflarea tăiată din pricina emoției și revelației. Poate că nu în ultimul rând a contribuit la acest laconism, dincolo de asprimea vârstei, moda actuală, a transmiterii e-literaturii prin telefoane mobile, ceea ce presupune cuvinte puține, comunicare concentrată. Chiar dacă romanul e lung, el poate fi citit, practic, de oriunde, pe „celule" care de multe ori repetă ideile. Sunt folosite și foarte multe cuvinte în limbi străine – nu doar în engleză, ci și în franceză, germană, italiană, latină chiar, vădind erudiție nu doar în domeniul muzicii.

Momentele tensionate sunt întrerupte deseori de o filozofare, ceea ce presupune ruperi de ritm. Desigur, traducerea prin același număr de cuvinte a acestor alternanțe *staccato-legato* nu a fost totdeauna posibilă. De asemenea, repetarea aceluiași cuvânt nefiind uzitată stilistic în română, am folosit diferite sinonime. Chiar cuvântul-cheie al romanui, *stilheden,* a trebuit să îmbrace în română, după împrejurări, haina „liniștii" sau a „tăcerii". De asemenea, *at spille* – „a cânta (la un instrument)", dar și „a juca" (jocuri de noroc, de pildă) – nu poate fi tradus prin același cuvânt, ceea ce obligă – pentru a atrage atenția asupra jocului de sugestii intenționat de autor – la note.

Am făcut, de altfel, note și pentru a lămuri sugestiile culturale mult prea legate de spații străine cititorului român, inclusiv pentru diferite nume de clovni sau muzicieni (dar nu și pentru cele cunoscute, precum Bach, Callas, Richter etc.).

A fost opțiunea mea să transcriu tonalitățile majore cu literă mare – Re Major, Fa Major, și pe cele minore cu literă mică – re minor, fa minor, folosind astfel o metodă didactică de subliniere a diferențelor sensuale impuse prin câmpul tonal major (optimist, energic) sau minor (melancolic, meditativ).

Ceea ce leagă însă tonul, dincolo de acțiune și trimiteri sapiențiale, e o caracteristică dezvoltată de Peter Høeg, în mod special, mult peste nivelul din celelalte romane: umorul, ironia, „rânjetul danez" (*den danske grin*). Uneori evocat la propriu, căci Stine rânjește în

baie, „arătându-și dinții. Ca un animal" sau KlaraMaria surâde cu „un rânjet știrb. Ca al marilor vrăjitoare". E ironizată administrația daneză („Ce plăcere să vezi că banii plătitorilor de impozite nu erau aruncați pe fereastră, locul trepida ca un circ la înălțarea cortului") și, desigur, platitudinea în spiritul legilor lui Jante. O funcționară e descrisă ca având calități „foarte daneze. Creștine. Social-democrate. Ura față de mocirla economică. Față de excese. De consumul exagerat. Probabil își absolvise studiile la politologie fără plată. Economisea pentru pensie. Venea cu bicicleta la muncă. Crucea de cavaler înainte de patruzeci de ani. Mișcător. O structură de caracter ideală". Întâlnindu-și dușmanul, Kasper îl surprinde întrebând: „Unde e toaleta pentru doamne?", făcându-l să încremenească: „Bărbatul dinaintea sa încremeni. Politețea e adânc înrădăcinată la danezi, ține de karma, având origini în structurile feudale din vremea monarhiei absolute". Dogmatismul religios este și el luat peste picior: „Să nu fim mai catolici decât Papa, zise Kasper. Putem fi oare siguri că Maica Domnului ar fi refuzat un lifting și o corectare a danturii? Dacă ar fi fost la ofertă?" În toiul celor mai jamesbondiene lupte, „rânjetul" creează distanță: „Kasper îl înșfăcă de căpățână și îl mușcă de nas. Mușca pentru supraviețuire, dar în același timp simți milă și o parte din conștiința lui se ruga: Doamnă Dumnezeu, ajută-i acestui bărbat să ajungă pe mâna unui chirurg estetic priceput, mai puțin de atât nu se poate, dacă vrea să-și mai practice vreodată meseria". Idolii muzicali nu sunt, la rândul lor, cruțați: „Nici măcar o orchestră simfonică de o sută de persoane, apucată de amok într-un pasaj de Wagner, care vuiește din plin, nu produce într-o oră energie sonoră cât să încălzească o ceașcă de cafea". Chiar și finalul romanului e pus sub semnul „zâmbetului de lup" pe care îngerul tăcerii, KlaraMaria, îl aruncă părinților săi. E un final avertizator, dar și menit transformării primejdiei în virtute, a dificultății în fericire. Kasper „își dezgoli colții într-un surâs de răspuns. Ascultă viitorul. Îl auzea doar fragmentar, pe bucăți și în parte. Ce auzi suna, în orice caz, frumos. Cu siguranță ca marele spectacol de gală. Și, cu siguranță, foarte, foarte anevoios".

Partitura *Fetei tăcute* e un text multistratificat, cu trimiteri sincretice și sinestezice, în ciuda alertei desfășurări de acțiune și a umorului în *staccatto,* marcând adaptarea lui Peter Høeg la noi tehnici de scriitură.

Grete Tartler

PARTEA ÎNTÂI

1

Doamna Dumnezeu acordase fiecare om într-o anumită tonalitate, iar Kasper putea să audă asta. Cel mai bine – în acea clipă scurtă, lipsită de apărare, când omul era aproape, dar fără a şti că el ascultă. De aceea se aşezase şi acum la geam, în aşteptare.

Se lăsase frig. Cum nu poate fi decât în Danemarca, şi numai în aprilie. După ce, cu simţurile zăpăcite de entuziasmul luminii, oamenii închiseseră încălzirea, duseseră blănurile la cojocar, uitaseră de indispensabili şi ieşiseră din case. Observând prea târziu că temperatura ajunsese la punctul de îngheţ, că umiditatea aerului era de 90%, că vântul bătea dinspre nord şi pătrundea, prin haine, până la oase, ba chiar dincolo de ele, înfăşurându-se în jurul inimii, umplând-o de siberiană tristeţe.

Ploaia era mai rece decât zăpada, fină, deasă, cenuşie ca o draperie de mătase. Prin această draperie se apropia un Volvo negru, cu geamuri întunecate. Din care descinseră un bărbat, o femeie şi o copilă; început promiţător.

Bărbatul, înalt, lat în umeri, părea obişnuit să se impună şi să croiască împrejurările după voia sa, când nu se potriveau. Femeia, blondă ca un gheţar, părea o tipă de milioane şi îndeajuns de deşteaptă încât să le fi câştigat singură. Fata avea haine costisitoare şi o anume demnitate. Totul semăna cu o reproducere după sfânta şi bănoasa familie.

Se apropiară de mijlocul curţii şi Kasper le percepu pentru prima oară tonalitatea. Un re minor[1], cum era mai rău. Ca în *Toccata şi Fuga în re minor*[2]. Mari coloane de muzică, gravide cu soarta.

---

1. Tonalităţile minore vor fi notate cu literă mică (de exemplu, re minor) iar cele majore, cu majuscule (de exemplu, Re Major).

2. De Johann Sebastian Bach. Referirile la această lucrare vor reveni, periodic, inclusiv în final. În continuare vor apărea titluri din operele lui Bach, fără a fi numit compozitorul, de exemplu *Partita în la minor.*

Apoi recunoscu fata. Şi chiar în clipa în care o recunoscu, se lăsă tăcerea.

Dură puţin, poate o secundă, poate nici atât. Dar destul cât să spulbere realitatea. Să îndepărteze curtea, arena de probe, biroul lui Daffy, geamul. Vremea rea. Luna aprilie. Danemarca. Prezentul.

Apoi trecu. Dispărând ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Se sprijini de canatul uşii. Trebuia să existe o explicaţie naturală. Îl străbătu o stare de rău. Un *blackout*[1]. O blocare temporară a sângelui. Nimeni nu petrece nepedepsit două nopţi la jocul de cărţi, de la zece seara până dimineaţa la opt. Sau poate fusese un cutremur? Primele mari cutremure se simţiseră şi aici, afară.

Se uită prudent în jur. Daffy şedea la birou ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În mijlocul curţii, cei trei luptau cu vântoasele. Pesemne n-a fost cutremur. Pesemne o fi fost altceva.

Talentul e a şti să alegi. El avea o experienţă de douăzeci şi cinci de ani în alegerea potrivită. O vorbă – şi Daffy i-ar fi negat prezenţa.

Deschise uşa, întinse mâna.

– *Avanti*. Sunt Kasper Krone. Bine aţi venit.

În clipa când strânse mâna femeii, întâlni ochii fetei. Uşor de tot, cât să vadă doar el, clătină din cap.

Îi urmă în sala de probe, unde rămaseră pe loc, privind în jur. Ochelarii lor de soare erau inexpresivi, dar cu sunet tensionat. Se aşteptaseră la mai multă fineţe. Ceva în genul Sălii Mari, unde repeta baletul regal. Ceva precum sala de primiri de la Amalienborg[2]. Cu lemn de pin exotic, în culori blânde, cu panouri aurite.

– O cheamă KlaraMaria, spuse femeia. E nervoasă. Încordată. Ne-aţi[3] fost recomandat de spitalul Bispebjerg. Secţia de psihiatrie pentru copii.

Chiar şi în cazul unui mincinos experimentat, minciuna provoacă o uşoară hârâială. Se auzi şi la ea. Fata ţinea ochii aţintiţi în podea.

---

1. În engleză în original, pierdere a cunoştinţei.

2. Palatul de iarnă al familiei regale din Copenhaga e alcătuit din patru corpuri situate în jurul unei curţi pietruite, în mijlocul căreia se află statuia regelui Frederic al V-lea. E posibil ca autorul să fi avut în minte acest model de „curte" în descrierea sosirii personajelor. Locul are o rezonanţă deosebită, de altfel acolo pot fi ascultate muzicile gărzii regale, care se schimbă zilnic la ora prânzului.

3. În limba daneză modernă, persoana a doua plural ca semn al reverenţei se foloseşte foarte rar, fiind preferat mereu, ca în engleză, singularul. Totuşi, traducerea va urma uzanţele româneşti, presupunând adresarea cu „dumneavoastră" între oameni care abia se cunosc.

– Costă zece mii pe şedinţă, spuse Kasper.

Asta, ca să deschidă vorba. Dacă protestau, ar fi discutat. Iar el ar fi avut posibilitatea să le asculte mai profund tonalităţile.

Dar n-au protestat. Bărbatul scoase un portofel. Pe care îl deschise, ca pe burduful unui acordeon. Kasper mai văzuse aşa ceva la vânzătorii de cai, când mergea la piaţă. Ziceai că într-adevăr ar fi încăput acolo un căluţ, un *fallabella*[1]. Dar extrase din el zece hârtii neîndoite de câte o mie, abia ieşite de sub tipar.

– Din păcate, trebuie să vă rog să acceptaţi plata pentru două lecţii în avans. La cererea consilierului meu financiar.

Alte zece hârtii ieşiră la iveală.

El scoase una din vechile sale cărţi de vizită, gravate manual, şi un stilou.

– Tocmai se întâmplă să am un loc, zise. Aş putea să vă strecor în program. Încep prin a cerceta tonusul muscular şi ritmul corpului. Nu durează mai mult de douăzeci de minute.

– În zilele următoare, răspunse femeia.

Kasper scrise numărul său de telefon pe cartea de vizită.

– Şi trebuie să fiu de faţă, adăugă ea.

El îşi clătină capul.

– Îmi pare rău. Nu când lucrez atât de intens cu copiii.

În odaie se petrecu ceva, temperatura scăzuse, cifra vibraţiilor era în descreştere, totul înţepeni.

Kasper închise ochii. Peste cincisprezece secunde, când îi deschise, bancnotele erau tot acolo. Le luă, până nu era prea târziu.

Întoarseră spatele. Ieşiră din birou. Daffy le ţinu uşa de la intrare deschisă. Străbătură grădina fără să privească în urmă. Intrară în maşină. Maşina porni prin ploaie şi dispăru.

El îşi lipi fruntea de geamul rece. Voi să bage stiloul în buzunar, la căldură, lângă bani. Dispăruse.

Dinspre birou auzi un zgomot. Un foşnet. Ca şi cum ar fi fost amestecate cărţile pentru jocul lui Piaget[2]. În faţa lui Daffy, pe masă, se afla teancul mic, maroniu, de bancnote noi.

– În buzunarul de sus din dreapta, zise administratorul, mai sunt două sute de coroane. Pentru bărbierit. Şi pentru o masă caldă. Mai e şi o notă.

---

1. Specie rară de căluţ miniatural, care nu depăşeşte 78 de centimetri în înălţime. Nu e considerat ponei.

2. Jean Piaget, 1896-1980, psiholog şi filozof elveţian, cunoscut pentru studii epistemologice privind copiii şi importanţa jocului.

Nota era scrisă pe o carte de joc, pe dama de pică. Pe spate fusese așternut, cu stiloul său: „Spitalul Imperial, intrarea 52.03. Întreabă de Vivian. Daffy".

În noaptea aceea dormi în grajd.

Rămăseseră vreo douăzeci de cai și o cămilă, cei mai mulți, deja bătrâni și fără valoare. Restul se aflau încă, pentru sezonul de iarnă, pe la circuri franceze și în sudul Germaniei.

Avea vioara cu el. Întinse cearșaful și învelitoarea în boxa lui Roselil, o iapă pe jumătate berberă, pe jumătate arabă. Rămăsese aici fiindcă nu asculta decât de jokeul ei. Și nici măcar de acela.

Cântă *Partita în la minor*. Un bec singuratic arunca din tavan o lumină blândă, aurie, peste animalele care ascultau. Citise într-o carte a lui Martin Buber că oamenii cei mai spiritualizați sunt și cei mai apropiați de animale. La fel și în Meister Eckhart, în *Împărăția lui Dumnezeu e aproape*. Dumnezeu trebuie căutat unde sunt animale. Se gândi la fată.

Când, la vreo nouăsprezece ani, își croise deja drumul, descoperise și că se poate câștiga din capacitatea de a pătrunde în esența sonoră a oamenilor, mai ales când era vorba de copii. Începuse imediat să scoată parale din asta. Peste doi ani avea zilnic zece elevi particulari, cam câți avea și Bach la Leipzig.

Fuseseră mii de copii. Spontani, cu probleme, copii minune, copii catastrofali.

În cele din urmă apăruse fata.

Puse vioara în cutie, luând-o în brațe ca o mamă care își alăptează pruncul. Instrumentul era din Cremona, un Guarneri, ultimul lucru care îi rămăsese din anii buni.

Își făcu rugăciunea de seară. Apropierea animalelor îi îndepărtase o mare parte din frică. Ascultă oboseala, care se apropia din toate părțile odată. Când să-i stabilească tonalitatea, se cristaliză, trecând în somn.

2

Se trezi prea devreme. Animalele se foiau. Becul mai ardea. Dar pălise în fumuriul dimineții. În fața boxei se aflau un fel de cardinal și un diacon, în haine lungi, negre.

– Mørk, se recomandă cel mai vârstnic. Ministerul de Justiție. Putem să vă oferim transportul?

Parcă l-ar fi dus înapoi la Moscova. Pe la începutul anilor 80 petrecuse trei sezoane de iarnă la circul de stat moscovit. Locuise la „Casa circului", pe Tverskaia, colț cu Gnezdnikovski. Aceeași clasă prerevoluționară a clădirii o regăsise la palatul copenhaghez al administrației impozitelor din Kampmannsgade. Se afla aici a treia oară în ultima jumătate de an. Însă era prima oară că i se trimisese o mașină.

Clădirea era sumbră și închisă. Dar cardinalul avea o cheie. Care se potrivea și pentru etajele de sus, unde butoanele liftului nu puteau fi accesate altminteri. Kierkegaard scrie undeva că toți oamenii au o casă cu mai multe etaje, dar nimeni nu urcă până la cel de sus, de unde se vede peisajul. Kierkegaard ar fi trebuit să se afle acolo în acea dimineață, fiindcă liftul urcă până sus.

Holul de la intrare, cu marmură și facle electrice de bronz, nu fusese decât un preludiu. Liftul opri la un punct de popas al treptelor, un platou cât să încapă o masă pentru turnire de biliard, scăldat prin mari luminatoare de fluviul înziorării. Între lift și trepte, într-o gheretă de sticlă, ședea un tânăr. Cămașă albă și papion, gătit ca Ole Lukøje[1]. Sunetul său era de marș, pas de paradă. Se auzi zumzetul unei desferecări electrice și ușa din fața lor se deschise.

---

1. Personajul unui basm de H.C. Andersen, care aduce somnul la copii (Lukøje însemnă „închide ochi"), desfăcând asupra copiilor cuminți o umbrelă cu desene frumoase, pentru vise, și asupra copiilor răi, o umbrelă fără desene, care aduce somn fără vise. Ole Lukøje are și un frate care vine o singură dată, Moartea (în limbile germanice e un cuvânt masculin), purtând tot numele de Ole Lukøje. E un cavaler-schelet, gătit în haine brodate cu argint și mantie neagră de catifea, care îi spune celui luat pe cal basme minunate în timpul călătoriei, dacă a fost un om bun. Dar dacă mortul a fost un om rău, îi spune o poveste îngrozitoare. Aluzia autorului la

Înainte, se întindea un alb şi lung coridor. Cu parchet, lumină plăcută de lămpi şi uşi înalte, care dădeau în spaţioase birouri de nefumători, unde câţiva oameni lucrau ca în acord. Ce plăcere să vezi că banii plătitorilor de impozite nu erau aruncaţi pe fereastră, locul trepida ca un circ la înălţarea cortului. Însă ceea ce-l făcu pe Kasper să cadă pe gânduri era ora. Văzuse un ceas trecând pe lângă staţia de tren de la Nørrebro. Şase fără un sfert dimineaţa.

Una din ultimele uşi era încuiată, Mørk deschise, Kasper intră primul.

Într-o anticameră cu acustică de cameră pentru arme[1] stăteau doi călugări laţi în spete, în costum, cel mai tânăr cu barbă şi coadă de cal. Aplecară capul spre Mørk şi se ridicară.

O uşă era dată de perete, intrară. În coridor temperatura fusese potrivită, aici era răcoare. Fereastra dinspre lacul Sankt Jørgen[2] stătea deschisă; vântoasa care pătrundea provenea pesemne din cea mai îndepărtată Mongolie. Femeia de la masă părea un cazac, musculoasă, frumoasă, inexpresivă.

– Ce-i cu dânsul aici? întrebă ea.

Luară loc în faţa biroului semiîncercuit de câteva scaune.

Femeia ţinea în faţa ei trei cartoteci. Pe reversul fiecăreia, o mică emblemă. Pe care nu o puteau arbora decât puţinii norocoşi cărora regina le acordase crucea de cavaler. Într-un raft din perete, în spate, erau aşezate pocale de argint, cu aer păgân, cu nişte crupe de cai, ştanţate. Kasper îşi puse ochelarii. Fuseseră câştigate în pentatlon modern. Cel puţin unul provenea de la un campionat nordic.

Avusese deci parte şi de alte victorii rapide. Tot minunatul ei păr blond era strâns în creştet, ca la un samurai. Acum, în tonalitatea ei se strecurase o tulburare uşoară.

Mørk clătină din cap spre călugări.

– A cerut să i se redea cetăţenia daneză. Secţia pentru Străini a Poliţiei îi cercetează cazul, la însărcinarea Biroului pentru Cetăţenie.

---

costumaţia frumoasă a „pazniculuí" sugerează un prag către altă lume, nelegată de viaţă; de altfel, şi numele funcţionarului, Mørk, care înseamnă „întunecat, sumbru".

1. În daneză *våbenhus*, care desemnează un fel de casă de sine stătătoare lipită de biserică, uneori adăugată ulterior. Ţăranii îşi păstrau în evul mediu acolo armele, spre a fi la îndemână în caz de război. Sugerând astfel componenta militară a clădirii, autorul justifică „sunetul de marş" perceput de Kasper la portar.

2. Unul dintre cele cinci lacuri copenhagheze, creat cu secole în urmă prin îndiguire şi folosit ca rezervor pentru apa care umplea şanţurile de apărare ale cetăţii. Sankt Jørgens Sø are două bazine, cel din nord fiind nu departe de bulevardul H.C. Andersen, care întretaie Piaţa Primăriei. Strada Kampmann, descrisă în acest roman, e construită pe releveul dintre cele două bazine.

Când primise prima citație, la o lună după ce sosise în Copenhaga, îl repartizaseră la un executor oarecare. A doua oară fusese deja șefa de birou Asta Borello. La prima întrevedere era singură, într-o odăiță pentru primiri, cu multe etaje mai jos. Știuse imediat că nu acolo e locul ei. Acum ajunsese unde se cuvenea. Alături se afla un tinerel în costum, cu bucle blonde, în fața unui aparat de prelucrare a textului, gata să facă referatul. Biroul era luminos și destul de mare pentru un traseu artificial de ciclism, desenat cu creta. Bicicleta, lângă perete: mică, de curse, dintr-un material ușor, periată. Mai departe erau câteva mese joase și canapele pentru discuții lejere, informale. Plus două scaune pătrate și două aparate profesioniste, ca în studiourile de înregistrări, pentru declarații în prezența martorilor.

– Avem datele americane, zise ea. De la *The Commissioner of Internal Revenue*[1]. Referitoare la veniturile dublu impozitate din mai '48. Merg până în '71, anul în care a fost dobândit, se pare, primul venit propriu. Documentează onorarii de cel puțin douăzeci de milioane de coroane. Din care în declarația de impozitare apar mai puțin de șapte sute de mii.

– Avere?

Întrebarea o adresă călugărul mai vârstnic.

– N-are. Din '91 suntem îndreptățiți, cu legea controlului veniturilor la mână, să înghețăm și valorile din străinătate. În Spania ne-au refuzat mai întâi. Cică artiștii de varieteu și dansatoarele de flamenco se bucură de un fel de imunitate diplomatică, dincolo de lege. Dar apoi am reabordat un complet internațional de judecată. S-a vădit că lichidase mica proprietate pe care o lăsase acolo. Asupra ultimelor bancnote, cu totul câteva milioane, deținem între timp controlul.

– E posibil să mai aibă bani undeva?

– Nu-i exclus. În Elveția, evitarea impozitării nu e infracțiune. Mai degrabă, o virtute religioasă. Însă n-ar putea să aducă banii în Danemarca. Banca Națională nu i-ar permite niciodată tranzacția. Nu va putea să mai deschidă un cont. Nici măcar cartelă pentru benzinărie.

Ea își împreună mâinile, lăsându-se pe spate.

– Paragraful 13 din legea de control a impozitelor prevede amendă – în general două sute la sută, din impozitare – și închisoare, când e vorba de înșelăciune cu premeditare, sau foarte grosolană. Cazul de față ar fi un an de arest fără drept de apel și obligativitatea returnării unei sume de nu mai puțin de patruzeci de milioane. În octombrie am înaintat cererea de arest preventiv. A fost respinsă. Dar nu credem că refuzul poate fi menținut.

1. În engleză în original, Comisariatul pentru venituri interne.

Se lăsă tăcere. Ea ajunsese la sfârşitul procedurii.

Mørk se aplecă în faţă. O schimbare se produse în atmosfera odăii. O deschidere în la minor, cum e mai intens. Insistent, îngrijorător. Spre deosebire de femeie, funcţionarul îi vorbi lui Kasper direct.

– Am făcut un drum la Londra şi am discutat, împreună cu Interpolul, cu biroul de avocatură De Groewe, care vă vede contractele. Acum un an aţi renunţat, în douăzeci şi patru de ore, la toate contractele, şi anume pe baza unui certificat medical nerecunoscut de WVVF. V-au fost închise, tacit, toate marile scene internaţionale. Cât se lucrează. Cazul e pe rol în Spania. În paralel cu cel de impozitare spaniolă. Experţii noştri spun că ambele cazuri sunt relevante. Suma care ar trebui dată înapoi e aproape două sute şaizeci de milioane. În plus, sunteţi acuzat de conducerea autovehiculului în stare de ebrietate, aţi şi fost judecat de două ori, ultima oară vi s-a retras permisul. Totul la un loc înseamnă cel puţin cinci ani de închisoare fără drept de apel. Pe care trebuie să-i ispăşiţi în Alhaurin el Grande. Se spune că puşcăria aia nu s-a schimbat din vremea Inchiziţiei.

Femeia era şocată. Încercă să-şi păstreze calmul. Nu izbuti.

– Neplata impozitelor e hoţie obişnuită, strigă ea. Faţă de stat! E şi cazul nostru. Aici trebuie judecat.

Sentimentul îi dezvăluia fiinţa adevărată, Kasper putea s-o audă. Avea părţi bune. Foarte daneze. Creştine. Social-democrate. Ura faţă de mocirla economică. Faţă de excese. De consumul exagerat. Probabil îşi absolvise studiile la politologie fără plată. Economisea pentru pensie. Venea cu bicicleta la muncă. Crucea de cavaler înainte de patruzeci de ani. Mişcător. Simpatiza cu ea sută la sută, o structură de caracter ideală. Cum şi-ar fi dorit să fie şi el.

Mørk o ignora. Era concentrat asupra lui Kasper.

– Jansson are în buzunar un ordin de arest. Te putem duce imediat la aeroport. Un mic ocol pe acasă, pentru împachetat periuţa de dinţi şi paşaportul. Apoi, valea.

Sunetul celorlalţi păli. Băieţii şi funcţionarii de Poliţie fuseseră numai decor. Femeia cântase cadenţele. Dar partitura fusese tot timpul în mâna lui Mørk.

– Poate mai e şi altă ieşire, zise funcţionarul. Aparent sunteţi o persoană la care oamenii tot revin. Aţi avut o elevă pe nume KlaraMaria. Ne-am gândit că poate a mai venit.

Odaia se învârtea sub ochii lui Kasper. Ca şi cum s-ar fi ridicat după o triplă tumbă. Imposibilă orientarea pentru saltul care urma.

– Copii, adulţi, revin cârduri întregi. Dar numele individuale...

Se lăsă spre spate, înapoi în lipsa de ieşire. Presiunea din cameră devenise uriaşă. În curând va plesni ceva. Spera că nu el. Simţi rugăciunea pornind de la sine.

Cea care s-a împiedicat a fost femeia:

– Şaptesprezece mii, spuse ea. Pentru un costum de haine!

Ruga îi fusese auzită. Era o dezgolire infimă. Însă pentru el, de ajuns.

Degetele i se strânseră în jurul mânecii de la jachetă. Hainele pe comandă au la încheietură nasturi care se închid. La confecţiile de fabrică sunt doar decorativi.

– Treizeci şi patru de mii, zise blând. Cele şaptesprezece mii au fost pentru stofă. Materialul e ţesut în casă. Cusutul a mai costat încă o dată pe-atât.

Tulburarea dinainte se răspândi în toată tonalitatea ei. Dar femeia încă se controla.

Kasper clătină din cap înspre Mørk, poliţişti şi băieţi. Reuşi, pentru prima dată, să-i prindă Astei privirea.

– Îi putem ruga să părăsească odaia o clipă?

– Între altele, dumnealor se află aici pentru siguranţa persoanei citate.

Avea glasul aton.

– Ne priveşte doar pe noi doi, Asta.

Şefa de birou nu clipi.

– Nu trebuia să pomeneşti de costum. Datoria de a informa despre bani şi rente o au doar băncile, conturile întreprinzătorilor privaţi şi instituţiile. Acuma, ei ştiu.

– Jocul ăsta dublu, zise Kasper. Toate întâlnirile umilitoare. Fără să ne putem atinge. Nu mai pot să rabd. Nu mai am putere de-aşa ceva.

– E complet absurd, spuse ea.

– Trebuie să ceri predarea cazului, Asta.

Ea privi spre Mørk.

– Am cerut să fie urmărit. S-a făcut raport. Nu înţeleg cum de nu l-aţi primit. Nu înţeleg cum sunt reţinute informaţiile. Cineva-l protejează.

Nu-şi mai stăpânea vocea.

– De aceea a ştiut de costum. Dar n-am avut niciodată de-a face personal cu el. Niciodată.

Kasper îşi imagină mireasma ei. Ca viaţa în stepă. Cu accent pe ierburile sălbatice din taiga.

– M-am hotărât, zise. Laşi postul ăsta. Studiem împreună un număr. Dai jos cincisprezece kilograme. Apari în tricou de plasă.

Puse mâna pe-a ei.

– Ne căsătorim, declară. În arenă. Ca Diana şi Marek.

Ea înlemni. Apoi îşi trase mâna. Ca din faţa unui uriaş păianjen.

Se ridică, îndreptându-se, în jurul mesei, spre el. Cu siguranţa unei atlete, dar fără un motiv clar. Poate voia să-l dea pe uşă afară. Poate voia să-l reducă la tăcere. Sau, pur şi simplu, doar să-şi dea frâu liber mâniei.

Trebuia să fi rămas locului. Ridicându-se, pierduse orice şansă.

În clipa când îi ajunse scaunul, acesta se prăbuşi cu speteaza în jos. Pentru ceilalţi din cameră părea că ea îl trântise. Numai ei doi ştiau că n-ajunsese nici să-l atingă.

Se rostogoli pe podea.

– Asta, fără violenţă!

Ea, în mişcare, voi să-i scape, neizbutind. Corpul lui la pământ, pentru ceilalţi părea că ea l-a trântit. Se zvârcoli către bicicletă, care se prăbuşi. Ea o înşfăcă. Părea că vrea s-o ridice şi să spulbere canaturile.

Dădu uşa de perete. Poate voia să iasă, poate voia să cheme ajutor, acum părea că-l va izbi de pereţii holului. Porni după el. Îl apucă de braţ. Kasper aruncă o privire rapidă spre uşi, apoi căzu lovind când una, când cealaltă.

Se deschiseră. Ieşiră doi bărbaţi. Lume din alte birouri. Pornise la drum şi Ole Lukøje.

Kasper se ridică. Îşi netezi hainele. Scoase din buzunar legătura de chei, desfăcând una şi aruncând-o pe jos, la picioarele femeii.

– Ia-ţi-o, zise. Cheia de la apartament.

Asta simţi privirile colegilor. Apoi se repezi.

Nu ajunse. Călugărul mai vârstnic o apucă de un braţ, Mørk, de celălalt.

Kasper se retrase pe platoul scărilor.

– Corpul meu, Asta, nu-l poţi lua în gaj, orice-ar fi.

Ieşirea spre scări se făcea printr-o uşă în peretele de sticlă securizată, pe lângă ghereta portarului. Ole Lukøje o lăsase deschisă, ieşind împreună cu el pe platou.

Kasper scotoci în buzunare după o bucată de hârtie, găsi o bancnotă de o sută de coroane. O întinse pe peretele de sticlă pentru a scrie: „Am un număr la secret. Am schimbat broasca. Îţi trimit înapoi inelul. Lasă-mă în pace. Kasper".

– Pentru Asta, spuse. Gata, am terminat cu ea. Cum îi zice departamentului?

– Departamentul H.

Pe uşă nu era nici o plăcuţă. Îi întinse băiatului bancnota scrisă. Avea vreo douăzeci de ani, sau puţin peste. Se gândi cu jale ce-l aşteaptă pe un om aşa tânăr. N-ai cum să-i pregăteşti. N-ai cum să-i cruţi de nimic. Cel mult, să poată întrezări experienţele amare prin care vor trece într-o zi, singuri.

– Nimic nu e veşnic, zise. Nici măcar dragostea unei şefe de birou.

Strada Kapmannsgade era alb-cenuşie de ger. Dar când ieşi pe trotuar îl izbi un soare puternic. Lumea surâdea. Lăsase să cadă un strop de apă curată în fântâna otrăvită a neîncrederii, transformând-o în izvor de leac. Cum atât de potrivit scrisese Maxim Gorki despre marele clovn şi dresor Anatoli Anatolievici Durov.

Vru s-o ia la fugă, dar era să cadă. Nu înghiţise nimic în ultimele douăzeci şi patru de ore. La colţ cu Farimagsgade era un chioşc care vindea de-ale gurii şi bilete de loto, se salvă intrând acolo.

Printre rafturile cu teancuri de reviste porno putea să supravegheze strada, era goală.

Un vânzător se aplecă spre el. Mai avea o hârtie în buzunar, ar fi trebuit să-şi cumpere un sandviş şi o cola, dar ştia că nu va izbuti să înghită nimic, nu acum. Cumpără, în loc, o optime dintr-un bilet la loteria daneză.

Călugării apărură pe trotuar. Alergau, dar erau încă prea amorţiţi, prea zăpăciţi de cele întâmplate. Se uitară în sus şi în jos. Cel mai vârstnic vorbea la un mobil, poate cu mama sa. Apoi au intrat într-un mare Renault şi duşi au fost.

Kasper aşteptă să oprească un autobuz în staţie. Apoi traversă Farimagade.

Autobuzul era plin, dar mai găsi un loc în spate, se prăbuşi în colţ.

Ştia că are un avans în toată legea. Îi era dor de muzică, de ceva definitiv. Începu să fredoneze. Femeia de lângă el se trase mai încolo. Pe bună dreptate. Era o frântură din începutul *Toccatei în re minor*. Nu cea dorică; lucrarea de tinereţe. Se juca cu biletul de tragere. Loteria daneză era sofisticată. Premii mari. Şanse de câştig, una la cinci. De dat înapoi, 65 de procente. Una dintre cele mai bune loterii din lume. Hârtia era o mângâiere. Un câmp concentrat de posibilităţi. O mică provocare a universului. Cu ea putea s-o încerce pe Doamna Dumnezeu. Să afle dacă exista. Să se manifeste prin câştig. În plină improbabilitate statistică a lunii aprilie.

3

Copenhaga se întinde, pentru un auz și o conștiință obișnuite, pe o suprafață dreaptă, dinspre centru spre suburbii. Lui Kasper, orașul îi păruse mereu așezat pe peretele interior al unei pâlnii.

Sus, la margine, unde era aer, lumină și briza marină foșnind în coroanele pomilor, se aflau Klampenborg, Søllerød, eventual încă Holte și Virum[1]. La Bagsværd și Gladsaxe[2] începea coborârea, iar prin Glostrup[3] se ajungea practic în punctul cel mai de jos. Peste parcelele pustii plutea un ecou claustrofob, iar Glostrup și Hvidovre[4] deschideau gustul pentru Amager[5], de parcă s-ar fi cântat direct în pâlnie.

Vestita călugăriță poloneză Faustina Kowalska a spus undeva că, rugându-se destul de concentrat, omul se poate aranja confortabil chiar și în iad. Pe vremuri, Kasper crezuse mereu că sfânta poate afirma așa ceva doar fiindcă nu fusese niciodată la Glostrup. Dar acum locuia acolo de șase luni. Și îndrăgise locul.

Îi plăceau barurile cu grătare. Școlile de dansat *jitterbug*. Grupurile suporterilor de la Hell's Angels. Pompele funebre. Cârnăciorii din măcelării. Magazinele cu discount. Lumina specială peste casele cu grădină. Foamea existențială de pe chipurile care-i ieșeau în cale, foamea de sens în viață, asta o știa de acolo. Toate îl puneau uneori într-o stare nefiresc de fericită. Chiar și acum, când era pe marginea prăpastiei. Urcă strada principală din Glostrup, infinit de fericit, dar foarte flămând. Nu mai mergea așa. Nici Buddha sau Isus nu postiseră mai mult de treizeci, patruzeci de zile. Iar după aceea spuseseră că, de la o vreme, nu fusese prea vesel. Se opri la restaurantul chinezesc colț cu Siestavej și aruncă înăuntru o privire discretă. Azi se afla la tejghea fata mai mare. Intră.

---

1. Suburbii din nordul Copenhagăi.
2. Municipalități din Regiunea Capitală a Danemarcei *(Region Hovedstaden)*.
3. Oraș situat în Regiunea Capitală a Danemarcei *(Region Hovedstaden)*.
4. Suburbie din sud-vestul Copenhagăi.
5. Insulă daneză în Øresund.

– Am venit să-mi iau rămas bun, zise. Genul meu e căutat. În Belgia. La circul Carré. Varieteul Zeebrügge. Și apoi, televiziunea americană.

Se aplecă peste tejghea.

– Mă întorc la primăvară și te iau. Cumpăr o insulă. La Ryukyu. Îți construiesc un pavilion de templu. Lângă un izvor care susură. Cu stânci acoperite de mușchi. Gata cu tigăile de prăjit. Și în timp ce ne privim în apus, improvizez.

Se aplecă mai tare spre ea, cântând încetișor:

Străluce april
În stropii de rouă
Jilavă i-e rochia,
Dar ei nu-i pasă,
Cântă-ndelung
Pe lăuta de-argint,
Se teme că-i singură
Noaptea-n odaie.

Doi camionagii rămaseră cu furculița în aer. Fata îl privi grav, o privire de după gene negre, răsucite, catifelate:

– Și ce anume, zise, ar trebui să fac pentru asta?

El își plecă atât de tare capul, încât buzele îi atinseră urechea fetei. O ureche albă. Ca un vârtej de cretă. Ca arcuirea unei scoici găsite la Gili Trawangan[1].

– O porție de legume prăjite, șopti el. Cu orez și sos *tamari*. Și corespondența.

Îi așeză mâncarea pe masă și dispăru ca o dansatoare de templu de la curtea din Jakarta. Apoi se întoarse cu un cuțit de desfăcut plicuri și așeză lângă farfurie un teanc de scrisori.

Nu era nimic personal. Nu mai desfăcu plicurile. Dar îl ținu pe fiecare o clipă în mână, înainte să-l lase să cadă. Ascultând sunetul libertății, mobilității, experienței de călătorie.

Era acolo o carte poștală deschisă, cu o invitație la o expoziție de mobilă modernă italiană; când se uita la ele, își dădea seama că nici amețit de șampanie nu s-ar fi putut amăgi că acele piese de mobilier erau confortabile și că nu era nevoie, pe lângă ele, de un doctor

1. Mică insulă din arhipelagul indonezian Gili.

chiropractician. Alte plicuri purtau o sumbră lucire de birouri Inkasso[1] din nord-vestul Copenhagăi. Bilete pentru premieră la noua operă. Oferte de la firme americane de zbor. Textul unei edituri englezești despre lexiconul *Great Personalities in 20th Century Comedy*[2]. Lăsă totul să cadă.

Telefonul sună. Fata se ivi cu aparatul pe o tăviță aurie, lăcuită.

Se priviră. Kasper avea o adresă poștală privată pe strada Gasværk. De acolo i se aduceau scrisorile și pachetele aici, în restaurant, de două ori pe săptămână. Mai era anunțat c/o Circus Blaff, pe strada Grøndals Park. De acolo își lua, la două săptămâni, hârtiile oficiale. Căsuța poștală privată era la secret. Sonja de la Grøndals Parkvej ar fi intrat în foc pentru el. În mod normal, n-ar fi trebuit să-l găsească nimeni. Chiar și cei de la Finanțe și Impozite trebuiseră să se dea bătuți. Dar acum izbutise cineva. Duse receptorul la ureche.

– Dacă trecem peste un sfert de oră, e bine?

Era blonda.

– De acord, răspunse.

Ea închise. El rămase cu zumzetul telefonului.

Găsi la informații numărul spitalului Bispebjerg. I se făcu legătura cu departamentul de psihiatrie pediatrică. Ei și centrul de psihologie școlară știau cam tot ce se poate ști despre copiii din Copenhaga.

Centrala îl puse în legătură cu dr. von Hessen.

Era o profesoară de psihologie pediatrică, lucraseră împreună cazuri grele. Pentru copii, procesul fusese vindecător. Pentru ea, complex.

– Kasper la telefon. Am primit vizita unui bărbat, cu o femeie și un copil, o fetiță de zece ani. Se numește KlaraMaria. Spun că i-ai trimis tu.

Era prea surprinsă să mai întrebe ceva.

– N-am avut niciodată un copil cu numele ăsta. Nu de când sunt eu aici. Și apoi, noi n-am trimite pe nimeni în altă parte. Nu fără o discuție preliminară.

Începu să recapituleze. Părți dureroase de trecut.

– Am face tot posibilul să nu trimitem pe cineva la tine. Cu sau fără discuție preliminară.

---

1. Firme de recuperare a datoriilor și supraveghere a datornicilor.
2. În engleză în original: mari personalități ale comediei în secolul al XX-lea.

Undeva, în fundal, se auzea trioul pentru pian în Mi bemol Major de Schubert. În prim plan zumzăia un computer.

– Elisabeth, întrebă Kasper, ești în curs de a scrie un anunț?

Ea își opri răsuflarea.

– Anunțurile sunt un canal prea restrâns. Dragostea cere să te deschizi. Suprafața de contact trebuie să fie mai mare ca internetul. Terapia corporală, asta ar fi ceva pentru tine. Și să fie în legătură cu vocea. Aș putea să-ți dau lecții de canto.

Tăcu. În tăcerea lăsată îl recunoscu la vioară pe Isaac Stern. Tot ce era blând devenise foarte blând. Tot ce era dur devenise foarte dur. Tehnică fără probleme. Și tristețea, la limita insuportabilului.

Lângă el se afla cineva; era fata. Îi puse în față o coală de hârtie. Albă.

– Ce-ai cântat înainte, zise, poezia. Scrie-mi-o.

4

Grajdurile și atelierele Darf Blünow constau din patru clădiri în jurul unei curți mari: administrația, cu trei mici birouri, două vestiare și sala de probe, apoi o arenă de repetiții în formă octogonală, o mică sală îndărătul căreia se aflau grajduri, spații îngrădite și voliere, precum și un depozit cu ateliere, o cameră de croitorie și cămări.

Cimentul curții era acoperit cu apă de ploaie, un strat subțire, liniștit. Kasper rămase lângă intrare. Se arăta soarele; vântul făcea o pauză. Suprafața apei împietrise într-o oglindă. Volvo-ul negru oprise unde se încheia oglinda.

Se îndreptă spre mijlocul ei și rămase acolo, cu gleznele-n apă. Pantofii și ciorapii erau uzi ca niște bureți. Parcă ar fi intrat în golf la 1 mai pe plaja cu corturi de la Rørvig Havn[1].

Portiera mașinii se desfăcu larg, fetița trecu pe lângă zid cu pași mici. Purta ochelari de soare. În spatele ei, blonda ca un gheţar. Se îndreptă spre ele, să le deschidă.

Intră în arenă, lămpița-sfeșnic de la pian ardea, aprinse și lumina de sus.

În acel spațiu se mai afla a patra persoană, un bărbat, probabil că Daffy îl lăsase să intre și apoi încuiase. Stătea la șase rânduri distanță, în apropierea ieșirii de incendiu; pompierilor nu le-ar fi plăcut asta. Avea ceva la ureche, lumina nu era prea puternică, poate un aparat auditiv.

Kasper desfăcu un scaun rabatabil, o luă pe femeie de braț și o duse la marginea arenei.

– Trebuie să stau aproape de tot, zise ea.

Kasper îi zâmbi. Surâse și copilului, și bărbatului de lângă ieșirea de incendiu.

– Luați loc aici, îi ceru. Sau iese toată lumea afară.

---

1. Golf în nordul Zeelandei.

Ea ezită o clipă. Apoi se așeză.

Se întoarse la pian, își scoase ghetele și ciorapii, îi stoarse. Fata era chiar lângă el. Deschise capacul. Atmosfera, ușor încordată. Trebuia răspândită dulceață, lumină. Se hotărî la *Variațiunile Goldberg.* Care fuseseră scrise întru alinarea nopților de nesomn.

– Am fost răpită, zise fetița.

Stătea atât de aproape de pian, încât mai s-o atingă. Era palidă. Tema modula într-un fel de fugă, ritmică precum alergarea unui *guanaco*[1], moale-insidioasă ca un cântec de leagăn.

– Te duc departe de ei, spuse el.

– Atunci îi vor face rău mamei.

– N-ai mamă.

I se părea că vocea lui sună ca și cum ar fi fost a altcuiva.

– N-ai știut tu că am.

– Ei știu?

– Pot s-o găsească. Pot să-i găsească pe toți.

– Poliția?

Ea scutură din cap că nu. Femeia se ridică. Micul CD-player pe care-l folosea la antrenamentul de dimineață se afla pe pian. Căută un CD și deschise aparatul; bărbatul și femeia erau exact în linia stereo. O trase pe fetiță în raza discului și îngenunche înaintea ei. În spatele său, Richter trântea primele acorduri, de parcă ar fi vrut să paveze pianul cu pietre.

– Cum ai reușit să te aducă aici?

– N-aș fi făcut un lucru pe care-l voiau ei.

– Anume?

Nu răspunse. El începu de jos. Tensiunea din gambe, pulpe, mușchii fesieri și coapse era puternică. Dar nu era o crampă. Nu avusese loc vreun abuz sexual sau ceva în genul acesta. Ar fi provocat, chiar și la ea, o stază, o detensionare resemnată. Dar la plexul solar, unde diafragma se lipea de peretele abdomenului, totul era strâns. Mușchii dorsali erau crispați ca două corzi de oțel.

Mâna ei dreaptă, pe care privitorii n-o puteau zări, căuta stânga lui. Simți în podul palmei o hârtie bine împăturită.

– O găsești pe mama. Și apoi veniți să mă luați.

Muzica se stinse.

– Întinde-te, îi zise. Unde te ating cu degetele, doare. Te obișnuiești cu durerea, o asculți. Apoi trece.

---

1. Specie de lamă din pampasul sud-american.

Sunetul porni iar. Richter cânta de parcă voia să scoată clapele din cadrul de metal. Bărbatul și femeia se ridicaseră.

– Unde te închid? Unde dormi?

– Nu mai întreba.

Degetele sale găsiră un ghem muscular cu două fețe, sub *scapula*. Îl ascultă și percepu chinuri care nu trebuiau să fie cunoscute de un copil. Simți că urcă în el o mânie albă, primejdioasă. Femeia și bărbatul pătrunseră în arenă. Fetița se ridică și îl privi în ochi.

– Faci ce ți-am spus, zise încet. Altfel nu mă mai vezi niciodată.

El ridică mâinile spre fața ei și îi scoase ochelarii de soare. O lovitură o nimerise la marginea sprâncenei, sângele se adunase sub piele, deasupra pometelui. Ochiul nu părea să fie rănit.

Fata îi susținu privirea. Fără să clipească. Îi luă ochelarii de soare din mână. Și-i puse la loc.

Le deschise ușa.

– Continuitatea e foarte importantă, mai ales la început, spuse el. Ar fi bine dacă ați veni și mâine.

– Ea trebuie să meargă la școală.

– Cel mai bine se lucrează când știu contextul. În ce situație se află, sunt despărțiți părinții, are greutăți? Mi-ar folosi niște date, chiar puține.

– Noi doar o însoțim, zise femeia. Avem nevoie mai întâi de acordul familiei.

Chipul fetei era fără expresie. Kasper se îndepărtă mașinal, ca o mașină care rulează înainte în mare.

Vârî mâna în buzunar, căutând ceva pe care să scrie. Găsi cartea de joc. Notă numărul mașinii, cu stiloul. Cât și-l mai putea aminti. După patruzeci de ani, memoria pe termen scurt te mai lasă.

Simți răceala urcând de jos. Își aminti că era desculț. Pe tălpi mai avea rumeguș din arenă.

5

Rulota se afla în spatele arenei, în același rând cu o serie de tablouri electrice și robinete de apă. Aprinse lumina, se așeză pe sofa. Ce-i dăduse fata era o foaie DIN-A5 strânsă de numeroase ori într-un mic pachețel, foarte tare. Îl desfăcu încet de tot. Era o chitanță de poștă. Fata scrisese și desenase ceva pe dos.

Părea versiunea copilărească a unei hărți de pirați. Desenase o casă cu un fel de clădiri administrative în ambele părți, dedesubt scrisese „spital". Mai jos încă trei cuvinte: „Lone moașă" și „Kain". Asta era tot. Întoarse foaia și se uită la chitanță. Expeditorul era chiar ea, își trecuse numai prenumele, KlaraMaria. Numele primitorului nu reuși să-l descifreze imediat, creierul i se blocase. Închise ochii și își acoperi fața cu mâinile. Apoi citi numele.

Se ridică. Luă de pe raft, dintre partituri, o ediție legată, Bach, *Klavierbüchlein*[1], și o deschise. Nu era *Klavierbüchlein,* ascundea un pașaport, iar între ultimele pagini ale acestuia, un bilet cu mai multe numere de telefon.

Se întoarse cu telefonul lângă divan și formă primul număr de pe bilet.

– Mânăstirea Rabia[2]. Bună ziua.

Era o voce tânără, necunoscută.

– La telefon, medicul circumscripției. Bună ziua, zise. Aș vrea să vorbesc cu doamna vice-stareță.

Trecu un minut. Apoi un corp se apropie de receptor.

– Da?

Era un glas apetisant. O întâlnise acum un an pe femeia căreia îi aparținea. O mușcătură din el l-ar fi costat toți dinții de sus și de jos. Dar nu astăzi. Vocea de azi era răgușită de tristețe, aproape fără viață.

---

1. În germană în original, titlul lui J.S.Bach, „Cărticică pentru pian".
2. Numele ar putea fi inspirat de cel al unei celebre poete mistice sufi (în arabă, pronunțat cu accent pe i, înseamnă „primăvară").

Închise. Un singur cuvânt îi era de ajuns. Era glasul cuiva căruia i se luase un copil.

Formă următorul număr.

– Şcoala Internaţională.

– Kasper Krone la telefon, conducător de grupă de la organizaţia de cercetaşi *Păsările libere*, am ceva de comunicat uneia dintre cercetaşele noastre, KlaraMaria; a fost schimbată data unei întâlniri.

Vocea se foi, încercă să se adune. Străduindu-se să-şi amintească, în ciuda şocului, ce trebuia spus într-o asemenea situaţie.

– E plecată câteva zile în Iutlanda, la nişte rude. Pot să-i transmit ceva când se întoarce, sau cum vă găseşte?

– Transmiteţi-i doar un salut de cercetaş, zise el. De la unitatea din Ballerup.

Se lăsă pe sofa, spre spetează. Rămase aşa, aşezat. Până deveni totul normal. În afară de frig şi de teama care se strânsese într-un punct, în stomac.

6

De când James Stuart cel Bătrân se lăsase ghilotinat, la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, în circul parizian Meandros, pentru ca apoi, ridicându-şi capul, să plece din arenă cu el sub braţ, în aplauze apocaliptice, nu-i mai fusese nimănui dat să aducă moartea pe scenă; în general, era lucrul cel mai greu. Kasper încercase în zadar, douăzeci de ani la rând; neputinţa îl copleşea, ca şi acum.

Traversă Blegdamvej, folosind una dintre intrările laterale în Fælledpark[1]. Spitalul Imperial[2] semăna cu nişte culise de circ cenuşiu din lumea subpământeană: lumina în surdină a perdelelor albe, goliciunea oamenilor, uniformele angajaţilor. Ierarhii. Roluri de caracter. Mult metal lustruit. Zgomotul unei maşinării nevăzute. Gust de adrenalină în scuipat. Sentimentul că te afli la limită.

Ieşi din lift. În mână cu cartea de joc; descifrând albul labirint al îngrădirilor cu paturi; găsind în fine uşa pe care o căuta; deschizând-o.

Afară, pe coridor, domniseră tuburile de neon şi interdicţia de a fuma. Acum îi pluteau înaintea ochilor Best-Lites antice englezeşti într-o ceaţă de fum de tabac, albăstrui. La nu prea mare distanţă de podea, într-un pat sprijinit pe o ramă lată din lemn de cireş, înconjurat de perne de mătase, un bărbat şedea turceşte şi fuma o ţigară. Fără filtru, dar cu iniţialele sale gravate în aur.

– Trebuie să fiu peste o jumătate de oră la judecătorie, zise el. Vino înăuntru şi dă-i bună-ziua Groaznicei Vivian.

Femeia avea peste şaizeci de ani şi purta un halat medical. Pielea îi era palidă, aproape transparentă, foarte subţire; putea să-i asculte sângele dedesubt; sânge şi viaţă. Ea îi întinse mâna uscată, caldă, puternică. Era în tonalitatea La bemol Major; în alte împrejurări ar fi ascultat-o ore întregi.

---

1. Mare parc nu departe de Østerbro, cuprinzând nu numai spaţii verzi, ci şi patinoare şi alte instalaţii pentru distracţii.

2. Rigshospitalet, poate fi tradus şi prin „Spitalul Regatului".

– N-au trecut decât cinci luni de când ai fost pe aici, spuse bolnavul. Sper că nu te-ai obosit prea tare.

– Am avut niște spectacole în sud.

– De când ai jucat la Monte Carlo nu te-am mai văzut pe afișe. N-ai mai fost plecat din țară.

Kasper se așează într-un fotoliu. Pe podea era un covor Karzamra autentic, pe un perete se aflau rafturi pline de cărți; fusese adusă acolo și o pianină; în alte părți atârnau fotografii de circ cu Richard Mortensen, iar televizorul era mare cât cutia actriței din numărul în care se lasă tăiată.

– Arăt mai bine decât îți închipuiai, nu-i așa?

Kasper își privi tatăl. Maximillian Krone pierduse cel puțin cincisprezece kilograme. Ochelarii arătau prea mari. Pernele din jur nu erau pentru confort, ci ca să-l susțină.

– Am avut o vizită simandicoasă, zise Maximillian. De la Ministerul Justiției. Arăta ca unul de la pompe funebre. Voia adresa ta. L-am trimis la dracu'. Susținea că ai avea o problemă cu impozitele. Și încă un lucru, mult mai rău, în Spania. Spunea că ai fost pus pe lista neagră. E adevărat?

Bolnavul se uită la el întrebător.

– Niciodată nu s-a prea putut bizui omul pe tine. Dar nici n-ai fost genul de sinucigaș...

Ținea în mână niște hârtii.

– Spitalul Imperial avea laboratoare și anexe în centrul orașului, iar eu sunt consultant în probleme de asigurare. Numai de aceea pot să vegetez în pantomima asta din *1001 nopți*, în timp ce pacienții lui Vivian sângerează pe coridoare. Am o listă de experți consultați de către stat și municipalitate.

Erau cinci pagini cu poate două sute de nume daneze și străine, instituții și persoane fizice, la grămadă. Unul era subliniat.

Kasper îl citi și-i dădu foaia înapoi. Se ridică, își lăsă mâinile să alunece peste obiectele din cameră. Palisandrul rafturilor de cărți, curburile lămpilor. Ramele marilor picturi, lăcuite în alb.

– Asta trebuie să fie ea, zise Maximillian.

Puseseră draperii noi. Kasper strânse brocatul nou între degete.

– Ce înseamnă Departamentul H? întrebă el.

Un sunet fin de teamă începu să cânte undeva în cameră, parcă ar fi fost lovit un diapazon.

– Nu există; e un zvon. Cine ți-a povestit asta? Ar fi trebuit să-l înființeze în anii 90. Apărut din colaborarea între Departamentul pentru Criminalitate Economică, Grupul Mobil de Cercetări, Poliția Financiară, Vamă și Fisc. În plus, autoritățile de impozite comunale și Oficiul Concurenței. Împreună cu Departamentul de Supraveghere a Bursei de Fonduri. După marile fuzionări prin absorbție. Pentru a preîntâmpina noile forme ale acestui tip de criminalitate a profitului. Se spune că au descoperit ceva. Ceva foarte important. Care a fost ținut secret. Motiv pentru a înființa un birou special. Nu cred o iotă din toată povestea. Ăștia nu s-ar fi amestecat precis în banalele probleme de impozite ale unui mărunt escroc. De unde ai scos asta?

Marile boli încep dincolo de fizic. Kasper observase aceasta cu luni înainte ca ele să iasă la iveală. La fel și la Maximillian. Ceva se schimbase; ceva străin pătrunsese în configurarea sa sonoră.

– Cum e cu violența împotriva copiilor? Cu tăria loviturii?

– Legea numărul 387 din 14 iunie 1995, cu modificări din 1997: „Copilul trebuie tratat în respectul persoanei, nu e permisă expunerea la pedepse corporale sau alte acțiuni jignitoare". În practică, lucrul acesta înseamnă că un copil poate fi imobilizat cu mâinile la spate. Dar nu poate fi lovit cu muchia palmei. Aștepți un copil?

– E vorba de o elevă.

– O nouă odraslă Footit?

Clovnul englez Tudor Hall, alias Footit, fusese primul care făcuse bani de pe urma unui copil, aducându-și fiul de trei ani în arenă.

Kasper se ridică.

– Ce sumă e? întrebă Maximillian. Cea pe care o datorezi. De fapt știu. Mi-a spus ăla de la pompe funebre. Patruzeci de milioane. Le plătesc eu. Vând tot rahatul. Scot eu patruzeci de milioane. O să cer leafă din nou. Merg la proces pentru tine. Cu stativul de perfuzie cu tot. Îi pun eu la punct.

Kasper scutură din cap.

Mâna lui Maximillian căzu peste hârtii.

– Te bagă la zdup. Te extrădează! N-o să reușești. Nu te vei putea apropia de ea.

Se ridică ținându-se de speteaza patului. Ca un gimnast care vrea să stea în mâini.

– Ai o inimă rea, zile el răgușit. Nu e bună pentru un clovn. Te pișii pe mâna care ți se întinde. Ratezi ocazia. După ce ani de zile ea n-a fost în preajma ta de păgubos.

Se întoarse către femeie.

– Ăsta când o să moară – o să-i vină și lui rândul, într-o bună zi – va cere să i se monteze roți sub sicriu. Ca să se împingă singur de la capelă până la crematoriu. Și să nu trebuiască să ceară ajutorul nimănui.

Mânia sa era, cum fusese întotdeauna, monumentală. Dar baza fizică nu mai era aceeași. Bolnavul începu să tușească profund, în primejdie de moarte.

Doctorița îl lăsă să tușească, apoi îi ridică plină de grijă partea de sus a corpului. Kasper puse cartea de joc pe marginea patului.

– Dacă mai cunoști pe cineva, zise el, care are acces la Registrul Central pentru Autovehicule. Ai putea găsi adresa. Sub care e înregistrat acest număr.

Maximillian închise ochii. Kasper se duse la ușă.

– Am văzut transmisiunea de la Monte Carlo, spuse bolnavul. Premierea și reprezentația ta.

Kasper rămase locului. Maximillian întinse mâna în spate. Apucă mâna femeii. În jurul ochilor totul i se netezi ca la o *graciosa* spaniolă pe scenă.

– Ne-am dorit să nu se termine niciodată. E singurul lucru care nu trebuie să se sfârșească. Dragostea. Și marile reprezentații.

Tatăl și fiul se priviră în ochi. Fără mască. Bolnavul suportă câteva secunde, apoi îi fu de ajuns.

Își duse mâinile la păr. Era roșu. Țepos ca de viezure. Îl ridică. Era o perucă. Dedesubt, era chel ca o lubeniță.

– Dezamăgitor, nu? Am dat-o la făcut după chimioterapie. Cu propriul meu păr. Jos pălăria. În fața unui mare artist.

Kasper se apropie de pat. Apucă craniul mare, golaș, trăgându-l spre sine. Ascultă tragicul care-i înconjoară pe cei mai mulți. Zgomotul celor care ar fi putut să fie și niciodată nu vor fi.

La atingerea lui Kasper, Maximillian îngheță. Apoi se desprinse.

– Ajunge, spuse. Mă simt Lazăr. Mă ling câinii. Când te mai văd? Peste șase luni?

Doctorița îi deschise lui Kasper ușa.

– Fata, zise Maximillian, de pe pat. Eleva. De fapt, ai venit numai pentru ea. Așa-i?

Ușa se închise după Kasper; lângă el se afla doctorița.

– Te duc cu mașina, îi zise.

7

Superclovnii albi, cei de nivelul cel mai înalt, al căror triumf îl trăise și Kasper, își întemeiau succesul pe faptul că partenerul de jos lucra în sus pentru ei. Autoritatea care se bizuie numai pe sine e rară. Femeia dinaintea lui o deținea. O emana. Elibera coridoare, deschidea uși.

Voia ceva, nu reușea să scoată vorbele. Rămase nemișcată la volan, în garajul de jos, așteptând să le rostească; nu veneau.

Mașina era lungă precum un vagon de tren. Lui Kasper îi plăcea felul în care se adulmecau bogații de la distanță. Ca Romeo și Julieta. Chiar la cea mai mare pasiune și în dragostea de la prima vedere, tot se mai găsea, în colțul de sus, din dreapta, un câmp liber pentru situația conturilor.

Îi dădu harta căutătorilor de comori, desenată de fetiță. Ea o descifră fără probleme, fără să întrebe nimic.

– Sunt treisprezece case de naștere și spitale, spuse. Køge, Gentofte, Herlev, Glostrup, Hvidovre, Spitalul Regatului, Frederiksberg, Amager, Roskilde, Hillerød, la care se adaugă și cele cu activitate redusă din Hørsholm, Helsingør, Frederikssund. Nici unul nu e lângă apă. Nici cele private.

– Clinici?

– La nord de Copenhaga și la sud de Avedøre Holme, cu totul aproape o sută de centre medicale și clinici speciale. Ce vârstă avea copilul care a desenat această hartă?

– Zece ani.

Ea arătă cele două clădiri, de la dreapta și de la stânga, pe care el le luase drept anexe.

– Ar putea fi aripi ale aceleiași construcții. Copiii încep să gândească perspectiva cam pe la opt ani. Pentru clinici private sunt cam mari. Nu corespund nici uneia din localitățile pe care le cunosc.

Porni motorul.

– Câte moașe există în Copenhaga?

– Poate vreo mie cinci sute.

– Şi pe câte le cheamă Lone?

– Sunt înregistrate în Asociaţia Moaşelor. Pot să aflu.

– Într-o oră?

Ea dădu din cap afirmativ.

Traversară lacurile şi trecură în jos pe Gothersgade. El o asculta, aşa neştiind încotro conduce. Trase pe dreapta şi opri, orbită de ceva. Rămase aşezată, jucându-se cu degetele pe volan. El coborî spre a-i da timp, răgaz de odihnă. Se aflau înaintea zonei interzise.

Un gard de lemn hidroizolat, ca pentru terenuri în construcţie, mărginea o parte din şosea, precum şi un şir de case dinspre Gammel Mønt. La vreo cincizeci de metri mai încolo era întrerupt de o căsuţă de sticlă şi o poartă, în faţa căreia se aflau doi poliţişti în haine de protecţie.

Se îndreptă spre căsuţă, dincolo de interfon era o femeie în echipament de apărare civilă.

– Pot să las o înştiinţare pentru o cunoştinţă? întrebă el. E o rudă apropiată. Chestie de viaţă şi moarte.

Ea scutură din cap că nu.

– Bântuie pe-aici vreo şapte sute de jurnalişti. Din toată lumea.

– Pot s-o sun cumva?

Acelaşi gest negativ. El descifră cu coada ochiului rândul de sus din inscripţia unei firme pe care se aflau nume de societăţi de salvare, organizaţii de prim ajutor şi antreprenori de construcţii.

– Sunt fiul lui Hannemann Senior, zise. Care tocmai a devenit membru de onoare în clubul de golf din Søllerød. Visul de-o viaţă al unui om bătrân.

– Păcat că nu va mai putea să aprecieze asta. A murit prin anii 80.

Kasper îşi contemplă faţa în geam. Era alb ca o mască. Ochii femeii se îngrijorară deodată.

– Să chem maşina?

Mila ei îi pătrunse în sânge ca o injecţie cu glucoză. Îi venea să-i cadă în braţe şi să-i povestească tot. Făcu semn din cap în direcţia maşinii.

– Mă aşteaptă şoferul şi medicul personal.

– Mi-aţi mai putea da şi alt nume în afară de Hannemann?

– Stine Claussen. Ingineră.

– Brunetă?

Încuviinţă.

– Ceva în legătură cu apa?

– E făcută din apă.

Fata cercetă o foaie pe care o avea în față.

– E pe lista celor cărora li se cheamă taxiul. Aranjament special pentru VIP-uri. Înseamnă că locuiește la hotel.

– La *Royal?* Sau la *Trei Șoimi?*

– Dacă se află că am spus eu asta, mă dau afară.

El respiră adânc.

– Îngerii, spuse, nu pot fi dați afară.

Se așeză în mașină lângă doctoriță. Care stătea în aceeași poziție în care o lăsase.

– Acum moare.

Știuse că asta aștepta ea să spună. Pentru el nu mai era o problemă. Se împăcase demult cu moartea. Părintele Pio spusese odată că dintr-o perspectivă mai înaltă suntem cu toții în ceasul din urmă. Singura diferență e că unii se află mai în urmă decât alții.

Așadar, lui, unul, nu i se întâmplă nimic, doar că se schimbase tot ce era în jur. Cu o clipă în urmă orașul fusese o carte poștală fără luciu, în cea următoare mașina naviga printr-o panoramă a scufundării, în care sunetele muriseră.

– Părea sănătos.

– *Prednison*. O depășire chimică a contului de viață.

– El știe?

Trecuseră de Grădina Zoologică și de cimitirul din Sølbjerg. Nici nu-și dădu seama cum ajunseseră pe Roskildevej.

– De regulă știe o parte din om. Iar partea mai mare nu vrea s-o știe.

O luară pe centură spre Glostrup, prin cartierul industrial, parcând în spatele pieții.

Ea începu să plângă. În tăcere, dar fără reținere, cu lacrimi șuvoaie. Arătă spre sertarul de mănuși. El îi întinse un pachețel cu șervețele.

În privința banilor se înșelase. Tristețea ei venea de undeva dintr-o mare adâncime. Dintr-un adânc aflat mai jos decât un depozit de valori. Își trase nasul.

– Povestește-mi ceva despre el, ceru ea. De când erai mic.

Kasper își ascultă copilăria, auzi sunetul de cartofi.

– Aveam zece ani, locuiam la Skodsborg. Fuseseră totdeauna nomazi, chiar și după ce tata începuse să câștige. Fiecare avea aranjată o cameră separată, plus a mea, exact ca în rulotă. Restul rămânea

mereu închis, pentru a economisi încălzirea. Ne mutam în fiecare an. Skodsborg a fost un record: am locuit acolo aproape patru ani, erau, de altfel, în zonă trei posibilități de evadare: *sund*-ul, linia ferată de coastă și șoseaua de-a lungul țărmului. Acolo am început să jonglez. Exersam cu cartofi. Pusesem pe jos plăpumi și pături, dar tot se simțea o vibrație când nimeream alături. Probabil că într-o zi a auzit-o și el, fiindcă l-am văzut dintr-o dată în ușă.

Închise ochii și vizualiză scena.

– Suntem la începutul anilor șaptezeci. Sărăcie, în toată puterea cuvântului, nu mai exista, dar nici nu trecuse de tot. În adolescență făcuse foamea, vânduse garoafe, cântase prin curți; n-a reușit niciodată să treacă peste toate astea. Precum artiștii care au fost în timpul războiului în lagăre de concentrare; așa ceva nu trece. De-aia a renunțat la circ. Nu vedea decât o singură soluție: educație aleasă și venituri sigure. Iar acum se afla, deci, în ușă. Manualele de școală, pe masă; nu le deschisesem. M-a privit. Au trecut de atunci peste treizeci de ani. Ar fi putut să mă trimită la internat, la Herlufsholm, ar fi putut să mă facă ucenic la vopsitorie, ar fi putut să mă snopească. Dar el rămăsese pur și simplu în ușă, tăcut. Iar eu mi-am dat seama ce se petrece în el. Ne dădeam amândoi seama. Înțelesese că năzuința e uneori mai mare decât omul. Că omul poate să piară, dacă acest jind e oprit. Așa că a ieșit cu spatele înainte fără să spună o vorbă; a închis ușa încet de tot. N-am vorbit niciodată despre asta. Dar nici el n-a mai venit în camera mea înainte să bată la ușă.

Ochii ei stăteau pironiți de buzele lui. Probabil că la șaizeci și cinci de ani o îndrăgostire e ca la cincisprezece. Dacă i-ar fi arătat diapozitive și i-ar fi povestit anecdote cu Maximillian, ar fi rămas la picioarele lui și trei luni, ascultându-l.

– Pentru asemenea clipe îl iubesc, spuse.

Situația avea o sonoritate desăvârșită. Și tocmai în punctul culminant trebuia să plece. Coborî din mașină.

Coborî și ea, pe partea cealaltă; umblă la radiator.

– În afara acestor clipe, zise, ce a mai fost?

Totuși, se înșelase în privința iubirii. Cine are șaizeci și cinci de ani vrea mai mult, un întreg mult mai mare.

– Încercaseră să-și spargă reciproc capetele. În afara acestor clipe, totul a fost crimă, ucidere fără sfârșit.

Se îndepărtă câțiva pași; ea îl însoți.

– Cum e cu iertarea?

– De atunci au trecut treizeci de ani, am iertat tot.

Îl apucă de braț.

– N-ai iertat decât o părticică. Dac-am mări puțin procentul, n-ar fi prea târziu pentru o copilărie fericită.

Încercă să se desprindă, dar nu reuși. Îl ținea strâns ca un pompier.

– E ceva delicat, zise el. Suntem amândoi prea traumatizați.

– Sunteți doi certăreți. V-ați bătut patruzeci de ani. Acum nu mai aveți decât cel mult trei săptămâni spre a încheia pace.

Ea se întoarse către mașină. O urmă.

– Trei săptămâni?

Se așezase în mașină.

– Are tăria unui cal de povară de la berărie, zise el.

– Răspund, în spital, de saloanele pentru muribunzi. Am urmărit o mie cinci sute de cazuri. Mai are cel mult trei săptămâni.

Voi să tragă ușa; el o împiedică.

– Moartea nu e un capăt. Eu sunt profund religios. După ultima respirație vine o pauză generală. Apoi conștiința se întoarce într-un corp nou; muzica începe iarăși să cânte.

Ea îl privi în ochi.

– Și la ce-mi folosește, zise ea, când sunt singură în pat, să știu că undeva pe lume există un sugar locuit de conștiința iubitului meu?

El se sprijini de mașină. Pe pământul necultivat mai era destulă brumă pe iarbă.

– Îl iubesc, zise el.

– Și eu, zise ea.

Kasper se plecă spre ea.

– Oare acordul sentimentelor noastre atât de profunde n-ar putea să constituie baza unui credit de cinci mii de coroane?

Ea își căută portmoneul, îl deschise și îi dădu două bancnote de o mie de coroane. Trase ușa, lăsă fereastra în jos.

– Ce-i cu copilul? întrebă ea. Și cu desenul?

Ochii ei se măriseră. Ar fi fost loc destul să se așeze în ei cu toată durerea lui și încă ar mai fi rămas. Scutură capul că nu spune.

– Nu te înșela în privința mea, zise ea. Vreau dobândă. Discount plus două procente.

Fereastra se închise, mașina porni se, accelerând. Ca din pușcă, pe Jyllandsring. Simți o involuntară admirație pentru tatăl său. Pentru faptul că Maximillian izbutise să pună mâna, în ciuda firii sale sucite, pe o femeie cu o forță de elefant.

8

Intră în birou și îi puse în față lui Daffy cele două mii de coroane.

– O parte din chirie, zise.

Administratorul îi întinse o scrisoare fără timbru, ștampilată de un curier, și un *coupe-papier*.

Plicul avea o finețe suprasenzuală, inexplicabilă în mod firesc, care apare atunci când înăuntru e o scrisoare despre un cec. Scrisoarea consta în două rânduri scrise la mașină.

„Prin prezenta dorim să vă comunicăm că participarea Klarei Maria la lecții nu mai e posbilă. Alăturat, douăzeci de mii."

Nici o semnătură. Era un cec.

Se așeză. Partea bună, când atingi punctul cel mai de jos, e că nu mai ai de unde să cazi.

Ușa se deschise. Băiatul cu vasele de tămâie o ținu deschisă. Intră Mørk.

– Ești expulzat, zise. Ai optsprezece ore să-ți faci bagajul. Vei fi trimis cu un avion spre Madrid mâine dimineață.

Poate că nu există punctul cel mai de jos. Poate că nu e decât cădere veșnică. Kasper se ridică. Deschise ușa. Ieși în curte.

Își scoase haina. Cămașa. Două grupuri de meșteșugari stăteau pe băncile din fața depozitelor. Câteva costumiere care aveau liber își beau cafeaua în jurul unei mese. Își scoase și ghetele, apoi ciorapii. Și pantalonii. Nu mai purta decât indispensabilii. Cu imprimeu de arlechini. Din mătase. Avea o slăbiciune pentru mătase, ca Wagner.

– Lichidăm tot, li se adresă costumierelor. Trebuie dat tot. Bogatul din parabolă a făcut asta. Și Liszt. Și Wittgenstein. Iar Longchen Rabjam[1] a făcut de șapte ori același lucru. Omul căruia nu i se mai poate lua nimic este liber.

Așteptă. Poate îl speriase pe Mørk. Expulzările trebuie făcute și în scris, pentru a avea valabilitate juridică.

---

1. Budist tibetan (1308-1363).

O hârtie foşni. În spatele lui se afla Mørk.

– Îţi spune ceva numele Kain?

– Din istoria Bibliei, foarte cunoscut.

– Joseph Kain.

Kasper nu mai spuse nimic.

– Expulzarea, zise funcţionarul. În haina ta e un voucher de taxi. Cu un număr de telefon. În caz că-ţi mai aminteşti ceva. Despre şcolăriţă.

Kasper închise ochii. Când îi deschise, Mørk dispăruse. Cineva îi aşezase o pătură în jurul umerilor, era Daffy.

Şedeau la birou unul în faţa celuilalt. Kasper, învelit în pătură; lungă precum o rochie de bal. Nu simţea nimic. Poate din cauza frigului.

În faţa lui Daffy se afla scrisoarea, pe care probabil o citise.

– E o elevă care pentru mine înseamnă ceva, spuse Kasper. Ei îmi datorează bani, nu se mai întorc. N-am nici o adresă, nici un fel de urmă.

Administratorul ridică o mână. Era goală. O întoarse. Nimic, nici pe partea cealaltă. O mişcă peste masă. Din suprafaţa mesei răsări o carte de joc.

– Cea mai mare. Regele. O ţinea în portvizit.

Kasper luă cartea. Pe ea era tipărit un nume. Aske Brodersen. Dedesubt apărea scris cu creiorul un număr de telefon care începea cu 70. Întoarse cartea. Pe cealaltă parte, acelaşi creion scrisese un nume sau o denumire de localitate, „Bohrfeldt".

– Numele nu e de găsit la informaţii, zise Daffy, nici numărul nu e înregistrat.

În copilăria lui Kasper, muncitorii care ridicau corturile şi meşteşugarii erau numiţi „specialişti pentru circ". Erau danezi. Ieşeau ca din pământ la începutul sezonului, apoi în octombrie dispăreau fără urmă. Mai târziu au fost numiţi *technical workers*[1]. Cârduri de polonezi şi marocani hălăduind prin Europa sub conducerea unui şef, ca nişte ultraspecializate echipaje de vaporeni. Când un circ intra pe docuri, ei treceau mai departe, la următorul. Sunetul lor rămăsese acelaşi: disciplină, siguranţă profesională, eficienţă aspră. Îi plăcuse întotdeauna acel sunet, îl reauzise încă de la prima întâlnire cu Daffy; la fel şi acum.

1. În engleză în original, „tehnicieni".

Dar mai fusese un sunet pe care nu-l percepuse. Nu până acum.

Administratorul îi puse telefonul în față. Kasper privi pe geam.

– Când apune soarele?

Daffy se întoarse spre raftul în care se aflau mai multe lexicoane. Prea multe pentru un administrator care umblase la școală cel mult șapte ani. Era și un calendar de călătorie, pe care îl deschise.

– Peste cincisprezece minute, răspunse.

– Atunci prefer să aștept cincisprezece minute. La apus mă exprim mai bine.

Administratorul ridică ambele mâini, le trecu peste blatul mesei, din nimic răsăriră stiloul, cărțile de vizită, mărunțișul. Biletul de loterie. Cheile. Cu excepția celei pe care Kasper i-o dăduse Astei Borello.

– *Mount Blanc Legend*, zise Daffy. Pentru marile semnături. Dar în celelalte buzunare nu există ceva de același calibru. Nici o carte de credit. Nici un portmoneu. Bancnotele, dezordonate. Banii, pe drum. Nici un carnet de conducere. Nici o adresă permanentă. Un om fără rădăcini. Din punct de vedere profesional vorbind. N-o lua personal.

Kasper se ridică, deși n-ar fi vrut. Ar fi preferat să rămână așezat. De vină era furia aceasta portocalie, impersonală, pe care o trezește critica, atunci când e îndreptățită.

Depărtarea de masă era mai mică de un metru. Pe distanțe scurte era iute ca un chinez la tenis de masă.

N-ajunse până acolo. Mâna lui Daffy se topi în aer. Se rematerializă, pe loc. Cu o baghetă conică, învelită în piele, lungă cât trei sferturi dintr-un tac de biliard. Lucrată ca un bici de călărie. La capăt, o bilă strălucitoare de mărimea unui ochi de sticlă. Era o baghetă de îmblânzitor. Kasper și-o amintea de pe la începutul anilor 60, dinainte ca menajeriile cu animale de pradă să fie interzise. Un om cu braț tare, știind unde trebuie să lovească, ar fi putut să crape cu ea țeasta unui leu.

Se opri. Erau sunete rafinate pe care încă nu le auzise la Daffy. Ca la operele beethoveniene de tinerețe. Pe care lumea de-abia începea să le descopere. Comorile delicate se pierduseră în vârfurile de mai târziu.

Mâinile administratorului dispărură din raza vederii sale. Reapărură. Cu un stativ de laborator, un vas de diamante brute, o cutie de chibrituri, două pahare, o sticlă de șliboviță. Puse un diamant în stativ, umplu un pahar cu alcool, îl încălzi în mână, aprinse un chibrit. Îl ținu lângă oglinda lichidului. O flacără albastră, lacomă, se prelinse

neliniştită pe lângă marginea paharului. Împinse paharul sub diamant. Flacăra cuprinse mineralul, acesta începu să se topească şi să picure în pahar; era zahăr candel.

Kasper ascultă apusul soarelui. Trase telefonul spre sine, se adună, formând numărul scris pe cartea de joc.

– Da?

Era o femeie la vreo patruzeci de ani.

– Sunt un bun prieten al lui Aske, zise el. Am avut un vis, vreau să i-l povestesc.

Femeia lăsă receptorul, îndepărtându-se; lipsi cincisprezece secunde. Ar fi putut să pună receptorul în furcă, avea informaţia care-i trebuia. Neputinţa şi o speranţă absurdă că va auzi din fundal vocea KlareiMaria îl făcură să stăruie.

Femeia reveni.

– E plecat.

– Poate cel mult până la toaleta pentru domni, zise el. Cred că trebuie să-l aduceţi de acolo. E vorba de un vis cu mare profunzime. Nu i-ar plăcea să fie lipsit de el.

Aske se aflase probabil chiar lângă telefon, acum preluă receptorul.

– Ţi-ai primit banii. De unde ai numărul?

– Vreau să vorbesc cu fata.

Îşi auzi propria voce din afară. Era a unuia pe cale să-şi piardă cumpătul.

– A fost lovită. Violenţa e pasibilă de pedeapsă prin lege, am vorbit cu un avocat.

Telefonul fu trântit.

Zahărul încins picura în şliboviţă, sfârâind. Daffy împinse un pahar către el.

– Viaţa de vagabond merge până la patruzeci de ani. Apoi e nevoie de o adresă permanentă pentru a opri decăderea. Mai ales când e atât de rapidă ca a ta.

Kasper bău. Închise ochii. Era o înălţare fizică, aşa cum o simt probabil marile păsări de pradă când bat din aripi în văzduh. Fructul concentrat, alcoolul, zahărul şi arşiţa tropicală goneau prin corpul său până în cele mai îndepărtate vase capilare. Alungau foamea, frigul şi oboseala. Îmbăiau suferinţa în lumină aurie.

– Iar această profundă filozofie, zise el, te-a dus, vasăzică, la o fulgurantă carieră de majordom în Glostrup.

Daffy surâse. Kasper îl vedea pentru prima oară astfel, de şase luni de când îl cunoştea.

– Am fost sprijinit de judecătorie. Mi-au dat patru ani de pedeapsă cu suspendare. Cu condiţia să-mi schimb meseria.

Kasper îşi adună lucrurile. Luă în mână paharul încă fierbinte. Puse pe masă cecul.

– Plata unei părţi din datorie, zise.

Daffy trecu în jurul mesei. Îi deschise uşa.

– De ce la apus? De ce te exprimi la apus cel mai bine?

Kasper se uită la mâinile administratorului. Daffy ar fi putut să devină celebru, cum devenise Bach abia după moarte. Bogat, cum nu fusese Richter nicicând. Iar acum îi ţinea uşa deschisă.

Arătă soarele care apunea deasupra oraşului.

– Ascultă, îi zise.

Nu era un sunet înalt sau distinct. Ci un covor complex de sunete în surdină. Erau clopotele bisericilor din oraş, sunând vecernia.

– Tonalitatea în care-au fost acordate devine tonica unui acord major sau minor. Sunetul de sus, aflat la octavă, plus terţa mare sau mică, vibrează odată cu tonica. Oraşul e o hartă de sunete. Biserica Grundtvig, acordată în Re Major. Iar deasupra, fa diez, la fel de puternic. Biserica are un singur mare clopot. Bătăile de la Biserica Mântuitorului[1], inconfundabile. Aşa e fiecare, unic în felul său. Dacă telefonezi la apus, ascultând dincolo de voce, fiind în stare să compensezi platitudinea imaginii sonore, poţi avea o reprezentare a locului unde e situat, pe harta de sunete, partenerul de dialog.

1. În original, Frelserkirken. Şi aceasta, ca toate bisericile menţionate (inclusiv Biserica de Marmură, pomenită în capitolul următor), se află în centrul vechi al Copenhagăi.

9

Se aşează pe pat. Bău, încet. Lichidul întunecat, de culoarea chihlimbarului, întrunea totul, liniştind, săturând; avea limpezime, extaz. Calma nervii slabi şi îi stimula pe cei sănătoşi. Ridică paharul, lăsându-l să refracteze ultima lumină care cădea prin fereastră. Nimic nu putea fi asemuit luminii de aprilie. Avea o fermecătoare, optimistă imprevizibilitate, ca o mână febrilă la poker. Aducea o promisiune a primăverii, fără să fie sigură că o poate îndeplini.

Trase un sertar, un pătrat mare şi plat, un sertar precum cele în care îşi ţin desenele arhitecţii. Era sertarul Stinei. Îl comandase pentru ea la firma Rud. Rasmussen.

Înainte de a avea sertarul acesta, Stine nu lăsase niciodată nimic la el. Strângea lucrurile metodic, dimineaţa, deseori în timp ce el mai dormea. Când se trezea, totul dispăruse fără vreo urmă fizică, rămăsese doar sunetul.

O căutase când era plecată. Sperase că va fi lăsat vreo cremă prin baie, vreo periuţă de dinţi; nimic. Într-o seară i-a spus-o în timp ce mâncau.

– Aş putea să golesc câteva rafturi din dulap.

Ea pusese cuţitul şi furculiţa deoparte şi se ştersese la gură. Făcea acest lucru delicat, dar în acelaşi timp ca un animal, ca atunci când se spală o pisică, sau în felul în care e delicat un jaguar.

– Ai auzit de voodoo, zise ea. Cu câţiva ani în urmă am curăţat pânza freatică din Haiti. Am fost avertizaţi de COWI, şi de şeful de secţie, să nu lăsăm niciodată în urmă lucruri personale. Dacă un vrăjitor vrea să-ţi facă rău şi pune mâna pe ceva de-al tău, are putere asupră-ţi.

Mâncarea din gură i se transformase în chit, ca pentru şpaclu.

– Nu ne mai întâlnim, zise el, dacă aşa mă vezi. Nu pot suporta o asemenea înjosire. Ne cunoaştem de o lună şi jumătate. M-am purtat cu tot respectul. Faţă de tine. Faţă de toate femeile. Ca un băieţel care se uită peste gard la fata din vecini. Dar niciodată nu sare gardul. Aşteaptă mereu până vrea ea să se joace.

– Dar care în sinea lui, zise ea, coace un plan. Să stăpânească tot cartierul de vile.

O săptămână mai târziu comandase sertarul. Nu spusese nimic, dar când ea a venit, mobila era montată în peretele rulotei, sertarul tras în afară. Stine își lăsase mâinile să alunece pe lemnul sertarului, îl trăsese, îl împinsese la loc, fără să spună nimic. El luase măsura de la sertarele din apartamentul ei. Se potrivea exact pentru planșetă.

Data următoare adusese cu ea o mapă. Fără să spună nimic, lăsase în sertar planșeta, o cutie pentru compas, hârtie de desen. Acolo rămăseseră de atunci. Încă erau acolo.

Luă compasul și hărțile, una dintre ele înfățișa Copenhaga la scala de 1:25000. Își chemă în amintire imaginea sonoră din telefon.

În prim plan sunau clopotele de la Biserica de Marmură, întărite electric, dar în surdină, pentru a nu trezi tot cartierul Amalienborg. Când în jur e destul spațiu, presiunea sonoră scade cu șase decibeli la fiecare dublare a distanței față de sursa sonoră. Cu compasul măsură pe scala din josul hărții patru kilometri și jumătate. Cu această distanță ca rază desenă un cerc al cărui centru era alcătuit de biserică.

Biserica Grundtvig era departe în fundalul sonor, dar se putea auzi foarte limpede. Marele clopot părea să cânte singur, vibrând, imnul „Bat clopotele de Crăciun", și acesta scris în Re Major: compozitorul imitase bătăile de clopot. Asta dădea de bănuit că aparatul telefonic se afla sus deasupra pământului, unde nu mai erau opreliști. În orice caz, mai mult de douăzeci de metri înălțime, căci așa de sus ajungeau acoperișurile din Østerbro și Nørrebro. Socoti distanța ca fiind de cinci kilometri. Auzise și clopotele Bisericii Mântuitorului. La marginea câmpului lor sonor, clopotele Primăriei; probabil prinsese bătaia la sfert de oră. Erau din fier, nu din bronz, cu sunet dur și frecvența mai puțin pură decât a clopotelor de biserică. Se aflau la cinci kilometri față de telefon. Cu Biserica Grundtvig drept centru, trase un nou cerc având aceeași rază. Unde se suprapuneau cele două cercuri, încercuiau o zonă care cuprindea toată partea exterioară a cartierului Østerbro.

Ascultă din nou. Identifică Biserica Engleză și Biserica Sf. Jakob, interferența lor alcătuia o coroană din tonalitățile majore sugerate, începând cu La, până la Re Major. Mai trasă două cercuri.

Se intersectau cu primele două cercuri la cincizeci de metri de țărm. Nordul intrării în portul Copenhaga. În fața promontoriului Tippen, la doisprezece metri adâncime. Ce auzise fusese greșit.

Bău din pahar. În această înfrângere i se păreau apropiate toate sunetele. Nici un ton nu semăna cu ale lunii aprilie. Nici o frunză în pomi. Nici o creştere care să amortizeze ecoul şi reverberaţiile. Auzea ultimele transporturi dinspre locurile de muncă din Glostrup. Zumzetul îndepărtat pe centura a patra. Păsările în mlaştină. Vocile cusătoreselor. Promisiunea apusului. A serii libere. În acelaşi timp, nu foarte prezente. O parte a sistemului lor era deja pe drumul spre casă. Cele mai multe aveau copii. Când femeile făceau copii, vocile lor deveneau grele. Un *ostinato*.

În prima zi caldă, în care se putea sta la soare un sfert de oră, traversase curtea în pauza de prânz. Auzise vocile femeilor în depărtare. Nu vorbe de sine stătătoare, doar sunete. Pălăvrăgeau despre copii. Îl chemaseră. Se aşezase lângă ele pe bancă. Aveau priviri tandre, păreau să tachineze, un flirt lipsit de riscuri, venind din liniştea că un bărbat le aşteaptă acasă. În mod normal îi plăceau aceste flirturi călduţe ca apa din cadă. Una îl întrebase:

– De ce nu ai copii?

O remarcase dinainte.

– Fiindcă n-am găsit o femeie.

Ele surâseră, el, aşişderea; nu înţelegeau că spusese chiar adevărul.

– Asta nu e o explicaţie, zise el. Cealaltă e că plecăm curând, îmbătrânesc repede şi copiii, închipuiţi-vă că aveţi optzeci de ani, soţul a murit, nu mai sunt martori pentru primii treizeci de ani din viaţă, apoi plecaţi şi voi; asta e cealaltă explicaţie.

Se traseră mai încolo. Tot femeia dinainte zise ceva:

– Credeam că eşti clovn.

Se ridicase.

– Sunt muzician, zise. Am o înţelegere cu Doamna Dumnezeu. Trebuie să cânt toate notele. Şi pe cele negre.

Erotismul latent se răcise uşor după asta. Mai târziu se înteţise iar, dar relaţia nu mai era aceeaşi.

Aşează o carte peste pahar. Ca să atenueze pierderea aburului. Amintirile lui C.G. Jung. Jung scrisese că omul îşi caută în alcool propria spiritualitate. O fi ştiut el ce spunea. O fi ştiut ce înseamnă să stai pe două lăzi de Krug Magnum şi să nu te poţi opri după prima. Alcoolul e o vioară, nu se poate lăsa. Dădu cartea la o parte şi goli paharul.

Schimbă locul pe care şedea. Aşa ajunse să stea vis-à-vis de sofa, de locul unde şezuse KlaraMaria. La prima lor întâlnire.

10

Se petrecuse acum un an.

Venise acasă de la spectacol mai târziu ca de obicei, era aprilie, miezul nopții. Rulota în care locuia se afla pe un teren din Vedbæk pe care-l stăpânea de douăzeci de ani, fără să fi cerut vreodată aprobare de construcție. Două mii de metri pătrați de iarbă neîngrijită, împrejur cu molizi.

Rulota se afla în plină iarbă, conduse mașina până acolo, opri, deschise ușa și ascultă.

Natura intonează mereu o temă, uneori chiar mai multe, dar putea fi și numai închipuire. În acea noapte era ricercarul din *Ein musikalisches Opfer*[1], în orchestrarea lui Anton Webern, cu textul lui Tagore: „Nu loviturile de ciocan, ci dănțuirile apei rotunjesc frumusețea pietrei prundișului".

Trecuseră ani de când dispăruse Stine. Sensul vieții nu-l luase cu ea, acela se dusese singur, mult mai devreme. Dar încetinise procesul.

Din rulotă se auzi un zgomot care n-ar fi trebuit să fie acolo. Se lăsă să alunece din mașină. Nu trăiești douăzeci de ani de ascensiune în *show-business* fără a deveni victima unor proiecții.

În patru labe se strecură către ușă. Căută cheia sub rulotă. Dispăruse.

Oricine, odată ajuns la un anume grad de maturitate în evoluție, ar fi roit-o. Sau ar fi apăsat pe butoanele de lângă ușă. Asigurările pentru artiști îi făcuseră legătură directă cu ambulanța Falck și societatea de pază Securitas. Dar uite că nu suntem mai copți decât suntem. Din două cârlige de sub trapă pescui o țeavă de vreo trei sferturi de metru, din vremurile bune, când țevile de apă mai erau din plumb.

Ajunse tiptil în antreu. Auzea doar o persoană, un puls liniștit de optzeci-nouăzeci, un pitic de circ.

---

1. În germană în original: „Ofranda muzicală" (J. S. Bach).

– Intră.

Era o copilă, o fetiță. Nu pricepea cum de-l simțise intrând.

Să fi avut opt, nouă ani. Nu aprinsese lumina, dar obloanele erau desfăcute, ședea pe sofa turcește, în lumina lunii. Ca un mic Buddha.

Rămase locului, ciulind urechea. Istoria criminalității pomenește destui copii aflați în colaborare cu adulți dubioși. Nu mai auzi altceva. Se așeză în fața ei.

– Cum ai dat de cheie?

– Am ghicit.

Se afla pe masă, înaintea ei. O ascundea atât de bine într-o adâncitură, încât uneori nici el n-o mai găsea. Șansa de-a fi ghicit o asemenea ascunzătoare era mai mult decât improbabilă.

– De când ești aici?

– Nu de mult timp.

– Și încoace cum ai venit?

– Cu autobuzul și cu trenul.

El dădu aprobator din cap.

– Bineînțeles. Așa, la miezul nopții, o metropolă e la cheremul unei fetițe de opt ani.

– De nouă, zise ea. Și încă pe gratis. Autobuzul și trenul. Sub doisprezece ani nu se plătește.

Ceva nu era în ordine în sistemul ei tonal. Intensitatea nu era ca pentru vârsta ei.

Nu că n-ar fi avut energie și alți copii. Trăise treizeci și cinci de ani printre copiii altor circari. Care se trezeau dimineața la șapte jumătate în viteza a patra. Peste paisprezece ore se prăbușeau direct în somn, cu două sute la oră, fără frână. Să fi avut electrozi, sau legați ca becurile în serie, ar fi făcut parale.

Dar sistemul lor nu avea accent; era ca un circ de purici. În timp ce fata asta era cu totul adunată.

– Te-am văzut la circ. Am simțit că ți-ar prinde bine să discutăm.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Vorbea ca o regină. Fără s-o scape din priviri, cotrobăi cu dreapta în sertarul cadourilor pentru premiere, scoase pe masă o cutie de un kilogram cu praline Neuhaus.

– Ia-ți o „vraja-copiiilor", zise. De ce, adică, mi-ar prinde bine?

– Te doare inima.

Vorbea cumplit de serios.

Scoase ciocolata din poleială. Închise ochii în timp ce i se topea în gură.

– Poate eşti doctor, zise el. Ce-i povestea asta cu inima?

– Trebuie neapărat s-o găseşti pe doamna aceea. Care te-a părăsit. Şi ăsta e doar începutul.

Nu existau scrisori. Nici fotografii. Nici cinci oameni care să ştie ceva. Şi nici unul dintre ei n-ar fi povestit asemenea lucruri unui copil.

– Unde ţi-s părinţii?

– N-am.

Vocea îi era fără participare, ca un anunţ la megafon.

– Unde locuieşti?

– Am promis să nu spun.

– Cui ai promis?

Ea scutură din cap.

– Nu mă strânge cu uşa. N-am decât nouă ani.

Doar o mică parte din atenţia lui era îndreptată spre sensul vorbelor. Sunetul lor îl interesa. Şi acela nu era constant. De fiecare dată când fetiţa vorbea se întâmpla ceva cu el. Nu ştia ce anume, dar era ceva ce nu mai auzise până atunci.

– De unde ai adresa asta?

Ea scutură din cap. Kasper simţi o teamă de neînţeles. Îşi deconcentră auzul, ascultă în toate direcţiile, scană împrejurimile.

Auzea strada, Strandvej. Valurile şi pietrişul ţărmului. Vântul în molizi. Ierburile. Nimic altceva. Erau doar ei doi.

– Cântă-mi ceva, zise ea.

Se aşeză la pian. Fata îl urmă, luă şi ciocolata. Se ghemui în fotoliu. Trase peste ea pătura.

Cântă ricercarul, în întregime, vreo nouă minute. Ea încetase să mestece, absorbea sunetele de cum părăseau pianul.

Când termină, aşteptă mult, mai mult decât publicul la concert. Mai mult decât aşteaptă oamenii de obicei.

– Tu ai compus asta?

– Bach.

– E şi el la circ?

– A murit.

Căzu pe gânduri. Mai luă o ciocolată.

– De ce nu ai copii?

Întinse mâna şi aprinse un bec montat după o placă de sticlă mată. Pe placă era fixat un desen de copil. Cu nişte prinzătoare metalice. Cu ani în urmă primea în fiecare lună sute de desene. Instalase

acest afişaj, în fiecare săptămână desenul era schimbat cu altul, câteodată mai des.

– N-am găsit pe cineva care să vrea să fie mamă.

Se uită la el. Cu privirea cea mai pătrunzătoare pe care o văzuse vreodată la un copil, la un om chiar.

– Minţi. Şi încă un copil, un minor.

Simţi cum îl năpădeşte neliniştea.

– Pot să mă mut eu la tine, zise ea.

– N-am loc. Doar ce e aici. Şi, pe moment, bani sunt destul de puţini.

– Nu mănânc prea mult.

Avusese de-a face, până acum, cu tot felul de copii: criminalitate juvenilă, *desperados* de cincisprezece ani cu pumnale cu dublu tăiş legate de corp sub pantalonii de camuflaj, cu pedepse suspendate pentru gravă automolestare; nu fuseseră o problemă. Îi ţinuse pe toţi în frâu. Fata era însă altceva. Începu să năduşească.

Feţişoara ei părea pe moment pură şi severă ca a unui înger. În clipa următoare ţâşni un zâmbet de drăcuşor.

– Te pun la încercare, doar, zise ea, nu vin aici. Nu te-ai descurca să-i porţi de grijă unui copil. Şi nu e adevărat că nu mănânc mult. Înfulec ca un cal. Administratoarea îmi zice „tenia".

Se ridicase.

– Poţi să mă conduci acasă acum.

Pe drum tăcuse, cu excepţia indicaţiilor de drum. Concisă ca un copilot de raliu; din Strandvej intrară pe Skoborgvej, spre interior.

Calea trecea pe graniţa dintre oraş şi păduri, autostrăzi şi zone pustii, şiruri de case şi vile singuratice. Traversară Frederiksdal[1].

– La dreapta, zise ea.

Porniră hurducat spre lac, după vreun kilometru îi făcu semn să oprească.

Se aflau pe un drumeag de-a lungul ţărmului, fără nici o construcţie.

Şedeau tăcuţi unul lângă altul. Fata privea cerul noptatic.

– Mi-ar plăcea să mă fac astronaut, spuse. Ori pilot. Tu ce-ai fi vrut să fii? Când erai mic.

– Clovn.

Îl privi.

---

1. Localitate de vilegiatură pe malul lacului Furesø, unde se află un pavilion şi un mic castel din secolul al optsprezecelea.

– Asta te-ai şi făcut. E important. Să devii ceea ce ai fi vrut cel mai tare.

În adâncul cerului noptatic se mişca o luminiţă, poate era o stea căzătoare, poate un satelit sau un avion.

– Te conduc până la uşa casei, zise el.

Ea coborî din maşină, el îi deschise uşa. Cât ocoli maşina, ea dispăruse.

Pipăi cu auzul. În spatele său se aflau vilele dinspre Bagsværd, şi încă mai departe se auzea fâşâitul marilor artere în trafic nocturn. La dreapta auzea vântul în transmiţătoarele radio din Lyngby. Dinspre lac, zgomotul ultimelor gheţuri, care, plesnite, sunau la mal precum cuburile într-un pahar. Din direcţia pavilionului Regatta, câinii se treziseră unii pe alţii şi lătrau. Auzi trestiile frecându-se. Animale de noapte. Vântul peste vârfurile pomilor din parcul castelului. Un glas singuratic undeva într-o grădină de vilă. O vidră care pescuia în canalul de legătură cu lacul Lyngby.

Dar nimic dinspre fată. Dispăruse.

Deodată porni un motor puternic, undeva în faţa şcolii de plante. Începu să fugă. Deşi era într-o formă de-a dreptul tragică, tot mai izbutea să parcurgă suta de metri sub treisprezece secunde, avea asta în sânge. Aproape că depăşise colina când maşina trecu pe lângă el. La volan se afla o femeie. Poate că un auz extrem de fin ar fi perceput fetiţa ghemuită pe bancheta din spate. Nu şi al său. Totuşi reţinu numărul maşinii. Scoase un stilou şi o carte de joc.

Se plimbă aproape un sfert de oră de-a lungul lacului în sus şi în jos. S-o audă poate, totuşi, încă. Şi să-şi redobândească suflarea. Nu izbuti nici una, nici alta.

Se aşeză în maşină. Formă numărul tatălui său. Maximillian răspunse imediat. Vorbea în şoaptă.

– Sunt la cazinou, aici trebuie închise telefoanele mobile, de ce naiba mă suni, vrei să-mi povesteşti că ai făcut în pat?

– Oricât ai fi de decăzut, tot mai ai acces, ca înainte, la Înregistrări Auto.

Îi dictă numărul maşinii. Legătura fu întreruptă.

Conduse încet către casă.

11

Un sunet îi spulberă amintirile şi îl aduse înapoi în rulota unde locuia, era telefonul. La început se auzi doar respiraţia grea, parcă îi trebuiau cuiva treizeci de secunde să echivaleze consumul de oxigen pentru asemenea telefon.

– Vineri sunt din nou în formă, zise Maximillian. L-am găsit pe cel mai bun lecuitor filipinez, are rezultate unice, îl aduc încoace cu avionul şi într-o săptămână ies din spital.

Kasper nu spuse nimic.

– Ce atâta văicăreală. Într-o săptămână facem saltul lateral pe plajă.

Îşi ascultau unul altuia răsuflările.

– Numărul acela, zise bolnavul, ştii... pe care mi l-ai dat. E blocat. În registrul de înregistrări auto. Cu menţiunea „furat", „în curs de cercetare". Cu o trimitere la şeful Poliţiei. Şi la serviciul de informaţii al Poliţiei.

Din nou câteva secunde de respiraţie grea.

– Josef Kain? întrebă Kasper.

În copilărie învăţase de la tatăl său multe despre improvizaţie. Maximillian Krone se ridica, după ce se certase apocaliptic cu mama lui Kasper, sau după o masă de şase ore cu douăsprezece feluri a confreriei arcaşilor, şi mergea drept la judecătorie sau la Consiliul de Industrie.

Dar acum tăcea.

Tatăl şi fiul îşi ascultau reciproc răsuflarea.

– Ceva ocult, zise Maximilian. Cam în genul cauzei pentru care s-a făcut Departamentul H. Arată doar cât de slabă a devenit între timp Poliţia.

– Ocult la circ?

– Nu, nicăieri.

– Era vorba de o femeie, ați pomenit-o și tu, și mama. Era pe-atunci deja bătrână. Ceva în legătură cu niște păsări. Și o memorie neobișnuită.

Tatăl său părea să nu-l asculte.

– Vivian e lângă mine, spune că trebuie să vorbim ceva. Ce naiba să trăncănesc eu cu palavragioaica asta. O să leșine. E moale ca un rahat de câine. Dar mă bate la cap.

– Zice că ești bolnav.

– Are în grijă departamentul muribunzilor. Tot interesul să convingă lumea că sfârșitul e aproape.

Din nou câteva secunde de aer tras adânc, hârâit.

– Vrea să discute cu tine.

Receptorul trecu în altă mână.

– Nu era nici o Lone în registrul Asociației Moașelor, zise femeia. Dar mi-a venit o idee. Cred că a fost o moașă pe nume Lone. Acum cincisprezece ani. Tânără de tot. Talentată. O grămadă de idei originale. Critica sistemul. S-a ocupat de înființarea unor case de naștere alternative. Un departament pentru naștere ușoară aici la spital. Subacvatică, la Gentofte. La un moment dat a studiat medicina. Devenind doctoriță șefă. Obstetrică. De aceea nu m-am mai gândit la ea, fiindcă nu mai era moașă. Gândea foarte economic. A plecat din sistemul spitalicesc oficial. Intrând în industria farmaceutică. Din câte știu, tot acolo lucrează. Dar pe lângă asta a deschis o clinică specială de nașteri, exclusivistă și foarte căutată, la Charlottenlund. Crezi că ar putea fi vorba de ea?

– Care era numele ei de familie?

– A trecut atâta vreme... Cred că Bohrfeldt.

Kasper își privi încheieturile degetelor. Erau albe ca ale unui schelet. Desfăcu strânsoarea.

– Nu știu, zise. Nu-s multe șanse. Dar, oricum, mulțumesc.

Închise.

Nu găsi adresa nici în cartea de telefon la numerele obișnuite, nici în Pagini Galbene. O descoperi în cele din urmă la înregistrări profesionale, era singura pentru „clinici de naștere".

Se afla pe Strandvej, la începutul străzii. Clădirile puteau fi văzute într-o vignetă. Despături alături desenul KlareiMaria. Prinsese o grămadă de detalii. Curbura treptelor care ducea spre ceea ce fusese

cândva corpul principal al unui palat. Numărul ferestrelor. Împărțirea caracteristică a geamurilor în șase.

Adresa avea și ea șase numere: secretariat, birou de recepție, doctor pediatru, laboratoare, saloane.

O clipă se gândi să sune la Poliție. Apoi comandă un taxi.

Din dulăpiorul de deasupra toaletei scoase un borcan mare de pastile, din care extrase două tablete de câte două sute de grame de cofeină, cu salutări din partea domnului La Mour, medicul Teatrului Regal. Umplu un pahar cu apă. Peste un sfert de oră acestea aveau să aștearnă o trezie convexă, cu multe benzi, peste concavul contrapunct al alcoolului și epuizării. Dădu noroc în oglindă. Cu toți medicii care, ca Lone Bohrfeldt, ne ajută să venim pe lume. Cu toți cei care ne duc în salonul cu muribunzi, când vine vremea s-o părăsim. Cu toți cei care, precum La Mour, ne ajută să îndurăm timpul de așteptare.

De pe Ring intră pe stradă o mașină. I se păru că aude opt cilindri, nu putea fi un taxi. Totuși viteza era atenuată, de parcă șoferul ar fi căutat ceva. Înghiți tabletele. Așeză paharul cu deschizătura în jos pe raftul de scurgere.

De două ori împărțise garderoba cu Tati, ultima oară la Stockholm, după ce maestrul își pierduse averea cu *Playtime*, revenind la varieteu. După ce se demachiase, așezase și el paharul în acest mod, iar Kasper întrebase de ce.

– Praful, *la poussière*!

– Dar mâine vom fi iarăși aici.

Mimul surâsese. Însă ochii nu-i surâdeau.

– Să sperăm, zise. Dar putem face oare planuri sigure?

12

Un Jaguar cu firmă de taxi nu mai văzuse până atunci, uşa din spate se deschise ca de la sine, bancheta îl îmbrăţişase ca o femeie. Mirosea a piele de preţ, ca un harnaşament scump, dar lumina era ciudată. Şoferul era un tânăr cu guler de prelat, Kasper încercă să-şi dea seama după accent de unde provenea, probabil era fiul unui gospodar din insula Mors, student la teologie fără parale de acasă. Ziua la facultate, noaptea pe taxi, avea nevoie de orice sfanţ de care putea face rost.

– Spre Strandvej, zise Kasper. Şi, din punctul meu de vedere, nu e nevoie să daţi drumul ceasului de marcaj.

Îi trebuiau numai cinci secunde ca să-şi dea seama de ce era în stare un dirijor şi la fel stăteau lucrurile cu şoferii de taxi; cel de acum era mult peste medie, un Furtwängler al maşinilor închiriate, vehiculul curgea ca un torent spre mare, Fabriksvej se topea în urmă în beznă.

– Cristos e veşnic, zice Sfântul Ioan, răspunse şoferul. Toate celelalte se schimbă. Au fost montaţi senzori în banchete, puşi în legătură cu taximetrul. Nu se mai pot face curse la negru.

Kasper închise ochii. Îi plăceau taxiurile, chiar dacă erau conduse de un nătărău de la ţară; se afla ca într-o trăsură feudală cu vizitiu, dar era mai bine. Pentru că, după încheierea cursei, vizitiul dispărea, la fel nota de plată de la atelier şi grămada de fiare vechi, lăsându-l scăpat şi de maşină, şi de responsabilitate.

Şoferul fluiera foarte curat o frântură de melodie, lucru rar întâlnit chiar şi la muzicieni. Melodia era şi ea rară, *BWV Anhang 127*[1], unul dintre cele două sau trei marşuri de Bach, în Mi bemol Major: mai deloc interpretat, mai ales în această versiune, orchestraţie pentru circ de John Cage. Kasper petrecuse cu Barnum & Bailey două

1. În germană în original, Registrul Operelor lui Bach, Suplimentul 127.

stagiuni în Statele Unite, iar această orchestrație fusese semnalul apariției sale în arenă.

– Ți-am văzut toate cele cinci spectacole din nocturnă, zise șoferul, la Potters Field. Plecam de pe scenă la 23.30. Ne ștergeam machiajul cu un prosop, luam o haină peste costum. Afară aveam o mașină frumoasă. Un Mustang. Dacă îl unsesem cu vaselină și țineam partea dreaptă puteam să conduc de la strada numărul 14 până la 42 fără să prind nici un stop. Poliția lasă să curgă circulația. Dacă ocolești autostrada și Riverside Drive poți circula ani de zile fără să vezi nici umbra unei amenzi.

Gulerul de prelat nu era guler. Ci o împletitură fin cizelată de cicatrici, ca și cum trupului i-ar fi fost transplantat un nou cap.

– Fieber, zise Kasper. Franz Fieber.

Fusese cascador. Triplu salt dublu cu mașina de pe rampă. Într-un Volkswagen modificat. Pentru prima și ultima oară în istoria lumii ca număr comic. Kasper se ferise cu grijă să citească în ziare despre accident, fusese la sub zece mile distanțe când acesta se întâmplase. Ambii parteneri muriseră.

Înclină, un centimetru, capul. Lumina stranie din mașină venea de la o mică lumânare într-un suport de metal, care ardea între levierul schimbătorului de viteză și o iconiță a Fecioarei Maria cu Pruncul. Băiatul observă mișcarea.

– Mă rog neîncetat. A fost ca o pecete care s-a întipărit asupră-mi. Mi-am dat seama înainte să se întâmple. Am început să mă rog. Când m-am trezit cu aparatura de respirație, încă mă mai rugam, și de atunci n-am încetat niciodată. Mă rog fără întrerupere.

Kasper se aplecă. Pentru a asculta sistemul din fața sa. Mângâie apreciativ bancheta.

– Doisprezece cilindri, zise tânărul. Nu există pe lume decât șapte asemenea mașini de închiriat, din câte știu. Eu le am pe toate șapte.

– Așadar, ți-ai revenit.

– Am început cu o o limuzină Towncar. De douăzeci și patru de mii de dolari. Și o aprobare falsificată. Când am ieșit din spital. La anul o să am șaptezeci și cinci la sută din toate limuzinele copenhagheze de închiriat.

– Înseamnă că ai avut o viziune profundă asupra lucrurilor...

Tinerii nu rezistă la complimente. Spinarea din fața lui Kasper se îndreptă.

– Am înțeles deplin ce-a vrut să zică Pavel spunând că în suferință devenim una cu Isus.

– Precum Eckhart, zise Kasper. Nu știu dacă ai auzit de Meister Eckhart? „Suferința e cel mai iute cal spre împărăția cerurilor." Desigur, comanda mi-ai recunoscut-o datorită acestei clarviziuni.

Ieșiră de pe șoseaua de centură și intrară în Vangede, iar de acolo în Gentofte. Culisele zgomotelor se schimbară, Gentofte avea un sunet vechi, de optimism poros. O așteptare ca atunci când se vor topi calotele polare și se vor scufunda cartierele podurilor, iar zona dintre GOVA și parcul Blidah va pluti ca un colac de salvare.

Mașina întoarse și apoi opri, parcare discretă în întuneric, pe una dintre străzile dinspre hipodrom. Clinica se afla la nici cincizeci de metri.

Kasper scoase bonul de taxi de la Mørk, ochelarii, stiloul, completă rubricile cu suma maximă, semnă, rupse bonul în două și îi întinse tânărului jumătate.

– Lipsesc maximum douăzeci de minute. Mă aștepți aici până revin?

– E o casă de nașteri.

– Trebuie să asist la una.

Tânărul luă hârtia galbenă.

– Cred că-i lucru mare, zise. Pentru copil. Și pentru viitoarea mamă.

Kasper îl privi în ochii galbeni și obraznici.

– Comanda am trimis-o prin SMS. Din motive de impozit, telefonul nu e pe numele meu. Așa că acesta n-a apărut niciodată pe ecran. Întrebarea e: cum m-ai găsit? Și de ce?

Traversă Strandvej, trecând prin sunetul traumelor sale fundamentale. Răcoarea sărată dinspre Øresund, liniștea de parc a împrejurimilor, amintirile din copilărie, de la douăsprezece adrese diferite dintre fortul Charlottenlund și portul Rungsted. Greutatea cu sonoritate moartă a bunăstării clădirilor, granit, marmură, alamă. Propria sa relație nerezolvată cu bogăția.

Ușa era de sticlă, grea ca a unui *safe*, podeaua era de mahon, nu din lemn de plantație, ci din acea specie întunecată care a stat vreme de două sute de ani pe propriile rădăcini, privind în jos la carnavalul de la Santiago de Cuba. Lămpile erau o creație Poul Henningsen[1].

1. Poul Henningsen, 1894–1967, designer danez care a excelat în crearea de lămpi și aparate de luminat, marcă celebră, cunoscută prin inițialele PH.

Femeia din spatele biroului avea ochii de un gri metalizat, părul în aceeaşi nuanţă; pentru a fi sigur că va putea să treacă de ea ar fi trebuit să pună jos două sute de mii de coroane şi să se fi programat cu doi ani înainte de a rămâne gravid.

Femeia era o proiecţie a acelei părţi din arhetipul de mamă rea, pe care el încă n-o integrase. E profund deprimant să fi împlinit patruzeci şi doi de ani şi să ieşi în continuare la rampă printre rămăşiţele propriilor tăi părinţi, care încă n-au fost scoase din arenă.

– Contracţiile se repetă la mai puţin de un minut, spuse el. Cum dăm de Lone Bohrfeldt?

– Şi-a încheiat garda. Aţi dat telefon?

O parte din sistemul ei se îndreptase, ascultând, către coridorul care se deschidea la stânga. Poate că Lone Bohrfeldt îşi terminase garda. Însă rămăsese înăuntru.

– Nevastă-mea e isterică, spuse el. Nu vrea să intre. Stă afară în maşină.

Femeia se ridică. Cu autoritatea uneia care de patruzeci de ani nu întâlnise isterie pe care să n-o poată neutraliza. Ieşi pe uşa principală. Kasper o închise în urma ei, încuind-o. Femeia se întoarse şi se holbă prin geam.

Pe birou nu se afla nimic, însă în primul sertar pe care Kasper îl trase erau listele cu numere de telefon. Găsi interiorul Lonei Bohrfeldt şi sună. Aceasta răspunse imediat.

– Aici e recepţia, zise el. A venit un tânăr care pare de încredere, cu un mandat; îl trimit înăuntru.

Puse receptorul în furcă. Sub număr se afla adresa ei, districtul poştal era Raadvad, şi-l notă pe biletul de loterie. Femeia de afară îi urmărea mişcările. Kasper îi făcu un semn liniştitor. E important să menţii legătura cu inimile. Pentru manifestările exterioare ale subconştientului, de care suntem nevoiţi uneori să le separăm, o vreme.

Coridorul avea uşi din lemn de stejar cu plăcuţe inscripţionate, pardoseală de marmură şi o acustică de parcă vizitatorul ar fi mers bătând step, sosind la momentul nepotrivit. Toate acestea te făceau să te întrebi dacă e într-adevăr doar progres ce s-a întâmplat de când s-a născut Mântuitorul într-un staul. Coridorul se termina cu o uşă dublă; Kasper intră, încuind-o în urma sa.

Nouăzeci şi nouă din o sută de femei se tem de bărbaţii străini care intră şi încuie uşa. Femeia din spatele biroului era cea de-a suta.

În sistemul ei sonor nu apăru nici urmă de îngrijorare. Ar fi putut să se descheie la pantaloni şi să-i arate o erecţie, ea nici măcar nu şi-ar fi dat jos picioarele de pe masă.

– Lucrez cu copii, spuse el. Am o elevă de zece ani care a vorbit despre tine.

Avea de toate. Încă nu împlinise patruzeci de ani. Vârsta potrivită, încredere în sine, educaţie, titluri, bani, afaceri şi, chiar dacă era îmbrăcată în haine lejere de lână neagră, chiar dacă îşi pusese picioarele pe masă, Kasper îşi dădu seama că era astfel alcătuită încât ar fi putut oricând să defileze pe catwalk într-o colecţie de bikini. Ceea ce ar fi şi făcut, dacă ar fi putut pune acest lucru pe o notă de plată.

Doar două riduri lungi care i se săpaseră cu zece ani înainte de vreme, dinspre nări spre colţurile buzelor, arătau preţul pe care trebuie să-l plătim cu toţii.

– Avem mult de lucru, zise ea. Se obişnuieşte să suni mai întâi. Sau să scrii.

– O cheamă KlaraMaria. E de la casa de copii. Fundaţia Rabia. A fost răpită. Nu se ştie de către cine. A reuşit să trimită un mesaj. În care era numele dumneavoastră şi un desen al acestui loc.

Femeia îşi coborî picioarele de pe masă.

– Poate că-mi sună un clopoţel în memorie. Vreţi să repetaţi numele?

Nu un clopoţel suna. Ci o alarmă de incendiu. Kasper nu zise nimic.

– Cred că era un studiu preliminar pentru o cercetare. La Fundaţie. Pentru Consiliu. Acum zece ani. S-ar putea ca o fată cu numele acesta să fi făcut parte dintre subiecţi. Dintr-un motiv sau altul şi-o fi amintit acest lucru. Personal, n-am avut decât foarte puţin de-a face cu el.

– Ce fel de studiu?

– E mult de atunci.

– Se poate citi?

În mod normal n-ar fi răspuns, însă şocul o făcuse să se deschidă.

– N-a fost terminat niciodată.

– Totuşi.

– E doar o grămadă de ciorne.

Kasper se aşeză pe birou. Dacă ar fi purtat rochie, şi-ar fi tras-o cât mai sus, încât să-i poată vedea o parte din pulpă.

– Sunt putred de bogat, zise. Necăsătorit. Fără prejudecăți. Ce-ar fi să mă inviți la tine? La o ceașcă de ceai? Și la șaizeci de pagini de ciorne din sertar?

Cele două riduri deveniră negre. Împinse scaunul la distanță de birou, astfel încât Kasper să o poată vedea în întregime.

– Vorbești cu o femeie gravidă în luna a opta!

Nu se îngrășase decât în jurul foetusului. Burta părea un ou al păsării Rok.

– Asta să nu ne fie o piedică, zise el.

Femeii îi căzu fața. Kasper îngenunche la picioarele ei, punându-și urechea în dreptul burții.

– Un băiat, zise el. Pulsul ceva mai iute, cam o sută treizeci, în Re bemol Major, cu o presimțire de Re Major. Acolo unde Gemenii trec în Rac. Cred că ai termenul pe la Sânziene.

Femeia împinse scaunul mai spre spate, încercând să se îndepărteze. Kasper o urmă.

– De ce ți-a pomenit numele?

Se auzeau pași, o femeie și doi bărbați. Tocmai când începe să stabilească un strop de încredere între un bărbat și o femeie, iaca și lumea exterioară care vrea să se amestece. Surori șefe; bărbați furioși; subconștientul colectiv; tragic.

– Nu mai e mult timp, zise el. Autoritățile n-au mirosit nici o urmă. Tu ești ultima șansă.

Puse mâinile pe brațele scaunului, fața îi era aproape de-a ei, vorbea încet.

– Dacă o măcelăresc? Iar tu știi că ai fi putut să-i oprești. De câte ori te uiți la propriul tău copil vei ajunge să te gândești la asta.

Femeia se ridică. Masca ei avea deja pretutindeni crăpături, era pe punctul de a se deschide.

– Cine e Kain? întrebă el.

Se încerca forțarea ușii. Fără s-o scape din ochi, Kasper încercă altă ușă, de sticlă; nu era încuiată. Dădea spre balcon. Un astfel de balcon le-ar fi fost pe plac lui Romeo și Julietei. Cât ar fi durat.

Cineva zgâlțâi ușa, vrând s-o împingă, nu reuși. Pași care voiau să aducă o cheie se îndepărtară.

Peste opt ore urma să se afle în avionul de Madrid. Se aplecă asupra femeii. Fața ei deveni transparentă. Kasper înțelese brusc că îi era prea frică să vorbească. O lăsă.

Căută în buzunar, găsi biletul de loterie, rupse un colț și scrise numărul de mobil din rulota în care locuia. Femeia nu se mișcă. Îi deschise palma, punând hârtia în ea.

Cineva băgă cheia în ușă. Kasper deschise spre terasă și sări peste balustradă.

Romeo avusese o soartă mai bună, fără ceața mării și ploaie acidă. Arama era coclită, pe balustrada de marmură era un centimetru de alge verzi; alunecă de parcă ar fi fost pe săpun verde.

Căzu în iarbă de-a lungul, de-i ieși tot aerul din plămâni. Când ai șase ani și ți se întâmplă prima oară, crezi că-ți vei da duhul. La patruzeci și doi știi că omul nu scapă așa simplu. Se concentră asupra cerului înstelat, ca să nu leșine. Chiar deasupra orizontului se afla Taurul, propria sa constelație, perseverenta sa constelație. Dacă ar fi avut un ochean și ar fi fost un alt anotimp, l-ar fi văzut în empaticii Pești și pe Uranus, planeta ideilor neașteptate.

– Studiul, șopti el, nu era doar de medicină. Nu erai singură. Mai era cineva de față.

Femeia se uită la el, în jos. Din cauza căderii nu mai avea voce. Totuși îl auzise.

Lângă ea apărură trei chipuri străine, cel mai tânăr sări peste balustradă. Își pierdu echilibrul ca un *base-jumper*[1] căruia nu i se deschide parașuta. Un metru la dreapta lui Kasper, unde se terminase iarba și începea pavajul de piatră. Asemenea mici diferențe în karma oamenilor hotărăsc dacă ne ridicăm de pe jos sau nu.

– O prietenă, zise Kasper. Blondă precum stâncile de cretă de pe insula Møn. Rece ca o iarnă înghețată. Tăioasă ca un brici german.

Deasupra lui, ea părea Ofelia spre sfârșitul actului al patrulea, unde procesul a devenit ireversibil. Nimerise.

Se ridică în picioare precum Bambi pe gheață. Ar fi vrut să alerge. Însă nu mai avu puteri decât pentru un *power-walk*[2].

---

1. În engleză în original, desemnând un paraşutist care nu sare din avion, ci de pe clădiri, poduri sau stânci.

2. În engleză în original, mers energic, intensiv, cam şapte până la nouă kilometri pe oră, practicat ca sport.

13

Se rostogoli peste zidul grădinii, lăsându-se pe una din străduțele dintre Strandvej și Kystvej. Se ridică, ajunse la șosea, taxiul plecase. Traversă și grăbi pasul. Pentru început trebuia să se refugieze în beznă, pe o pistă de alergare a hipodromului. În adâncul unei fundături sclipiră faruri, se aruncă în beznă. Taxiul oprise în fața casei, ușa se deschise, el se prăbuși pe bancheta din spate.

– Am pus radioul la 71 de megahertzi, zise Franz Fieber. Poliția își schimbă codul o dată pe lună, taximetriștii îi dau de capăt în douăzeci și patru de ore. Au sunat la sediul din Gentofte, două echipaje sunt deja pe drum.

O dâră de lumină trecu pe lângă fundătură, frânând în fața clinicii, trei funcționari intrară în fugă în casă, o femeie și doi bărbați. Apoi opri și a doua mașină, în spatele celei dintâi.

– Să ne facem rugăciunea, spuse Kasper.

Ochii galbeni îl fixară temători din oglinda retrovizoare. Când nu găsesc ieșire, tinerii sunt în primejdie să se dezintegreze lăuntric.

– Femeia. Pe care ai încuiat-o afară. A văzut că am parcat aici.

– Un minut, zise Kasper.

Se lăsă spre spate, rugându-se în tăcere. Sincron cu bătăile inimii. Doamne, ai milă de mine. Își întâlni epuizarea. Teama pentru copilă. Foamea. Alcoolul. Cofeina. Durerea după cădere. Renunțarea. Umilința de a se afla, la patruzeci și doi de ani, pe o listă de urmăriți, de a trebui să bântuie pe tot felul de străzi și ulicioare. Dar întâlni și nefireasca mângâiere a rugăciunii.

Un deget bătu în geam. Tânărul împietri. Kasper apăsă un buton, fereastra se lăsă.

Era o femeie de vreo șaizeci de ani, cu părul pieptănat în sus, franțuzește. Din cauza întunericului nu se vedea ce poartă, dar, chiar dacă ar fi îmbrăcat pânză de sac și cenușă, tot ar fi semănat cu o aristocrată.

– Nu-mi amintesc să fi comandat un taxi.

– Poate va veni ziua în care veți dori s-o fi făcut, ripostă Kasper.

Ea surâse. Avea o gură minunată. Parcă ar fi exersat treizeci de ani surâsul şi sărutatul, ajungând, în această artă, la perfecţiune.

– Şi dacă va veni, promiteţi că veţi fi aici?

O lanternă mătură stâlpul porţii. Nu era scăpare.

– Încerc să salvez un copil, zise el. N-am acum timp de amănunte. Printr-o eroare, sunt căutat de Poliţie.

Ea îl privi drept în ochi. Ca un oculist care controlează dacă te uiţi strâmb. Apoi se ridică deodată şi se întoarse. În întâmpinarea poliţiştilor.

Unduia ca o primă balerină mergând *à la couronne*[1]. Ajunse la stâlpul porţii. Se opri în faţa poliţiştilor, barându-le priveliştea. Vorbi. Porunci graţios ceva. Se întoarse.

Poliţiştii traversară Strandvej fără să se întoarcă. Franz Fieber răsuflă uşurat în spatele volanului.

– După ce-mi voi împlini misiunea, scăpând şi de pedeapsa din Spania, mă întorc şi vă invit la cină.

– Şi ce să-i spun soţului meu?

– Nu putem păstra asta numai pentru noi?

Ea scutură din cap că nu.

– Sinceritatea e hotărâtoare. Acum zece ani am sărbătorit nunta de argint. Vrem să ajungem şi la cea de aur.

Pe trotuar mai erau doi poliţişti. Din nou se vădea blocajul.

– O inimă generoasă ca a dumneavoastră, zise Kasper, cunoaşte vecinii. Şi pe Lone Bohrfeldt, cea de vis-à-vis.

– De douăzeci de ani. Dinainte să devină celebră şi să se mute aici.

– A ajutat la naşterea tuturor celor patru băieţi ai mei. Soţia mea şi cu mine o pomenim deseori. Ce o motivează pe o asemenea femeie? Să se ocupe de naşteri? De ce vrea să fie de faţă la două mii de veniri pe lume?

Ea îşi muşcă buzele.

– Poate că banii. Şi naşterile premature. Mai ales de acestea se arată interesată.

Poliţiştii intrară în maşina lor şi plecară. Franz Fieber porni motorul Jaguarului. Calea era liberă.

– Totuşi, un autograf... zise ea.

Se cotrobăi, de bon nu se putea lipsi, iar biletele de loterie e înţelept să le păstrezi. Smulse buzunarul dinăuntru al jachetei. Stiloul scria excelent pe pânză.

---

1. În franceză în original: poziţie de balet cu mâinile ridicate deasupra capului, uşor încrucişate şi aplecate în faţă.

– Pe *dessous*-ul meu de mătase, zise el.

– Îl voi purta direct pe corp.

Jaguarul făcu un salt.

– Oprește la intrarea în fundătură, zise Kasper. Trebuie să-i sărut mâna.

Mașina opri. Se aplecă pe fereastră și-i sărută degetele. Aruncă o privire spre tăblița de deasupra ușii. Fusese înlocuită cu un „De vânzare". Se uită în susul străzii. La vreo cincizeci de metri de hipodrom parcase un Ford întunecat.

– Dacă vrei să mai oprești imediat după colț, îi zise șoferului.

Jaguarul dădu colțul și opri. Kasper coborî. Se întoarse și privi prudent peste zid. Fordul pornise motorul, rula încet. Vârstnica balerină ieși din fundătură, alergând ca una de douăzeci de ani, și se aruncă lângă șofer.

Kasper goni înapoi la Jaguar.

– Ne urmărește cineva, zise. Care îți depășește puterile.

Jaguarul țâșni înainte ca tras de o mână uriașă. În spatele lor, luminile mașinilor măturau vilele de la marginea promenadei. Motorul Jaguarului se angajă în *crescendo*, Franz Fieber smulse volanul la dreapta, lumea ticăia, mașina trecu peste tufele dinspre parcul Castelului, spulberând gardul viu. Mâinile lui Kasper găsiră două centuri și se încinse zdravăn, erau copaci și tufe peste tot. Îl privea pe tânărul dinaintea sa, care părea concentrat, dar și degajat. Mâinile și picioarele dansau pe pedale și butoane, pesemne așa arăta Helmut Walcha[1] interpretând *Arta fugii* la marea orgă de la St. Laurens în Alkmaar. Sute de ciocane pneumatice prelucrau caroseria pe dinafară. Jaguarul frână brusc, cu un zgomot de parcă ar fi ajuns în mașina de tocat. Totul se făcu negru.

Dar în beznă apărură câteva puncte luminoase, care se îndesiră într-un câmp rotund, mașina se afla în mijlocul unei tufe de rododendron, spațioasă ca un garaj.

– Puteam să ne rupem gâtul.

– M-am rugat neîncetat. Isus mă aude.

Orice mașină are o semnătură acustică, așa încât Kasper deslușI Fordul, probabil se întorsese, trecu încet, căutând, pe lângă ei.

– Doar ești expert, zise Kasper. Dacă cineva ar trebui să fie luat cu mașina dintr-o zonă specială, închisă, ai putea să afli unde și când?

– Dacă-mi spui numele.

---

1. Helmut Walcha, 1907-1991, organist și compozitor german, orb, devenit celebru ca interpret al lui Bach, căruia i-a înregistrat toată opera.

Îi dădu numele Stinei. Franz Fieber vorbi scurt la mobil.

– Sindicatele au societăți de taximetriști. Mâncare de cafenea, automate de jocuri, bârfe, zvonuri. Și informații. O găsim în câteva minute.

Kasper ascultă circulația de pe Strandvej. Era totuși într-o altă galaxie decât Glostrup. Zgomotul din jurul lui era de bun gust și în surdină: clinchetul blând al pompei hidraulice de la un Rolls Royce. Elanul complex, și în același timp blând înfrânat al unor motoare *commonrail* de opt cilindri. Mașini făcute nu să se audă, ci să apară brusc din mijlocul tăcerii. Iar când liniștea era în fine întreruptă, o întrerupea ceva personal; mârâitul animalic al unui Ferrari sau urletul nostalgic, la octava de sus, al unui motor boxer cu patru cilindri, răcit cu aer, de vechi Volkswagen.

Între case era loc pentru sunet, ecoul fiind direct proporțional cu volumul spațiului. Kasper închise ochii. Ar fi putut să aibă mașini precum Charlie Chaplin. Ca Bhagwan[1]. Ar fi putut să angajeze oameni care să le conducă și să le repare. În loc de toate acestea, se afla aici.

Era vremea să producă un ouşor de aur.

– Fericirea, zise el, nu ține atât de cât ai adunat și ai pus pe picioare, ci de toate lucrurile la care ai izbutit să renunți.

Auzi un motor Diesel aproape fără sunet, un Mercedes, cea mai liniștită dintre mașini. Tăcutul vârtej al vântului în jurul unei capote. Un Mercedes Coupé. Asemenea mașină și-ar fi cumpărat și el dacă ar fi fost Lone Bohrfeldt. Conducea încet, dar și impulsiv. Așa ar fi condus și el, dacă s-ar fi întâlnit cu sine însuși, iar apoi cu Poliția.

Mașina intră în cercul de lumină și trecu de cafeneaua *În jurul lumii*; la volan se afla o femeie. Kasper își puse ochelarii. Pe tăbliţa cu numărul mașinii era o cruciuliță albă.

Kasper făcu semn, tânărul înțelese numaidecât. Jaguarul se strecură afară din tufiș, apoi acceleră. Kasper nu înțelegea cu ce simț conducea Franz Fieber, totul era beznă în jur. Mașina lovi gardul, alunecă peste pista de bicicliști și se opri o clipă pe stradă, între restaurantul *La grajd* și Acvariu. Pe terasa cu geamuri se aflau vreo două sute de oameni care se opriseră din mâncat. Jaguarul porni din nou și o coti pe Strandvej; se aflau cu cinci mașini în urma Mercedesului.

Franz Fieber vorbi la telefon.

– Urmează să fie luată cu mașina peste trei sferturi de oră, zise el. Am preluat eu comanda.

---

1. Unul dintre numele fondatorului unei mișcări indiene filozofic-terapeutice, mai cunoscut sub numele de Osho, foarte frecventat.

Jaguarul păstră distanța până la Strandboulevarden. Mașina din fața lor semnaliză stânga; pe stradă era un șantier, iar circulația se desfășura pe o singură bandă. Între ei și micul Mercedes erau acum zece vehicule, iar când ajunseră în Middlefartgade, dispăruse. Kasper își amintea bine zona. Pe vremea primelor reprezentații de circ din vechea uzină de gaze, unde nu prea erau garderobe, se plimbase pe-aici pentru a-și odihni auzul. Făcu semn, Jaguarul întoarse într-o mișcare de U, alunecă pe lângă terenul uzinei, opri.

Kasper se afla deja afară, înainte să oprească de tot. Sări gardul spre tren, urcă ridicătura abruptă și argiloasă, ajungând la linie. O luă la fugă spre nord, sărind dintr-o traversă în alta, până când văzu la stânga terenul de sport. Acolo se ghemui.

O auzi mai înainte s-o vadă. N-o luase spre terenul portului, ci pe Skudehavensvej.

Mașina dispăru în spatele clădirii de birouri de lângă portul pentru containere, dar Kasper știa încotro se îndreaptă. Mergea înspre promontoriul Tippen.

Totuși Tippen nu mai era, dispăruse de când plecase el ultima oară din Danemarca. În loc apăruse altceva.

Clădirile noi închideau priveliștea către mare, însă prin spațiul dintre două case zări umplutura. Pământul care fusese turnat în mare, întinzându-se cam 50-100 de metri spre larg, în fața unui complex de birouri, cu patru etaje.

Acoperea locul în care se întretăiaseră cercurile de pe planșa de arhitect a Stinei. Așadar, auzise cum trebuie.

Porni, încet, înapoi. Înaintea lui se întindea Copenhaga. Lanțurile lungi, gălbui de lumini de pe străzile mărginașe. O strălucire albă precum calcarul și de un albastru diodic deasupra centrului, cu o gaură neagră asupra zonei închise, un vacuum de lumină. În spate, luminate de reflectoarele cu halogen, zidurile albe ale crematoriului de gunoaie, monumental ca un templu. Dincolo de ele, Amager ca o placă tipografică portocalie din licăriri. Încercuită de lungile piste ale farurilor de aterizare la Kastrup, ca niște poduri de lumină plutind câțiva metri peste mare.

Alunecă în jos pe colina terasamentului spre gardul care împrejmuia terenul de sport și ajunse astfel în spatele Jaguarului, pe Middlefartsgade. Alergă aplecat către mașină. Se îndreptă de spate lângă ușa șoferului și se rezemă în coate de geamul deschis.

– Mi-am mai păstrat puțin din auzul de tinerețe. Adineaori, când ai vorbit la telefon și ai primit informația de unde trebuie să o iei, nu era nimeni de cealaltă parte a firului. Așadar, mi-ai înșelat încrederea de două ori. Cu asta și cu întrebarea în ce fel ai luat comanda mea. Mă doare sufletul.

Deschise violent ușa, îl înșfăcă pe șofer de gulerul cămășii și-l trase de pe scaun. Corpul îl urmă preț de douăzeci de centimetri, apoi se opri. Kasper privi în jos, ambele picioare erau amputate de sub genunchi și legate de niște pedale prelungite. În ușa mașinii se aflau două proteze de plastic și două cârje telescopice, strânse.

Dădu drumul torsului înșfăcat. Franz Fieber alunecă la loc în scaun. Ochii săi galbeni străluceau.

– Ai fost și tu artist, zise tânărul. Știu totul despre tine. Ceva mai mult ghinion tehnic și ai fi putut să fii tu posesorul acestui carnet de invalid. Te vezi pe tine însuți.

Kasper se întoarse și începu să meargă spre Strandboulevarden. Jaguarul, alături, încetișor.

– Urmează să fie luată peste treizeci de minute și doar taxiurile au voie să intre acolo. Așa că îți poți plimba inima frântă pe jos înapoi la Glostrup sau ești de acord să te ducă acolo cu mașina un mincinos lipsit de intenții rele.

Kasper urcă.

La intersecția cu Århusgade opriră la stop.

– Ce-au construit pe Tippen? întrebă Kasper.

– Un fel de bancă. Într-acolo se îndrepta doctorița. Am dus-o de două ori acolo.

– Poate te-ai înșelat.

Franz își îndreptă spinarea precum bravul infanterist[1].

Kasper privi ceasul de la bord.

– Ajungem la mare în treizeci de minute?

Dinspre piața Oslo se revărsa asupra lor o adevărată avalanșă de tinichele. Cu puțin înainte de a fi înghițit, Jaguarul trecu pe roșu și coti pe-o uliță laterală.

---

1. *Den tapre Landsoldats*, statuie din Fredericia dedicată soldatului danez din al doilea război mondial, în care infanteristul, cu arma întinsă, are o poziție oarecum oblică (autorul desemnând astfel, cu umor sec danez, pregătirea de „atac" a șoferului).

14

Ţineau drumul cu sens unic spre portul liber. Casa de pensii, restaurantul *Paustian*. În vremea copilăriei lui Kasper, circurile mici iernau în partea de nord sau de sud a portului. Pe atunci atârna peste împrejurimi un sunet de trolii neunse, macarale cu cărbuni, cizme-sabot, motoare Diesel în doi timpi, sirene de vapoare cu aburi. Acum auzea lifturi grăbite. Sisteme de ventilaţie în surdină. Şoaptele cosmice a mii de tone de tehnologie informaţională.

Cotiră spre est. De cealaltă parte a portului Vărăriei se ridica fabrica Svanemøllen ca o catedrală electrică. Jaguarul trase pe dreapta.

– Bun venit acasă, zise Franz Fieber. Unde locuiesc banii.

Pe atunci mai rugineau, lângă Tippen, nişte cutere străvechi, pe un pat de alge până la plajă. Între timp se mai schimbase câte ceva.

Strada pe care opriseră era nouă şi dreaptă ca trasă cu firul. Asfaltul strălucea profund, ca perla neagră. Spre nord, către Øresund, fuseseră construite clădiri de birouri. Preţioase, atemporale, din sticlă şi granit, ca nişte pietre funerare cu şapte etaje. La stânga se întindeau magazine şi restaurante de curând deschise, unele încă neînchiriate. Jaguarul opri în faţa unui geam de cinci pe opt metri fără despărţituri, oglindă neîntreruptă de sticlă pe al cărei fond întunecat atârna o cravată, singuratică şi luminată de spoturi. Magazinul de alături vindea ciocolată. În patru vitrine, pe fond bleumarin, odihneau de o sută de ori şaizeci şi cinci de centimetri de ouă de Paşti umplute, pe socluri de alamă emisferice, în cutii de lemn nobil.

Kasper ascultă muzica emisă de acel loc. Restaurantele. Oamenii. În câteva ore avea să tacă. Dar pe moment se afla în punctul culminant.

– Isus, zise Franz Fieber, a alungat negustorii din templu.

– A avut o zi proastă, ripostă Kasper. Sigur îşi cheltuise banii de buzunar.

La semnul său, Jaguarul porni încet înainte. Kasper cerceta firmele. Clădirile adăposteau agenții de publicitate, de revizie contabilă, mari birouri de avocatură. Afaceri IT.

Mașina opri.

– Acolo, indică Franz Fieber.

Erau construcțiile pe care le zărise Kasper din vârful terasamentului. Un complex de clădiri negre și gri închis, unele dintre ele construite pe pământul de umplutură. Împrejurimile erau îngrădite, un zid destul de jos spre a nu părea agresiv. Dar și destul de înalt pentru a opri o săritură la ștachetă. Și pentru a lua majoritatea priveliștii. La marginea apei se afla un turn înalt precum coșul fabricii Svanemøllen, cu socluri care țințeau în sus ca și cum ar fi vrut să-l ridice de la pământ. Ar fi putut fi un decor pentru castelul Graalului din *Parsifal*.

– Konon, zise Franz Fieber, un fel de bancă. Lucrează zi și noapte. Facem o grămadă de curse încoace.

– Îmi place numele, zise Kasper. Are ceva în legătură cu întregul. Pentru noi, ăștia care știm fluent latina.

O mașină-patrulă trecu încet pe lângă ei, încetini și mai tare, apoi își continuă calea, liniștită de firma taxiului. Trecu și o furgonetă, căutând. Era inscripționată Jonex. Kasper privi fațadele. Trei sferturi din ele erau de sticlă.

– Să vedem unde intră mașina, zise el.

Jaguarul mai înaintă o sută de metri. Furgoneta dădu colțul; conduceau încet pe o stradă mărginită de magnolii care ducea spre mare. La vreo cincizeci de metri mai încolo, o bucată de zid desfăcea un intrând, unde pătrunse. Kasper observă o poartă cu gratii duble, camere de supraveghere și bărbați în uniforme verzi. Iar mai departe, în întuneric, se zărea ceva ce ar fi putut fi un Mercedes Coupé.

– Când eram mic, zise Kasper, copiii de artiști preluau orice muncă. Până creșteau destul de mari ca să apară pe scenă. Eu aveam talent la cățărat. Așa încât spălam geamuri. Cele necesare erau furnizate pe-atunci de firma Jonex AG din Vesterbro. Abia generația ta și cei mai tineri ca tine au primit totul de-a gata.

Jaguarul întoarse. Zidul încă nu se închisese. Pe poartă ieșiră, una după alta, două dube negre și bine îngrijite, ca niște dricuri. Pe lacul negru scria cu auriu *Leisemeer Catering*.

Kasper lăsă geamul în jos și ascultă, pe când treceau pe lângă clădire. Auzi un electromotor puternic. Cauciuc contra sticlă. Îi trebui ceva vreme până să-și dea seama de unde provin sunetele. Era

macaraua unui curățător de geamuri. Nu era ora potrivită pentru muncă. Dar era necesar. Una peste alta, fațadele constau din cel puțin șase sute de metri pătrați de geam. Și masa de noapte era bună.

– Am muncit de când aveam doisprezece ani, zise Franz Fieber. Până azi. Fără întrerupere.

Conduseră în jos spre Det Berlingske Hus[1]. Franz Fieber întinse spre spate o pătură. Kasper se întinse pe podeaua mașinii și trase pătura peste el. Jaguarul opri, auzi voci în surdină, trecură ușor mai departe, opriră, conduseră, iarăși stătură, motorul fu oprit. Kasper se ridică pe banchetă. Erau într-un loc de parcare mic, neluminat, înconjurat de o îngrădire din lemne încrucișate. Pământul trepida, vibrațiile erau însoțite de un zgomot pe care nu-l putea deslușI. Privi ceasul de la bord. Mai erau zece minute.

Franz Fieber îi trecu în spate o sticlă plată, Kasper mirosi și bău, era armagnac. Ca la Gurdjieff. Fără atâtea armonice superioare ca un coniac. Dar cu basul rustic și moale al dublei, continuei distilări. Franz Fieber turnă dintr-un termos într-un pahar de carton. Kasper bău. Un espresso fierbinte, mai brutal decât spirtoasa dinainte.

– Ce se aude când asculți orașul?

Doar puțini știau destul de mult ca să-i pună asemenea întrebare, tânărul n-ar fi trebuit să facă parte dintre ei.

– Viață și zile fericite.

– Și dincolo de ele?

Licărul obraznic dispăruse Întrebarea venea dintr-o mare adâncime. Când oamenii întreabă dintr-un asemenea adânc, trebuie să li se răspundă.

– Teama, spuse Kasper. Aceeași teamă ca la un singur om. Dar pentru o jumătate de milion.

– Și dincolo de teamă?

– Cine zice că mai e ceva dincolo? Poate că teama e ultimul lucru.

Kasper coborî din mașină.

– Ne-am trimis cărțile de vizită sus. După spectacol. În fiecare dintre cele cinci seri. Ne-am fi bucurat să dăm mâna cu tine.

Ușa mașinii se deschise larg. Franz Fieber se eliberă de pedale, își puse protezele, scoase cârjele, era pe picioare. Totul dintr-o singură, fluidă mișcare.

1. Sediul unui mare concern de presă, cel mai vechi din Danemarca.

– Nu ne erau transmise, zise Kasper.

– În 1999 te-am văzut prima oară. La Circ. Ăsta a fost unul din motivele pentru care am trecut la varieteu. Nu doar pentru bani. Erau două mii de spectatori. Tu-l auzeai pe fiecare dintre noi.

Kasper dădu înapoi.

– Nimeni nu poate auzi două mii de oameni.

Franz Fieber îl urmă.

– După vreo douăzeci de minute venea un moment special. De vreo două minute. Era iubire. Îl iubeai pe fiecare dintre noi.

– Nu prea eşti pe aproape, zise Kasper. Nimeni nu poate iubi atâta lume.

Dădu cu spatele de lemnul gardului. Tânărul se afla chiar în faţa lui.

– Eu mă pricep la asta. De aceea am şi condus la curse. Ştii care mi-era principiul? Curbele. Începeam să frânez acolo unde se terminau celelalte urme. Puteam să aud douăzeci de mii de oameni cum li se tăia răsuflarea. Şi după aceea cum strigă. Ştiau că am făcut-o pentru ei. Nu pentru bani, sau pentru mine însumi. Pentru aşa ceva trăiam. Era iubire. Sunt un căutător. De iubire.

Surâdea. După părerea lui Kasper, pentru un asemenea surâs ar fi trebuit să i se ia carnetul de conducere.

Tânărul avea în mână o cheie yale. Descuie uşa gardului. Arătă spre stânga.

– Cinci minute, spuse. Fii atent la ele!

Fără să-şi piardă echilibrul şi fără a lăsa să-i cadă cârjele, îşi scoase haina de taximetrist şi i-o dădu lui Kasper. Lumina galbenă de avertizare îi sclipea din nou în ochi.

– Gândeşte-te câţi artişti celebri au murit în accidente de circulaţie. Porneşti de pe trotuar. Până la celălalt nu sunt decât zece metri. Şi nu mai ajungi niciodată.

Se întoarse.

– Credeam că eşti în căutare de iubire.

– Iubirea lui Dumnezeu, zise tânărul şi se întoarse. De individ te poţi lipsi.

Kasper privi fix spinarea care se îndepărta. Unui mare artist nu-i place să renunţe la replica finală.

– Aminteşte-ţi de rugăciune, zise el. Pentru că într-o zi vine din nou ceva ce te pecetluieşte.

Îmbrăcă haina de uniformă şi trecu prin poartă.

15

Sigur că mai văzuse mii de imagini, dar cea de acum îl năuci. Se opri. Cu durere în inimă. De atâta frumuseţe şi tragism.

Copenhaga fusese inundată de mare. Dispăruseră canalele, trotuarele, autostrada. La picioarele sale se întindea o nesfârşită suprafaţă de apă, de la Holmens Kanal până la faţadele renascentiste de pe Strandgade.

Pe această oglindă plutea Bursa. Castelul Christiansborg. Şi Biserica Holmens, ca un uriaş stejar.

Se afla în faţa clădirii Administraţiei tutoriale, Overformynderi. În faţa lui trebuie să fi fost zona de falie, acum era un povârniş care cădea poate cam trei metri spre apa din care ieşeau la iveală cabluri rupte şi frânturile unor ţevi de gaze.

Acustica l-a lovit drept în inimă. Suprafeţele tăcute de apă reflectează puternic. Spaţiul dinaintea lui avea un sunet ca, înmulţit de o sută de ori, sala de la Musikverein din Viena. Eliberat de trafic. Precum Veneţia.

Zona era luminată de lămpi de lucru. Acum percepu şi trepidaţia de sub picioarele sale. Probabil provenea de la sutele de pompe hidraulice. Basul lor profund era periodic întrerupt de o bubuitură acută ca o explozie. În faţa Băncii Naţionale, mai multe grupuri de muncitori în haine de protecţie portocalii erau preocupaţi să bată în adânc, de pe o platformă plutitoare, pereţi de parament.

O barcă grea din fibre de sticlă cu balustradă joasă lăsă la ţărm una dintre siluetele portocalii, care ţâşni în susul povârnişului ca o flacără pe benzină. Kasper o luă la fugă.

Conducătorul bărcii îl privi neliniştit, faţa bărbatului părea o sfeclă fiartă în care fuseseră înfipte drept ochi două turcoaze, Kasper arătă insigna de taximetrist, bărbatul dădu din cap.

Silueta avea doar un minut avans când ajunse la containerele de construcţie stivuite lângă povârniş, în faţa unui perete care trebuie

să fi fost cândva al Teatrului Regal. Treptele de sub picioarele lui nu scoaseră nici un sunet. Uşa nu era închisă, intră.

Atmosfera era impregnată de apă. Aerul fierbinte, umed, de nestrăbătut ca într-o baie de aburi. Plescăitul apei îi înghiţi paşii. Înghiţi clicul uşor, când trase uşa după sine. Divinul are o preferinţă pentru saună. La Gurdjieff, în Le Prieuré[1], existase o baie de aburi. În mânăstirea Valamo[2] erau trei saune. O baie rusească la biserica Nevski din Bredgade. Şi la şamani, cabine pentru transpirat.

În ceaţă sclipi ceva. La capărul coridorului cineva scotea un costum de protecţie.

Silueta din faţa lui se retrase. Era o femeie.

Fără să se întoarcă, luase un prosop, intrând în baie. El o urmă încet.

Camera avea şase duşuri. Din toate curgea apă fierbinte. Aburul era atât de tare, încât îl ardea în gâtlej. Mai întâi nu izbuti s-o vadă. Apoi ieşi de sub duş cu spatele. Se săpuni cu o perie lungă de lemn, curbată. Se evapora, treptat, într-un strat subţire de bulbuci. Apoi reintră în abur, evaporarea luase sfârşit, ea dispăruse.

Kasper nu mişcă. Dintr-o dată, apa fu închisă. Un ventilator absorbi aburul. Camera era goală.

Înregistră o atingere. Ca o mângâiere. Un prosop îi fu învârtit pe la spate în jurul gleznelor. Apoi i-au fost trase picioarele.

Abia mai avusese timp să-şi pună mâinile pe faţă. Totuşi, fusese o cădere dură. Doar cu greu reuşi să se ridice.

– V-aţi rătăcit?

Ţinea în mână peria grea, curbată.

Apoi îl recunoscu. Se trase înapoi ca şi cum ar fi primit o lovitură. Din părul ud apa îi curgea peste faţă, se gândi o clipă la o înecată. Apoi îşi veni în fire.

– Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse.

– Exclus.

Cineva bătu în uşă.

– Ziarişti, zise el. Mă urmăresc.

Ea păli şi mai tare.

---

1. Le Prieuré, prescurtarea denumirii castelului Le Prieuré des Basses Loges, situat în apropiere de Fontainebleau, unde ezotericul Gurdjieff (1866-1949) a întemeiat Institutul pentru dezvoltarea armonioasă a omului.

2. Mânăstirea Valamo, mânăstire stavropegică ortodoxă din secolul al X-lea, situată pe o insulă din lacul Ladoga, Karelia (nord-vestul Rusiei).

– Telefonul tău, o rugă el. O adresă.

– S-a terminat. Înțelegi, s-a terminat definitiv.

– Sunt un alt om. Am renăscut. Totul e altfel.

Ea rânji, arătându-și dinții. Ca un animal. El începu să-și piardă stăpânirea de sine.

– Mă arunc în brațele presei. Le povestesc tot. Dorul meu sălbatic. Cum m-am împotrivit gărzilor înarmate. Câinilor de pază. Gardului electric. Numai ca să-ți dau o carte de vizită, o știre de viață și de moarte. Cum m-ai aruncat afară. Și ai chemat călăii. Ajungem în pagina întâi.

– Ești în stare de asta, zise ea. Chiar ai face așa ceva.

– O jumătate de oră. Doar o jumătate de oră!

Ea scoase din costumul de protecție un creion de tâmplar. El îi întinse biletul de loterie. Mâinile-i tremurau în timp ce scria.

În ușă se bătea puternic. Ea se înfășură într-un prosop. Porni înaintea lui spre camera de dușuri, îi deschise o ușă pe care n-o observase. Ieșiră într-un mic coridor, din care altă ușă dădea spre ceea ce fusese Tordenskjoldgade. În urma lor ușa fu deschisă.

Evitase cu grijă orice atingere, chiar și numai în treacăt. Dar acum îi puse vârful creionului de tâmplar în obraz, ca un pumnal.

– O jumătate de oră, șopti, și apoi, nu te mai văd niciodată.

16

O gaură neagră de vreo două ore, înghețată, se întinde între ultimul autobuz de noapte și primul de dimineață; nu căzuse în ea, apucase ultimul autobuz. Trecuse într-un arc de cerc peste terenul industrial, se oprise la gard. Tot ce e viu lasă în urmă un ecou, el nu auzise nimic. Mai avea două ore până să intre în vigoare expulzarea, ar fi trebuit să mănânce și să doarmă; n-o făcu. Își găsi treningul, se schimbă.

În arenă dădu drumul la înregistrarea Richter, aprinse lampa pentru partituri la pian.

Începu exercițiile de echilibristică. Le făcuse, timp de treizeci de ani, în fiecare dimineață, fără să le lase deoparte nici măcar o dată. Mai întâi clasicele la bară, dure, stabilite la metronom, verticale. Apoi serii lungi de *legato*, lunecând împrejurul marginii arenei. La urmă vru să-și pună pantofii de spectacol. Anume cusuți pentru el. Mărimea 54. Mari, fără a fi nepotriviți.

În exercițiile de echilibristică și în rugăciune te confrunți cu tine însuți. Dincolo de tensiunea musculară și spirituală trebuie să existe un punct de imbatabilă liniște. În acel punct te întâlnești cu tine.

Rugăciunea începu spontan, mai întâi deodată cu bătaia inimii, curând avea să se elibereze de ea. Simțea recunoștință. Era în viață. Avea un corp. Avea interpretarea lui Richter în *Clavecinul bine temperat*. Mai avea în față două ore. Și, cel mai important: avea un număr de telefon. Un picior în ușa care ducea la ea.

Undeva mai avea și un public. „Publicul, jumătate din personalitatea mea", spusese Grock. Se întoarse către rândurile spectatorilor și își deschise brațele. Îi iubea pe toți. Chiar și acum, când nu se aflau aici.

Ba da, se aflau. Spațiul nu era gol.

Cele mai multe arene de circ au o acustică uscată, datorită veninoasei combinații dintre nisipul de jos și pânzele de cort. Marea sarcină a vieții de artist, stârnind depresii, era încercarea de a juca și pentru rândurile de sus. Acolo, un altfel de spațiu. Pereții constau din plăci furniruite, goale la mijloc, care absorbeau sunetele joase, generând o

mulțime de ecouri echilibrate. În acest spațiu știuse întotdeauna să se orienteze ca un liliac; la fel și acum.

Opri muzica lui Richter, se îndreptă cu spatele spre coloana de întrerupătoare electrice, aprinse luminile.

Erau doi. Bărbatul cu aparat acustic ședea lângă ieșirea de incendiu, de parcă nu ar fi părăsit acel loc niciodată. Celălalt, un lungan blond, înainta grăbit prin spațiul dintre rânduri, cu mâna întinsă.

– E o cinste pentru mine. V-am văzut prima oară când eram copil. Și apoi am tot venit la spectacole.

Kasper făcu un pas într-o parte și se sprijini de pian. Care acum se afla între ei.

– Venim cu veşti bune, zise blondul. Reprezentăm consiliul general al unei Fundații de caritate. Acordă și premii de onoare pentru artiști. Iar consiliul v-a acordat un premiu de douăzeci și cinci de mii de coroane.

Mâinile lui Kasper căutară capacul pianului. Cincisprezece kilograme de palisandru, cu o placă de bronz a cărei margine era tăioasă ca sunetele unei mașini demodate de pâine.

Pe pian poposise un teanc, bancnote de o mie de coroane.

– Ce fundație?

– Consiliul dorește să rămână anonim. Dacă vreți să semnați chitanța.

În lumină apăru o foaie albă, peste teancul de bani. Fără antet. Kasper își puse ochelarii. Ridică foaia în așa fel, încât, citind, să nu-i piardă pe cei doi din ochi.

Era o adeverință pe proprie răspundere. Certificând că, atunci când îi dăduse lecții, în aprilie, KlaraMaria era sănătoasă și vioaie, fără vreo urmă de leziuni corporale.

– Îmi dați o adresă? întrebă el. Unde să trimit biletele de premieră?

Blondul scutură din cap.

Mâinile lui Kasper căutară clapele. Ademeniră din ele o prelucrare a coralului *Jesu bleibet meine Freude*[1]. Bach trebuia într-adevăr admirat pentru simțul realității. Fusese interpret și compozitor, fără a uita că e cazul să și trăiască din asta. Făcuse echilibristică. Talentele sale toate, încordate la maximum. Și, în lăuntrul cel mai adânc, un punct de liniște deplină. Un punct care știe că, indiferent ce se întâmplă pe moment, trebuie să mănânce și mâine pe săturate.

1. În germană în original, titlul coralului final din cantata BWF 147.

Şi totuşi. Coralul îi unduia printre degete. Cu o asemenea muzică nu mergea mărturia strâmbă. Doar o mărturisire de dragoste.

– Mă ocup de numerologie, zise. Numerologia cuantelor. În zilele fără soţ nu semnez niciodată.

Blondul surâse.

– Poate mai lipsesc cincisprezece mii.

– Poate.

Mai puse un teanc de bancnote pe pian.

– N-a ajutat, zise Kasper.

Surâsul din faţa lui se subţie vizibil. Bărbatul cu aparat acustic se ridicase.

Fără a mişca altceva decât degetele, Kasper scoase capacul din balamale. Îl sprijini de pupitru.

– Puteţi să le păstraţi, totuşi.

Cei doi porniră încet spre ieşire. Kasper puse în echilibru capacul, tangenţial cu claviatura. Apoi o porni în urma lor.

Intraseră pe poarta care dădea spre tren, lanţul cu lacăt, tăiat cu flexul, zăcea în iarbă. Afară se afla un BMW. Lung, scund, de un albastru regal. Precum culoarea în care strălucea acum cerul.

Kasper ţinu uşa. Cei doi urcară. Bărbatul cu aparat acustic nu-şi luase ochii de la el.

– Se holbează la mine, spuse Kasper.

– Aveţi o figură cunoscută. Ernst are un simţ special pentru asta. Şi o figură cinstită. De om căruia încă nu i s-a făcut nici un rău.

Uşa se închise automat. Geamul fu coborât.

– Ce cumpărăm noi acum, spuse blondul, e: gata cu telefoanele! La şcoală, şi aşa.

Arlechinul poate să rabde o grămadă de umilinţe. Cine n-are mândrie nu poate fi rănit, arlechinul era un ideal. Dar încă foarte departe.

– Mă gândesc să mă asociez la spectacolul cu ştrumfi al lui Johnny Reimar[1], zise Kasper. Cu banii primiţi. Mi-ar mai trebui doar o umplutură de oameni. Pentru costumele de ştrumfi. Aţi putea trece direct pe scenă. Daţi-mi de ştire. Dacă ajungeţi pe drumuri.

Geamul fu închis, maşina porni. Kasper se înclină, salutând politicos.

Era un gest minim. Aşa ar fi făcut şi Bach. Pentru patruzeci de mii.

---

1. Spectacolul cu ştrumfi al lui Johnny Reimar, realizator TV danez, scriitor şi compozitor de şlagăre.

17

Întorcându-se, îi tremurau picioarele. Pusese mâna pe clanță când auzi mașina, un Ford Granada Combi.

Intră, închise CD-playerul, adună banii, stinse lumina și încuie ușa.

Să ajungă la rulota în care locuia era imposibil, alergă în grajd, strânse așternuturile, urcă scara spre lucarnă, se dădu de-a dura în pod. Trase scara în sus, ferecând capacul chepengului.

Podul se întindea pe toată lungimea clădirii. În afară de o îngustă trecere laterală era acoperit, de la o bârnă oblică la alta, cu vrafuri de pânză gumată, din care ar fi putut fi înățate, cu scheletele de oțel și lemn aferente, două corturi de mărime medie. Înaintea zăvorului se găseau la nivelul podelei un șir de ferestruici, de acolo putea să vadă rulota în care locuia.

Erau șase bărbați, plus Daffy, toți în civil. Mørk, cei doi călugări de la departamentul extern și trei tehnicieni cu niște groase serviete diplomatice. Unul ducea patru standuri cu lămpi foto.

Bătură la ușă, dar știau că nu e acolo. Kasper îl văzu pe Daffy protestând. Administratorul avea o haină pe care Kasper n-o știa, din păr de cămilă, foarte sonoră, o haină exhibiționistă pentru șeful unei agenții de reclame. Sparseră ușa cu un pistol electric pentru descuiat yale, probabil că Daffy refuzase să le dea cheia, se înghesui și el înăuntru în urma tehnicienilor, o clipă mai târziu fu dat afară.

Kasper își pregăti un culcuș din pânză gumată. Se înfășură în pătură.

Călugării ieșiră și se așezară pe bancă. Tehnicienii conectară luminile la o cutie, pentru curent. Kasper puse alarma de trezire la ceasul de mână. Își scoase telefonul din buzunar. Și biletul de loterie, pe care scrisese Stine. Îi formă numărul.

Răspunse imediat. Nu putea să adoarmă. Totuși vocea ei nu suna obosită, nici vorbă.

Se uită spre rulotă, de partea cealaltă. Aprinseseră lămpile. Lumina pătrundea prin obloane, albă și strălucitoare.

– Mai bine la tine. La mine sunt meșteri.

– Trebuie un local, zise ea. Să fie și alții de față.

Îi propuse o adresă.

– E un loc unde omul poate fi anonim?

– Ca într-un cafe-bar.

– La opt, spuse ea.

Apoi închise.

Kasper formă numărul de pe bonul de taxi. La treizeci de metri de el apăru din rulotă Mørk, cu mobilul la ureche.

– Povestiți-mi ceva despre Kain, zise Kasper.

La început se lăsă tăcere.

– Ce primesc în schimb? întrebă funcționarul.

– O informație despre fată.

Celălalt tăcea, dar Kasper îl auzi gândindu-se cine are cele mai bune cărți.

– Europolul cercetează criminalitatea în Europa din 2006. Un model care s-a impus e că această criminalitate internațională nu mai e structurată ierarhic. E organizată în celule care nu se cunosc între ele. Dar undeva se adună firele. Kain e un astfel de punct. Și acum, despre fată.

– Alaltăieri m-a căutat. Însoțită de doi adulți. Mi-a spus că a fost răpită. Au venit într-un Volvo furat. De atunci, n-am mai văzut-o.

Pe geam îl observă pe Mørk făcându-i semn unuia dintre călugări. Acum vor încerca să-l localizeze. Întrerupse legătura.

Se sprijini de grămada cortului din spatele său. Ar fi fost mai sigur să se ascundă într-o mulțime, dar nu avea putere pentru asta. Trebuia neapărat să doarmă. Închise ochii. Își făcu rugăciunea de seară. Cuvintele sunau *Herz und Mund und Tat und Leben*[1], pe muzica lui Bach, cantata BWV 147, favorita lui Kasper între *Cantatele Mühlhausen*. Pe acest tobogan lunecă în somn.

Pe pragul porții spre somn ședea KlaraMaria. Cum șezuse când se întâlniseră a doua oară.

---

1. În germană în original: *Inimă, gură, faptă, viață*, titlul cantatei de Johann Sebastian Bach, scrisă în 1716 la Weimar.

PARTEA A DOUA

1

Fusese o noapte cu beznă adâncă, precum în suflet. Strada C.F. Richsvej se întindea, pustie, dincolo de draperiile trase dormeau părinţi fără griji şi copii rumeni, publicul său care habar n-avea că aici, afară, Kasper Krone îşi străbătea *via dolorosa*, îngheţat şi fără bani de taxi, după ce pierduse la poker, pentru prima oară, după zece ani.

Pokerul era şi fusese întotdeauna jocul lui Kasper. Avea profunzime, complexitate, ca muzica lui Bach, o rundă sigură şi jucată[1] ritmic dura cam cât prelucrarea unui coral; din Bach ar fi putut să iasă un mare jucător de poker, dacă n-ar fi avut atâta treabă. Mai mult de 1500 de opere, şi o grămadă le-a tot prelucrat, până la moarte.

Jucase în toate marile capitale, dar pentru Kasper pokerul era legat mai ales de Frederiksberg din Copenhaga, de C. F. Richsvej. Unde portarul nu era vreun membru al Legiunii străine sau vreun *serial killer*[2], ci un fost boxer cu pumnii cât sfeclele. Unde toţi se cunoşteau între ei ca într-o colonie de grădinari[3]. Şi unde domnea o concentrare ca la repetiţia orchestrei simfonice a Radiodifuziunii, fiecare, bărbat sau femeie, aplecat înspre pupitrul său.

Dar în această noapte pierduse, la sfârşit, Saab-ul; aproape că împietrise, dând cheile maşinii; dar nu fusese în stare de atâta umilinţă încât să împrumute bani de taxi. În autobuz şi pe drumul prin pădure îşi mai trecu o dată prin minte tot jocul, nu găsi nici o greşeală, era de neînţeles.

Traversând Strandvej, observă lumină în rulota sa. Se apropie în semicerc, lumina scăpăra ca şi cum ar fi provenit de la un foc. Când

---

1. În daneză, ca şi în multe alte limbi europene, pentru cântatul la instrument e folosit acelaşi verb ca pentru joc; rezultă o asociere de idei perceptibilă imediat la nivelul limbajului, care însă nu poate fi redată fără explicaţii în limba română.

2. În engleză în original, „ucigaş în serie".

3. Parcele de grădini de aceeaşi mărime, la marginea oraşului, închiriate pentru amuzamentul citadinilor, care îşi pot produce astfel propriile legume şi flori. Asemenea grădiniţe, grupate laolaltă, nu pot fi vândute.

vru să scoată țeava de plumb, recunoscu tonalitatea: un Mi bemol Major fericit, jucăuș, uitând de sine ca prima frază din *Triosonate* în Mi bemol; puse țeava la loc și intră.

KlaraMaria stătea cu spatele spre el. Pesemne fusese preocupată să facă focul, apoi se oprise privind această lume unduitoare a butucilor arzând. Flăcăruile i se reflectau pe chip, fugare; nu se întoarse.

– M-ai găsit, zise ea. Povestește-mi cum ai reușit.

– Am desenat un cerc, spuse el.

Era în dimineața de după prima lor întâlnire, după ce ea dispăruse pe malul lacului Bagsværd.

Nu dormise decât două-trei ceasuri, apoi găsise una dintre hărțile la scară de patru centimetri și compasul Stinei. Trasase un cerc cu o rază de cinci kilometri, având drept centru malul unde o lăsase. Poate venise mașina s-o ia. Dar avusese de gând să meargă pe jos, simțise asta.

Nici un copil obișnuit n-o pornește la două noaptea și la minus patru grade de pe malul lacului Bagsværd. Nu era un copil obișnuit.

Cercul cuprindea Bagsværd, Lyngby, o parte din Vangede, un colț din Gentofte, partea sudică din Virum, din lacul numit Furesø, din Hareskovby și o bucățică din Gladsaxe. Era ora șapte dimineața, luă vioara și începu să cânte Beethoven, opus 131. Începe ca o fugă în întuneric, dar apoi, cățărându-se treptat, urcă în rai. Când se luminase și se făcu ora de lucru a birourilor, merse la telefon.

Voise să sune mai întâi la Ministerul Problemelor Sociale, dar când luă în mână receptorul, înainte de a forma numărul, se auzi pe sine vorbind, ca și cum ar fi stat chiar lângă sine. Domn singur, de vârstă mijlocie, dă pierdută o fetiță, fără să poată prezenta un motiv pentru asta, nici măcar pentru sine. Avea cărți proaste și adversari tari în joc. Puse receptorul în furcă, luă două din ultimele sale CD-uri, *Partitele* și *Sonatele* solo[1] înregistrate la mânăstirea Sf. Maria din Lübeck. Apoi se așeză în mașină, pornind spre Grøndals Parkvej. Spre circul Blaff. La Sonja.

Sonja începuse de jos. Kasper o știa de când era foarte tânără, lucrase la varieteul Sans Souci din Kolding și la dinastia Stefansen în Damhuskro. Auzul său îi spusese de la început că e îmboldită de

1. Pentru vioară solo, de J. S. Bach.

ceva anume. Avea tonalitatea ca un motor perpetuu, care merge înainte până la ardere, era sunetul prin care se recunosc cei străbătând existența ca *desperados*. Pata ei era pusă pe bunăstare. Își luase rămas bun de la circ, studiase politologia, apoi se întorsese. Clădirea din Grøndals Parkvej avea trei etaje, patru sute de angajați, găzduia administrația pentru patru circuri, mai multe varieteuri și teatre, o agenție de rezervări și una de reclame, care punea în vizor lucruri de care nu se mai ocupase nimeni din vremea autorului de reclame pentru circ Stockmarr, din anii 50; mai era și un birou de revizie a impozitelor. Iar ea era proprietara, stăpână peste toate acestea.

Era cu câțiva ani mai mare ca el. Ceva mai înaltă, mai greoaie. Avea trei copii. Un soț minunat, profund și vital, în Do Major, ca ultima simfonie scrisă de Mozart. Plus niște amanți.

Cu douăzeci de ani în urmă, Kasper și Sonja trăiseră o poveste de dragoste; de atunci, n-o pierduseră niciodată de tot; își doreau s-o păstreze așa până ce moartea avea să-i despartă. Unora li se dau, de către Doamna Dumnezeu, însoțitori pentru toată viața; Brahms avusese parte de Clara Schumann, Mozart, de clarinetistul Anton Städler, cu care a jucat popice cât a trăit; poate așa ceva are legătură cu ceea ce se numește iubire.

Biroul Sonjei semăna cu al Gărzii de apărare din Vedbæk. Kasper ajunsese acolo de mai multe ori, militarilor le plac clovnii, Hitler l-a primit pe Grock de două ori. Totul avea locul său stabilit, comenzile ei nu se discutau. Pe pervaz era un binoclu mare, vis-à-vis se afla circul Bellahøj: iar Sonja voia să fie la curent cu tot ce se petrece acolo. Pe masa de lucru se aflau patru telefoane și resturile unui prânz italian, o sticlă întreagă de Brunello. El îi așeză înainte harta și cele două CD-uri, explicându-i situația.

Ea răsuci în mână CD-urile.

– Nu te-au interesat niciodată fetițele, tu ești făcut pentru doamne în toată firea. Deci, spune-mi ce-i cu ea, are vreun talent deosebit, vreo legătură cu banii?

N-o părăsise pe Sonja, nici ea nu-l părăsise. Știuseră acest lucru amândoi odată.

Ea locuia pe atunci în Kong Georgs Vej. În ultima noapte, Kasper se trezise pe la două dimineața din pricina amosferei orașului, o simțea ca pe un furuncul pe creier și în inimă, îi venea să se așeze și să

fredoneze pasajul arpegiat din BWV4 *Cristos în legăturile morții*[1]. Martinus spusese cândva că trebuie să se roage neîncetat pentru a putea suporta realitatea că trăiește în districtul Frederiksberg.

Sonja se trezise deja, aveau amândoi cam douăzeci de ani, el nu găsea cuvintele potrivite, dar ea știuse, amândoi știuseră că se aflau într-un vârtej greu de înfruntat.

– Nu putem stăpâni toate astea, spuse fata, eu vreau să am în curând copii, și un câine, o cățeluș, foc în cămin, iar într-o bună zi, să pot desface aparatul auditiv și să pot spune: de acum sunetul nu se mai îmbunătățește.

Se ridicase din pat, îmbrăcându-se. Ea îl condusese la ușă, nesilită, de fapt mereu se mișcase cu degajare prin viață, indiferent dacă era goală sau nu.

– Cum tot crezi în ceva, zise ea, n-ai putea să te rogi pentru noi, să ceri ajutor?

– Nu poți să te rogi pentru ceva anume, în orice caz nu pentru altă partitură. Doar să cânți notele pe care le ai, cât se poate mai bine.

Era o bună replică de sfârșit, de ieșire din scenă, pornise orbit de lacrimi prin noapte, se simțea de parcă ar fi cântat aria despărțirii dintre Wotan și Brunhilda. Apoi mijiseră zorile și descoperise că, dacă a apucat să existe, iubirea nu dispare când răsare soarele și cade cortina, ci continuă să dureze. Acum trecuseră douăzeci de ani și încă durau, oarecum nediminuate, atât bucuria că ea exista, cât și tristețea că nu mai era nimic de făcut din asta.

Așeză ambele mâini pe harta orașului.

– Am căutat mereu ceva.

– Iar ea are acest lucru?

Kasper scutură din cap.

– N-are decât nouă ani. Dar știe. Unde se poate găsi acel ceva.

Sonja nu mai întrebă nimic. Trase spre sine unul dintre telefoane, îi dădu și lui derivația. Dintr-un sertar scoase un teanc de cărți verzi.

– Mostrup, biroul de tutoriat al primăriei, vrem biroul Copenhaga.

---

1. Titlul unui coral scris de Martin Luther, care i-a compus și muzica, și care se cântă în bisericile protestante de Paște. Pornind de la tema *Christ lag in Todesbanden*, J. S. Bach a compus ulterior numeroase lucrări celebre, o cantată, o fantezie, un coral pentru orgă ș.a.

Deschisese cărțile, scriind în timp ce vorbea. În cercul de pe hartă erau cuprinse două orfelinate.

– Nu putem suna direct, astea sunt informații protejate, ni se va închide în nas. Trebuie s-o luăm prin Administrația Problemelor Sociale și de Sănătate a orașului. Avem vreo poveste, ce le vindem?

Kasper se ascultă pe sine, minciunile necesare veneau de acolo de unde pătrundeau și ideile în arenă, de undeva din extraspațiu.

– După reprezentație am găsit o gentuță de brocat. Brodată cu pene. Cum le place fetelor. A fost un spectacol de caritate pentru casele de copii. În gentuță scria „KlaraMaria". Ne-am bucura să i-o putem trimite înapoi. Oare ne-ați putea da adresa?

Sunase ea. Doamna de la celălalt capăt al firului era foarte binevoitoare. Kasper putea să-i audă empatia față de copii și adulți. Ca de atâtea alte ori, își dori să poată trăi într-o lume mai mult administrată de femei. Era o zi caldă, femeia de la telefon lăsase o fereastră deschisă....

– Regret, zise. Avem cu totul patruzeci și șapte de copii, dar nici o KlaraMaria. Poate trăiește într-o familie adoptivă?

Kasper scrise pe bilețelul Sonjei: „Administratoare".

– Ar trebui să fie acolo o administratoare.

– Pot fi copii care trăiesc într-o comunitate, supravegheați. Vă dau numerele asociațiilor de îngrijire medicală și socială.

Kasper recunoscu prin telefon zumzetul auzit prin fereastră. Provenea din Glostrup. Se ridică și o privi pe Sonja peste umăr. Adresa Administrației Sociale și de Sănătate era cea districtuală din Glostrup.

– Zece numere, zise Sonja.

– Paisprezece mii de copii trăiesc în afara familiei lor. Vă dau și numerele internatelor, e greu să le găsești altfel, căci sunt împărțite pe diferite districte.

Cam un sfert de oră Sonja tot răsfoi, telefonând și notând. Kasper nu se clinti. Ea închise. Împinse aparatul mai încolo.

– Opt sute de copii. Împărțiți în două cămine, optsprezece familii adoptive, trei internate și un spital pentru copii. Dar nici o KlaraMaria.

– Poate mai e vreun soi de instituție, pe care n-o știm? Înregistrată în altă parte?

Mai sună o dată la administrația districtuală. Discută cu doamna. Închise.

– Toate centrele private primesc subvenții de la primărie sau sunt, cel puțin, controlate. De aceea, și înregistrate. Excluse rămân doar – mai ales după 11 septembrie – posibilele ținte pentru atacuri teroriste. Ale căror numere și adrese nu sunt date decât de Poliție. Dar ea nu crede că există așa ceva în zona noastră.

Kasper se ridică. Ajunseseră la capăt.

– Încearcă și la Poliție!

Sonja sună la Poliție. I se făcură trei legături, până la urmă răspunse o doamnă de vârsta ei. Vocea femeii ascundea o taină, dar n-avem toți, oare, una? Îi pare rău, în zona dată Poliția nu a înregistrat nici o astfel de instituție. Și fereastra ei era deschisă. Puse receptorul în furcă.

Sonja îl conduse, biroul era atât de mare, încât până la ușă era o adevărată cale. Îi dădu scrisorile, unul era cu fereastră străvezie. Îl luă cu o anume neplăcere, fiindcă deseori lucrurile neașteptate sosesc cu poșta și nu de puține ori acel plic e ferestruit. Era de la Maximillian, o foaie A4 cu numele unei femei și o adresă. Mai întâi nu înțelese nimic, învârti plicul, fusese trimis din sediul de poștă din centru, de pe Bernstorffgade, cu data de astăzi. Apoi îi căzu fisa. Maximillian fusese la biroul central de Înregistrări Auto. Își puse ochelarii, tipăritura provenea de la banca de date a unei mari societăți de asigurări, acum aveau și ăia acces la Înregistrări Auto, ca de altfel ca și oficiile Vămii și Impozitelor. Cu liberalizarea marilor registre, sentimentul național devine tot mai intim, în curând vom ști toți unii despre alții tot ce se poate ști.

Maximillian fusese la Poșta Cetrală, ca să-i ajungă scrisoarea cât mai repede. Citi numele.

– Andrea Fink, rosti el tare. Ne spune ceva asta?

Sonja păli.

– E femeia. De la Poliție. Cu care tocmai am vorbit.

El se întoarse la masă, se așeză pe scaun și luă derivația.

– Acum vom povesti, zise, că suntem căsătoriți. Lumea nu are înțelegere față de celibatari.

Sonja sună.

– Tot eu sunt. Cu soțul meu pe ascultare. Nu găsim nicăieri o KlaraMaria.

– Și ce credeți că aș putea să fac eu?

Taina pe care o ascundea era o tragedie în do minor, ceva în legătură cu copiii, ea nu avea copii, perfecționismul în La Major nu slăbise. Cu vârsta, omul integrează tonalitatea din cercul de cvintă următor, e despăgubirea acustică pentru ceea ce numim maturitate.

– Am întâlnit-o, soția mea și cu mine, după spectacol, zise Kasper. Ne-a impresionat foarte mult. Și pe cei trei copii ai noștri.

Sonja închise ochii. Între marii jucători de poker se numără doar puține femei. Nici uneia nu-i place să blufeze ca acum un *royal straight flush*. Față de un jucător încrezător. Cu o șansă mai subțire ca supa dintr-un pliculeț la pachet.

– Dintr-o dată ne-a străbătut, pe noi, toți cei cinci, sentimentul poate absurd că am putea să-i oferim o nouă familie.

La început se lăsă liniștea. El își concentră auzul asupra zgomotului circulației auzit prin fereastra deschisă. Sub fereastră se afla o suprafață de apă, foarte aproape, inspectoratul de Poliție nu se afla chiar atât de aproape de apă. Auzea traficul pe un pod, pe două poduri. O sirenă de Poliție urla, ecoul efectului Doppler îi îngădui o reprezentare a lungimii celui mai apropiat dintre poduri. Putea fi Knippelsbro.

Femeia își drese glasul.

– Înțelegerile noastre cu instituțiile se referă la gradul de periclitate presupus. De exemplu, când e vorba de un copil de diplomat, ceea ce înseamnă înăsprirea condițiilor de siguranță.

– Eu sunt clovn, zise Kasper. Auziți la mine ceva ce sună a terorist?

– Nu știu cum sună teroriștii. Pare-se că Nero agrea circul. Și Heliogabal.

– Putem trece pe la dumneavoastră? Ca să ne evaluați pe viu credibilitatea.

– Sunați mâine.

Puse receptorul în furcă.

Kasper luă o bucată de hârtie, scoase stiloul. Desenă podurile Knippelsbro și Langebro. Biblioteca Regală, Muzeul Național, „Diamantul Negru". Lângă ministerele din strada Christians Brygge făcu o cruciuliță. Și împinse foaia spre Sonja.

– Ce are aici Poliția?

Vocea ei deveni neliniștită.

– Serviciul de Informații, răspunse. Cea mai mare parte din Poliție se află vis-à-vis de sediul din Gladsaxe. Dar o parte din administrație e aici, pe insula castelului. Ei dau aprobările de siguranță pentru galele de circ. Când asistă cineva din familia regală, sau de la guvern.

Luă de pe pervaz binoclul. Apoi hârtie de împachetat maro, bandă de lipit, împachetă unul dintre CD-uri. Sonja nu întrebase nimic.

– N-ai decât să te duci singur acolo, zise Sonja. Eu am ieşit din arenă.

Vru să plece, ea i se puse în cale.

– Am mai multe ca tine, zise. Copii. Un cămin. Dosare în ordine. Mai multă iubire. Talentul tău de a-ţi găsi fericirea în viaţa obişnuită nu-i uriaş. Dar pentru dorul tău, pentru modul în care năzuieşti, te invidiez uneori.

Îl îmbrăţişă.

Atingerea nu ajută, doar nu ajungem niciodată unii la alţii.

Şi totuşi...

2

Își parcase mașina în spatele Bursei. Când coborî, orașul îl înconjură ca un zid de ecouri. Fără armonie, fără valuri concentrice și centru sonor. O jumătate de milion de oameni, fiecare cu necoordonatul său refren.

Dădu colțul la dreapta spre Christians Brygge, clădirea avea o ușă încuiată de sticlă, cu interfon codat. În copilăria sa, păstrată încă în minte, vizitele făcute inclusiv instituțiilor nu erau o problemă. De atunci, totul se ferecase, acum ne supraveghem unii pe alții. Dar poate memoria îi juca o festă. După patruzeci de ani lucrăm toți la poleirea cu aur a propriilor noastre amintiri.

Dincolo de intrare, într-o gheretă de sticlă, un funcționar în civil; își dori un aliat, ce avea el de rezovat nu era partitură solo. Merse de-a lungul canalului Frederiksholm, la dreapta, peste curtea Parlamentului, până la propria sa mașină și înapoi. Lângă Muzeul de Jucării și Leul Isted[1] se afla o grădiniță, iar dincolo de poarta ei, un băiețel de vreo cinci-șase ani.

– Unde vrei să mergi? întrebă băiatul.

– Să încălzesc un înger înghețat.

În pupilele micuțului străluciră lămpițe colorate.

– Pot să vin cu tine?

Sunetul copiilor era interesant. Rareori le putea fi interzis să fie direcți, înainte de a împlini șapte sau opt ani. Kasper se uită în susul și-n josul străzii Christians Brygge, era pustie.

– Cei mari îți vor simți lipsa.

– Acum e pauza de odihnă de la prânz. Sunt singurul pe afară.

Tonalitatea sa interacționa cu a băiatului. Totuși. Partenerii trebuie aleși cu grijă.

---

1. „Leul Isted" este un monument al sculptorului danez Herman Wilhelm Bissen, consacrat victoriei din bătălia de la Isted, 1850. Din septembrie 2011, Leul a fost returnat de regatul danez orașului german Flensburg, astfel încât în prezent ambianța copenhagheză descrisă de Peter Høeg nu mai e actuală.

– Și dacă-s unul din ăia care ademenesc copii?

– Ăia sunt altfel. Am întâlnit o dată unul.

Kasper se aplecă și îl ridică peste gard.

Apăsă pe butonul interfonului, o voce pătrunse până la el prin multele straturi de sticlă, rugându-l să se legitimeze. Se prefăcu a nu auzi, ca și cum sistemul ar fi fost defect, luă băiatul în brațe și-l arătă, prezența copiilor aruncă întotdeauna o lumină de legitimitate asupra adulților, se auzi zumzetul de deschidere, pătrunseră înăuntru.

Puse băiatul pe biroul de recepție.

– E fiul Andreei Fink, are temperatură. Dincolo, la grădiniță, ne-am îngrijorat, sperăm să nu fie tifos. Am sunat adineaori și am vorbit cu Andrea că i-l aducem.

Funcționarul retrase scaunul cât mai departe de focarul de infecție. Situația era tulbure, se putea dezvolta în toate sensurile. Pe peretele din spate atârna un indicator al birourilor, Andrea Fink se afla la etajul al treilea.

– Vreau la mama, scânci băiatul. Ard, mi-e rău. Îmi vine să vărs.

Funcționarul întinse mâna după telefon. Kasper scutură din cap.

– E într-o convorbire importantă, nu poate fi întreruptă. A zis să urcăm direct, că iese imediat.

Bătu la ușă, intrând fără să aștepte răspuns. Femeia de la birou fu surprinsă, dar nu-și pierdu cumpătul. Spațiul nu corespundea prejudecăților lui Kasper despre un asemenea loc, era o cameră mare, prietenoasă, cu un palmier de înălțimea unui om. Un roz fin în albul pereților. Pe masă, statueta lui Buddha.

Așeză băiatul pe birou, alături de statuetă și telefon, iar când îl lăsă, degetele sale desprinseră firul. Dacă funcționarul ar fi sunat din cabina de sticlă, nu s-ar fi făcut legătura.

– Sunt Kasper Krone, zise. Tocmai am sunat, în legătură cu KlaraMaria.

Femeia puse două cărți deschise una peste alta și le împinse mai încolo. Figura ei deveni rece. Temperatura scăzuse la niște grade care ar fi făcut necesare o căciulă și mănuși.

– M-am interesat de dumneavoastră. Nu sunteți căsătorit. Și n-aveți copii.

O parte din conștiința ei rămăsese agățată de cărțile deschise. Trebuia neapărat să arunce o privire asupra lor. Luă băiatul în brațe. Își trecu degetul peste chipul statuetei.

– Una dintre învățăturile lui Buddha, la care țin foarte mult, e că orice făptură a fost cândva mama alteia. Într-o altă viață. Și poate redeveni. M-am gândit la asta. Poate să însemne și că fiecare dintre noi a fost cândva iubitul altcuiva. Și pot redeveni o pereche. Tot așa cu noi doi.

Ea roși ușor, ca pereții.

– Nu știu cum ați intrat, zise. Dar acum, ieșiți afară!

După ce ieșiră, așeză băiatul pe podea, îngenunchind lângă el.

– Crezi că poți s-o ademenești un pic afară? Și s-o reții o vreme?

Băiatul deschise ușa. Kasper se ascunse după ea.

– Vreau pipi, îl auzi pe copil. Tata a plecat fără să mă ia. Fac pe mine.

Femeia nu se clinti.

– Pot să fac la plantă?

Kasper auzi cum își trage fermoarul. Femeia se puse în mișcare.

– Te duc la toaletă.

O luară în jos pe coridor. Kasper țâșni în odaie.

Cele două cărți pe care le răsfoise erau atlasul Kraks al străzilor Copenhagăi și un fel de indice al adreselor.

Dincolo de birou se aflau un mic scanner și un copiator, ambele deschise. Așeză paginile deschise pe aparat, împături copiile și le puse în buzunar. Auzi apa trasă la toaletă. Ieși pe coridor în întâmpinarea femeii și copilului. Era palidă. El luă băiatul de mână și o porni înspre trepte.

– Chem pe cineva să vă conducă afară, zise ea.

Ușa biroului se închise automat.

Kasper îi făcu băiatului cu ochiul. Puse degetul la buze. Își scoase pantofii, se strecură peste parchetul cu model șiră-de-pește, își lipi urechea de ușă.

Ea tocmai forma un număr pe mobil. Fiecare tastă are sunetul ei, un auz destul de bun ar fi prins imediat atât numărul format, cât și vocea de la celălalt capăt al firului. Dar al său nu era destul de fin.

Totuși, îi înțelese șoapta.

– A fost aici, zise. Tocmai a plecat.

La celălalt capăt fu dat un răspuns.

– Cel mult Puccini, replică ea. Asupra mea face impresia unui soi de *latin lover* [1] neprimejdios. L-am trimis la plimbare. Deocamdată am scăpat de el.

---

1. În engleză în original, „amant latin".

Kasper se strecură înapoi la băiat. Se încălță la loc.

Funcționarul din ghereta de sticlă se ivi în spatele lor. Kasper luă băiatul în brațe. Ușa de sticlă se deschise automat.

Se aflau din nou în aer liber, orașul suna mai bine ca înainte – dacă stăm să ne gândim, oare auzim altceva decât propria noastră stare de spirit?

– De fapt, de ce nu dormi la prânz? întrebă Kasper.

– Nu pot sta locului.

– De ce?

– Nu se știe, tocmai se fac investigații. Poate e o disfuncție a adrenalinei, sau am apă la cap.

Unii copii nu sunt mici, sunt bătrâni înțelepți. Kasper auzise acest lucru pentru prima oară cam cu douăzeci de ani în urmă. Unii copii sunt suflete încărunțite, cu un strat subțire de *firnis* infantil. Băiatul din fața lui avea o vârstă de cel puțin o mie două sute de ani, suna ca marile capodopere ale lui Bach.

Kasper îl ridică peste gard.

– Ai fost destul de bun, îi zise. Pentru cineva de cinci ani. Cu apă la cap.

– De șase, răspunse băiatul. Am șase ani. Să lauzi copiii e o treabă bună. Dar sunt bune și niște parale.

Avea ochii negri, poate din experiență. În ultimii douăzeci de ani nu trecuse nici o singură zi, poate cu excepția celor trei luni petrecute cu Stine, în care Kasper să nu-și fi dorit la un moment dat să lase totul baltă. Să-și spargă economiile și să plece în Insulele Fiji. Să fumeze opiu. Să-și pună *Sonatele* pentru violoncel și să *dispară* în soarele de pe plajă.

Însă niște ochi precum cei pe care-i avea acum înainte îl încurajaseră mereu să continue. Existaseră mereu asemenea ochi. În public. În el însuși. Uneori fuseseră astfel și ochii Stinei.

Scotoci prin buzunare, nu găsi nici un ban, doar stiloul. I-l înmână peste gard.

În mașină întinse pe bord cele două copii. Harta înfățișa zona lacurilor Bagværd, Lyngby și capătul de sud al lacului Furesø. Cealaltă foaie cuprindea vreo patruzeci de adrese, dar numai una corespundea zonei de pe hartă și era fragmentară: *Aleea 3*, 2800 Lyngby, cu un număr de telefon. Nici nume de cartier, nici de stradă, sau

vreun număr de casă. Se interesă la Informații pe mobil, numărul nu era trecut. Deschise propriul său atlas pentru străzi. *Aleile 1-3* aveau coordonate, dar nu și nume. La început nu găsi nimic pe hartă, apoi desluși cu greu trei fâșii subțiri ca firul de ață. Deschise ușa mașinii, ținând atlasul în lumina soarelui. După patruzeci de ani, nu e nici o zi care să nu aducă mai aproape lupa pentru citit și căminul pentru bătrâni. *Aleile 1-3* erau trei poteci paralele, care pătrundeau în pădurea dintre lacul Bagværd și Furesø.

Îi luase KlareiMaria ultimul lemn de foc din mână și închisese ușa sobei. Ea se așeză pe sofa. Îi povesti de Sonja și de vizita sa pe insula castelului, de femeia de la Poliție. Îl asculta nemișcată, absorbită.

– Și surorile? întrebă.

– Am pornit imediat într-acolo, răspunse el. M-am orientat după hartă.

3

Parcase în fața căminului de copii Nybrogård, luase binoclul Sonjei, CD-ul împachetat și pornise de-a lungul lacului. Tăbliţele care indicau culoarele pentru bărci fuseseră proaspăt vopsite. Mai umblase pe-aici, de două ori, în vremuri bune. Când deschisese la castelul Sophienholm o expoziție cu desene despre circ, la care participase regina. Sau când dăduse startul unui concurs internațional de vâslit.

A treia alee era o potecă la nord de Sophienholm, drum forestier pentru accesul pompierilor, făcut ca să ușureze urcușul mașinii de apă. Marginile erau abrupte, dacă ar fi venit o mașină din sens invers l-ar fi văzut imediat. Intră în pădure și găsi o urmă de căprioare pe care să poată înainta.

De pe hartă își amintea trei peninsule cu diferite construcții, dar clădirile erau ascunse de hățiș. Când se apropie de a treia peninsulă, descoperi un povârniș, își întinse haina pe jos și se târî până-n margine.

Avea gura uscată de frică. Nu-și putea explica de ce, așa era figura sonoră, avea ceva ireal. Ascultă în toate direcțiile, dar pur și simplu nu exista motiv de neliniște. Către est se afla vila de serviciu a unui ministru de stat, deschisă ca o mare casă de vară. Dincolo era Furesø, lacul și pădurile ocrotite natural din nordul Zeelandei, cu animalele și rațele lor sălbatice hrănite pe suprafețe verzi, cosite, și marcate cu inele de către pădurari. În fața lui, lacul, în spate, cartierul de vile monofamiliale. Și dincolo de ele, jos, orașul, până departe. Totul, scufundat în tăcere. Împrejurul său, pe o rază de cinci kilometri trăiau și respirau în acea clipă douăzeci de mii de oameni care credeau că în Danemarca și Bagværd curge lapte și miere, iar lor nu le era dat să moară vreodată, doar altora.

Se trase până la margine.

Clădirea inițială era o vilă mare, poate veche de o sută de ani, căreia îi fuseseră adăugate construcții moderne, plate, albe, dreptunghiulare.

Desluși zumzetul unei stații de alimentare electrice și, undeva sub pământ, trepidația unei mari instalații de încălzire cu gaze naturale. O clădire a utilajelor avea coșul destul de înalt pentru a indica un generator funcționând în caz de necesitate cu motor Diesel, ca pentru spitale.

Teama îi spori. O vreme avea să tot fie așa, idila se întețea, în curând avea să ajungă la octavă și să se spulbere.

În partea dreaptă a câmpului său vizual se juca un grup de copii. Acolo avea să se întâmple ceea ce văzu.

I se zbârli părul. Nu putea desluși fiecare copil, doar imaginea sonoră de ansamblu. Întru totul armonică.

Întemeiaseră un fel de familie, sau poate o societate tribală. Pe scândura dintre doi bușteni puseseră două blide, probabil de lut. Acolo unde pământul era numai nisip, săpaseră o peșteră. Toți cei unsprezece copii își făceau de lucru, adulți nu se vedeau. Jocul era spontan, fără vreo ordine stabilită, în fața lui se improviza.

Se uită la imposibilul petrecut acolo, jos. Niciun om nu l-ar fi înțeles, poate doar Stine. Dar nici de ea nu era sigur.

Joaca e un fenomen al interferențelor. Doi copii în joc formează o opoziție echilibrată, binară. Trei copii alcătuiesc un unison mai degrabă curgător, dar și dinamic. Patru se polarizează din nou în două unități duble, mai stabile ca triunghiul. Cinci alcătuiesc iarăși o curgere, șase reprezintă, în mod normal, cea mai mare cifră pentru jocul improvizat la care să nu se afirme un conducător. Șapte copii jucându-se armonios nu mai văzuse Kasper decât o singură dată, copiii unor artiști de circ care călătoriseră împreună toată vara, era sfârșitul stagiunii de vară și știau că aveau să se despartă; de altfel, joaca durase mai puțin de un ceas. Mai mult de șapte copii au nevoie de reguli pe care le stabilesc adulții și care trebui controlate de aceștia, ca de exemplu jocul cu mingea.

Acolo, jos, nu se afla nici un adult. Nu exista în grup un sunet dominator. Erau unsprezece copii. Iar jocul, cu desăvârșire armonios.

Pusese deoparte ocheanul. Fără el nu putea să-i vadă, dar avea să-i simtă, cât mai direct. Cei mai mulți aveau între nouă și doisprezece ani. Doi erau africani, trei sau patru asiatici, doi-trei poate din Orientul Apropiat. Auzi cuvinte englezești sporadice și chiar frânturi de frază care ar fi putut fi în arabă; nu vorbeau toți aceeași limbă.

Sunetul lor era moale ca la bebeluși, cu totul deschis, ca un gângurit de copii în leagăn. Și totuși, nefiresc de intens, adiind spre el ca

o briză puternică, ar fi ajuns până în rândurile de sus ale unui stadion de fotbal. Era acelaşi fenomen ca la fata tăcută, de acest lucru era sigur. Şi nu-şi dădea seama deloc ce înseamnă asta.

Natura are de obicei, fiindcă lipsesc suprafeţele verticale, un sunet uscat. În natură nu există fracţiune laterală, energia sonoră nu e cumpănită ca în balanţă, scena de jos era o excepţie, poate din cauza pomilor, poate din cauza clădirilor, auzea asta foarte clar. Şi ceea ce auzea îl făcea să i se ridice părul în cap.

În mod normal percepem zgomotul, un semnal direct al izvorului zgomotului, plus, în principiu, nesfârşite ecouri, de la obiectele din împrejurimi. Nu astfel era zgomotul pornind de la copii.

Spre pajiştea pe care se jucau se întindea o terasă de lemn, pe care apăru o femeie în uniformă albastră de soră medicală Copiii o văzură venind şi se opriră.

Atenţi. Concomitent. Fără a-şi pierde interferenţa reciprocă; nu văzuse niciodată copii oprindu-se astfel din joacă. Auzi cum se schimbă sunetul. Văzu cum femeia ridică mâna şi deschide gura să-i cheme.

Apoi se aşternu tăcerea.

Femeia de pe terasă rămase locului cu mâna ridicată şi gura deschisă, într-o totală nemişcare.

O nemişcare pe care Kasper n-o mai întâlnise. Nu stătea ca o păpuşă de ceară. Nici ca o pantomimă franceză. Ci ca într-un film întrerupt din pricina unei defecţiuni a proiectorului – când mai rămâne pe ecran o imagine.

La capătul treptei dinspre pajişte începea să urce un trandafir cătărător, probabil îi mai trebuia o vară spre a ajunge sus. Frunzele ar fi trebuit să se mişte în vânt. Nu se clinteau.

Dincolo de copii erau nişte fagi cu sunetul delicat al frunzelor proaspăt deschise. Nici ele nu se clinteau.

Apoi copiii se puseră în mişcare. La început crezu că asta avea să schimbe situaţia, dar nu. Mai degrabă continua adâncirea irealităţii. Se rotiră concomitent, ca nişte dansatori într-o sobră coregrafie, întorcându-se unii spre alţii şi reluându-şi jocul de parcă n-ar fi fost întrerupt niciodată. Dar mişcarea lor nu o eliberă pe femeie, care rămase pe loc. Frunzele nu se clinteau. Din acoperişul terasei se ridica burlanul instalaţiei de gaze, o ţeavă inoxidabilă cu un fir subţire de abur. Norişorul format deasupra intrase în nemişcare, pierduse direcţia, împietrind peste acoperiş.

Pe zid era un ceas, imposibl de ignorat, ca un ceas de gară, cu cifre negre pe fond alb şi secundar roşu. Acum stătuse.

Kasper privi spre lac, destul de departe văzu interferenţele micilor văluriri de la suprafaţa apei. Fenomenul din faţa lui era local, în depărtare apa se mişca.

Voi să-şi ridice mâna spre a-şi privi propriul ceas, mişcarea era posibilă, dar chinuitor de înceată, legătura între conştiinţă şi corp se schimbase. Deasupra lui, o parte din frunziş împietrise. O parte, în formă de sferă.

Încercă să-şi îndrepte auzul spre zgomotul copiilor. Nu izbuti. Încercă din nou. Nu izbuti. Nu era nimic de auzit. Totul, tăcere.

Copiii scoteau sunete obişnuite, zgomote fizice, aşa cum fac toţi copiii, toţi oamenii. Dar dincolo de aceste zgomote se deschisese un alt nivel. Un nivel pătrunzând în tăcere. În această tăcere tonalităţile copiilor se influenţau reciproc, Kasper putea să audă asta.

Era o interferare a înţelegerii inimii. Dar nu ca-n reclamele Martorilor lui Iehova, unde leul paşte împreună cu mielul pe o păşune semănând cu parcul castelului Frederiksborg. Ci o interacţiune într-un mediu de o uriaşă intensitate.

Zgomotul fizic obişnuit e sărac în energie, schimbă doar minim presiunea generală a atmosferei. Nici măcar o orchestră simfonică de o sută de persoane, apucată de amok într-un pasaj de Wagner, care vuieşte din plin, nu produce într-o oră atâta energie sonoră cât să încălzească o ceaşcă de cafea.

Cu copiii de jos lucrurile stăteau altfel. Răspândiseră acea tăcere neobişnuită într-o sferă cu un diametru cam de cincizeci de metri. Kasper ştia că, în interiorul acestui spaţiu sferic, împărţirea acustică a realităţii în timp şi spaţiu încetase.

Joaca luă sfârşit. Nu era nevoie de un vreun semn, se ridicară toţi şi îşi părăsiră rolurile cu acea nerostită, sincronă certitudine că totul s-a încheiat. Femeia de pe terasă deschise gura şi chemă, blând. Frunzele trandafirului se clintiră, frunzişul de fag tremură, aburul alb urcă spre înălţimi deasupra acoperişului, drept.

Kasper înregistră o dezmorţire a corpului, o durere ca atunci când trece anestezia, teama cumplită că şi-a pierdut minţile. Descoperi că făcuse pe el de groază.

Copiii porniră înainte, totul era normal, auzise aiurea, avusese vedenii. Unul rămase pe loc, era o fată, se uită ţintă la ceva, era ceasul de pe zid.

În timp ce fata şi Kasper se holbau la el, secundarul începu să alerge, întâi cu smucituri, apoi tot mai repede. Porni şi minutarul.

Fata îi ajunse pe ceilalţi din urmă. Kasper îşi puse ambele mâini pe ochii închişi. Rămase întins până ce respiraţia îi reveni la normal.

În condiţii de intimitate şi-ar fi scos pantalonii, însă, dată fiind situaţia, n-ar fi fost prea bine să se înfăţişeze astfel; îşi legă jacheta în jurul brâului ca pe un şorţ de cameristă.

Apoi coborî la poartă.

Era închisă, dar exista interfon şi o sonerie. Kasper se propti în ea.

Trecu un minut, apoi apăru. Femeia de pe terasă. Aşa, din apropiere îşi dădu seama că nu era o soră medicală obişnuită. Avea un sunet tânăr, ca la, poate, puţin peste douăzeci de ani. Dar foarte dens.

Îi întinse CD-ul printre gratiile porţii.

– Mi se pare că scrie aici KlaraMaria.

Într-adevăr, nu era mai în vârstă decât sunetul pe care-l avea. Luă CD-ul, un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă, nu se primeşte nimic de la străini, mai ales de la un mare clovn. Şi ezitarea ei dezvălui ce voise Kasper să afle. Că undeva dincolo de această poartă se afla KlaraMaria. Sau se aflase.

– Avem cutie poştală, zise ea. Ne luăm singuri poşta.

– Eu sunt curier pentru pachete, răspunse el. Aducem pachetele până la uşa clientului, i le punem în braţe.

Se întoarse mergând normal, dar după primul colţ o luă la fugă drept în sus, spre locul unde se aflase înainte, şi se întinse pe burtă, târându-se spre margine.

Tânăra porni spre casă, mergând ca dopată, uşa se deschise, ieşi o altă femeie, tot în costum de soră medicală. Era o africană înaltă. Nu desluşi ce vorbeau, fiindcă inima îi bătea să-i spargă pieptul. Africana luă în primire CD-ul.

Îl împachetase bine, cu bandă adezivă, ca la poştă, ca să nu poată fi desfăcut prea uşor nici de un adult. Africana atacă hârtia, descojind pachetelul plat ca pe o banană. Se uită la copertă. Îşi întoarse privirea spre locul unde dispăruse el. Stătea ca un totem. În sistemul ei tonal, nici o nelinişte.

4

Trecură trei săptămâni până își făcură apariția.

În primăvară fusese cu Benneweis[1] în clădirea Circului din Copenhaga. Când apăru ea, tocmai se demachia în garderoba verde.

Fusese garderoba lui Rivel[2]. Și a lui Grock. Și a lui Buster Larsens[3], când îl jucase pe August cel Prost. Aici se schimbaseră Tardi și Callas. Birgit Nilsson. Irene Papas. Dacă s-ar fi priceput la operă, Castaneda[4] ar fi trebuit s-o numească un *power spot*[5] muzical. Chiar și orașul Copenhaga intrase cu încetul în joc, prin renovare, când preluase clădirea în anii optzeci.

Se păstrase aici și vibrația Stinei.

Venise la spectacol de multe ori, în cele trei luni văzuse probabil peste douăzeci de reprezentații. Apărea apoi la garderobă. Așteptând în întuneric, fără să spună o vorbă, în timp ce el se demachia. Câteodată, fără vreun motiv deosebit și fără avertizare, se apropia, îi punea mâinile la ochi și-l strângea la piept.

La început se gândise, să vezi, acum se umple pe șalul ei Pashmina de pudră și fard pentru nas, și astea nu ies la spălat; dar la un moment dat uitase asemenea gânduri. Era unul dintre lucrurile pe care le învățase treptat de la ea, să nu mai gândească, să se lase în voia căderii. Se străduise să facă așa. Și până la urmă reușise.

Acum ea venise din nou. Pentru genul lui de memorie sonoră nu exista diferență între trecut și prezent. Ceea ce declanșa durerea,

---

1. Numele unui circ danez întemeiat în 1887; funcționează și în Danemarca și în prezent.

2. Supranumele Charlie Rivel a fost purtat de Josep Andreu i Lasserre (1896-1983), celebru clovn spaniol.

3. Buster Larsens (1920-1993), comic și actor danez celebru, a început să joace în filme din 1933.

4. Autorul unor volume de antropologie, preocupat de șamanism și magie, experimentând în propria sa viață cele aflate de la un șaman mexican.

5. În engleză în original, „punct de forță" (nod magic).

faptul că dorul nu avea timp să se stingă, era un lucru tragic, dar şi minunat de sentimental, în ziua morţii avea să fie tot aşa de rău, sau mai rău.

Peste tonalitatea ei plutea o stranie gamă pentatonică. Precum tobele dintr-o junglă înfierbântată. Şi respirări adânci, ca dintr-un burduf de fierar la muzeul în aer liber. Nu era Stine. Totuşi, nu era singur.

Întoarse scaunul, era africana. Stătea acolo unde se ivea de obicei Stine, în beznă, chiar lângă uşă.

Era graţioasă ca un fotomodel. Înaltă ca o canotoare, îmbrăcată în haine scumpe şi oficiale, ca o membră a Consiliului de Supraveghere în acţiune.

Cineva deschise uşa vehement, fără să bată: Madsen, cuprins de panică. Femeia se retrase mai în beznă.

Madsen era înalt de doi metri şi lat ca un pian ridicat în picioare; de douăzeci de ani răspundea de siguranţa Circului şi niciodată nu pătrunsese aici vreun străin fără să ştie el. Dacă Lady Macbeth l-ar fi putut angaja pe Madsen, n-ar mai fi fost aşa de sigură bântuirea fantomei lui Banquo.

Acum, alb ca Pierrot, răşchira degetul mic şi inelarul dreptei, de parcă ar fi ţinut o cupă de şampanie.

– Mi le-a rupt, zise. Era o femeie. O negresă. Voia să-ţi vorbească. I-am spus să-ţi lase un bilet. Am vrut s-o dau afară. Dar e încă undeva prin clădire!

– Mă încui, spuse Kasper.

Uşa se închise. O încuie. El şi femeia se priviră ochi în ochi.

– Avem copie pe bandă, zise ea. De la telefonul pe care l-ai dat la noi şi de la cele două către Serviciul de Informaţii al Poliţiei. Avem martori la vizita pe insula Castelului. Şi cei mai buni avocaţi. Primeşti pe puţin o avertizare de la Poliţie. Dăm benzile pe mâna presei. Vor face senzaţie. Asupra celor nouă zecimi din publicul tău de copii şi părinţi.

– Ea m-a căutat, zise Kasper.

Nu-l asculta; asta era problema cu totemurile, comunicarea se făcea unidirecţional.

– Scrii acum câteva rânduri, continuă ea. Imediat. Pentru KlaraMaria. Îi scrii că ai primit o slujbă şi trebuie să pleci în călătorie, că vei fi mult plecat, poate un an. Dar că vei încerca să păstrezi legătura. După care te ţii deoparte. Pentru totdeauna. Şi toată lumea e mulţumită.

Luă de pe tavă un plic de felicitare, mare, scrise pe spatele lui ce i se ceruse, cu un creion pentru buze. Apoi i-l înmână femeii.

– În filme, zise, doamnele își pun asemenea bilețele parfumate în decolteu. Aș putea oare, eventual, să te ajut?

Era o încercare de a-i deschide sistemul tonal, spre a-l asculta. Nu-i reuși. Ea îl privi doar, gânditoare. Cu acea privire pe care-o ațintesc bărbații ținând în mână un ferăstrău mecanic asupra copacilor pe care vor să-i taie.

Descuie ușa, arătându-i pe unde s-o ia spre ieșire, lăsând-o să o ia înainte.

Mergea ca un căluț de mare care înoată prin apă caldă, la treizeci de grade, într-un ritm de mambo doar de ea auzit.

– Ce-i cu copiii? întrebă el. Ce har special au?

Nu răspunse. Îi deschise ieșirea de incendiu spre Studiestræde.

– De ce ați venit neapărat aici? De ce nu acasă?

Ea făcu o mișcare semicirculară care cuprindea restaurantele, cinematografele de la Palads și circulația de pe bulevardul H.C. Andersen. Și curgerea oamenilor spre viața de noapte.

– Fiindcă exact aici îți poți imagina cel mai ușor cum ar fi să apari pe prima pagină a tuturor ziarelor de dimineață, învinuit de pedofilie.

Se afla deja pe trotuar.

– Și degetele rupte ale lui Madsen? întrebă.

– N-au fost rupte, răspunse ea.

Își privi mâinile. Erau mai mari decât ale lui Kasper, mâini de pianistă, fiecare dintre ele ar fi putut să cuprindă octava plus o cvintă micșorată.

– Mici trucuri necesare, zise ea. Pentru a trăi ca femeie neagră. În lumea bărbatului alb.

În următoarele trei săptămâni trăi ca paralizat, prezența de spirit n-o mai avea decât în arenă. În a treia săptămână își veni în fire, în clipa când voia să intre într-un magazin unde se vindeau televizoare. Atunci înțelese ce gravă era situația. Jung scrisese undeva că drumul cel mai rapid spre psihoză trece prin televizor. Făcu stânga-mprejur.

În fazele depresive e important să-ți păstrezi modul sănătos de a-ți petrece ceasurile libere. În aceeași seară merse la C. F. Richsvej. Și pierdu la poker. Două, trei ore mai târziu se afla în fața fetei tăcute.

5

– Am fost vizitat, îi spuse. De africană.

– Sora Gloria?

– Numele nu-i potrivit, zise. E un nume care cuprinde ideea de cinste.

– Ce e cinstea?

– Să faci ceva cum trebuie. Ea n-a făcut ce trebuie. M-a obligat să mint, să-ți scriu că plec în călătorie.

– N-am crezut-o, răspunse ea, mi-am dat seama.

Îl privi în ochi. O privire care străbătea totul, craniul, creierul, rulota. Sunetul ei se schimbă, realitatea începu să dispară; i se ridică părul în cap; apoi deodată totul trecu, lucrurile erau din nou ca întotdeauna.

– Mi-e foame, zise ea.

Îi făcu de mâncare.

Învățase asta de la Stine. El stătea pe canapeaua unde ședea acum KlaraMaria, Stine era la oalele de gătit, se cunoșteau de paisprezece zile, și ea zisese:

– E cazul să înveți și tu.

Nu înțelegea ce voia să spună.

– N-ai fost niciodată pe picioarele tale, în casa ta. Trăiești tot într-o rulotă, femeile ți-au făcut tot timpul de mâncare. Mereu ai avut nevoie de mama ta, să se scoale din morți și să-ți facă de mâncare. Treaba asta o vom schimba acum.

S-a ridicat și a făcut un pas. Ea a apucat cu amândouă mâinile mânerul tigăii grele pe care o adusese de la prima venire. Cinci kilograme de fontă plus unul de legume încinse în ulei la două sute de grade. El s-a dat înapoi, s-a întors, depărtându-se cât putea, nu erau mai mult de cinci metri. În clipa următoare avea să-și facă bagajele și să plece spre aeroport, dar în acea secundă i se făcuse negru înaintea

ochilor. A început să se roage. Să crape pământul şi s-o înghită, Doamna Dumnezeu s-o scoată din libret. Dar nu s-a întâmplat nimic; niciodată nu izbutise să facă o rugăciune să funcţioneze astfel.

Ceaţa s-a risipit, era cu nasul în raftul de cărţi, sub ochi avea operele complete ale lui Kierkegaard, o *fugă* asupra unei singure teme: aceea că nimeni nu vrea să se audă pe sine, fiindcă ar auzi ceva infernal.

S-a întors şi a privit-o. Nici Kierkegaard n-ar fi îndrăznit să se apropie mai mult de acei cinci metri. Dar după aceea au făcut unele progrese. Chiar dacă mici.

S-a întors la masă, alături de ea. Stine i-a pus în faţă o mână de rădăcini de topinambur[1] şi o perie aspră.

Pentru KlaraMaria tocă legume, morcovi, tulpini de ţelină, praz, adăugă şi o stropitură de bulion, apoi mirodenii. Gătitul său cu Stine se petrecea în tăcere, ea înţelegea că el avea energia consumată şi destule probleme. Neplăcerea de a se simţi ca un ucenic, după ce tocmai crezuse că, de-acum, gata cu şcoala. Îngrozitoarea închipuire că publicul l-ar putea vedea aşa, cu şorţ. Kasper Krone, singurul artist care n-a fost în stare să găsească o femeie care să-i facă de mâncare şi să-i servească masa.

Totuşi, din când în când spunea câte ceva. Lapidar. Lucruri fundamentale, pe care el n-avea să le mai uite vreodată.

– Profunzimea gustului, a mirosului, spunea ea, nu se obţine decât cu verdeţuri proaspete.

În ziua următoare el adusese o tavă de plastic, pusă pe pianul Fazioli, plină cu ghivece de coriandru, busuioc verde şi albastru, cimbru grecesc, pătrunjel de rădăcină şi de frunză, mărar, arpagic, citronella, măghiran. Părea că pianul poartă o perucă verde, o avea şi acum, după ce ea dispăruse de o veşnicie. Păstrase şi obiceiul să umple frigiderul, cumpăratul alimentelor pe care le lua ea mereu era ca o mantra. Pentru alţii ar fi fost muncă silnică. Pentru el era un fel de rugăciune, calea spre hologramа Stinei.

Îşi umplu mâinile cu ierburi, îngropându-şi o clipă faţa în ele.

Fata îl privea ţintă.

---

1. Plantă erbacee originară din America de Nord, cu tulpina înaltă şi flori mari, galbene, asemănătoare cu floarea-soarelui, dar de la care se consumă tuberculii mari cu gust pronunţat de anghinare, foarte apreciaţi în bucătăria franceză ca legume pentru supă.

– Doamna aceea, spuse, femeia, așa făcea?

El dădu din cap. Stine trebuia să-și desluşească mereu parfumul lucrurilor. Să atingă totul cu buzele. Verdețurile, stofele, pielea lui, părul, florile. Își lipea obrazul chiar și de partituri.

Puse puțin unt pe macaroane, așează masa, luă într-o carafă apă de la robinet. Scoase din frigider un borcan în care se aflau, deasupra, trei ouă, iar dedesubt boabe de orez. În orez erau îngropate trei trufe mari, albe. Stinei îi plăceau trufele. „Problema e tăria lor", zisese. „Trece foarte, foarte repede, ca la cele mai evanescente hidrocarburi. Dacă le păstrezi așa, străbat în câteva zile orezul, apoi trec și prin coaja de ou. Așa le păstrezi intensitatea".

În timp ce vorbea, umpluse borcanul; îi urmărise mișcările mâinilor, delicate, cu totul exacte. Și în același timp, cu forță și precizie de meșter. Cum ar atinge un tâmplar lemnul, sau un făuritor de unelte, metalul. Sau Richter, clapele pianului.

Rase peste macaroane o bucățică de trufă.

– Ce voiai de la mine? întrebă fata. De ce m-ai căutat?

Se așeză la masă. Ea, în fața lui. Începură să mănânce. Ea mesteca în deplină concentrare, îi putea auzi procesele de creștere ale corpului, construirea țesuturilor, apropiata reprogramare hormonală, mai erau câțiva ani până atunci, dar procesul începuse. Farfuria era goală, ea linse furculița, cuțitul, șterse cu ultima bucățică de pâine farfuria, curățind-o, încât era albă și lucitoare, numai bună de pus la loc.

– Oamenii fac zgomote, spuse el. Corpurile lor răsună. La fel gândurile. Și sentimentele, toți facem gălăgie. Eu aud bine din copilărie, cam ca un animal, e o treabă nu prea veselă când nu se poate opri. Cel mai ușor e când oamenii dorm. De aceea sunt de multe ori treaz noaptea, atunci e în lume cea mai mare liniște. Dar zgomotul nu dispare niciodată de tot, am ascultat de multe ori oameni care dormeau.

– Și doamna?

– Și pe ea. Când dorm, oamenii emit zgomote poate provocate de vise, sună de parcă ar fi fost luată toată orchestra și a rămas deasupra doar un flaut subțire, poți să-ți închipui asta?

Ea dădu din cap.

– Chiar și moartea face zgomote, spuse el. Am fost de față de cel puțin zece ori când cineva a murit. Chiar după ultima respirație, nu s-a făcut liniște, nu încetase, omul nu moare când moare.

În timp ce-i vorbea fetei, o asculta. Nu observă nici o schimbare la ea când pomeni despre moarte.

Scană împrejurimile. Afară, vântul, o imperceptibilă fricțiune a cauciucurilor de pământ. Vârtejurile planând în jurul mașinii sale Lotus Elise, încă nu plătise înscrierea mașinii, se auzea după sunet, acel zdrăngănit de tablă al numerelor provizorii. Auzea cum lucrează scândurile din scheletul pereților. Micul plescăit cu care arde în sobă lemnul de fag.

Dincolo de toate acestea, un sunet familiar. Precum aria din *Variațiunile Goldberg*.

Familia o înțelesese întotdeauna altfel decât alții, el auzea mai ales intensitatea cumpănită. Ca *Variațiunile Goldberg*, nu fuseseră niciodată muzică pentru adormit. Adevăratele posibilități ale unei familii nu se aflau în fidelitate, nici în monotonie sau previzibil. Ci în faptul că din vreme în vreme nu existau fronturi, măști, prejudecăți, deodată renunțau toți să se apere de ascultare, era tăcere, îi puteai auzi pe ceilalți așa cum erau. De-aia se grăbise Bach să se însoare și să facă îndeajuns de mulți copii spre a pune pe picioare un cor de cameră.

– Cât timp trăiesc oamenii nu e nici o clipă de liniște. Dar sistemul tău e altfel. Din când în când faci o pauză. Din când în când devii tăcută. Aș vrea să știu de ce. Și cum. Mereu am căutat această tăcere. Toată viața.

Chipul fetei se goli. Poate se înșelase în privința ei. Avea ochii goi. Codițe de șoarece. Picioare în formă de X. Ca orice altă fată de nouă ani.

– Ce-ar fi să-ți pui dopuri în urechi, zise ea.

Se sili să-i răspundă.

– Tot ar fi larmă. Zgomotele corpului, a ceea ce gândesc oamenii. Ale celor ce le gândesc eu însumi. Tăcerea pe care-o caut e altfel. În spatele oricărei larme e tăcere. Liniștea care domnea înainte ca Doamna Dumnezeu să pună primul CD.

Chipul fetei era mai gol decât golul.

– Am terminat? întrebă.

– Cu ce anume?

– Cu mâncatul.

El îi mai puse în farfurie.

– Păcat, zise ea. Că nu te poți întâlni cu Doamna Albastră.

O conduse acasă cu mașina sa Lotus Elise. Recunoscu Skoborgvej numai după tăbliţele indicatoare, peisajul îi părea străin, marginile

pădurii erau tăcute, albe şi îngheţate bocnă, primăvara mai avusese în mânecă o noapte siberiană.

– Mă potrivesc într-o maşină sport, zise ea.

Înăuntru era cald. Instalaţia climaterică suna ca focul în sobă, motorul interpreta *Variaţiunile Goldberg*, nu-i plăcea că trebuie să lase fata undeva, ar fi vrut să meargă înainte, alături de ea, ore întregi. Pentru prima oară în viaţă avea o vagă idee despre cum ar fi să ai un copil.

– Îţi place să conduci maşina, spuse.

– Nici un telefon, nimeni care să mă găsească. Linişte. Se poate merge oriunde. Fără graniţe. Până la capătul lumii. Aşa să facem?

– E numai închipuire, zise ea. Visezi. Nu poţi să fugi de întâlnirile stabilite. De bani, eşti legat de bani. Şi de oamenii la care ţii. Nu sunt mulţi. Tatăl tău. Doamna. Poate încă unul sau doi. Slab. La vârsta ta. Totuşi.

O clipă se temu să nu facă un accident. Nu-i povestise nimic de Maximillian. N-o poftise o la asemenea grosolănie. Un copil. Se rugă. Să aibă puterea de a nu-i arde una.

Ruga îi fu auzită, furia trecu. Dar trecuse şi muzica.

– Te pun la încercare, spuse ea. Să văd la ce rezişti.

Parcă la începutul drumului forestier, gerul era de-acum atât de aspru încât îl simţea până-n tălpi. Fata trebuie să fi avut alt metabolism, se mişca în hăinuţa ei subţire de parcă ar fi transportat în jur vara.

Proprietatea era întunecată, chiar şi becul de deasupra intrării era stins. Doar două ferestre cu fronton mai păstrau lumina.

– Totul e închis la ora asta, spuse ea, fă-mi o scară de haiduc.

– Cine e Doamna Albastră? o întrebă.

Fata clătină din cap.

– N-o să mă mai vezi niciodată. Am vrut doar să-mi iau rămas bun.

Aproape îşi pierdu răsuflarea. Ea puse piciorul pe palmele lui încrucişate, împinse, nu cântărea nimic, zbură prin văzduh ca un fluture, aterizând fără nici o greutate pe partea cealaltă.

Îngenunche. Chipurile lor erau apropiate. Dar de o parte şi de alta a gardului de sârmă.

– M-ai văzut zburând?

El aprobă din cap.

– Cumva, aş vrea să te iau cu mine. La zbor. În cosmos. Poţi să mă ajuţi să devin astronaut?

– Cât ai pocni din degete.

Se priviră țintă. Apoi chipul fetei se lumină. Zâmbetul porni din jurul gurii, luă cu sine toată fața, tot capul, și restul corpului.

– N-ai putea să te ajuți nici măcar pe tine să sari peste gard, zise ea.

Gravitatea îi reveni.

– Ciudat. Ești atât de aproape. Ea e acolo sus, dincolo de geamuri. Care sunt luminate. E singura care a rămas trează la ora asta. În camera ei. Atât de aproape. Și totuși n-o s-o vezi niciodată.

Întinse un deget prin ochiurile sârmei și-i mângâie chipul.

– Somn ușor, zise ea. Și vise plăcute.

Apoi dispăru.

Rămase încă o vreme dincolo de bare. Noaptea era tăcută. Când e ger, totul înțepenește și tace. Stine îi spusese de ce: toate suprafețele care reflectă sunetul devin tari și elastice în același timp, precum gheața și sticla. De aceea, *koan*-ul[1] nopților înghețate: totul se poate auzi, dar nicăieri, nici un sunet.

Se rugă să primească un semn. Nu veni nimic. Poate lucrurile stăteau cu Doamna Dumnezeu precum cu telefonul mobil: n-ai mereu cea mai bună acoperire.

Apucă strâns gardul de sârmă. Și sări. Ca un gibon.

1. Muzică generativă, software pentru sintetizator și computer.

6

Nu întâlni nici un fel de opreliște. Ușa de la intrare nu era încuiată, mai departe coridorul era luminat. Trecu pe lângă o bucătărie industrială. Și pe lângă un lift pașnic ce dormita în subterana de sticlă. Pe tavan erau montate linii electrice și lămpi modulare, dar erau toate stinse, lumina provenea de la niște lumânări de stearină din nișele lăsate în pereți, la distanță de câțiva metri una de alta.

Coridorul se încheia cu o ușă întunecată. O deschise fără să bată.

Era camera ferestrelor cu fronton. La un birou, în fața ferestrelor întunecate, stătea sora șefă. Direct din sala de operații, purtând încă halat albastru și o bonetă albă care-i acoperea părul.

– Tocmai citesc documentația, zise ea. Primești pe puțin trei ani. Oricum ai întoarce-o. N-ai picat între două scaune. Ai picat în prăpastie.

Era în tonalitatea si minor.

Bach alesese acest si minor pentru *Marea Missă*. La fel, Beethoven. Pentru ultima parte din *Missa solemnis*. Și a scris undeva că, de câte ori dădea de Goethe, auzea în Re Major, care e tonalitatea paralelă. Si minorul era profund. Dramatic, aplecat spre sine, spiritual. Albăstriu până la a bate în negru. Femeia din fața lui era negru-albastră. Nu doar îmbrăcămintea, întreaga ființă. Culoarea apei adânci. N-o văzuse niciodată.

– Spania nu va fi niciodată Europa, spuse ea. Europa se oprește la Pirinei. Spania e Orientul Apropiat. Legea fiscală se sprijină pe Cartea a cincea din Moise. Tot ce trece de cinci milioane de pesetas înseamnă sustragere de la plata impozitelor, aduce doi ani. La asta se adaugă lichidarea societăților tale *off-shore*[1] din Gibraltar. Avocații noștri spun că judecătorul de instrucție din Torremolinos probabil te și așteaptă.

– Unde mă aflu? întrebă el.

– La schitul Rabia. O mânăstire de maici. Suntem din Ordinul Surorilor Rugăciunii. Mânăstirea principală e în Audebo. Mânăstirea-mamă, în Alexandria.

---

1. În engleză în original: „aflate în altă țară" (eludând impozitele).

Pentru Kasper, locul maicilor era în Europa de Sud. De la biserica Sf. Maria din München încolo, spre sud. Unde religia era circ. Cu bolta până la cer, cu public îmbrăcat de duminică, tămâie, scenă luminată, un director de spectacol în alb-auriu, casa închisă în fiecare seară. Pe lângă toate astea, biserica daneză e o şandrama de culise.

Ea continuă, de parcă i-ar fi răsfoit conştiinţa.

– În Danemarca sunt între patruzeci şi cincizeci de ordine pentru călugăriţe. Cistercienele la Sostrup Slot. Mânăstiri Clarissa, la Randers şi Odense. Surorile Lioba ale Benedictinelor, la Frederiksberg şi Ordrup. Carmelitele la Hillerød. Cele din ordinul Beatitude, la Brønderslev şi Århus. Micile Surori ale lui Isus la mânăstirea Øm. Şi în Vesterbrogade. Maicile Focoler pe insula Møn şi în Langeland. Charismaticele pe Bornholm şi în Århus. Misionarele Iubirii în Nørrebro. Surorile Comunităţii Sângelui Preţios în Birkerød. Nici Dumnezeu nu mai ştie cifra congregaţiilor, se spune. În plus, mai sunt trei mânăstiri ortodoxe la Råsted, Gislinge şi Blommenslyst. Biserica ortodoxă e prezentă în Danemarca din 1866. De când Dagmar, fiica lui Christian al IX-alea, s-a căsătorit cu marele duce Alexandru al III-lea al Rusiei, devenit ţar din 1881. Biserica Nevski de pe Bredgade a fost făcută în acea perioadă.

– Şi toţi, zise el, sunt experţi în dreptul penal spaniol?

– Avem şase mânăstiri la Costa del Sol. Spitale pentru copii. Locuri de consiliere pentru imigranţii ilegali din Maroc. Avem propriii noştri jurişti în administraţia din Torremolinos. Cooperare cu Biserica Catolică. Şi cu Patriarhia din Paris.

Trebuie să se fi apropiat de şaptezeci de ani, dar purta cu sine toate treptele vârstelor dinainte. Dincolo de subţirimea trupului, de ridurile adânci, era o vitalitate de femeie tânără. Iar în mişcări, impulsivitate adolescentină.

– Copiii, zise el. Ce-i cu copiii? Cu fata, KlaraMaria?

– Ce-ai remarcat când ai stat faţă în faţă cu ea?

– E tăcută. Ca şi ceilalţi copii. Din când în când sunt tăcuţi. Nu-s asemeni copiilor obişnuiţi. Sau oamenilor obişnuiţi.

Se ridică, umblând încolo şi-ncoace prin cameră. Nu izbutea să intre în sunetul ei, era impenetrabil, lui Kasper îi lipsea parola acustică.

– Am botezat peste o mie de copii, spuse ea. Ce-ai spune dacă unii copii s-ar naşte cu talentul de a se apropia de Dumnezeu mai repede ca alţii?

El nu răspunse.

– KlaraMaria ar putea fi unul dintre aceştia, continuă ea. Poate şi câţiva dintre ceilalţi.

Putea să simtă de ce umbla încolo şi-ncoace. Era un surplus de energie. Nu unul obişnuit, nu o nelinişte musculară, ci altceva. În jurul ei, o fină vibraţie, ca în jurul unei staţii de transformator. Ca în ţevile unei orgi. Cum ar reţine valul în loc.

– Ţi-aş lămuri cu plăcere toate acestea, zise ea. Nu se întâmplă prea des să vină cineva din afară şi să fi observat singur ceva. Însă ar fi pierdere de vreme, timp fără viitor. Nu mi-o lua în nume de rău. Ai cărţi proaste. Aici în Danemarca se derulează împotriva ta o acuzaţie cu impozitele. În Spania te aşteaptă o citaţie. Situaţia e într-adevăr fără speranţă. Poţi să dispari într-o fracţiune de secundă.

– Am drept de apel, zise el. La judecătoria din Granada. Or să treacă ani până intră procesul pe rol.

– Te vor acuza că ai încercat să dai mită. Fiscul din Torremolino. Cazurile de corupţie au prioritate. După marile scandaluri din anii nouăzeci. Avocaţii noştri spun că până în vară eşti condamnat.

Nu mai răspunse. Nu era nimic de adăugat.

– O situaţie disperată, zise ea. Totuşi, ar mai fi o speranţă, poate. Am vorbit despre asta. Surorile sunt de părere că te cunosc. Nu vor nimic mai mult decât să ajute un mare artist. Dacă forţele Bisericii s-ar uni să facă pentru tine petiţie. Dacă am reuşi să mutăm procesul din Granada la Curtea Supremă de Justiţie din Madrid. Cărora nu le revine fixarea pedepsei. Dar, în ultimă instanţă, au rolul hotărâtor în problema culpabilităţii. Dacă Patriarhul din Paris se adresează în numele tău biroului de amnistiere din Madrid. Dacă putem demonstra că partea cea mai mare a banilor nedeclaraţi au fost donaţi mânăstirilor noastre. Dacă noi, cele de aici, facem toate petiţie pentru tine.

Îl copleşi un sentiment de recunoştinţă. Fluxul care-l inunda dinspre oamenii ăştia străini semăna cu acea creştinească iubire de semeni care curgea din cantate.

Îngenunche şi îşi lipi fruntea de mâna ei. Gest demodat, poate. Dar pentru cine îşi exprimă iubirea spontan nu există limite.

– Cred că vom face asta, zise ea. Dar vrem să te rugăm ceva. Serviciu contra serviciu.

El împietri. Se retrase încet iar pe scaun.

– Ce se întâmplă? îl întrebă.

– Traumele mele fundamentale ies la iveală.

– Noi, surorile şi cu mine, ne descurcăm şi fără ajutor străin. Dar avem nevoie de un bărbat.

– Dragostea nu e niciodată necondiționată, zise el. Mereu apare și o notă cu litere mărunte.

– Ne facem griji pentru copii.

– Acum un an, continuă ea, ne-a dispărut una dintre novice, sora Lila, care se ocupa împreună cu mine de copii. A fost înșfăcată și târâtă într-o mașină, legată la ochi. A lipsit două zile. Timp în care au legat-o, au torturat-o. Au bătut-o. Interogând-o despre copii. Peste două zile au dus-o pe Câmpiile Amager și au lăsat-o acolo. Nici până azi nu și-a revenit. În ceea ce numești tu tăcere se ascund niște haruri. Ne temem că unii vor să le exploateze.

– Poliția, zise el.

– A fost informată. Mânăstirea, declarată punct potențial pentru atacuri teroriste. Ceea ce înseamnă că există planuri pentru cazuri serioase. Și că o patrulă trece pe aici cu mașina de două ori pe săptămână. Asta e tot ce putem primi ca pază. De înțeles. Fiindcă nu avem nimic concret de investigat.

– De unde provin copiii?

– Din familii mirene aflate în legătură cu ordinul, de prin toate părțile lumii unde Biserica răsăriteană are o îndelungată tradiție: Ierusalim, Etiopia, Australia, unele țări din Est, Franța. Familiile nu depun jurământul și nu poartă haine călugărești. Pot să aleagă cât de strânsă e legătura cu mânăstirea.

– Și ce fac copiii aici?

Ea privea pe geam. De parcă aștepta să-i sufle Doamna Dumnezeu.

– I-am putea spune campus de antrenament. O școală de duminică lărgită internațional. Îi adunăm o dată pe an. Anul ăsta am terminat. Dar pentru anul viitor ne facem griji.

Încercă să treacă mai departe de vocea ei. Pe moment era răgușită, ca pietrișul de pe banda de transport dintr-o carieră. Și era definitivă. Vocea unei comunicări încheiate, a binecuvântării, sau poate a anatemei. N-o putea deschide.

– Suntem o mânăstire modernă. Bine dotată pentru multe provocări. Chiar multe. Dar nu pentru așa ceva.

– Vă trebuie pază, zise el. Pot să vă mijlocesc o legătură.

Ea trecu de partea cealaltă a biroului, trase un scaun și se așeză. Era atât de aproape, încât el ar fi avut chef să se dea puțin înapoi. Dar semnalul dinspre creier spre mușchi nu se transmise cum trebuie.

– Nu sunt niște copii obișnuiți, zise ea. Nu sunt nici infractori obișnuiți. Nu știm ce se petrece acolo afară, dar e ceva de amploare.

Reuşi să-şi împingă scaunul mai încolo.

– Sunt un artist, zise el. Trebuie să mă gândesc la publicul meu. Am datorii, trebuie să economisesc. Am contracte pentru următorii doi ani şi jumătate. În afara Danemarcei.

Nu ştia dacă ea îl auzise.

– În Biserica de răsărit lucrăm cu modele, zise ea. Care sunt sfinţii. După pilda Mântuitorului, s-au lăsat născuţi pentru a umbla printre hoţi şi păcătoşi. În Extremul Orient sunt numiţi Boddhisatva. Ce ne-ar trebui aici ar fi un sfânt. Reflexul unui sfânt. Unul care se lasă contactat de aceşti oameni. Indiferent cine ar fi. Care poate lămuri situaţia. Mediind între noi şi oficialităţi. De aşa ceva avem nevoie.

Kasper trase scaunul şi mai departe.

– Aveţi nevoie de unul care să facă pe copoiul. Eu am o carieră internaţională. Chiar acum mă aşteaptă un turneu pe Coasta de Azur.

– Nu şi dacă reziliezi contractele pe care le ai deja. Asta te-ar stigmatiza. Oficial. Ai semăna cu un înger căzut. Poate ar încerca să te folosească. Oricine ar fi. Eşti cunoscut ca apropiat de copii.

Atmosfera era de pace a căminului. Ca în *Variaţiunile Goldberg*. Vorbea de parcă ar fi fost cunoştinţe vechi. Vorbea ca o soră mai mare. Mortal de candidă.

– Sunt cele două lanţuri de varieteu în Spania, zise el. Şi pe Coasta de Azur. Vor cere despăgubiri.

– Vor fi sume considerabile, zise ea.

– Aş ajunge pe lista neagră, zise el.

– În aproape toate ţările.

Pufniră amândoi în râs.

– Deci vin aici. Am ajuns peste un an. Mi-am făcut praf cariera.

– Ai ucide-o din milă. Oricum e pe moarte. Partea mai înaltă din tine caută ceva mai profund.

– Viitorul meu e fără viitor. Procese ameninţătoare aici şi în Spania. Deci vin aici. Şi pe urmă?

– Aştepţi. Noi luăm legătura cu tine. Sau KlaraMaria. E cu totul vrăjită de tine. Am fost de faţă când te-a văzut prima oară, în clădirea Circului. Aproape nu mai izbuteam s-o aducem acasă. Vei fi undeva foarte aproape. Când avem nevoie de tine. Vei părea o persoană care s-a prăbuşit. Te vor contacta. Trebuie să găsim cum să le atragem atenţia asupra ta.

– Vreţi să-mi daţi sărutul lui Iuda.

– Noi nu vom face decât să privim în direcţia ta. Poate că vor veni ei. Poate că nu. Important e să fii în apropiere. Dacă-ţi vom cere ajutor.

– La ce?

Ea clătină din cap.

– Eu sunt egumenă. Conduc mânăstirea. Şi adesea *stareţă*[1], îndrumătoare. Treaba asta nu intră în domeniul meu. Dar surorile cred în tine.

– Şi după aceea?

– Sunt două posibilităţi. Mergem după plan. Petiţie. Scriem la biroul de amnistiere. Contribuim la amenda ta din fondul nostru de caritate. Punem în mişcare cerul şi pământul. Mitropolitul rus alb, la Ministerul de Justiţie danez. Faci amendă onorabilă. Se ajunge la o înţelegere. Pleci în turneu, cu întârziere, dar pleci. Te afli din nou pe scenă.

– Şi cealaltă posibilitate?

– Că nimic nu e de folos. Nici varieteurile, nici *hacienda*[2], nici ministerul danez de finanţe nu vor accepta înţelegerea. Adică vei petrece oricum cinci ani în Alhaurin el Grande.

Acum ea nu mai surâdea.

– Şi când voi sta acolo închis, zise Kasper, ce-mi voi răspunde, în lungile nopţi andaluze, la întrebarea care a fost cauza pentru toate astea?

– Tăcerea, spuse ea. A fost cauza pentru toate astea.

Îl conduse afară, el îi mulţumi, singur nu s-ar fi descurcat. Îşi pierduse orientarea, interioară şi exterioară. Au străbătut o mare bucătărie, o cantină.

Lumânările se înnoiseră de la sine, primind întărire de la lună.

– Terasa, zise el. Şi sala de mese.

Ea deschise o uşă care ducea spre grădina mânăstirii. Care avea o sonoritate de-ţi venea să te aşezi şi acum, la minus opt grade, pe o bancă de piatră, şi acolo să rămâi.

Era înconjurată de patru aripi ale clădirii, a patra era o bisericuţă mică şi îngrijită, ca un chioşc ceva mai mare de grădină. În formă de cruce, la mijloc cu o cupolă în formă de ceapă, strălucind în lumina lunii.

Ascultă scena, totul era pătruns de îngrijire.

– E o parte a exerciţiului, zise ea. Încercarea de a sfinţi ceea ce e obişnuit, zilnic. Grădina. Oprirea în loc. Rugăciune – chiar şi în locul unde nu intră decât o singură persoană.

---

1. În original sunt folosiţi termeni în rusă, dar cu grafie daneză, *igumenja* şi, respectiv, *staritza*.

2. În spaniolă în original, probabil referire la Ministerul Economiei şi Administraţiei spaniol.

Simți cum creşte în el năzuința. Aparent, în propria sa inimă, dar era atât de cuprinzătoare, încât se răspândi asupra întregii împrejurimi. Luând forma unei tensiuni disonante.

– Cea mai mare parte a vieții, zise el, mi-am petrecut-o în căutare. A tăcerii. În mine, în alți oameni. Știu că există, n-am fost eu însumi niciodată cufundat în ea, dar știu că există. O aveți. Vă aflați în ea, glasul, aud limpede, vine din tăcere. Și fata, KlaraMaria, se află în aceeași apropiere. Vreau să ajung acolo. Altfel îmi pierd mințile.

Ea îl asculta. Kasper simți cum i se înmoaie genunchii.

– Destul de adevărat, spuse ea, că îți pierzi mințile. Dacă nu ajungi unde trebuie.

Închise uşa, porniră spre ieşire. El se lăsă spre spate, ca ologit de mânie. Ea era creştină. Şi n-avusese pentru el nici un cuvânt de milă. Nici o binecuvântare. Nici măcar un biet sărut pe obraz.

Totuşi trebuia să-i asculte corpul. Mergea precum dansa Ekaterina Gordeeva[1]. Cu o bucurie a mişcării de parcă ar fi avut doisprezece ani. Circul de Stat o invitase pentru un număr pe gheață, în cele două sezoane petrecute de el la Moscova. Şi totuşi, femeia din fața lui avea un altfel de *flow*[2]. De parcă nu ar fi locuit în propriul ei corp, ci de jur împrejur. Toată viața ascultase trupurile, dar aşa ceva nu mai pomenise.

– Africana, zise el. M-a amenințat. Să rămân departe.

– Știam că şi la circ, precum la teatru, se face o audiție de probă. Pentru a-i descoperi pe cei care iau lucrurile în serios.

Se opri. În corp simțea gerul. Totuşi vocea lui sună ca torsul unei pisici siameze:

– La o stareță, spuse, e de presupus un mare grad de încredere.

Ea se întoarse. Kasper ascultase deseori, şezând în cafenele de stradă sud-europene, călugărițe trecând. Cele mai multe purtau parcă mult sunet de Monteverdi, din creştet până în inimă. Dar de acolo mai departe totul era ferecat. Femeia din fața sa era un altfel de fenomen.

– La modul ideal, răspunse ea. În realitate nu suntem decât nişte bieți oameni.

– Atunci vă rog să îmi dați în scris. Toate astea. Cu episcopul şi patriarhul. Şi petiția şi cele cinci milioane.

Se întoarseră în camera de pe colț, ea scrise repede şi concentrat, trecu în odaia de alături, se auzi zumzetul unui copiator, reveni, îi

1. Celebră patinatoare (n. 1971 în URSS, în prezent trăieşte în SUA).
2. În engleză în original, „curgere".

înmână documentul, el citi și semnă. În viața lui semnase multe contracte, dar niciodată unul ca acesta.

– Ai încredere în mine? îl întrebă ea.

Aprobă din cap.

Ea îi deschise ușa. Îi întinse mâna. El o luă și rămaseră în acea deschidere.

Sunetele din jur se schimbară. Întâi se limpeziră. Își auzea propriul corp și pe al ei. Înregistră, abia perceptibilă, șoapta unui aparat electronic în *stand-by.* Auzi clădirea, în veșnica și minima așezare de piatră și beton. Vibrația oamenilor în somn.

Auzi cum se armonizează oamenii. Cum găsesc o tonalitate comună. Era martorul unei anumite forme de orchestrație.

Nu mai putea să audă sunetul fundamental, tonica femeii. O privi. Își pierduse orice culoare. Știa că tocmai călătoresc amândoi, stând drepți, prin toate deschiderile instrumentelor de suflat și toate corpurile sonore, în drum spre acea țintă pe care voise mereu s-o atingă, în drum spre tăcere.

Simți în același timp și năzuința, și spaima, ca o lovitură de timpan. Era gata să strige. Dar, într-o clipă, fenomenul fu depășit.

Se rezemă de perete. Îi trebui ceva timp până să-i vină iar graiul.

– Un an înseamnă mult, zise el. Puteți uita înțelegerea.

– Dar se poate întâmpla și să ne-o amintim, ripostă ea.

– Se poate întâmpla și să vă fi înșelat. Să nu urmărească nimeni copiii. Atunci mi-aș ruinat viața.

– Ceea ce-i caracterizează pe cei mari, zise el, bărbați ca și femei, e decizia de a juca totul pe un singur număr la ruletă, când e să fie. Numărul Mântuitorului. Și fără nici o garanție că va ieși.

Împrejurimile se rotiră în jurul lui Kasper ca un carusel, un carusel mânăstiresc.

– Va fi un an lung, zise el. Și nu cel mai simplu din viața mea. Vreun sfat?

Ea îl privi.

– Ai încercat vreodată să te rogi?

– Am cerut. În cea mai mare parte a vieții.

– De aceea n-ai ajuns prea departe.

De furie își pierdu din nou răsuflarea.

Zgomotul luă forma ariei din *Variațiunile Goldberg.* Familiar. Putea să-și dea seama că ea îl place. Cum îl plăceau doar puțini alții, foarte puțini. Observase acest lucru și la KlaraMaria. La Stine. Oameni care puteau să suporte sistemul lui tonal. Și mai mult de atât.

Iubirea îi face pe oameni egali. O clipă se găsiră amândoi la exact aceeaşi înălţime.

– La cine să mă rog, zise el, cine spune că există cineva acolo, afară, cine spune că universul e altceva decât o mare flaşnetă?

– Poate nu e nevoie să te rogi cuiva anume. Maicile din pustie spuneau în vechime că Dumnezeu n-are formă, culoare sau conţinut. Poate că rugăciunea nu înseamnă neapărat să te rogi cuiva. Poate e o metodă activă de a renunţa, de a lăsa lucrurile să curgă. Poate că de asta ai nevoie: să laşi lucrurile să curgă fără să te scufunzi.

Deschise uşa.

– În principiu, cuvintele sunt egale doar când vorbesc inimii. De pildă, cele din cantatele lui Bach.

Observă o mişcare, în spatele lor se afla africana. Îl conduse afară, deschise poarta. De acolo se întoarse şi privi clădirea.

– Aripa pentru oaspeţi, zise africana.

Avea trei etaje, numără şapte ferestre pentru fiecare etaj; fiecare avea un mic balcon.

– Primitoare, spuse el.

– *Philoxenia*. Iubirea pentru străini aduce iubirea pentru Cristos.

O porni încet spre Frederiksdalvej. De sus, prin fereastra deschisă, ea se uita după el.

Retrăi tonalitatea ei, reacţia la persoana lui. Ceea ce vedea o făcea să sune precum cineva care stă la ruletă, după *Rien ne va plus*, calculându-şi posibilele şanse, ştiind că se află la ruletă şi că acestea sunt, în orice caz, sub cincizeci la sută.

Poate era doar închipuire, mai ales că în nopţile geroase şi luminate de lună lumea devine lesne un ecran unde fiecare îşi poate vedea propriul video de acasă. Se îndreptă spre maşină, maşina i se păruse întotdeauna o parte desprinsă, dar în care te poţi încrede, din odaia de locuit, cu două fotolii şi o sofa.

Dar chiar când ajunse la Klampenborg, când se mai încălzise şi străzile erau pline de plimbăreţi noptatici, încă mai auzea tema simplă şi totodată neînţeles de complexă a *Variaţiunilor Goldberg*. Aşa cum sună după ce ai înaintat în ascultarea variaţiunilor şi îţi dai seama că nu mai poţi să sari jos, de-acum Bach te-a prins, eşti obligat să rămâi acolo, indiferent unde te-ar duce.

PARTEA A TREIA

1

Copenhaga Dolce Vita se afla într-o clădire cu parter înalt, pe un loc care fusese cândva Kongens Nytorv[1].

Kasper nu se îndoise niciodată că tânjirea spirituală face bună casă cu mâncarea şi că, în principiu, existau două stiluri de a ajunge în paradis: prin înfometare sau prin înfulecare.

Marile tradiţii religioase perfecţionaseră ambele extreme. Părinţii deşertului şi maicile acelor vremuri străvechi arătau de parcă şi-ar fi purtat scheletul peste haine, taoiştii spuneau: *Empty the mind and fill the belly*[2], şi nu puţine stele ale budismului Dzogchen şi Mahamudra ajunseseră să semene până la confuzie cu membrii prezidiului Clubului Mâncăcioşilor. Buddha propusese o cale de mijloc între cele două extreme, pe care Kasper o căuta astă seară, ca şi în alte dăţi, aici la Bobech Leisemeer, unde mâncarea era ca un circ de altădată, spiritualizat, şocant, la graniţa dintre echilibristică şi iresponsabilitate.

Totuşi, exista un punct, între inimă şi plexul solar, care nu voia deloc să se relaxeze; nici nu mai avea să ajungă la aşa ceva în această viaţă. Anume, punctul conştient că un boem născut într-un asemenea mediu n-are ce căuta între auriu, alb, damasc şi oameni cărora un venit anual de un milion li se pare o leafă de mizerie.

Totuşi Kasper revenise aici mereu. Fiindcă mâncarea era grozavă, şi cine caută supremul nu trebuie să ignore nici o cale. Şi pentru că în maestrul bucătar se auzea pe el însuşi: băiatul de proletar ajuns clovn în pieţe, care avea să încerce tot restul vieţii să afle de ce-i hărăzise soarta halat alb şi bonetă de bucătar, ca răsfăţat al claselor superioare, care îl adorau ca pe un mare preot al altarului mâncării.

Kasper privi peste apă.

Se trezise cu două ore mai devreme, în jur era beznă.

---

1. Piaţă din centrul Copenhagăi.
2. În engleză în original: „Goleşte-ţi mintea şi umple burta".

Coborâse din pod, se strecurase până la rulotă, era goală. Vru să deschidă, simți o sârmă la clanță, aprinse un chibrit: pe sârma de oțel se afla o pecete de plumb cu inscripția „Poliția Copenhaga".

Rupse pecetea. În rulotă mai aprinse un chibrit. Goliseră tot. Ca la îmbălsămarea unui cadavru: pe dinafară arată bine, dar înăuntru nu mai e nimic. Vioara dispăruse, seiful plat fusese spart, hârtiile nu mai erau acolo. *Klavierbüchlein* nu se mai afla pe raft.

Dar hainele i le lăsaseră. Strânse costumul, niște pantofi, un prosop și trusa de toaletă. Rupse un colț din coperta cartonată a cărții compozitorului Carl Nielsen despre copilăria sa pe insula Fyn. Stinse chibritul, ieși din rulotă, introduse bucățica de carton la înălțimea genunchiului. Strânse laolaltă, cât putu mai bine, cele două bucăți de plumb.

În clădirea băii făcu duș, se bărbieri mai întâi electric, apoi cu spumă. Chipul care îl privea din oglindă devenise demn de milă din pricina vârstei – și din pricina celor cinci până la șapte mii de măști vopsite de-a lungul a treizeci de ani.

Odată, Stine, aflată în spatele lui, îi cuprinsese fața cu mâinile. Privindu-l în oglindă.

– Ai ceva din Mântuitor, zise. Din *Țărănelul amanetat*[1]... Și din contele Danilo, din *Văduva veselă*.

Ar fi vrut să-și ia rămas bun de la Daffy, dar riscul era prea mare. Dacă Poliția îl aștepta, ar fi stat la poartă. Pătrunse în grajd.

Becul din tavan ardea, luă două mere din cutie și se așeză la ușa boxei lui Roselil. Iapa făcu un mic salt spre el, ca o fetișcană jucăușă. Îi înconjură gâtul cu brațele. În paisprezece zile aveau s-o dea gata.

Undeva în afara cercului de lumină simți o mișcare, nu era un cal.

Trase dublul zăvor al boxei. Va trage în lături ușa, imitând huruitul unei Vespa Crapo, iar Roselil se va năpusti asupra nemernicilor ca un proiectil de șase sute de kilograme.

Daffy ieși din beznă. Până atunci trebuie să fi așteptat nemișcat.

Veni la boxă. Împinse la loc zăvorul. Așeză pe bârna din fața lui Kasper vioara, documentele, cutia-*Klavierbüchlein*.

– Aveam o haină largă, am urcat cu ele în mașină. Asta e tot ce am mai salvat.

Mâna administratorului alunecă de pe bară. Dispăru din raza vederii. Apăru din nou, cu un măr.

---

1. *Den pansatte bondedreng*, „Țărănelul amanetat", comedie în trei acte de Ludvig Holberg (1684-1754).

– Condamnarea pe care-ai avut-o, întrebă Kasper, pentru ce fusese?

– Pentru trei milioane, la Nydahl. În vremea afacerilor.

Kasper încercase o dată să-i dăruiască Stinei un inel de la Markus Nydahl, ea refuzase, era greu, dacă nu imposibil, s-o convingi să accepte un dar. Dar vizita în magazin fusese spectaculoasă. Pe Ny Østergade. În față se aflau doi paznici. Vitrine de sticlă incasabilă conțineau bijuteriile și ceasurile, care puteau fi oricând scufundate în podea, în cutii non-inflamabile, chiar și numai la foșnetul unei pungi de bomboane.

– Și meseria aia, de care a trebuit să te desparți. Ce era?

– Am fost elevul lui Boras.

Boras fusese un Johann Sebastian Bach al hoților-gentlemeni. Avusese un elev, un apostol, moștenitor în inițierea Dharma. Ceva se urni în memoria lui Kasper. Moștenitorul promitea să devină un demn urmaș. Dar apoi dispăruse.

Deschise cutia, vioara nu fusese lovită.

– De ce ai riscat asta?

Administratorul rămăsese în ușă. Cuprinse cu privirea tot grajdul.

– Vor fi duși la pășune, zise. I-am cumpărat azi-dimineață. La prețul pe care l-ar fi plătit măcelăriile și școlile de călărie, minus factura veterinarului. Înainte să moară Boras, am stat de vorbă cu el de câteva ori. Am simțit că îmi lăsa în seamă ceva testamentar. De exemplu, atunci a început răscumpărarea animalelor. Dar n-aveam decât o leafă de ucenic. Mi-a spus: „Daffy, intră în horă, viața nu-i oră de rugăciune".

– Frumos lucru, spuse Kasper, ai făcut o faptă bună. Dar am rămas și eu cu o temere din copilărie, nu primesc nimic cu plăcere, mereu mai urmează ceva. Ce anume, în cazul ăsta?

Vorbise unui gol – ușii deschise. Și calului. Daffy se făcuse nevăzut.

Privi peste apă. Înaintea lui se întindea o suprafață netedă ca oglinda, de unde fuseseră pomii de la Kongens Nytorv, până la Banca Națională.

Monumentul ecvestru fusese înlăturat. Pe trotuarul din fața digului, o orchestră de cameră cânta bucățele apetisante din *Concertele Brandenburgice*, preludiu la reprezentațiile copenhagheze de primăvară și vară. Oamenii curgeau pe lângă muzicieni spre viața de noapte, de parcă ar fi avut o misiune sau un țel clar în viață.

Închise ochii şi ascultă muzica. În spaţiul care îl înconjura. Sub suprafaţă era destulă teamă pentru a deschide o clinică de neurologie.

Deschise ochii, privind peste apă. Nu arăta a sfârşit de lume, a Pompei, a Santorini, a potop. Ar fi putut să fie un lac. O imensă pagubă acvatică.

Frica oraşului existase şi înainte de cutremur, o cunoştea din copilărie, de când avusese loc accidentul care-i făcuse auzul atât de sensibil. O ştia de la prăbuşirile mortale, sau de la accidentele grave din arenă, de la el însuşi. Nu era atât frica de catastrofe în sine, cât de ceea ce scoteau ele la iveală. Evenimentele tragice erau porţi spre recunoaşterea faptului că timpul nostru al tuturor nu e decât împrumut şi că nimic din ceea ce pare atât de important, viaţă, noroc, moarte, iubire, iluminare, nu stă în puterile noastre.

Deodată se înfurie pe Doamna Dumnezeu. Oamenii din jur ar fi putut să fie fericiţi. Şi el, la rândul lui, ar fi putut să fie. La Leisemeer s-ar fi putut simţi toţi ca nişte regi, fără reţinere. Sau, mai bine zis, ca nişte zei, fiindcă după ce ai băut, ai mâncat şi te-ai bucurat de un serviciu împărătesc, după ce dispăreau tacâmurile, slujitorii şi iluzia feudală, rămâneai sub cerul liber al iresponsabilei nopţi copenhagheze.

Însă în loc de toate astea existau catastrofe naturale. Copii abuzaţi. Răpiri. Singurătate. Despărţirea celor ce se iubesc.

Mânia îi spori. Problema cu mâniatul pe Dumnezeu e că nu există o instanţă mai sus, pentru făcut plângere.

Împinse scaunul într-o parte şi încercă să scape deopotrivă de local şi privelişte. Asta nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Dincolo de tejgheaua metalică despărţind bucătăria de sala de mese îl zări pe Leisemeer.

Când părăsise Danemarca ultima oară, crezând că va fi pentru totdeauna, Kasper lăsase aici, în parte din neatenţie, un cont mare deschis. Fusese convins că lucrurile se şterseseră între timp, presupunând că Leisemeer nu mai avea de-a face între timp cu acest restaurant, că îşi continua cariera în cămaşă albă şi cu cravată, într-un fotoliu de director. Şi acum îl vedea aplecându-se asupra cuptorului-convectomat, puternic şi greoi ca un mulgător. Ca Eli Benneweis, care nici el nu învăţase vreodată să rămână în birou. Ci îşi găsea de lucru în continuare la grajduri.

Auzi un sunet de care îşi amintea, dar pe care nu putea să-l identifice. La celălalt capăt al localului şedeau o doamnă şi un domn; cu spatele, doamna; se concentră asupra ei. O aristocrată de pe Strandvej. Cel de

Sus, soarta sau industria de cosmetice îi hărăziseră plete lungi, negre şi un costum simplu. Bărbatul din faţa ei era cu zece ani mai tânăr, avea un sunet nesigur, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit să mănânce într-un loc unde ca să te saturi te costă cinci sute de coroane şi mai mult.

Paşi purtând nouăzeci de kilograme se apropiară. Două pahare de şampanie au fost aşezate în faţa lui Kasper, unul umplut, ascultă polifonia bulelor de aer, era marca *Krug*.

Se uită în sus, văzu chelia şi mustaţa răsucită *à la* Gurdjieff, era Leisemeer.

– Am venit să-mi plătesc datoriile.

Bucătarul-şef lăsă marea sticlă în formă de picătură să alunece în vasul cu gheaţă. Apoi se întoarse.

Kasper făcu o singură mişcare. Leisemeer dădu să plece, dar piciorul stâng îi fu oprit de stângul lui Kasper. Pentru a nu se prăbuşi, vru să-şi mişte dreptul, dar şi acela era prins într-o cange, era dreptul lui Kasper. Ar fi fost o căzătură zdravănă, dar Kasper, alunecând de pe scaun, îl trase pe uriaş spre el.

– Azi nu lucrezi. Ai zi liberă. Am întrebat special când am comandat masa.

Se cunoşteau de douăzeci şi cinci de ani, se întâlneau mereu cu un respect reciproc, politeţe şi căldură. Acum însă, dintr-o dată, politeţea dispăruse. Aceasta e una dintre îndatoririle clovnului. Să elibereze şi părţile întunecate ale clipei de acum.

– Am vrut să fiu personal de faţă. Cu un satâr. Să văd dacă ai plătit tot.

– Nu mi-am spus numele.

Leisemeer se eliberă. Erau foarte aproape unul de altul.

– Poliţia, şopti Leisemeer. Te aşteaptă afară. Cum ieşi, te înşfacă. Vor să vadă cu cine te întâlneşti.

Kasper îşi aminti deodată de Gurdjieff: scria undeva că ar fi participat la cina pascală. Încarnat în Iuda.

– M-ai turnat, deci?

Pe obrajii bine raşi ai lui Leisemeer se încinseră două pete roşii. Ca nişte lămpi de avertizare. Îl apucă pe Kasper de rever, avea mâinile mari şi groase ca nişte pizza americane.

– Clienţii casei se uită la noi, spuse Kasper. Şi nu le place deloc ce văd.

Leisemeer îi dădu drumul.

– Știau deja. Unul e de la Ministerul de Justiție. Eu nu aveam numărul tău. În locul meu, ce ai fi făcut?

Kasper le surâse liniștitor mesenilor apropiați. Care își reintrară în vodevil. Leisemeer dispăru. Kasper se uită prin geamuri. Prin ușa de sticlă și garderobă. În mulțimea asta ar fi putut fi oriunde. Într-o mașină.

Ceva se petrecu dintr-o dată în restaurant, chiar și cu straturile mai profunde, teama dispăru pentru o clipă. Se uită în sus. Era Stine.

Se afla la mijlocul sălii. Venind spre el. Mișcându-se cu stângăcie, ca întotdeauna când se afla între oameni, ca o fată la balul absolvenților.

Totuși clienții restaurantului încetară o clipă să mai mănânce. Chiar și cei ale căror mâini pluteau peste căruciorul cu deserturile lui Leisemeer. În spatele ei, doi piccoli aferați. Să-i țină scaunul. Ar fi putut să jure că era urmată de conul de lumină al unui far. Până se lămuri că o lumina atenția lui și a celorlalți.

Vru s-o îmbrățișeze. Nu se alese nimic din asta. Ea îi aruncă o privire care ar fi oprit și un elefant sălbatic în circ. Rămase cu brațele în aer. Ca o păsăre împușcată. Ea era singura persoană față de care nu-și putea regiza intrarea în scenă.

Se așeză. Cu toată ființa în Mi Major. Aspectul mai înalt al lui Mi Major. În aura ei auzise mereu un verde strălucitor.

Își desfăcu marele ceas de scufundător de la mâna stângă și îl puse pe masă.

– O jumătate de oră, rosti.

Era schimbată. N-ar fi putut să spună cum. Tot ce pregătise el se dusese de râpă. Timpul de când n-o văzuse dispăruse. Zece ani nu mai însemnau nimic. O viață întreagă n-ar mai fi însemnat nimic.

Kasper arătă din cap spre negre-auriile ape.

– Ce se petrece acolo? Cum ești tu implicată?

La început nu i se păru că îi va răspunde.

– Când te plimbi desculț pe țărm, zise ea, ce se petrece înaintea piciorului pe care-l pui jos?

– N-am avut de ani de zile chef să mai merg pe țărm.

Ochii ei se îngustară.

– Și dacă ai fi avut?

El cugetă.

– Nisipul se usucă egal.

Ea clătină din cap aprobator.

– Apa e suptă. Pentru că o apăsare mărită provoacă porozitate în jurul spațiului apăsării. I se spune teoria Vatanjan. Care afirmă că măririle de tensiune din scoarța pământului provoacă schimbări în starea pânzelor freatice. Lucrăm la o rafinare a acestei teorii. Ne ocupăm cu cifre privind adâncimile apelor din fântâni. În toată Zeelanda. Pentru a deduce dacă vor mai fi cutremure. Și pentru a înțelege de ce au fost primele.

Aproape că nu mai dădea atenție cuvintelor ei. Numai culorii. În timp ce explica, alunecase în tonalitatea subdominantei, La Major, partea ei mentală răsuna acum astfel, culoarea devenise albăstruie.

– S-a terminat, spuse Kasper. Scrie în ziare. Că au fost goluri în calcar, care s-au prăbușit. Se presupune că n-ar mai fi altele.

– Nu, zise ea. Sigur nu mai sunt alte goluri.

Sunetul ei se schimbase. Foarte scurt, într-un sfert de secundă. Dar o pătrime de clipă prea lungă. Modulase în fa minor. Tonalitatea sinucigașilor.

– Ce-i? întrebă el. Ceva nu-i în regulă.

Ea privi în jur. Ca și cum ar fi căutat niște creditori. Dar era imposibil. Dusese mereu o viață foarte modestă.

– Și ce se scrie despre cutremur? întrebă ea.

– Că nu e sigur. Că ar fi fost un cutremur. Sau pur și simplu s-a prăbușit încrengătura de goluri. Spun că în Danemarca ar fi fost mereu cutremure. Ceva în legătură cu tensiunile din epoca glaciară. Doar că nu au interesat publicul.

– De unde vin informațiile astea?

– De la voi.

Sonoritatea ei se schimbă iar.

– Ceea ce vezi este o așa-numită catastrofă civilă. Asta înseamnă că fiecare știre e cenzurată de biroul special al Poliției regatului.

Li se aduse ceva, niște antreuri, ea le dădu la o parte.

– Pune mâinile pe masă.

El le puse.

– Intensitatea unui cutremur se măsoară pe scala Richter. Cele de gradul unu până la trei nu sunt percepute. Doar seismograful marchează. Și doar un seismolog priceput descifrează despre ce e vorba. La gradul patru sunt vibrații sensibile. Dar în oraș le-ai putea confunda cu zguduirile trecerii unor camioane.

Făcu să vibreze, cu mâinile, suprafața mesei. Vibrațiile se întețiră.

– La gradul cinci pe scara Richter apar fisuri în ziduri. La gradul șase lucrurile devin grave. Totul începe ca o explozie. Într-un punct. Într-un epicentru. Din acest punct se răspândește un sistem dezordonat de valuri secundare. Ele provoacă pagubele.

Masa se izbi de corpul său.

– De la gradul șapte pe scala Richter în sus domnește haosul. Totul se prăbușește, din clădiri rămân numai resturi. Vuietul e ca un tunet. Dar nu poți să-ți dai seama de unde vine.

Masa se îndoi sub mâinile sale. Un pahar de șampanie se răsturnă și se sparse. Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

– Am fost la simulările Sankt Andreas, de acum câțiva ani. La Universitatea California din Los Angeles. Am injectat abur sub presiune în marginile faliilor. Un eșec. Am lucrat la Antonada. La douăzeci de kilometri de San Francisco. A avut loc un cutremur. Cu un moment înainte, viață, cotidian, copii. În clipa următoare, moarte și pustiire. Incendii printre instalațiile sfărâmate de gaze. A fost un cutremur scurt. Dar de gradul șapte pe scala Richter.

N-o mai văzuse niciodată așa, nici când îl părăsise. Sonoritatea devenise mai densă.

– Epicentrul unui cutremur e stabilit prin măsurătoare trigonometrică. Centrul de cercetări geologice al Danemarcei și Groenlandei e legat de sistemul de alarmă seismografic european. Pe ecrane, cifrele europene apar imediat, indiferent că valul de presiune lovește Zürich sau Göteborg. Dar în acest caz n-a apărut nimic. Centrul are o stație de măsurători la Vestvolden. Cu seismografe REFTEK. Echipament complet. Un radar care ar înregistra și mișcarea unui păianjen de pe podul Knippel. Dar n-au înregistrat nimic.

Kasper o înțelegea ce spune. Și totuși nu înțelegea.

– Un kilometru pătrat de suprafață terestră și fundul mării scufundate, zise ea. Mișcări ale mai multor milioane de tone de pietre, calcar, nisip. Și singurul rezultat a fost o tremurătură în pânza freatică.

– Dar năvălirea apei? Apa a năpădit totul.

– A fost un val de presiune, care a ajuns până la Helsingør, nu mai departe. Dar nu mișcare a terenului. Nu urme de deplasări masive.

– Goluri?

– Nu existau goluri.

Acum era din nou fa minor. Precum cvartetul în fa minor de Schubert. Întâi Mi Major în puritatea sa cerească. Și apoi dintr-o dată fa minor. La vremea aceea o parte din Schubert știa deja că va muri.

– Centrul de Cercetări Geologice și Centrul Danez de Cercetări Spațiale au explodat dinamită, o mie cinci sute de kilograme. Vara trecută. Cu două luni înainte de primul cutremur. Pentru a carta straturile mai profunde aflate sub Copenhaga. Detonarea s-a petrecut în mai multe locuri pe Øresund. Mișcările valului de presiune au fost surprinse cu geofoane. Ți le mai amintești?

Kasper încuviință. Calibrase patru sute de geofoane pentru ei, după auz, microfoane extrem de sensibile care trebuiau scufundate în pământ. Se bucură că ea nu se dezicea măcar de această minusculă bucățică a trecutului lor comun.

– Același procedeu ca la notarea anomaliei Silkeborg, 2004. Valurile sonore au răspândire de viteză diferită în diversele straturi sedimentare.

– Și ce-i cu asta?

Ea nu răspunse. Îl privi doar. Voia să-i transmită ceva. Ce el nu înțelese. Dar pentru o clipă își părăsi apărarea de paradă.

Despături chitanța de poștă și i-o arătă. Stine citi încet. Descifră propriul ei nume. În scrierea unui copil. Dar o scriere foarte personală, clară.

– KlaraMaria, zise el. O școlăriță de nouă ani, a fost acum un an să mă vadă, a fost răpită acum. Ne-am întâlnit foarte scurt. Ea mi-a dat biletul.

Obrajii Stinei fuseseră îmbujorați mai înainte. De la munca în aer liber. De la agitație. Dar acum culoarea îi pieri brusc. Voi să se ridice. Kasper îi apucă încheietura.

– E un copil, spuse el. Cu viața în primejdie. Ce anume a trimis-o la tine?

Ea vru să se desprindă, Kasper o apucă mai strâns.

Observă o mișcare la ușă, era unul dintre cei doi călugări, împreună cu un civil. Femeia cu plete negre și bărbatul din fața ei se ridicară. Un *timing*[1] care dovedea că sunt polițiști.

Nu mai era cale de ieșire. Poimâine, Paștele. Se gândi la Mântuitor. Nici lui nu-i fusese ușor vineri seara. Dar nu renunțase.

Ridică vocea.

– Am suferit, zise. Am suferit cumplit în toți anii aceștia.

Stine apucă sticla din vasul cu gheață ca pe o măciucă de jongleur. Niciodată nu suportase felul în care îi apuca el încheietura, semn de presiune fizică. Kasper îi dădu drumul.

1. În engleză în original: potrivire de timp.

– M-am schimbat, spuse. Sunt alt om. Renăscut. Cuprins de căință.

Ea o porni spre ieșire. Funcționarii se îndreptară spre el. N-avea nici o șansă să treacă.

– Nu pot să plătesc, strigă Kasper. Sunt la pământ.

Spațiul avea o acustică fină. Puțin prea uscată, dar tavanul era striat, asta sprijinea răspândirea sunetului la frecvențe înalte, ecoul trebuie să întâlnească piedici, tavanele netede sunt un coșmar. La mesele învecinate oamenii încetaseră să mănânce. Doi chelneri se puseseră în mișcare.

Ea se mișca înainte și înapoi, ca un tigru de menajerie în cușcă.

Kasper ridică paharul spart de șampanie. Se transformase într-o lamă de ras cu picior de cristal.

– Nu mai vreau să trăiesc fără tine, spuse. Mă sinucid.

În restaurant erau cam o sută de oameni. Preluau o parte din sunet. Totuși, atrăsese atenția majorității. Trei chelneri, plus Leisemeer, aproape că ajunseseră la masa lui. Funcționarii se opriseră-n loc.

– Atunci fă-o, șopti ea. Fă-o odată, fir-ar să fie.

Șampania din paharul ei eliberă un norișor de bășicuțe înțepătoare. Nu înțelegea de ce. *Krug* era făcută, mai mult de cincizeci la sută, din vin vechi. Nu avea neliniștea șampaniilor moderne. Paharul dansă. Farfurioarele începură să se ridice în aer, conținutul lor desprinzându-se și levitând: melci în sos de pătrunjel pe mici medalioane dintr-o legumă presată, păreau să fie cepșoară de primăvară, bucăți de homar danez în șuncă Serrano.

Atunci veni zguduirea.

Porțelanul și paharele au fost măturate de pe masă. Oamenii strigau. Una dintre marile ferestre ale fațadei se desprinse, spărgându-se și prăbușindu-se pe podea într-o cascadă de sticlă pulverizată.

Kasper fu azvârlit peste masă. Toți cei care se ridicaseră, din restaurant, erau acum la pământ. În afară de Stine.

– E un semn, strigă el. Că destinele noastre sunt pentru totdeauna unite. Cutremurul a fost dintotdeauna înțeles ca un semn.

Ea stătea, fără nici o greutate, dreaptă. Dacă ar fi încercat și Kasper să facă la fel, ar fi fost pe jos. Totul i se învârtea înaintea ochilor.

– Asta e karma, spuse. În altă viață am fost pereche, îndrăgostiți.

Fu apucat pe la spate. De către Leisemeer și chelnerii grabnic sosiți. Polițiștii erau încă în patru labe. Calea spre ieșire, liberă.

– Vreau la bucătărie, răcni, o să spăl vasele! Până achit tot!

Leisemeer îi puse haina pe umeri.

– Pentru așa ceva avem mașini.

Kasper fu dus spre ieșire. Văzu în fugă, la garderobă, haina căptușită cu puf a Stinei. Chelnerii făceau cerc în jurul lui. Buzele lui Leisemeer i se apropiară de ureche.

– O jumătate de minut, șuieră el, o jumătate de minut pot să le barez drumul. Și dus să fii.

Kasper fu împins pe lângă jacheta Stinei. Femeia cu părul negru și bărbatul se luptau să ajungă la el, peste scaune răsturnate și oaspeți în panică. Bagă mâinile în buzunarele Stinei, fără a privi haina. Încă zece secunde. Și va fi pregătit.

– Sunteți martorii mei, strigă. La marea spovedanie. Femeia asta, căreia i-am distrus viața. Am obligat-o să vină la întâlnire. Nu știa ce am de gând.

Leisemeer îi trânti mâna peste gură. Mirosea a usturoi și salvie.

– Tocană te fac, șopti bucătarul-șef.

Ușa fu deschisă. Călcâiele lui Kasper pierdură legătura cu pământul.

Își puseseră toată forța în împingere. Cineva neobișnuit cu căderile și-ar fi rupt oasele. Într-o rotire elegantă, Kasper ateriză pe trotuar. Oamenii făcură loc împrejuru-i.

Trei grupuri de câte doi se îndreptau către el. Fără distanță între ele.

Kasper își smulse haina și cămașa. Mulțimea dădu înapoi, funcționarii în civil fuseră îngrămădiți în mulțime. Cu brațele desfăcute și torsul gol începu să se miște lateral pe lângă ferestrele restaurantului. Dinăuntru se holbau la el o sută de figuri.

– Ispășire! strigă. Două sute de ture în jurul restaurantului! Mi se cuvine o dublă pneumonie!

Se afla în fața orchestrei. Un polițist în uniformă se îndreptă spre el, nehotărât. Kasper scoase un pumn de bancnote din buzunar, le aruncă în sus, în fața muzicienilor, erau bancnote de o mie de coroane, fluturară spre pământ ca niște porumbei de culoarea mahonului. La vederea banilor, polițistul rămase pe loc.

Lângă trotuarul dinspre Hovedvagtsgade opri un taxi. Ușa restaurantului se deschise. Stine ieși, urcă în mașină. Kasper ajunse acolo după ce portiera fusese trântită. Direcția nu era bună, era înspre polițiști. Dar nu se putu stăpâni.

Bătu cu pumnii în portieră. Fereastra alunecă-n jos.

– Ne căsătorim, strigă. Îți cer mâna! Felul meu de a vedea lucrurile s-a schimbat. Acum îmi doresc o familie. Tânjesc după ea. Din adâncul inimii!

Lovitura îl nimeri sub unul dintre pometi. Fu surprins, căci n-o văzuse ridicând mâna. Bine măcar că lăsase jos sticla de șampanie.

– Trezește-te odată, zise ea.

El îi ținu înaintea ochilor chitanța de poștă.

– Ce era în scrisoarea asta? strigă.

Taxiul întoarse de la bordură, acceleră, dispăru.

Kasper se ridică. Oamenii din jur erau încă năuciți. De zguduitura cutremurului. De evenimente. Se îndreptă spre orchestră.

La marginea trotuarului se afla o femeie. Împinsă în față de către mulțime. Ținea o bicicletă. Era funcționara Asta Borello.

Se holba la torsul lui gol. Ca la o arătare.

Faptul că o întâlnea era o sincronizare măreață. Cum i se întâmplă doar cui a făcut un pas de uriaș spre necunoscut, în propriul proces de individuație, cum zice C. G. Jung.

Îi ascultă sonoritatea. Poate voia să întâlnească o prietenă. Ca să meargă la teatru. Purta fustă, colanți și cizme lungi de piele, cu tocuri înalte. Totuși, luase bicicleta. În fond n-avea rost să arunci banii pe fereastră și să spargi pușculița doar pentru că e Vinerea Mare.

– Asta, strigă el, ce se petrece aici, o execuție?

Ea vru să se îndepărteze, nu izbuti.

Kasper se îndreptă spre orchestră. Se înclină. Ridică bancnotele. Le împărți. Tot rămânea una maro pentru fiecare muzician.

– La fapte bune, zise el, important e să nu supradozezi.

În clipa aceea, năuceala colectivă se risipi. Mulțimea se repezi înspre el.

Dacă ar fi fost o alergare în lumina unei piste artificiale de o mie cinci sute de metri, l-ar fi ajuns. Dar era un sprint printr-un sumbru labirint.

Se năpusti prin prima ușă deschisă, doi bucătari descărcau una dintre furgonetele funerare ale lui Leisemeer, o scară exterioară ducea două etaje mai sus, pe acoperișul unei joase căsuțe dosnice, apoi urmau opt sute de metri cursă cu obstacole, gardurile de scânduri și pubelele care despărțeau curțile din spatele blocurilor dintre Ny Østergade și Ny Adelgade. Traversă Ny Østergade și Ny Adelgade și se opri din goană abia la începutul pieților largi, unde ar fi bătut la ochi să vezi pe cineva alergând.

2

La prima vedere, oraşul părea acelaşi dintotdeauna, minus cele două care de transmisie TV, parcate în faţa hotelurilor. Dar peisajul sonor se schimbase. La început crezu că din cauza barajului. Mergând spre restaurant văzuse că tot centrul vechi fusese închis pentru circulaţie în perimetrul vechilor ziduri, aveau acces doar taxiurile şi autobuzele, poate din teama de noi cutremure.

Totdeauna îi plăcuseră puţinele oraşe fără trafic, în primul rând Veneţia. Puteau fi ascultate, vocile şi paşii oamenilor răzbeau prin spaţiul cetăţii. La fel şi acum. Traversă Gråbrødretorv, cinci sute de porumbei se ridicară în zbor, făcând să vibreze întreaga piaţă. La fel şi piaţa Primăriei, nici o maşină parcată, niciodată nu văzuse cartierul Vesterbro atât de liniştit şi sărbătoresc.

Apoi simţi cum se strânge liniştea, sunetele se îndesiră, auzi o temă de flaut, *Actus tragicus*, singura missă funebră de Bach, poate era închipuire, poate Bach captase ceva din culisele sonore care însoţesc toate apocalipsele. Şi nu avea pe atunci decât douăzeci şi doi de ani.

Circulaţia de pe Vesterbrogade se năpusti asupră-i, înconjurându-l. Coti pe o străduţă laterală care ducea spre vechile terenuri de tir, trebuia să găsească un loc de odihnă, distanţele medii sunt cele mai rele, după patru sute de metri rezervele anaerobe de sprint se epuizează şi încă mai e mult, inima lucrează prea repede pentru ca rugăciunea s-o poată urma.

O femeie intră în casa scărilor, Kasper reuşi să pătrundă acolo şi el, înainte ca uşa să se închidă automat.

Rămase locului până ce paşii ei ajunseră la un apartament şi se auzi închiderea yalei. Urcă, nu exista lift, cinci etaje, se aşeză pe ultima treaptă, înainte de pod. Aprinse lumina şi despături foaia A4 pe care o pescuise din buzunarul Stinei.

Era un fax purtând o ilizibilă semnătură gotică, în antet cu *Berlin* și *Europäisches Mediterranes Seismographisches Zentrum*[1], ar fi vrut să știe mai multă germană decât acel strict necesar descifrării textelor din cantatele lui Bach, care nici ele nu-i erau prea clare. Dar adresa se putea desluși, erau numele Stinei și niște repere locale, două la număr. Unul era *Hotel Scandinavia*, cu un număr de cameră. Celălalt era *Pylon 5, Portul Copenhaga.*

Împături iar hârtia și o puse la loc. Ascultă locuințele de dedesubt. Sonoritatea vieților de familie.

Făcuse o ultimă încercare să-și construiască un cămin adevărat. Cam la jumătatea drumului, cu o lună și jumătate înainte ca Stine să dispară. Era o seară de iarnă. Ea gătea. El asculta. Parcă ar fi fost pauzele din *Adagio în si minor* de Mozart. Pașnic, meditativ. Cu totul mulțumitor.

– Mi s-a transmis o profundă revelație, zise el. Acum o clipă. Exprimată sonor. De la nivele lăuntrice. Am avut viziunea că ai putea să renunți la slujbă.

Ea se opri.

– Nu-i vorba de o situație obișnuită, continuă Kasper. Nu-i încercarea unui om oarecare de a lua în stăpânire o femeie. E vorba de realitatea că toți oamenii mari, Grock, Beethoven, Schubert, au avut nevoie de femei care să-și desfășoare din plin talentul de a-i îngriji. Inclusiv Bach. Două femei. Și Isus: Fecioara Maria și Maria Magdalena. Când un bărbat are o misiune artistică și spirituală, simte nevoia unei totale consacrări feminine.

Miza era uriașă. Dar pentru marile câștiguri trebuie să riști.

Stine îl cercetă pătrunzător.

– Chiar crezi asta, zise ea. Nouăzeci la sută din tine crede asta.

Puse jos cuțitul. Stinse cuptorul.

– Mi s-a transmis și mie o revelație, zise ea. Anume că în seara asta o să mănânci un rahat.

Se ridică. Îi apucă încheietura mâinii. Sunetul și privirea ei se schimbară. Îi dădu drumul. Stine se întoarse cu spatele și plecă.

Știuse, oarecum, că acesta va fi începutul sfârșitului.

Pulsul îi reveni treptat la normal. Auzea voci în curtea din spatele casei, niște copii.

Nu există sunet mai complex, mai insondabil și mai individualizat ca glasul omenesc. În mod normal coardele vocale sunt relaxate,

1. În germană în original, Centrul Seismografic European Mediteranean.

în sfera registrului plin. Dar dacă sporește tăria, se tensionează în lung și crește activitatea *interenus*, sărind în alt registru, așa cum se întâmplă, de pildă, în cazul iodlerelor tiroleze, sau la tarabă, cu vânzătorii de banane, așa pătrunde glasul clovnilor până la rândurile de sus, așa chiuie copiii. Așa râsese și KlaraMaria.

Fusese ultimul lui spectacol, în ziua următoare urma să plece înapoi în Spania, pentru a împlini prima parte a înțelegerii sale cu Doamna Albastră. Către sfârșitul recitalului îi auzise râsul, liber, dezinvolt, perlat, cu asprimea răgușită specifică trecerii în alt registru.

La garderobă își spălase masca, n-avea timp să se și schimbe, când se terminase numărul pornise pe marginea arenei în halat de baie, spectatorii ieșeau, rămăsese doar ea, singură. I se așezase alături.

– Când te văd jucând, zise KlaraMaria, mă înveselesc.

Își dorea s-o audă vorbind mai departe. Cum se explică dulceața din minunea unei voci, poate era de comparat cu puritatea de clopoțel a unei mari soprane de coloratură, ar fi ascultat-o ore întregi, o viață întregă, doar timbrul vocii.

Fata privi arena părăsită.

– De ce ai început să faci muzică?

El își ascultă copilăria, auzi *Corul pelerinilor* din *Tannhäuser*.

– Eram la Teatrul Regal, aveam șase ani, uneori teatrul are nevoie de copii de artiști, primisem un rol de acrobat-copil, repetițiile erau după amiaza și nu voiam acasă, o lămurisem pe mama să mai stăm, voiam să aud o operă. Interpretau una care se numește *Tannhäuser*. Eroul e un pui de lele, totuși o să te duc și pe tine acolo odată. Eram un mic grup de copii, de la circ și de la balet, ne cățăraserăm pe barele de metal ale turnurilor culiselor, până la marginea proscenei. De acolo vedeam dirijorul corului. Le-a făcut semn să iasă. Erau o sută. O sută de cântăreți! *Corul pelerinilor*. Sunetul se amplifica. Parcă ar fi crescut din pământ. Și când apăruseră toți, a urmat un *crescendo*. Lovitură din plin. Era să cad pe scenă. Eram fericit. Cu totul fericit. Nu doar din pricina corului, ci și a publicului. Puteam să aud cum li se ridică oamenilor părul în cap. În acea clipă am simțit, lăuntric, hotărârea. Nu doar hotărârea: certitudinea. Că voi stârni și eu acest fenomen. O sonoritate atât de uriașă. Atâtea lacrimi. Înțelegi?

Ea aprobă din cap.

– În autobuz, spre casă, i-am povestit mamei asta. Ea m-a întrebat dacă vreau să cânt. I-am răspuns că da, la vioară. Peste o săptămână mi-a adus o vioară. Nu aveam bani. Totuși mi-a adus o vioară.

Observă că fata ascultă arena goală. Ciuli urechea împreună cu ea.

– Au fost aici toți marii clovni, zise el. Asta auzim. Toți cei de la care am avut de învățat, pe care i-am văzut de copil. Grock, August Miehe, Enrico și Erneste Caroli, Buster Larsen, Rivel. Toți s-au dus.

El clătină din cap către stâlpii de acrobație.

– Mama s-a prăbușit de acolo. Și sunetul ei se află aici. Și sunetul marilor ei maeștri. Mergea pe sârmă. Dansa pe sârmă. A învățat de la Reino, Con Colleano, Linon. De la cei cu adevărat mari.

Încercă să surâdă. Fata nu-i întoarse surâsul.

– De aceea, zise ea, ai prieteni atât de puțini.

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Am opt sute de milioane de prieteni. Publicul meu.

– Îți închipui că suntem mereu părăsiți. Pentru că te-a părăsit mama. Dar nu e adevărat. În realitate nu suntem părăsiți niciodată.

Greu îi vine unui adult să accepte înțelepciunea din partea copiilor. Își pierduse orientarea.

Ea-i luă mâna.

– E adevărat? întrebă. Adevărat că o să mă iei să-i ascult pe cei o sută de oameni cântând?

Înțelepciunea plecase. Rămăsese numai copilul.

Kasper clătină din cap, aprobator.

– În afară de uvertură. Când se cântă, o să-ți astup urechile. E prea mult sex acolo. Copiilor sub șaisprezece ani ar trebui să le fie interzisă audierea.

Un fel de pace se pogorî asupră-i. Iubirea are legătură cu pacea. Simți că era acasă. În acest cort, una dintre cele mai efemere clădiri ce puteau fi închipuite. Simți un sentiment de apartenență față de copilul de lângă el. Un sentiment care ar fi putut să adune esența de cămin și familie.

Ea îl privi oblic, de jos în sus.

– Dacă voi avea vreodată probleme, zise, dacă o să fie vreodată cu adevărat rău, vii să mă ajuți?

Vorbise repede, fulgurant. Dar el surprinse tonul de dincolo de cuvinte. Era cel mai serios lucru pe care-l auzise vreodată la vreun copil.

Când oamenii își promit ceva, o fac doar cu o parte din ei, auzise asta de nenumărate ori, la căsătorii, confirmări, frății de sânge, niciodată nu sunt mai mult de zece procente din personalitatea adunată dincolo de jurămintele aurite, căci nu stăpânim mai mult de zece procente din noi înșine; lucrul era valabil și pentru el.

Dar nu în clipa aceea. În acea clipă era negreșit mai mult. Simți cum îi vibrează tot corpul ca un instrument de suflat când e bun muștiucul și reușește intrarea, când o mare parte din energie se transformă în sunet.

– Oricând, răspunse.

Ușa din fața lui se deschise, apărură un băiețel și o fetiță de vreo șase ani în podul de uscat rufe, vocile lor le auzise, dar nu-i auzise venind. Acum stăteau nemișcați.

– Cine ești? întrebă fata.

– Vă spun în șoaptă, zise Kasper, dar să nu spuneți la nimeni, sunt Moș Crăciun.

– Nu arăți ca Moș Crăciun.

– Când se împrimăvărează, zise Kasper, Moș Crăciun se tunde, se vopsește, se rade, slăbește patruzeci de kile, duce renii la grajd și locuiește prin poduri de uscat rufe.

– Și cu cadourile ce se întâmplă?

Se scormoni în buzunare. Nu găsi decât bancnote, toate la un loc nu făceau o mie de coroane. Le dădu una dintre ele.

– Asta n-am voie, spuse băiatul. Mi-a interzis mama.

Kasper se ridică.

– De la Moș Crăciun poți primi orice. Spune-i mamei. Și spune-i că altfel vine Moș Crăciun și o mușcă de ureche.

– Și cu tata ce fac?

Kasper se îndreptă spre coborâre.

– Și pe el o să-l muște Moș Crăciun.

– Am și un cățel, spuse fetița plină de nădejde.

– Îmi pare rău, zise Kasper. Are și Moș Crăciun limitele sale.

– Nu vorbești prea frumos, zise fetița.

Kasper se întoarse spre ei.

– Ca să știe unde e o prăpastie și ca să aibă grijă, copiii trebuie duși în fața ei, să li se arate marginea.

Coborî mai departe pe scară. Copiii veniră în urmă, ezitând.

– Moș Crăciun?

– Da?

– Mulțumim pentru bani. Și Crăciun fericit!

Vocile lor se întretăiau. Dispărură spre cer. Într-o cascadă de râsete. Kasper ieși în stradă. Începu mersul.

3

Kierkegaard scrie undeva că nu trebuie decât s-o porneşti înainte şi toate merg ca pe roate. Ar fi trebuit să fie şi el de faţă în seara aceea. În spatele fiecărui far de maşină care se îndrepta spre el i se părea că aude un Ford Mondeo al Poliţiei. În fiecare trecător pilit vedea un funcţionar civil. Căută un taxi.

O lumină verde navigă din beznă spre el, verdele e culoarea inimii şi a speranţei, era un taxi. Opri; un Jaguar. Portiera se deschise, Kasper nu se mişcă. Circulaţia era densă, rapidă, fluentă. O maşină n-ar fi putut niciodată să urmărească un trecător, ar fi fost imposibil.

– Te caută, spuse Franz Fieber. Eşti dat pe *homepage* la Poliţie. Au transmis descrierea ta tuturor taximetriştilor şi şoferilor de autobuz din oraş. Dacă mergi mai departe pe jos, în cinci minute te-ai ras. Îţi propun să urci. Unul din şoferii mei are o şalupă cu motor. Într-o oră poate fi gata de drum. Zece mii. Pe urmă o ia el înapoi din Malmö, intră în preţ. Mâine, cel mai târziu spre seară, eşti la Umeå, în siguranţă.

Lipsa de scăpare sună în re minor. Descoperirea asta a făcut-o Mozart, tot el a dezvoltat-o. În *Don Giovanni*. În jurul Oaspetelui de Piatră. Înainte de Mozart existase întotdeauna scăpare. Mereu fusese implorat Dumnezeu. Cu Mozart începe îndoiala asupra divinităţii.

Kasper urcă.

– Trebuie să ajungem la promontoriul Tippen, zise el. Prin centru. Unde schimbăm maşina.

Franz Fieber clătină din cap.

– Am directive. Trebuie să te scot de aici.

Kasper îşi împreună mâinile. Se rugă de iertare pentru ce era nevoit să facă. Dacă maşina nu pornea în zece secunde.

Kierkegaard scrie undeva că în rugăciunea de iertare pare a fi o îndoială. E ca şi cum n-ai crede serios că Dumnezeu a mai iertat. Pe de altă parte, ce să faci?

Jaguarul porni, intrând în circulație.

– Pot să-mi simt pasagerii, zise Franz Fieber. Prin senzorii scaunelor. M-ai fi ucis. Dacă m-aș fi codit.

Jaguarul trecu prin Studiestræde. Pe străduțele laterale care dădeau în zona închisă staționau mașinile echipelor civile de intervenție, cu geamuri întunecate și faruri stinse.

– Doi sunt, spuse Franz Fieber.

– Doi, ce?

– Copiii care au dispărut.

La șocurile cu adevărat mari auzi de cât efort e nevoie spre a ține lumea laolaltă. Dacă renunțăm doar o clipă, dintr-o bucurie bruscă, uriașă, ori dintr-o bruscă îndurerare, realitatea începe să se dezintegreze.

– De când?

– Din același timp, au dispărut amândoi în același timp.

– De ce n-au dat la știri?

– Așa a decis Poliția. Probabil ca să nu pună în primejdie cercetările.

Kasper își ascultă lăuntrul, acel loc al inimii și conștiinței de unde pornește rugăciunea. Realitatea prinse treptat iarăși formă

– Povestește-mi despre oraș, îi ceru Franz Fieber. A ce sună, cu adevărat.

Kasper se auzi vorbind, poate pentru a-l liniști pe tânărul din fața lui, poate pentru a se liniști el însuși.

– Sună a felul în care se poartă oamenii cu propriii lor copii.

Poate era adevărat. Poate era o parte din adevăr.

Străzile erau pline de polițiști pe motociclete, ca la o vizită de stat. La fiecare al doilea colț de stradă parcase una dintre acele mașini blindate ale Poliției, construite spre a intra direct în zona de luptă, ca să împiedice eventualele jafuri de locuințe și magazine.

– În cartierele nordice e o tendință de nemiloasă impunere a disciplinei. Răsfăț în loc de iubire. Mai spre centru e lipsă de apreciere și de găsire a soluțiilor. Volumul crește odată cu densitatea populației. Dinspre Cinematograful Parc spre centru, Copenhaga sună ca un aparat de sudat acetilenă.

Ochii galbeni îl cercetau din oglinda retrovizoare.

Kasper își păstră o înfățișare lipsită de expresie. Generalizările au un fard de neomenesc. Fără ele, însă, marilor clovni le e greu, sau chiar imposibil, să-și descătușeze energia. Chiar și Mântuitorul a lucrat cu pensulă lată, folosind uleiuri din plin pe paletă.

– De pe urma orașului ăstuia câștig două sute cincizeci de mii pe lună. E un păcat?

– Înainte sau după plata impozitelor?

– După.

– Păcat ar fi să nu-i iei.

Zbârnâi mobilul, Franz Fieber îl luă, ascultă, îl puse iar jos.

– Mașina noastră e dată în urmărire, zise.

Kasper îi făcu semn, Jaguarul se avântă peste Ny Adelgade, cotind pe o poartă. Dubele funebre ale lui Leisemeer se aflau încă acolo. Ușa din spatele uneia era deschisă.

– O să împrumut mașina unui prieten, spuse Kasper. Ce-i drept, nu-i prea sigur că a lăsat cheia în contact. Dacă nu-i, mă ajuți?

Jaguarul opri, Franz Fieber scoase o mică trusă de unelte dintr-un spațiu aflat între scaune.

– Bat orice mecanic, orice electrician auto.

Din clădire ieși un tânăr cu șorț de bucătar, pe o ușă care trebuia să fie intrarea de serviciu la bucătărie, pe unde se aducea marfa. Scoase din furgoneta deschisă o mare tavă. Canapele de foietaj. Foamea îl lovi pe Kasper ca fulgerul.

– Poate n-avem decât câteva minute, zise.

– În timpul ăsta desfac motorul și fac o revizie generală.

Ieșiră din Jaguar, Kasper doar cu puțin înaintea tânărului, ai fi zis că vezi ucenicul vrăjitor, cârjele și protezele își luară locul de la sine. Kasper vru să se așeze la volan, mâna tânărului se afla deja pe clanță.

– Te duc eu.

Se priviră. Și atunci Kasper auzi. Nu doar oamenii pot fi identificați după tonalitatea lor. Ci și sentimentele pe care le trezesc în alții lasă urme sonore. Kasper auzise mereu dragostea lui Bach pentru Maria Barbara, în operele scrise începând cu 1710. Iar în *Ciacconna*, jalea sălbatică și totodată transfigurată la moartea ei. Acum o auzea, în sistemul tonal din fața lui, pe fata tăcută. Dădu drumul ușii. Franz Fieber se avântă pe scaunul șoferului. Kasper ocoli și urcă pe partea cealaltă. Cheia se afla în contact. Mașina alunecă pe poartă.

La bord era amplasat un telefon. Kasper se aplecă pe fereastră și citi, de pe laterala mașinii, numele restaurantului. Sună, i se făcu legătura cu Leisemeer.

– Kasper. Am fost nevoit să împrumut din curte una dintre furgonetele tale.

Bucătarul-șef respira greu în receptor.

– Între tine, zise el încet, și clientul care m-a făcut aproape cel mai des de rahat e cale lungă, lungă.

– E cale lungă, lungă și până la cel care adoră aproape la fel de mult ca mine legumele tale prăjite. Ăsta e unul din motivele pentru care vei aștepta un ceas înainte să anunți că ți s-a furat mașina.

– Și celălalt motiv?

– După ce scap de problemele astea trecătoare îți voi atrage clienți. Mase întregi. Doar știi când ai de-a face cu unul care dă tonul.

– Nu scapi de ele, ripostă Leisemeer. Și nu sunt trecătoare. Iar eu știu când am de-a face cu un mare perdant.

Telefonul țiui. Linia era închisă.

4

Noaptea nu-i zi, nici intensitate a luminii, noaptea e sunet. Ceasul de bord arăta ora 21,30, în atmosferă mai plutea un rest din razele zilei, totuși nu mai era seară, se lăsase noaptea.

Kasper auzea copii adormind, câini moțăind, mașini oprindu-și motorul. Deslușea cum scade intensitatea rețelei electrice, presiunea apei la robinet. Auzea cum oamenii deschid televizoare și se străduiesc să tragă la mal o zi lungă de muncă.

Deschise fereastra. Orașul suna ca un organism unic. Trezit prea devreme, acum ostenit. Prăbușindu-se în perne, greu ca un cărător de mobile. Și sub greutate auzea neliniștea, care e mereu prezentă, căci din nou a trecut înc-o zi, și ce s-a ales din ea, și încotro ne îndreptăm?

Poate era doar închipuire. Auzim vreodată altceva decât monstruosul nostru ego și uriașul nostru filtru al personalității?

Opriră la Portul Liber. Peste cheiul unde trăgea feribotul de Oslo și peste clădirea-depozit a UNICEF puteau să vadă noul pământ turnat în mare. Dincolo de portul cu containere se vedeau contururile cenușii ale Băncii Konon.

De jur împrejur se ridicau noile clădiri ale portului. Locuințe, una peste alta, la șaptezeci de mii de coroane pe lună, cu designul viitoarelor rachete spațiale pe Marte.

Furgoneta era îndeajuns de înaltă ca să poată privi în interiorul apartamentelor de la parter. Unde era lumină, locatarii priveau la televizor stând pe canapea. Kasper își lăsă auzul să plutească asupra zonei ca un radar, erau sute de locuințe. Dar sunetele omenești, de corpuri, atingeri, erau foarte slabe, abia perceptibile dincolo de suprafața care le emitea.

Auzi legendara bogăție. Din locuințe, case de licitații, birouri. Aici se găsea cea mai mare concentrare de lichidități din tot regatul danez. Zona avea o sonoritate față de care Søllerod sau Nærum păreau niște sate prăpădite de aurari.

– Când eram copil, povesti Kasper, tata a pus circu-n cui, ca să scape de sărăcie a studiat dreptul şi a făcut carieră, şi-a deschis birou propriu de avocatură, aveam bani, stăteam bine cu cheltuielile, era la începutul anilor 60. Mama l-a pus să ne ia într-un turneu, aveam un Vanguard Estate, cu loc de bagaje şi numere negru-galbene. Îmi amintesc şi de primul frigider, luat când erau de făcut vreo cincizeci de kilometri spre Holbæk. Acum toate astea sunt standard chiar pentru cei asistaţi social. Şi ce facem cu bogăţia noastră – ne uităm la televizor. Asta n-am înţeles niciodată, cum ajunge omul de la televizor direct în pat, cum să mai meargă treaba cu iubita, dacă înainte s-a holbat la tunul electronic?

Kasper auzi cum sistemul tonal al celuilalt se contrage la brusca mărturisire. Şi apoi se lărgeşte la loc, într-o încercare de destindere.

– Eu n-am avut niciodată televizor, spuse Franz Fieber, nici n-am trăit vreodată cu o femeie. În adevăratul sens al cuvântului.

Kasper îl auzi cum se înroşeşte, sunetul sângelui care fremăta la suprafaţa epidermei. Se aplecă în faţă, spre a respecta ruşinarea celuilalt. Încrederea dintre ei era în Fa Major, se întindea până departe în noapte.

– Lucrezi pentru surori, zise Kasper.

– Le duc cu maşina. Destul de des. Ce aşteptăm?

– Pot să aud fata. Uneori pot să aud oamenii, dar nu zgomotele fizice, ci altfel. Aştept *timing*-ul potrivit.

Kasper închise ochii.

– Să ne rugăm. Două minute.

Franz Fieber aşeză icoana Sfintei Maria în faţa levierului de schimbare a vitezei, probabil că o luase din Jaguar. Puse o lumânare în suport şi o aprinse. Închiseră ochii.

Răsunară cuvintele „*Fii bun şi dă-mi o inimă curată*", rugăciunea preferată a Sfintei Ecaterina din Siena, trăise doar treizeci şi trei de ani, precum Mântuitorul, Kasper îi depăşise deja cu nouă ani pe amândoi, ce să mai ceri?

Rugăciunea îi readuse în minte ceva. Îşi aminti cum adormise, copil fiind, în Vanguard, între mama şi tatăl său. În zilele când schimbau locul cortului nu izbuteau niciodată să plece înainte de miezul nopţii. Se trezise doar când tatăl îl scosese afară, în răcoare. Văzuse pe faţa lui Maximillian o oboseală care îl îmbătrânea cu zece ani. Oboseala de a fi muncit toată ziua, de a-şi da bacalaureatul, de a absolvi studile juridice cu nota 1, de a nu reuşi să-şi convingă soţia să

renunțe la circ, silit de atunci să facă șpagat între două lumi, a burghezului și-a artistului.

– Pot să merg și singur, spusese Kasper.

Maximillian îl pusese cu grijă pe pat, era vară. Rulota mirosea fragil a sticlă răcită și crăpată, era sunetul vopselei care se contracta pe lemn. Tatăl îl învelise cu plapuma și se așezase alături.

– Când eram eu mic călătoream cu căruța trasă de cai, era foarte multă muncă. Îmi mai amintesc bine cum aveam șapte sau opt ani, ca tine, trezit fiind la miezul nopții și dus în casă. Știi povestea cu oamenii care promit zânelor fel și fel, numai să aibă un copil. Atunci mi-am promis ceva. Mi-am promis că dacă o să am un copil, dacă o să adoarmă în mașină, îl voi duce eu însumi, mereu, în pat.

Maximillian se ridicase. Kasper îl simțea ca și cum s-ar fi aflat lângă el, nu acum treizeci și cinci de ani, ci acum. Asta era ce voise să spună Bach în *Actus Tragicus*, ce se afla în muzica și în textul „Timpul Doamnei Dumnezeu e cel mai bun timp": nu există trecut, doar prezent.

Ciuli urechea. Universul părea să ezite. Nu era nimic de făcut, Doamna Dumnezeu nu putea fi silită să mântuie.

– Pe Stine, zise tânărul, de unde o cunoști?

Ar fi putut să răspundă repezit, negativ, sau să nu dea nici un răspuns. Se auzi, minunându-se, rostind adevărul. Una dintre posibilele versiuni ale adevărului.

– S-a ivit din mare, zise.

5

Stătea pe terasa rulotei, era ora trei după amiaza. Septembrie cald. Încercase să-şi dreagă o mahmureală cu simfoniile lui Haydn. Aveau un efect mai purificator decât ale lui Mozart, poate datorită cornilor chirurgicali, sau efectelor de şoc, sau poate datorită capacităţii lui Haydn de a crea interferenţe care făceau să sune instrumentele ca necunoscutul trimis de Dumnezeu dintr-o altă lume, mai bună şi nealcoolizată.

Afară, în apă, zărise o focă.

Foca se ridicase, era un scufundător. Plescăi spre ţărm cu spatele, îşi scoase în apa mică labele de cauciuc, se întoarse şi veni pe plajă. Puse jos aparatul de respirat şi rezervorul de oxigen, îşi trase fermoarul costumului, era o femeie. Se uită în jur, îşi pierduse orientarea.

Kasper se ridică, îndreptându-se spre ea. Meister Eckhart scrisese undeva că trebuie să-i venim în ajutor unui călător rătăcit, chiar de-am fi în cerul al şaptelea.

– Curentul, zise ea, e puternic pe coastă. Barca de însoţire se află lângă portul din Rungsted.

– V-a mânat câţiva kilometri spre sud, răspunse el. Probabil că, în barcă, logodnicul dumneavoastră se topeşte de lacrimi. Dar vă duc cu maşina, în două minute am ajuns.

– Iau autobuzul, spuse ea.

Kasper strânse rezervorul de oxigen, aparatul de respirat şi tubul prin care erau legate, ea renunţă să ducă singură echipamentul, urcară spre autostradă.

– E duminică, zise, autobuzele trec din două în două ore, unul tocmai a plecat.

Ea tăcea, era sigur că o să renunţe. Nu s-a născut încă femeia care să meargă şase staţii pe Strandvej în labe de cauciuc şi costum de neopren, cărând un rezervor de douăzeci de litri, o mască şi un tub respirator.

Autobuzul apăru peste cinci minute.

– N-am bani de bilet, spuse ea.

Îi întinse o bancnotă de cinci sute de coroane. Și cartea de vizită.

– Asta-mi face o gaură în buget, spuse Kasper. Trebuie să mi-i dați înapoi. Eventual, puteți să vă scrieți adresa pe plic.

Ușile se închiseră, el se porni să alerge înapoi, la mașina sa.

Nu trecuseră mai mult de cinci minute de când dispăruse din vedere autobuzul, îl ajunse din urmă. Conducea în spatele unui transportor de marfă cu remorcă. În portul Rungsted nu coborî nimeni. Îl cuprinse neliniștea. La stația terminus din Klampenborg urcă și străbătu autobuzul. Ea nu mai era. Găsi scaunul pe care stătuse, încă ud, la fel și podeaua. Luă pe deget și gustă un strop de apă de mare, desigur îi atinsese corpul. Șoferul se holba la el.

Sună la portul din Rungsted, biroul era duminica închis. Îi telefonă administratorului portului și află că nu fuseseră înregistrate scufundări în afara bazinului portuar.

Nu dormi toată noaptea. Dimineața intră în legătură cu Asociația Sportivilor scufundători. Rezultatul: nici un scufundător anunțat la nivelul portului în ultimele două săptămâni.

Își readuse în memorie imaginea, sonoritatea. Miezul făpturii ei sunase în Mi Major. Dincolo de el, un sunet mai profund al instinctelor, în mod normal instinctele oamenilor erau mai puțin nuanțate, neacordate în tonalități. Ale ei, însă, erau. Deslușì un La Major, sunet profesional.

Nu era vorba de o scufundătoare sportivă. Se scufundase fiindcă lucra. Într-o duminică.

Sună la administrația navală. Îi răspunse, profesional, o sirenă. Amabilă, dar lunecoasă și rece.

– Înregistrăm toate scufundările în interes de serviciu, spuse ea, dar nu dăm date. Doar forurilor competente.

– Vreau să-mi construiesc un spărgător de valuri. Pentru Swan-ul meu. În fața vilei de pe Strandvej. Și aș vrea să angajez chiar firma asta. Am văzut-o la treabă, excelentă. Deci, puteți să-mi dați numele?

– N-a fost firmă, răspunse, au fost scufundătorii unei instituții. Și cum adică i-ați văzut la lucru? Din cauza nămolului, în Danemarca nu vezi nici la trei metri, nicăieri.

– Am avut o zi inspirată, zise el.

Ea închise.

Urcă până la stradă și își luă poșta. În cutie se afla o scrisoare fără expeditor, conținea o hârtie de cinci sute de corone. Altceva nimic. Se duse la Sonja.

Sonja îi făcu, încet și temeinic, un ceai, amestecând la urmă, în picioare lângă scaunul său, până se dizolvă toată mierea. Savură grija ei. Știa că va trebui să plătească, îndată va urma și morala.

– Ai văzut-o numai o dată, spuse ea, cel mult cinci minute. Mai suntem în toate mințile?

– Sunetul ei, răspunse.

Ea-l mângâie pe păr. Simți o adiere de liniște înlăuntrul său.

– Tot la sunetele mele ai reacționat și atunci. Ai avut noroc. Dar nu se poate nega că în alte cazuri te-ai înșelat.

Bău, era *First Flush* fiert într-un vas japonez de fontă aflat pe biroul ei, pe un reșou cu fitil. Chiar și așa, cu lapte și miere, era cu totul altceva decât ce făcea el acasă cu pliculețe de ceai.

Ea întoarse plicul în care se aflaseră banii.

– E ștampilat.

Nu înțelese ce vrea să spună. Sonja îi dădu al doilea receptor.

– Mașinile de francat, zise, lasă un număr de identificare.

Sună la Poșta daneză. I se făcu legătura cu echipa Francare din Fredericia.

– Aici biroul de avocatură Krone&Krone. Am primit mașina noastră de francat de la dumneavoastră. Dar credem că e din altă parte. Pot să vă spun numărul?

Dictă numărul.

– Trebuie să fie o greșeală, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Aceasta ar trebui să fie una din cele patru mașini de francat de la Oficiul Hărți și Cadastru. De unde spuneți că sunați?

– Am spus ceva greșit, spuse Sonja, sun de la Oficiul Hărți.

Închise.

La plecare îl urmase pe trepte. Pe trotuar îi luă brațul. Își păstrase ținuta dreaptă de dansatoare. Îl duse la florăria din fața Pompierilor, alese tulpini cu bujori nu de tot înfloriți, cu globuri de flori mari, rotunde, desăvârșite.

Duse buchetul la mașină și îl așeză cu grijă pe locul de lângă șofer. Degetele ei îi mângâiară ceafa.

– Ești de mult timp singur.

El nu răspunse, n-avea ce.

– Nu știu Oficiul Hărți și Cadastru, zise ea. Dar sunt sigură că bujorii ar fi o bună prezentare. Poate n-ar trebui să povestești imediat și de unde-i ai.

Oficiul Hărți și Cadastru se afla pe Rentemestervej, la parter se vindeau hărți, la ghișeu se afla o doamnă căreia, dacă ar fi fost câine, i s-ar fi potrivit deasupra capului tăbliță: „Acces pe proprie răspundere".

Puse florile în fața ei, pe ghișeu. Buchetul era mare ca o tubă.

– E ziua ei de naștere, șopti. Aș vrea să-i fac o surpriză.

Ea se topi, Kasper trecu. Așa pot fi măsurate progresele spirituale. Paznicii porților devin din ce în ce mai abordabili.

Clădirea avea patru etaje, la fiecare erau între zece și douăzeci de birouri și laboratoare, se uită prin toate. La ultimul se afla o cantină cu terasă pe acoperișul unde stăteau mari pescărușii argintii, pândind ocazia de a curăța rămășițele de pe mese. Peste mare se putea zări Suedia.

Ea stătea singură la o masă. Kasper îi puse în față florile, așezându-se. O vreme nu rostiră nimic.

– Prima întâlnire, zise el apoi, e riscantă. Ce auzim oare, deslușim altceva decât sperăm să auzim? Pe de altă parte, nu există o poveste comună. Nu se ia încă poziție de apărare. Totuși. În orice caz, iată niște flori. Dacă le-ați putea pune în apă, acasă... Fără a-l jigni pe domnul, coechipierul din barcă.

Ea privi peste acoperișuri. Peste linia de tren înălțată, peste Haraldsgade, peste mare.

– Era o colegă, răspunse. O doamnă.

Kasper se ridică. Dacă Bach știa să facă foarte bine ceva, era să se oprească în punctul culminant.

– Puteți să rămâneți liniștit încă puțin, zise. Abia mi-am început pauza de masă.

6

Nu mai știa cine ce mai spusese, amintirile se subțiaseră, apoi dispărură. Franz Fieber îi urmărea absorbit povestea, Kasper nu era sigur de vorbele, nici de amintirile sale.

– Au murit, spuse Franz Fieber, nu-i găsim.

– Cine e celălalt copil?

– Bastian. A dispărut odată cu KlaraMaria. Din curtea școlii. Ziua în amiaza mare. Au urcat într-o mașină.

– Și Poliția ce-a făcut?

– Poliția și-a implicat toți angajații. Și pe noi ne-au interogat, pe toți. La sediul din Lyngby. Și în oraș.

– Unde în oraș?

– În Blegdamsvej. Unde sunt cercetați arestații.

Tâmplele lui Kasper erau gata să explodeze. Trebuia să-și sune tatăl. Nu e în ordine. Să ai patruzeci și doi de ani și să mai fii nevoit să-ți suni tatăl când nu găsești altă soluție.

Maximillian ridică imediat receptorul. Aproape că nu mai avea glas.

– Când sunt răpiți doi copii, spuse Kasper, și se fac audieri în arestul de cercetare de pe Blegdamsvej, care-i treaba?

– E audiat un suspect?

Kasper îl privi pe Franz Fieber.

– Nu, zise el.

– Atunci a fost activat VISAR, registrul internațional de crime grave. Administrat de Poliția regatului. Cu criminologi din exterior, psihologi comportamentaliști, psihiatri judiciari. Ditamai adunarea. E și Vivian printre ei. Dar acum se află cu mine. Îmi studiază procesul morții. Te sun înapoi peste un minut.

Închise.

De bord erau prinse cu o clamă adrese, facturi, Kasper le răsfoi fără rezultat. De altul atârna un tenculeț mai subțire de frahturi, Leisemeer avea firmă proprie de import pentru vinuri și delicatese, unele scrisori comerciale se refereau la livrările din săptămâna care urma. Abia printre ultimele file găsi ce căuta. O comandă din partea Băncii Konon, care dorea, pentru miercurea următoare, un prânz italian. De comandă fusese atașat un folder de hârtie velină, cum primesc musafirii de pe Concorde sau de la Ritz, cu urări calde de bun venit, indicarea căilor de evacuare în caz de pericol și o asigurare în patru limbi că acest lucru se întâmplă doar pentru a respecta legea; fiindcă, desigur, n-avea să moară nimeni, cu atât mai mult nu în acest loc și nu la asemenea preț plătit la intrare.

Foaia înfățișa o secțiune transversală a clădirii Băncii Konon, precum și parterul. Își puse ochelarii, totul fusese trecut, trepte, ieșiri în caz de pericol, bibliotecă și arhivă, spații pentru ședințe, cabinete directoriale, două cantine, patru toalete pe fiecare etaj, anexe tehnice, un debarcader propriu și un pod de amerizare. Pornind de aici, cineva desenase cu un marker roșu drumul de urmat pentru livrarea prânzului italian.

Telefonul sună.

– Știi despre copii, spuse Vivian. Nu s-a anunțat oficial. Poate pentru a-i proteja. Poate pentru a acoperi cercetările. Fata e aceeași care a desenat harta, nu-i așa?

Tăcu o clipă.

– Am fost chemată și eu. Dar am refuzat. În mod normal primim toate informațiile Poliției, dar de data asta era pe bază de *need to know*[1]. Date mult prea puține. Nu m-am dus. Dar a fost o prietenă, cardiolog pediatru. Unul dintre copii a fost operat. Am sunat-o. Poliția încearcă să coreleze cu alte patru până la șase cazuri de răpire. Copii dispăruți în alte părți ale lumii. Băieți și fete între șapte și paisprezece ani. Doi provin dintr-o școală de mânăstire budistă din Nepal. Altul din Thailanda. O fată senegaleză de la o școală catolică de fete din Franța. Nu s-a putut demonstra vreo legătură. Dar urmează și ceva rău. O fată a fost găsită. Strangulată. Nu erau urme de abuz sexual. Dar a fost torturată. I-au fost retezate vârfurile degetelor de la mâna stângă. De vie.

Tăcură amândoi o clipă.

1. În engleză în original: „necesitatea de a cunoaște".

Maximillian luă receptorul.

– Poate nu-ți vine să crezi, dar mai am și eu, încă, vreo doi-trei prieteni. I-am rugat să se intereseze de acest Kain. Și am ceva date. E de aceeași vârstă cu tine. Nu se știe nimic despre copilăria lui. Primele acte de când a fost la Marină. Flota comercială, școala de marinari, asistent de cârmaci, școala de navigație, comandant de navă. Permis pentru sonar, examen de căpitan de marină militară. Apoi la IMO, *International Maritime Organisation*[1]. În plus, studii economice. Cel mai tânăr ofițer-amiral de navigație fluvială și maritimă. Pleacă din sistemul de stat. Bănuit de contrabandă. Ar fi putut să profite de cunoștințele sale în domeniul sistemului internațional de avertizare și radar. După '95, căutat pentru practici ilegale de armator, cu ignorarea directivelor internaționale de siguranță. După aceea s-a implicat probabil în criminalitatea economică. Din 1995 n-a mai fost văzut, identificat sau fotografiat. Se presupune stabilirea în Anglia. Bănuit de comerț ilegal cu societăți, de pe o platformă din Danemarca.

– Care ar putea fi numele platformei?

– Konon.

Kasper închise ochii.

– Ocultul, spuse el, dacă a existat vreodată. La circ. Cine ar putea ști ceva despre asta?

– Marfă autentică nu găsești.

Kasper nu răspunse.

– Ai căutat vreodată în arhiva Muzeului de Distracții din Frederiksberg? În Colecția Barley? La Agenția de circ Boomhoff?

– Femeia aceea, spuse Kasper. Despre care vorbeați tu și mama. Ceva despre păsări.

Maximillian tăcu. În tăcerea lui se simțea teama.

– Feodora Jensen, zise. Avea cel mai grozav număr cu păsări din lume. Cel mai mare număr de circ din lume. Cea mai măreață memorie din lume. Dar, în primul rând, n-o să vrea să discute cu tine. În al doilea rând, e o fundătură.

Kasper nu mai răspunse.

– Locuințele asociației de artiști din Christianshavn.

– Christianshavn a fost evacuat.

– Numai cine a vrut. Ea nu se mai poate mișca. E acolo. Dacă mai trăiește.

---

1. În engleză în original, Organizația Maritimă Internațională.

Vivian reveni la telefon.

– Lone Bohrfeldt, întrebă Kasper. Unde a fost angajată? În ce context a lucrat inițial?

– A trecut mult de atunci. Din câte știu, fusese o cooperare între Institutul Panum și cel pentru Cercetarea Conștiinței.

Kasper deslușì intrarea unei șalupe cu motor apropiindu-se de țărm, pe unul dintre culoarele de navigare. Auzi în jur ecoul miilor de televizoare. Când suprafețele din preajmă sunt dure și insensibile, reflectând puternic sunetul, tăria acestuia nu depinde practic de distanță. Atunci nemiloasa lume se năpustește asupră-ne fără surdină.

– Am participat și eu la VISAR, spuse femeia. De vreo douăzeci de ori. Îi cunosc pe criminali. Și pe cei care lucrează la Serviciul de Informații, și de la departamentul A. Sunt oameni cu scaun la cap. Însă de data asta, nu. Le e frică. Ditamai polițiști cu experiență. Așa că, indiferent despre ce e vorba, păzește-te!

Închise telefonul. El rămase locului, ascultând țiuitul liniei telefonice. Apoi căută biletul de loterie. Îl întoarse. Pe verso se afla adresa Lonei Bohrfeldt.

Trecură de Fortul Charlottenlund, cotiră spre țărm dincolo de amenajările băii publice, trecură prin spatele Grădinii Zoologice, spre povârnișurile de dincolo de Rådvad.

Casele se împuținaseră, apoi încetară cu totul. La dreapta se întindea valea spre Øresund, la stânga, niște culmi înălțându-se ca niște coaste abrupte. Kasper lăsă în jos geamul, făcu semn, opriră și coborâră.

Tot ce se putea vedea aici era un uriaș gard de sârmă. Pe cei cincizeci de metri de gazon până la culme, nici o casă. În iarbă, tufe mari. Una dintre ele acoperea un *carport* dublu, unde se afla micul Mercedes. Alături, un jeep negru, cât un tractor. Ventilatorul pentru răcirea motorului încă mai funcționa; poate asta auzise.

Lăsară capul pe spate. Fereastra era săpată direct în coastă, la cincisprezece metri înălțime. Avea o formă elipsoidală, distanța între punctele focale să tot fi fost de vreo șapte metri. Casa era probabil îngropată în deal. Geamul lumina slab, albăstriu. Ca un ochi uriaș.

Găsiră în gard poarta, subțire și înaltă. Stâlpul porții avea un buton îngropat și un abia vizibil semn pentru interfon. Kasper apăsă pe buton.

La începutul lui *Sau-sau,* Kierkegaard scrie că, între simțuri, favoritul său e auzul. Își putea îngădui să scrie așa ceva, fiindcă la

jumătatea secolului al nouăsprezecelea încă nu fusese inventat interfonul. Ar fi trebuit să fie de față în seara asta. Instalația de amplificare sfârâia ca un curcan la cuptor.

– Eu sunt, zise Kasper. Lucrurile stau mai rău decât data trecută. Acum e vorba de doi copii. Încă n-au fost găsiți. E vorba și de unul mort.

– Nu discut cu dumneata, spuse ea.

Franz Fieber își deschise cutia de scule. Găsise pe stâlp un capac de protecție, îl desfăcu.

– Circuit închis, șopti el. Dacă tai firul, pornește alarma. Vorbește înainte. Trebuie să găsesc cutia întrerupătorului.

– De când eram mic, spuse Kasper, de la naștere, mi-am dat seama că n-am nimerit unde trebuie. Familia era potrivită, dar planeta, greșită. Așa că am început să caut. O cale de ieșire. Spre casă. Toată viața mi-am petrecut-o astfel. Încă n-am găsit-o. Doar fata. Poate că ea stă în deschizătura ușii.

Interfonul rămase mut. Dar el știa că e ascultat. Franz Fieber se trăsese în sus, agățat în brațe, se rostogoli peste gard, căzând de partea cealaltă. Aterizâ pe brațe și pe cioturile picioarelor, ușor ca o mâță. Se târî peste pajiște, ca o omidă. Dădu la o parte tufele de camelii. Dincolo de tufe se afla o cutie de metal. Îi făcu semn lui Kasper.

– Măsor impedanța, șopti el. Dacă fac o greșeală, sună clopotul. Lasă-ți gura de aur să laude.

– N-am copii, spuse Kasper. Și n-am asistat nicicând la o naștere. Dar îmi închipui că, la naștere, acea ușă trebuie să fie deschisă. Ca și la moartea unui om. O clipă, ușa rămâne întredeschisă. Poți să auzi ce e dincolo. Acesta e motivul pentru care te ocupi de nașteri.

– Du-te acasă, spuse interfonul.

Dincolo de poartă, Franz Fieber se ridică. Mâinile sale trecură prin gratii. Atinseră codurile de pe tablou. Poarta se deschise.

– Ceva din tine seamănă cu mine, spuse Kasper în instalație. Cauți. Ai găsit o ușă.

– Am vrut să fiu bogată, spuse interfonul.

– Evident, răspunse el. Asta vrem toți. Și Bach.

Franz Fieber șontâcăi peste pajiște. Intrarea liftului se vedea în coasta dealului, ca un dreptunghi de metal inoxidabil.

– Foarte bogată.

– E omenește, spuse Kasper. Uită-te la Verdi. A vrut să realizeze asta prin muzica clasică.

– Prea târziu, zise interfonul.

– Nu e niciodată prea târziu. Știu ce spun. Pentru mine totul a venit prea târziu. Și nu numai o dată.

Lângă lift, Franz Fieber ridică degetul.

– Suntem abonați la o firmă de pază, spuse femeia. Îi sun acum.

Legătura fu întreruptă.

Liftul, cilindric, țâșni în sus ca o rachetă de Anul Nou.

– Aș putea să mă înscriu la Asociația pentru despăgubiri, zise Franz Fieber. Ăia dau licențele electricienilor specializați în alarme. Sistemul electric al Jaguarului mi-l repar singur. Ca să rămân în formă.

Ușa se deschise, se aflau între blănuri și paltoane bărbătești. Kasper vedea pentru prima oară un lift urcând drept până în spațiile de locuit, era amplasat în mijlocul locuinței, ca o gheretă.

Deschise ușa batantă, se treziră în salon.

Spațiul, ca și fereastra, era elipsoidal, curbat pe ambele laturi ca într-o corabie. Scândurile podelelor aveau o lățime de cincizeci de centimetri. Mobilele pe care reuși Kasper să le identifice proveneau de la Eames.

Lone Bohrfeldt ședea pe sofa. În mijlocul salonului se afla proprietarul jeep-ului, leit mașina sa: păr negru strălucitor, pornire cu toate motoarele, neobișnuit să-i stea în cale ceva. Erau amândoi șocați.

Bărbatul se scutură de amorțire, îndreptându-se către ei.

– Nu vrem agitație. Așteptăm un copil.

– Ești sigur că tu ești tatăl? întrebă Kasper.

Șocul reveni. Dar numai o clipă. Bărbatul îl apucă pe Kasper de guler.

Mulți oameni au o părere greșită despre clovni. Crezând că, dacă un clovn e blând ca un prunc, și din punct de vedere fizic e la fel.

Kasper îl pocni cu cotul de jos în sus. La așa ceva bărbatul nu se așteptase, lovitura trecu prin musculatura abdomenului și ajunse în vârfurile plămânilor. Căzu în genunchi.

Kasper împinse spre el unul dintre taburetele Eames. În bucătărie găsi un lighean, îl umplu cu apă de la chiuvetă. Udă un ștergar de bucătărie, îl stoarse. Franz Fieber se sprijinise de perete.

Kasper puse ligheanul înaintea bărbatului. Paharul și ștergarul i le dădu lui Franz Fieber. El se așeză în fața femeii. De la ultima lor întâlnire se machiase cu kohl.

Însă de aproape se vădi că nu era machiaj; erau cearcăne. Îi lipseau douăzeci şi patru, sau chiar patruzeci şi opt de ore de somn.

– Deci, ce-i cu naşterile premature? întrebă el.

– Se întâmplă ca unii să supravieţuiască, răspunse ea.

Kasper îşi mută scaunul. Ca femeia să nu-l poată vedea pe bărbatul de pe taburet. Era o tehnică din arenă. O pereche căsătorită se comportă, din punct de vedere sonor, ca doi bizoni, înfruntă lumea cea rea spate-n spate. Dacă sunt aduşi spectatori în lumina reflectoarelor, ca să dea ce are mai bun, perechea de îndrăgostiţi trebuie despărţită.

– Medicii şi moaşele au fost mereu fascinaţi de asta. Pe vremuri, când nou-născuţii erau trataţi mai degrabă sumar, se întâmpla deseori ca nou-născuţii prematuri declaraţi morţi şi luaţi de lângă mamele lor să se trezească, să strige. Voiau să trăiască. Şi să fie iubiţi.

– Înseamnă că ai căutat. Pe cineva care să ştie de unde se ivesc copiii. De ce au unii atâta voinţă de a trăi.

Ea încuviinţă din cap.

– Şi ai intrat în legătură cu mânăstirea. Cu Doamna Albastră.

– Mi-au propus să urmăresc cum se dezvoltă doisprezece copii. Pe atunci, de vârste între şase luni şi patru ani. Erau de naţionalităţi diferite. O dată pe an se adunau la mânăstire. Trebuia să fac o evaluare a naşterilor. Ţinând seama de toate detaliile obstetrice. Şi de împrejurări pe care nu le luase până atunci nimeni în seamă. De exemplu, relaţia între mamă şi tată. Sau prezenţa anumitor persoane la naştere. Chiar şi vremea. Şi să observ starea sănătăţii lor, în general.

Era înconjurată de griji, o femeie înainte de naştere nu trebuie să sune aşa, era la limita datoriei.

– I-ai vândut informaţiile. Lui Kain, zise Kasper. El te-a finanţat. El trebuie să fi finanţat clinica.

Lone se aplecă înainte, cât îi îngăduia pântecul, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Bărbatul se întinse peste taburet şi vomă în lighean.

Kasper se ridică, merse la geam. Priveliştea era fără seamăn. Nedaneză. Muntoasă. Se vedea întreaga coastă, de la Vedbæk până jos, înspre Amager.

La fereastră era un ochean, un telescop foarte puternic, privi prin ocular, imaginea văzută vibră nervos. În centrul ei se afla un bazin de înot luminat, probabil aparţinea sanatoriului Tårbæk, o combinaţie de clinică privată şi balneoterapie, construit pe când el se afla în străinătate. Auzise de el, dar nu-l văzuse până atunci.

Mişcă telescopul spre dreapta. În vizor era turnul Konon. La ultimele două etaje era aprinsă lumina.

Scoase din buzunar folderul prins de fraht. Lumina provenea de la etajele direcţiunii.

– Trebuia să îngrijeşti copiii, zise el. În ultimele zile. De aceea aveau nevoie de tine. Le trebuia un medic.

– Chiar doi, spuse femeia. Eu şi profesorul Frank.

– De la Institutul de cercetare a conştiinţei?

Ea încuviinţă.

Kasper privi spre Franz Fieber.

– Øster Voldgade. Lângă Grădina Botanică. În clădirile unde se afla înainte Observatorul astronomic.

Kasper mişcă mai departe telescopul. Găsi Castelul Rosenborg. Turnul Observatorului reprezenta punctul cel mai înalt din oraş, aflat imediat lângă castel. Îl prinse în focar. Era înconjurat de clădiri moderne pentru birouri, păreau nişte sere.

– Unde i-ai îngrijit?

– Pierd totul, spuse ea.

Pălise, devenind aproape fluorescentă.

– Oricum pierdem totul, noi toţi, zise Kasper. Există numai o posibilitate. De a încerca să pierdem curat.

Prezenţa lui Franz Fieber şi a bărbatului îngenuncheat îl făcea fericit. Avea sentimentul unui public ceva mai numeros. Pentru asemenea replici de aur.

– Uită-te la mine, zise el. N-am un sfanţ. Am pierdut tot. N-am nevastă, copii. Gata cu cariera. Exilat. Căutat în douăsprezece ţări. Dar mă aflu într-un proces de curăţire. Se vede asta la mine? Că undeva, în adânc, încolţeşte cumsecădenia?

– Îmi pari o haimana.

El se îndreptă de spate.

– Au venit aici cu copiii, continuă ea. Erau în stare bună. Rămaşi în viaţă. Trebuia să fie folosiţi la ceva. În legătură cu cutremurele. Nu ştiu la ce.

El centră din nou telescopul. Pe acoperişul clădirii se aflau două macarale pentru descărcat marfă. În spatele lor, o căsuţă pentru motoare.

– Ce fel de întreprindere e Konon?

– Formal, cu banii. Dar lucrează exclusiv cu opţiuni.

– Unde e Kain?

Ea scutură din cap, întrebând:

– Ce-i cu copilul mort?

– Poliția e convinsă că e vorba de mai multe răpiri, în legătură unele cu altele. Unul dintre aceşti copii a fost găsit. O fată. Torturată, strangulată.

Era gata să pornească spre ieşire, ea îl urmă.

– Vreau să repar totul, zise ea. Vreau să-mi pot privi copilul în ochi.

– Aşteaptă până după naştere. Noi, cei care ispăşim, facem paşii pe rând.

Kasper îi ajută bărbatului îngenuncheat să se întindă pe sofa. Pe măsuța de lângă sofa se aflau câteva foi A4 scrise la maşină.

– Ce aveau în comun naşterile? întrebă el.

– Erau armonioase. Mai liniştite ca majoritatea. De scurtă durată. Două, trei mame erau singure. Cele mai multe aveau soți. Şi apoi, vremea.

Stătea aproape de el.

– Curcubee, zise ea. În toate cazurile, cei care au asistat la naştere au văzut curcubee. În fața ferestrei. Am stat de vorbă cu fiecare, separat. Curcubee, chiar şi noaptea. Există acest fenomen, curcubeul nocturn. Halouri în jurul lunii. Curcubee albe pe cerul nopții, lumina lunii reflectată de nori.

El deschise uşa spre lift

– Să sperăm că au adus aur. Curcubeele.

Femeia îi bară ieşirea.

– Cei doi, spuse ea, băiatul şi fata, nu-s copii obişnuiți.

Nu ştia ce să-i răspundă.

– Erau liniştiți. Nu voioşi. Ci prea liniştiți. Nu pot să explic cum. Nu era ceva natural. Ar fi trebuit să arate îngrijorați.

El îi dădu blând la o parte mâna de pe uşa liftului.

– Sanatoriul, zise ea, îi aparține lui Kain. Se află acolo. A sunat de acolo. Acum cinci minute.

– De unde ştii de unde a sunat?

– Zgomotul de jacuzzi. Îl auzeam.

Desluşi în tonalitatea ei un sunet. Profund, de demult. Ca timbrul unui dor neistovit.

– Te-ai născut şi tu prematur, spuse el.

– La şase luni. Declarată moartă. Depusă în spălătorie. Unde se pare că am bătut în capacul cutiei de carton în care mă aşezaseră.

Când am început să lucrez ca moașă, mai era și un mamoș care își amintea cazul meu. Îmi zicea Lone-Spălătorie.

Nu-și putu reține mâna. Se desprinse ca de la sine, plutind în sus, mângâind-o pe obraz. Știind bine că nu e cazul să mângâi o femeie gravidă în fața soțului ei.

– Lui Franz, aici de față, zise el, și mie ne plac la nebunie oamenii care vor să supraviețuiască.

– Nu-s genul fricos, spuse ea. Dar de el îmi e frică. De Kain.

Kasper făcu semn, Franz Fieber trase furgoneta într-un intrând, parcând-o. Kasper arătă sticluța plată, metalică.

– Oare o mai fi rămas ceva carburant aici pentru noi, burlacii, după întâlnirea asta cu o pereche aflată în împrejurări fericite?

Franz Fieber turnă, un miros de struguri proaspeți umplu mașina.

– Cum sună un om care a omorât un copil?

Kasper ar fi pornit într-un lung ocol târâș, numai să scape de această întrebare. Dar ochii băiatului luminau spre el, galbeni și insistenți, din beznă.

– De două ori, zise, am fost împreună cu cineva care omorâse un copil, amândoi erau artiști de circ, unul călcase cu mașina o fată, accident, celălalt își bătuse băiatul până murise. În jurul lor era tăcere.

Simți neputința. În fața marilor grozăvii și a marilor minuni nu-i nimic de făcut. *Missa* în si minor și marile războaie, înaintea lor omul n-are ce face.

Dar auzi că neputința tânărului era încă mai mare ca a sa. Și n-are oare cel cu un singur ochi datoria – în această lume nebună – să încerce să-l ajute pe orb?

– Există două feluri de tăcere, spuse Kasper, sau cel puțin așa mi s-a părut mie mereu. Tăcerea înaltă, din spatele rugăciunii. Tăcerea din apropierea dumnezeiescului. Tăcerea ca prezență densificată, nenăscută, a tuturor luminilor. Dar mai există și alta. A depărtării deznădăjduite de Dumnezeu. Tăcerea absenței. A singurătății.

Simți cum tânărul se deschide. Era aici comunicare. Și interferență. Își erau foarte apropiați.

– Le cunosc, spuse Franz Fieber. Aceste două feluri. Le cunosc pe amândouă.

– Cei doi, în preajma cărora m-am aflat, erau morți sonor. Ceva din ei se retrăsese.

Kasper apucă brațul tânărului. Când vrei să primești un semnal curat, cel mai simplu e prin atingere.

– Dar dincolo de această tăcere, de această izolare, sunau ca alți oameni. Ca tine, ca mine. Adică, tu și cu mine, dacă am ajunge în această situație, dacă lumea s-ar retrage din noi. Sau dacă ne-am retrage noi singuri din lume. Atunci am putea fi *noi* înșine. Atunci am putea să și devenim noi înșine. Asta am simțit, când mă aflam în preajma lor. Că aș fi putut fi acela și eu.

O clipă totul rămase deschis. O clipă, Kasper știu că privesc amândoi în spațiul din care curge cea mai neagră demonie, cu care suntem toți zdravăn injectați din când în când. Tânărul tăcu, apoi i se păru prea de tot.

– Nu putem suna la Poliție?

– Îndată, răspunse Kasper. După ce ne urmăm steaua călăuzitoare.

Bău din căpăcelul argintat. Poate că rachiul n-are un efect atât de profund ca o rugăciune pornită din inimă. Dar, în orice caz, e la fel de rapid.

Lumini de faruri măturară tufișurile, jeep-ul trecu pe lângă ei cu 140 de kilometri la oră. Fanz Fieber se holbă la Kasper. Abia acum auzi acesta că băiatul se izbise de propria limită.

– A mințit, spuse. Când a zis că i s-ar fi adus copiii acasă. Acum vrea să meargă acolo și să dreagă lucrurile. Când femeile de greutatea ei se înflăcărează, își închipuie că sunt nemuritoare.

7

Intrarea în sanatoriu era flancată de două coloane din granit, pătrate, și un tufăriș bogat. Kasper făcu semn, mașina opri la cincizeci de metri de coloane.

Clădirile erau împărțite pe șase terase coborâtoare spre vechile vile din Tårbæk. Construite pe granit foarte închis la culoare, care noaptea părea negru. Dar din niște chiupuri de piatră, luminată de jos, izbucnea o profuziune de plante cățărătoare și flori care s-ar fi putut întrece cu grădinile suspendate ale Babilonului, o minune în Danemarca, mai ales în aprilie, când ultimele nopți geroase încă așteaptă în culise, pline de nădejde, rânjind.

– Asta e pentru clienți, spuse Kasper, revărsarea de flori. Pentru a le spune că tehnologia modernă a rezolvat meschinăria naturii și că nu există nici un motiv de îmbătrânire, dacă o dată la trei luni o injecție cu botox face să dispară pungile de sub ochi.

– Aici nu-i un loc biblic, zise Franz Fieber.

Dintr-un cuier fixat pe spatele locului șoferului, Kasper luă două halate de bucătar, cu nasturi la două rânduri, unul i-l dădu tânărului.

– Să nu fim mai catolici decât Papa, zise el. Putem fi oare siguri că Maica Domnului ar fi refuzat un lifting și o corectare a danturii? Dacă ar fi fost la ofertă?

Băiatul îmbrăcă haina. Mâinile îi tremurau.

– Gândește-te la copii. Vezi-i înaintea ochilor! Părinții lor nu sunt aici. Se află departe de casă. Înconjurați de ceva neînțeles. Auzi asta? Când am văzut fata ultima oară, fusese lovită. Sunt neajutorați. Depind de tine și de mine. Poți să-ți dai seama de asta?

Tânărul înghiți.

– Și în jurul lor. Mii de alți copii. Neajutorare. Sau chiar mai rău. Și aici, în noi. În mine și în tine. Sunt doi băieți necrescuți. Îi auzi? Simți mila? E un carburant. Singurul care ne poate susține. Timp de o întreagă simfonie.

Franz Fieber se holbă la el. Momentul avea noblețe. Precum Kempff în partea lentă din *Opus* 109. Într-o asemenea situație nu-i vorba să fii sentimental. Ci să acționezi și să duci ceva la bun sfârșit. Ca Beethoven. Să încerci înnobilarea sentimentalității.

Kasper făcu semn. Furgoneta porni. Kasper lăsă jos fereastra.

Din tufișuri ieși un bărbat, uniforma sa avea culoarea granitului. Kasper arătă cu degetul în spate.

– Pe scaunul din spate e o friptură fierbinte. Spată de vițel *à la* Contele Metternich. Trebuie să fie încă încinsă la șaizeci de grade când va fi servită șefului. Întârzie-mă trei minute. Și ești fiul ploii.

Bărbatul fu înghițit la loc de tufișul tropical.

Ajunseră într-o recepție cu pereți curbați ca Sala Pleyel și un salon cu acustica sălii Mantzius din Birkerød. Pe lângă un sector cu paturi, unde trebuia să asculți cu atenție ca să-ți dai seama că te afli într-un spital. Nu era un spațiu în care să-ți dorești, necondiționat, interpretarea unei noi piese camerale.

Dar pereții nu reflectau muzică de cameră. Ci deruta și lipsa de înțelegere a oamenilor care nădăjduiesc, dar de fapt nu pot crede că se pot apropia, într-o clinică cosmetică, de esențial, nici măcar un milimetru.

Ajunseră într-un fel de amfiteatru cu un fel de podium, pe ale cărui trepte stăteau așezate sau întinse vreo cincizeci de femei în halate albe de baie, în fața unui cămin mare.

Într-o ușă apăru, învăluită într-un nor de aburi, o femeie cu părul roșu și ochii verzi, purta și ea halat alb, iar în mână avea un mănunchi de nuiele proaspete de mesteacăn; probabil maestra de saună. Avea un sunet de o grație și autoritate care îl făcură pe Kasper să-și dorească răgazul de a-și da jos nădragii, spre a o ruga să-i dea douăsprezece lovituri cu măturica de mesteacăn peste părțile dezgolite.

– Ce căutați aici? întrebă femeia.

– Ne desfătăm cu acustica, ripostă Kasper. Inima mea bate pentru săraci. Dar urechile mele adoră palisandrul. Și doisprezece centimetri înălțime de acustică liberă.

– Vă aflați în departamentul pentru doamne.

– În interes de serviciu. Ne-am lăsat sexualitatea la garderobă.

Auzi sunetul ei îmblânzindu-se.

– Nu-i prea bine crescută, zise ea. Sexualitatea dumneavoastră. Ceva din ea s-a strecurat înăuntru.

Kasper îi întinse tava pe care o luase din mașină.

– Luați un pateu. Uitați de regimul de iepure. Aveți încredere în dregerea naturală a poftei de mâncare!

Femeia luă unul din medalioanele rotunde din foietaj. Kasper le oferi și celor din preajmă.

– Unde e Kain? întrebă.

– La tuns. Să-l tundă Heidi.

Kasper îi urmări privirea. Printr-un geam mare zări, pe una dintre platformele de granit care părea să plutească în aer, o terasă acoperită. Văzu plante verzi și scaune de frizerie. Pe unul dintre ele era așezat un bărbat.

Kasper își înclină capul spre femeia cu părul roșu.

– Unii ar putea spune că o relație ca a noastră, care-i poate începutul unei prietenii de durată, nu trebuie murdărită cu bani. Nu-s de aceeași părere. Câteva bancnote par a fi un acompaniament sensibil în naturalețea sonoră a duetului inimilor.

Îi strecură în mână patru hârtii de o mie de coroane.

– Dacă ai reține-o pe Heidi numai zece minute. Josef și cu mine am fost colegi la școala de dans. Amintiri fericite. Pe care am vrea să le împrospătăm, zece minute, între patru ochi. Dansa mereu cu mine, pe post de doamnă.

Femeia împături bancnotele, întrebându-l:

– Vii la întoarcere pe aici?

Kasper îl privi pe Franz Fieber. Chipul băiatului era acoperit de un strat subțire de sudoare. Poate fiindcă era cald, ca în baie.

Unul dintre secretele iubirii constă în concentrare și abținere consimțită.

– Într-o viitoare încarnare, spuse el.

Privi spre femeie. Spațiul avea acustica unei versiuni mai reduse din sala de concerte Carl Nielsen. Sonoritatea celor cincizeci de femei îl năpădi de jur-împrejur, adiindu-l ca o boare caldă. Putea să le vorbească fără să ridice glasul.

– Inima fiecărui om transmite un câmp sonor, spuse el. Sună minunat, din păcate îi punem chiar noi surdină. În această clipă sună glorios, nu e nici una dintre voi pentru care Franz și cu mine n-am rupe legământul călugăresc, luând-o acasă. Dac-ați putea să vă ascultați numai zece minute pe zi! Să vă ascultați inima! Relaxând tensiunile care stau în calea răspândirii valului sonor! Pe bune, fetelor, ați suna ca Bach!

Femeile se holbau la el. Kasper puse tava cu pateuri pe podea. Își scoase cilindrul de bucătar. Se înclină. Și se retrase apoi cu spatele pe ușă.

Franz Fieber îl urmă îndată. Vocea îi tremura.

– Avem o misiune. Trebuie să salvăm niște copii. Am intrat aici ilegal. Și tu te comporți ca un bolnav mintal.

Străbătură o sală de audiții cu pian Steinway. Sera se afla chiar în fața lor.

– Așteaptă afară, spuse Kasper. Nu cumva să năvălească după noi femeile.

Înaintă pe terasă. Era acoperită toată cu sticlă. Dincolo de capătul ei se afla bazinul de înot, strălucind ca o nestemată albastră. După bazin urma un povârniș de vreo treizeci de metri, spre luminile din Tårbæk. Dincolo de lumini, marea. Kasper trase perdelele albe, lungi.

Bărbatul de pe scaun nu se uita la privelişte, își admira propriul chip într-o oglindă înaltă. Purta un halat alb, pielea îi era încă încinsă de baia în aerul uscat.

Kasper luă de pe polița de sub oglindă o foarfecă și un pieptene.

Privirea bărbatului din oglindă căzu asupra lui Kasper. Observă haina albă. Interesul din ochi i se stinse.

Exact aici se înșeală oamenii. Nu vedem ceea ce este surprinzător, când ne apare deghizat în cotidian.

– Heidi întârzie câteva minute, zise Kasper.

Se postă în spatele bărbatului.

Era de vârsta lui Kasper. Avea trup de atlet. Sau de circar.

Cu partea mai rară a pieptenelui, Kasper îi ridică părul de la ceafă. Bărbatul nu putea să vadă ce face. Reteză, aproape de pielea capului.

Își deschise auzul pentru sunetul celuilalt. Îi auzi relația cu lumea fizică. Erau sunete adânci, frecvențele care pun cel mai adesea masele în mișcare.

Auzi bani, mai mulți decât auzise vreodată. Bunuri stăpânite. Mașini. Și viitorul. Virtualități financiare de aur.

Îi ascultă sexualitatea. Mai mult decât interesantă. Masculină, dar cu o intensă coloratură feminină. Dacă ar fi vrut, ar fi putut avea orice femeie. Și cei mai mulți bărbați.

Apoi registrul sentimentelor: era cuprinzător, nuanțat și exploziv. Foarte deschis la culoare și foarte întunecat, împărțit echilibrat, ca la Mozart.

Ascultă inima. Un sunet mare. Cald. Generos.

Şi frecvenţele cele mai înalte. Inventivitate. Intuiţie. Spiritualitate. Erau sunete bogate, bărbatul vibra de viaţă interioară.

Şuviţă cu şuviţă, Kasper îi reteza părul de la ceafă. Elegant, cu totul mulţumitor, ţinând seama de faptul că tundea pentru prima oară în viaţă, scurta şuviţele pe gâtul fin curbat.

Ochii lui Josef Kain din oglindă erau goi. Nu se vedea. Privea înlăuntrul său.

Atunci auzi Kasper hăul. Era ca o umbră sonoră interioară. Un spaţiu mort sonor în sistemul tonal al bărbatului. Între inimă şi plexul solar.

Puse jos foarfeca. Pe raftul din spatele scaunului se aflau borcane de plastic cu paste diferit colorate. Desfăcu unul dintre ele. Era vopsea de henna. Cu zece ani înainte ca acest lucru să fie la modă, Helene Krone îşi vopsea cu henna arabescuri maure pe puternicele ei pulpe.

Kasper găsi o mică pensulă. Încet şi grijuliu, la fel ca şi înainte, în afara vederii bărbatului, începu să aştearnă pe ceafa tunsă scurt un strat subţire de vopsea roşcată.

– I-am tăiat părul lui Wilhelm Kempff, zise. La începutul anilor 70. Pe când nu eram decât o speranţă abia răsărită în constelaţia frizerilor. El mi-a povestit despre Hitler. Îl întâlnise în 1944, la Berghof. Eva Braun îi adunase laolaltă, pe Kempff şi pe Furtwängler. Şi pe Gieseking. Pentru a plănui un concert care să-i facă plăcere Führerului. N-a ieşit nimic. Dar au stabilit repertoriul. Piesele favorite ale lui Hitler. Câte ceva din operetele lui Lehar. Lieduri de Strauss. *Marşul Badenweiler*, *Donkey Serenade*, arii din opera lui Wagner, *Maeştrii cântăreţi*. Kempff a reuşit să-i asculte lui Hitler sistemul tonal. Mi-a spus că personalitatea bărbatului era deocamdată în ordine. Mică, dar în ordine. Dar undeva era un hău. Prin acest hău curgeau torente de vuiet distructiv, colectiv. Înţelegeţi? Personalităţi rele nu există. Orice personalitate are la bază un sunet al compătimirii. Dar există locuri unde omenia noastră are goluri, unde nu rezonăm, şi acele hăuri sunt periculoase. Acolo trebuie să ne întrebăm dacă într-adevăr suntem făcuţi pentru ceva mai înalt. Punctul unde putem fi răniţi. În alte culturi se vorbeşte despre demoni. Noi nu i-am dat. Dar eu pot să aud. E vuiet de război. Mânie colectivă.

Ochii bărbatului din oglindă se opriră asupra lui Kasper.

– Cine dracu' eşti? întrebă.

Avea glasul întunecat precum cerul nopții. Moale ca patru sute de metri de catifea de costume.

Kasper luă o oglindă de mână de pe raft. Îi arătă lui Kain ceafa.

Bărbatul rămase trăsnit. Chiar și Hitler și-ar fi pierdut firea. Dacă s-ar fi văzut cu șuvițe și vopsea de henna. Îi căzu falca. Sunetul i se deschise. Kasper vorbi în această deschidere.

– Sunetul tău cuprinde un hău. Locuri încărcate avem toți. Dar ale tale sunt considerabile. Nu comparabile cu ale lui Hitler. Cu cei mari n-avem voie să ne măsurăm. Dar îndeajuns de rele. E vorba de copilărie. Poate ai crescut în sărăcie. Poate ți-a lipsit tatăl. Asta ar putea explica aviditatea de bani. Pofta de mărire. Hăul din tine cu așa ceva are de-a face. Stinge lumina inimii. Poți să simți copiii? Îți amintești de vremea când erai tu însuți copil? Tu i-ai tăiat degetele fetei?

Bărbatul din oglindă arătă un chip lipsit de expresie. Acum sunetul său era închis, criptat.

Franz Fieber se avântă înăuntru. Trase perdeaua deoparte. De seră se apropia un bărbat. Uriașul cu aparat auditiv.

Kasper se înclină. Chipul său se afla la numai câțiva centimetri de al lui Kain.

– Am patruzeci și doi de ani. Știi care e concluzia vieții mele de până acum? Iadul. Care nu e un loc. Iadul e transportabil. Toți îl purtăm împrejur. În clipa în care am pierdut contactul cu propria noastră milă se deschide, e aici.

Kasper simți foarfeca din mână. Privi gâtul bărbatului din fața sa. Punctul pornirii mușchiului sternocleidomastoidian spre mandibulă. Ar fi doar *o lovitură*. Vârful foarfecii ar pătrunde prin baza craniului în creier. Iar în lume ar fi, în sunet, o gaură neagră mai puțin.

Închise ochii. Simți mânia. Nu era a sa. Pătrunsese prin hăul sistemului tonal. Suntem cu toți perforați acustic, șvaițer. Cine are dreptul să fie călăul celuilalt?

Se ridică.

Bărbatul așezat își duse mâna la ceafă. O cercetă. Era roșie de henna.

– Oricine-ai fi, nu mai contează. Ești deja mort și îngropat.

Își percepu, în suflet, durerea. Din nou nu ajunsese la inima unui semen. Cu cel mai simplu și cel mai important dintre adevăruri.

– Zece minute sub cască, spuse Kasper. Și henna n-o să-ți mai vopsească gulerul.

8

Trecură de portul Svanemøllen, de-a lungul cheiului. Pe lângă halele depozitelor, șiruri de vapoare de lemn pe docuri. Ochii lui Franz Fieber priveau în oglinda retrovizoare, cercetând șoseaua, după urmăritori. Ajunseră la promenadă.

– Sună la Poliție.

Vocea îi tremura.

– Spui că știi unde sunt copiii. Că trebuie luată clădirea cu asalt. Ai putea să-i convingi. Tu ai reușit să fii convingător și la poarta raiului.

– Și dacă nu-s acolo copiii?

Băiatul căzu în-de-sine. Lipsa de curaj începuse să-i umple profilul. Lui Kasper nu-i plăcu. Mai aveau drum lung până la capăt.

O mașină-patrulă îi depășși, încet. Trei tipi bruneți se retraseră în umbră. Ieșiră din nou la iveală după ce trecu mașina. Aveau o mare doză de energie, ca niște mici gangsteri *in spe*. Kasper simți deodată o mare bucurie la gândul întregului atât de bine creat de cosmos. Nici n-apuci să construiești un cartier pentru cercuri înalte, curățindu-l de elemente alogene, că îndată și năpădește bezna, din toate colțurile.

Ascultă peisajul dinaintea sa. Ultimele magazine deschise seara, făcând socotelile la casă. Auzi parcul morilor de vânt dinspre Lynetten, vechea cetățuie. Pescărușii. Șoapta profundă a turbinelor din centrale electrice. Clienții târzii din restaurante. Trase cu urechea să surprindă structura potrivită. *Timing*-ul nu e temporal, ci un zgomot. N-ar fi putut să explice acest lucru nimănui, decât poate Doamnei Abastre. Muzicalitatea știe destul de des când, dar nu îndeajuns de frecvent și de ce. Momentul nu sosise încă.

Auzul îi era clar, pentru că se lăsase seara și i se făcuse foame. Sfânta Ecaterina a spus undeva că postul e un instrument excelent pentru a-l vedea pe Dumnezeu. Problema acestui aforism ar fi că vederea lui Dumnezeu trebuie încercată fără vreun instrument.

Întinse mâna în spate și găsi pâine, brânză, pesto. O sticlă de apă minerală. Un cuțit de legume. Tăie pâinea și o unse la geam, sub apărătoare. Îi oferi și lui Franz Fieber o felie, băiatul clătină capul.

– Am făcut ce-am putut, suntem căutați amândoi. Nu ne aflăm pe urmele unor oameni obișnuiți, sunt niște demoni.

Deschise armagnacul, luă o înghițitură, i-l întinse și lui Kasper, apoi turnă cafea, cu mâinile tremurânde.

– Cum reușești să pui de acord spirtoasele cu o rugăciune făcută mereu? întrebă Kasper.

– Ce tot spui, frate? Trapiștii fac bere. Benedictinii, lichior. Mântuitorul a schimbat apa în vin. Și eu, într-o seară ca asta, ce naiba ai vrea să fac?

Un zgomot nou se adăugă sunetelor din colaj, vuietul vântului, poate în liniile telefonice.

– Nu știu dacă ți-e cunoscut *Parsifal*, zise Kasper. Dacă nu, îți recomand să-l asculți cândva. Wagner era destul de la capăt. Fugea de creditori. Li se întâmplă și celor mari. A obținut o rezidență. Cu vedere spre mare. Ca a noastră acum. Acolo a scris *Parsifal*. E în opera asta o scenă glorioasă. Care se petrece în Vinerea Mare. Exact ca astăzi. Actul al treilea. În față se înalță cetatea Graalului. Se înțelege că nu e un loc fizic. Ci în conștiință. De aceea va și reuși.

Franz Fieber se holbă la Kasper. La granitul zidului.

– Ăsta e zdravăn din temelii. N-are nimic de-a-face cu conștiința.

Kasper descuie portiera, Franz Fieber îl apucă de braț.

– Doar nu vrei să intri, omule, nu ți-ai pierdut mințile!

– Trebuie să-i fi promis ceva KlareiMaria, spuse Kasper, ca și băiatului, deși nu l-am întâlnit până acum. Trebuie să le fi promis că-i scot pe brațe din mașină. Și că-i duc înăuntru, în siguranță.

Ochii galbeni se ațintiră asupră-i. Ultimul rest din încrederea care, oricum, nu fusese prea multă, dus era.

– Am făcut mai mult de zece drumuri încoace. Locul e păzit ca un centru de experiențe militare. Paznici înarmați. Camere video. Senzori cu infraroșii. Nu faci nici un metru.

Kasper deschise ușa, sărind în stradă.

Mâinile tânărului îl prinseră de haină.

– Surorile s-au înșelat! Ești nebun!

Traversară strada. Timpul era măsurat, acest lucru Kasper putea să-l audă prea bine. Constelațiile sonore favorabile sunt trecătoare.

9

Kasper se îndreptă spre uşa magazinului de ciocolată, era închisă, îngerul de la casă scutură zâmbind capul.

– Întoarce-te, zise Kasper.

Franz Fieber se întoarse, Kasper scrise pe spatele cămăşii albe cu noul stilou: „Iubita mea pleacă în noaptea asta pe mare. Doar ciocolata îmi mai poate exprima suferinţa. Aveţi milă!"

Fata se apropie. Citi ce scrie pe cămaşă, râse şi descuie.

– Nu ştiam că de aici pleacă vapoare, spuse ea.

– De la Konon, răspunse Kasper. Direcţia pleacă la noapte, deplasare de afaceri. De la debarcaderul casei. Pentru iubita mea, un ou mare de ciocolată. Şi douăsprezece bile de ciocolată Mocca.

Fata împachetă oul.

– Aş vrea să-i fac o surpriză, spuse Kasper. Pe unde credeţi că ar fi mai bine să intru?

Ea indică din cap aleea cu magnolii.

– Acolo e intrarea din spate. N-are decât un supraveghetor. Fără camere de luat vederi. Intrarea principală e încuiată. Iar la uşa pe unde se aduc mărfuri sunt şi camere, şi o grămadă de paznici.

Bilele Mocca ajunseră într-o cutie, fiecare învelită separat în hârtie de mătase roz.

– Trecem în cont?

O patrulă a Poliţiei trecu pe afară. Kasper îl apucă pe Franz Fieber de braţ. Altminteri, probabil că băiatul ar fi căzut leşinat.

– Ca de obicei. Şi o sărutare de mână. Putem s-o trecem şi pe ea în cont?

Fata se înroşi. Avea cel mult optsprezece ani.

Ieşiră. Ea îi trimise lui Kasper o bezea.

– Nu se pune la socoteală, zise.

Uşa se închise în urmă, Franz Fieber se holbă la el, pentru moment teama fusese înlocuită de uluire.

– Mergi pe cincizeci. Eşti falit. Şi uitat.

– Mulţi dintre cei mari au fost drăguţi cu nişte copile. Elvis Presley. Kierkegaard. Regine Olsen avea treisprezece ani. Priscilla, paisprezece.

Se apropiară de tipii bruneţi.

– O să ne spintece, şopti Franz Fieber.

Kasper le ascultă sunetul, îi plăcu. Sunt multe motive pentru excluderea din societate. Unul, că societatea nu prea lasă loc pentru nebunie. Cel puţin doi dintre băieţi sunau de parcă ar fi avut în horoscop o mare cvadratură karmică. Peste zece ani aveau să fie morţi, excluşi, sau într-un post de conducere.

Purtător de cuvânt era cel mai tânăr, avea cel mult paisprezece ani şi ochi care văzuseră mai multe decât le-ar fi fost lor bine să vadă. Kasper rămase pe loc, la câţiva metri înaintea lui. Puse jos cutia cu bile de ciocolată şi arătă din cap aleea cu magnolii.

– Trebuie să intrăm pe acolo, zise. Înainte să treacă viitoarea patrulă. Înseamnă că trebuie să-l ademeniţi din bârlog. Se pune întrebarea dacă veţi reuşi.

Băiatul scutură capul.

– Nu asta e întrebarea care se pune. Ci alta: ce se află înăuntru pentru noi?

Kasper puse pe cutie o bancnotă de cinci sute de coroane din banii de la Fundaţie.

– Când eram eu mic, zise Kasper, aş fi făcut asta şi pentru nişte gogoşi cu smântână.

– Asta era înainte de primul război mondial. Între timp viaţa s-a mai scumpit.

Kasper puse încă o bancnotă pe cutie.

– Am nevoie de timp, un avans. El nu trebuie să vadă că am intrat.

Franz Fieber se ţinu de un stâlp de felinar, să nu cadă.

– Aştepţi o jumătate de oră, îi spuse Kasper. Dacă nu mă întorc până atunci, anunţi Poliţia. Şi moştenitorii.

– N-ai moştenitori. Şi nici moştenire.

Kasper traversă promenada. În spatele său auzi clămpănitul cârjelor. Franz Fieber avea lacrimi în ochi.

– Nu îndrăznesc să rămân singur aici, afară.

Intrarea din spate se afla la vreo cincizeci de metri dincolo de aleea cu magnolii. Kasper puse oul pe pervazul din faţa ferestrei portarului.

– Suntem prieteni buni cu Aske Brodersen, zise. I-am trimis o felicitare de Paşti, fără să trecem expeditorul. A ghicit de la cine e. De-asta primeşte acum un ou.

Bărbatul se apropia de şaizeci de ani, uniformă verde bine călcată, ochi cenuşii, doi centimetri de sticlă incasabilă între el şi vizitator.

– I l-aş da eu, spuse Kasper.

– Îl sun.

– Atunci n-ar mai fi o surpriză.

Ochii cenuşii rămaseră goi. Kasper ridică o mână.

O bomboană Mocca izbi fereastra. Erau bile făcute în casă, mari, cu coaja groasă, ca la ouăle de struţ.

Să fi fost mai puţin încrezut, bărbatul s-ar fi descurcat în situaţia dată. Dar renunţarea la încrederea în sine reprezintă în general unul dintre cele mai grele exerciţii. Toţi am vrea să fim amirali pe nava regală. Şi ce ajungem să comandăm e doar o gheretă de sticlă, pe dig.

Paznicul rămase nemişcat o clipă. A doua bilă Mocca sosi în zbor, pocnind uşa de sticlă. Se ridică de pe scaun. Ieşi din gheretă.

Kasper se uită în jur. Brunetul purtător de cuvânt luase poziţie în mijlocul străzii, implicându-se în aruncare cu tot corpul.

A treia bilă de ciocolată îl nimeri pe paznic în dreptul inimii, izbitura îl ţinu o clipă în loc, apoi o luă la fugă.

Kasper şi Franz intrară pe uşa deschisă, alta se deschidea la stânga spre o altă încăpere, deasupra unei chiuvete şi a unui aparat de făcut cafea erau plasate nişte monitoare video. Şi încă o uşă. Prin ea pătrunseră în spaţiile Konon.

10

Vântul peste granitul sablat adia un sunet mângâietor. Clădirea se vădea frumoasă chiar şi în beznă. Toate suprafeţele finisate ca mătasea, o treime din suprafeţele echilibrate erau bazine joase, cu o suprafaţă de apă subţire ca hârtia. Înconjurate de plante pe care Kasper îşi dori să le fi putut vedea mama sa.

Partea complexului aflată pe umplutura de pământ din mare avea o bază dreptunghiulară. Abia peste cinci etaje începea construcţia ca un turn, atât de înaltă, încât partea de sus se contopea cu bezna.

Complexul părea să plutească pe mare, ca o insulă sau un vapor uriaş. Construit cum foarte bine ar fi putut să aleagă un fost comandant de navă, se gândi Kasper. Dacă i s-ar fi pus dintr-o dată la dispoziţie patru sute de milioane.

Etajele de jos erau întunecate, doar mult mai sus ardea lumina. Kasper încercă o uşă, era ferecată. Înconjură clădirea, pe partea cu apă se înălţa o schelă, dar numai până la etajul al doilea. Nu mai găsiră altă uşă, ferestrele erau toate închise.

Kasper porni în direcţia vuietului din funiile groase de metal. Se căţără pe schelă. Pe ultima scândură găsi o ladă sub o prelată, pe care o dădu la o parte. Era un MWC, *modular work cage*[1], pentru curăţătorii de geamuri, un fel de cabină deschisă, ca un scaun de lift care să alunece în sus şi în jos pe două interşanjabile seturi de rotiţe de cauciuc, de-a lungul faţadei. Pe acoperiş trebuie să se fi aflat un troliu montat pe şine, precum şi o arboradă în funcţiune. În cabină se aflau găleata, un burete montat pe stinghie şi două mopuri pentru curăţat puntea. Micul tablou de bord avea patru butoane.

Franz Fieber se căţără pe schelă ca o maimuţă. Intră după Kasper în cabină. Apăsară butonul. Scaunul lunecă în sus.

Kasper studie la lumina tabloului de bord planul clădirii. Lumina ardea în spaţiile de şedinţă, o slabă licărire în ceea ce apărea notat ca

1. În engleză în original: „cuşcă (cutie) de lucru modulară".

bibliotecă, iar la ultimul etaj, unde se găseau birourile direcțiunii, becurile străluceau din plin.

Cabina se legăna ușor în vânt. Chipul lui Franz Fieber se deslușea alb în beznă. Kasper opri sub primul rând de ferestre luminate. O voce de femeie, care îi era cunoscută, spunea:

– La Brønshøj nu ne-a fost oferit nimic.

Prin fereastra ușor întredeschisă, lui Kasper i se păru că aude în sală zece până la douăsprezece persoane, nu îndrăzni să se uite.

– Prin Brønshøj trece cota de înălțime treizeci și șapte, continuă glasul. E uscată chiar și canalizarea. Nu se vinde nici o proprietate a statului, totul e asigurat doar de stat.

Era blonda care i-o adusese pe KlaraMaria. Cineva întrebă ceva.

– Șapte mii de terenuri, răspunse. Împărțite la douăzeci și două de proprietăți. În două săptămâni portul va fi închis. Și digul Avedøre. Încep să scoată apa cu pompele. Încet, ca să nu fie pagube. A trebuit să umple o mie cinci sute de case cu apă. Ca să nu se prăbușească. Sau să n-o ia din loc.

Avea o voce strălucitoare, ca Irene Papas. Dar o apăsa ceva.

– Cum putem fi siguri?

Kasper nu reuși să-i audă răspunsul. Dar era ceva evaziv.

– Am văzut cu toții zona de falie, spus bărbatul. La evaluarea de impozit. Cum se explică?

– Printr-o situație specială a transmisivității calcarului.

– Am văzut documentele de la Pilonul 5. Și de la cadastru. Sub Copenhaga există sedimente friabile. O zonă de douăzeci-cincizeci de metri ar fi fost realistă.

– Au cercetat propriii noștri geologi. Stratul calcaros de sub Copenhaga are altă consistență granulară decât calcarul obișnuit. Asta poate explica suprafața de alunecare. Pe creta de dedesubt.

– Și cutremurele?

– Copenhaga trebuie reevaluată. Pe specialiști îi preocupă existența unor zone de falie activă. În anii 90 a avut loc un cutremur în Øresund. Poate trepidațiile dinainte au fost mai puternice decât s-a crezut. Există o parte de falie sub Barsebäck. Mișcări mai puternice decât cele receptate până acum în straturile calcaroase care întretaie linia de bază din Amager. Diferențe de nivel ale îndiguirii din Saltholm, care arată că acolo au fost zguduiri mai puternice decât s-a presupus. Problema e memoria geologică. Prea scurtă. Un cutremur de acum o mie de ani nu e reținut de izvoarele scrise.

Se aşternu liniştea. Spusele ei nu-i convinseseră. Prin ceea ce ar fi trebuit să le transmită.

– Putem să facem multe, zise ea. Dar nu să comandăm un cutremur.

– Şi dacă am fi în stare, zise bărbatul. Dacă ar fi fabricat artificial, într-un mod sau altul. Şi acest lucru ar fi descoperit. Ar însemna pârnaie pe viaţă.

Kasper atinse butoanele, lunecară în sus. Numără rândurile de ferestre întunecate. Sub ei pământul se întunecă, apoi dispăru. În faţa lor era lumină.

În odaie nu era aprinsă decât o veioză. Lone Bohrfeldt stătea pe un scaun, soţul ei, sprijinit de un calorifer, priveau amândoi spre fereastră ca doi oameni la cinematograf. Partea de jos a feţelor lor era bandajată. Bărbatul suferise o miraculoasă modificare. Chipul său se lungise, devenise mai lung decât al altora, râdea spre fereastră.

Aske Brodersen stătea cu spatele spre ei, ţinând o mică rangă. Pe bucata de podea de sub cei trei fusese întinsă o prelată. Kasper îşi scoase ochelarii. Faţa bărbatului aşezat nu se lungise, ci fusese crăpată, până la urechi, loviturile rupseseră muşchii obrazului, bărbia îi atârna până-n gât.

Kasper observă cum corpul de lângă el îşi pierdu vlaga. Franz Fieber lunecă pe podeaua cabinei.

Cu acea rangă, Aske Brodersen îl lovea pe bărbatul aşezat. Se afla la un metru depărtare de fereastră, Kasper îşi dădu seama că nici în zilele sale cele mai bune n-ar fi reuşit să treacă de pervaz înainte de a fi înşfăcat de celălalt.

Apăsă pe buton, cabina lunecă lateral.

– Vreau jos, spuse Franz Fieber.

– Rugăciunea, spune-o înainte!

– Nu pot. Să menţin concentrarea.

– Ascultă, există o poveste despre Sfânta Lutgard, călugăriţă cisterciană, sper că e O.K. că era catolică, nu se mai putea concentra. Dar i-a apărut Doamna Dumnezeu. Şi i-a zis: „Linişteşte-te, e în regulă că există goluri, fiindcă le umplu eu".

Biroul dinaintea lor era gol, Kasper opri cabina şi se căţără înăuntru. Îl trase şi pe Franz Fieber până la el.

Uşile încăperii trebuie să fi dat în coridor, de acolo se putea ajunge în bibliotecă, apăsă clanţa.

Uşa fu dată de perete. Îl lovi pe Kasper în piept, fu izbit de perete.

Uriaşul cu aparat auditiv pătrunse pe uşă, ţinea în mână o mică armă plată, ca un pistol sport, dar cu ţeavă mai lungă.

În copilăria lui Kasper, paznicii erau recrutaţi din cele mai sărace pături ale populaţiei. De atunci se răspândise bunăstarea, iar a te îngriji de averea altcuiva devenise o chestiune de prestigiu. Bărbatul din faţa lui se mişca elegant, ca un dansator la balul Curţii, de aici, din imediată apropiere, sunetul său emana masivă stăpânire de sine, o enormă autoritate lăuntrică.

Rămase cu picioarele răşchirate, ridică arma şi îşi încordă muşchii pentru o lovitură de ripostă. Kasper realiză de ce era ţeava atât de lungă. În ea fusese înşurubat un cilindru metalic perforat, în orificiu se vedea umplutura din vată de sticlă, era un amortizor pentru zgomot. Kasper mai văzuse aşa ceva la circ, se folosea în cazuri de forţă majoră, de pildă când nu mai era nimic de făcut dacă vreun cal se lovea de marginea arenei şi îşi rupea piciorul.

Rugăciunea porni de la sine, fără cuvinte, dar cu sensul: „Doamnă Dumnezeu, fă să-mi pot ţine inima deschisă, dă-mi puterea de a întâlni lumina primară".

Franz Fieber era, datorită uşii deschise, ascuns vederii bărbatului. Acum ieşi, băgă o cârjă între picioarele acestuia şi trase cu putere.

Sunetul în sine al împuşcăturii era amortizat. Dar în spatele lui Kasper răsună un zgomot surprinzător, ca de ciocan izbind piatra. La început nu simţi durerea, doar o paralizare în mijlocul corpului. Picioarele nu-l mai ascultară, lunecă pe podea. Chipul său şi cel al atacatorului erau la numai câţiva centimetri distanţă.

Kasper îl înşfăcă de căpăţână şi îl muşcă de nas. Muşca pentru supravieţuire, dar în acelaşi timp simţea milă şi o parte din conştiinţa lui se ruga: „Doamnă Dumnezeu, ajută-i acestui bărbat să ajungă pe mâna unui chirurg estetic priceput, mai puţin de atât nu se poate dacă vrea să-şi mai practice vreodată meseria".

Paznicul deschise gura să ţipe. Kasper îi înfundă în ea oul de ciocolată.

Se ridică. Îşi simţi muşchii abdomenului într-o durere coerentă, placată. Lovi cât de tare fu în stare, cu suportul de bronz al oului, ceafa bărbatului întins la pământ. Acesta puse capul pe podea şi rămase liniştit.

Kasper îi luă pistolul. Ţinea o astfel de armă în mână pentru prima oară în viaţă, habar n-avea cum se foloseşte. I-o întinse lui Franz Fieber.

Ieşi, cocoşat, pe uşă, apoi porni pe coridor, îi era imposibil să mai stea drept. Trei uşi dădeau în bibliotecă. Încercă uşor una, era ferecată. Atunci, desigur, erau şi celelalte.

Se târî înapoi în birou. Trebuia să intre cu ajutorul cabinei.

Crezuse că instalaţiile de poştă pneumatică ieşiseră din modă, aceasta era probabil a doua generaţie. Nu avea butoane, doar un ecran negru, îşi trecu palma peste el şi trezi la viaţă nişte cifre roşii. Pe perete atârna un afiş cu numerele de poştă, îl găsi pe cel al bibliotecii. Scoase din buzunar stiloul. Îi scoase bărbatului doborât la pământ oul din gât. Pe hârtia în care era înfăşurat scrise: „Am un nume scris din ac. Vin acuma şi te-nşfac!" Împinse oul în terminal.

– Numeri până la douăzeci, zise. Apoi îi dai drumul.

– Eşti împuşcat în burtă, spuse Franz Fieber.

Kasper îşi trase cămaşa în sus. În buric era o gaură mică, umflată.

– Şi în spate, zise Franz Fieber. Glonţul a trecut prin tine.

Kasper se căţără înapoi în cabină şi lunecă lateral, înapoi la bibliotecă.

În scurtul timp în care fusese absent cursese mult sânge. Kasper nu putea desluşi cu certitudine dacă bărbatul mai trăia. Aske Brodersen se îndreptase acum spre femeie.

O clipă, Kasper se ascultă pe sine, îşi ascultă rugăciunea, nu încetase niciodată. O îndreptă către icoana sa interioară, care-l înfăţişa pe Sfântul Genesius, sfântul scamatorilor şi al actorilor; murise ca martir în anul 303, dar până atunci mântuise multe suflete de chin şi suferinţă.

Instalaţia poştei pneumatice zbârnâi. Aske Brodersen se opri. Porni spre terminal. Toţi avem dependenţă de poştă. Toţi trebuie să ne ascultăm imediat mesajele telefonice. Să ne cercetăm e-mailurile. Să golim cutia de scrisori. Şi la masă. Şi când ne împreunăm. Şi într-un interogatoriu.

Kasper reuşi să deschidă geamul. Se rostogoli peste pervaz şi lunecă pe podea. Aske Brodersen ţinea oul în mână.

11

Își scosese haina. La pantaloni avea bretele.

– Vreau să văd fata, zise Kasper.

– E alături.

Kasper puse degetele pe gâtul bărbatului așezat, mai trăia. Lone Bohrfeldt avea pusă peste gură bandă adezivă, cu aceeași bandă fusese legată de scaun. Pe masă erau o foarfecă și role de bandă. Kasper îi tăie legăturile, eliberând-o.

Aske Brodersen o luă înainte. Kasper nu deslușì nici un sunet fals. Poate că lumea era într-adevăr atât de simplă, dacă te aflai în contact profund cu propria muzicalitate. Poate că într-adevăr avea s-o vadă acum pe KlaraMaria.

Bărbatul deschise o ușă și îl lăsă pe Kasper s-o ia înainte.

La început spațiul păru doar întunecat, apoi Kasper observă lumina blândă care pătrundea dinspre mare. Un perete întreg era de sticlă nereflectorizantă. Se întoarse, undeva pe podea avea s-o vadă pe KlaraMaria așezată, cu păpușile ei.

Auzi oul căzând la pământ. Apoi fu apucat pe la spate.

Bărbatul apucase cu putere, îl înhățase strâns. Îl ridică și îl izbi de geam.

Geamul trebuie să fi fost dintr-un material laminat, ca sticla blindată, i se păru că a fost pocnit de beton.

Aske Brodersen nu spunea nimic, totuși Kasper putea să-l audă. De fapt, nu pe el, el nu mai era prezent. Când sentimentele sunt destul de puternice, personalitatea generală dispare, zgmotul inimii dispare, ceea ce e milă în spațiul de frecvențe al unui om dispare, nu rămâne decât o formă extremă a ceea ce e impersonal. Kasper putea să audă că forma din spatele lui voia să-l omoare.

Din nou fu lovit de sticlă, mai tare. Văzu un fel de ecran desenându-se pe luminozitatea ferestrei. La început se gândi că e un stor sau o draperie, apoi realiză căldura de pe peoapele sale, era sânge.

De data asta geamul veni împotriva lui și se izbi de el, nici durere, nici sunet, știa că sfârșitul e aproape. Rugăciunea inimii porni de la sine. Se auzi implorând: „Doamnă Dumnezeu, dă-mi puterea să-l resping!"

Geamul veni iarăși spre el. De data asta îndoi mâini și picioare, palmele și tălpile domoliră vehemența, urmă un zgomot de explozie, auzi încheietura mânii rupându-se, dar capul nu fusese atins.

Își lăsă corpul să se prăbușească în el însuși ca o păpușă de cârpă, lăsă capul să-i cadă în față. Bărbatul din spatele lui respiră adânc, pentru ultima încordare. Când respiră îl lăsă un pic mai jos, Kasper simți cum picioarele îi ating pământul. Atunci dădu lovitura cu capul, spre spate.

În *stagefight*[1] și violența scenică, lovitura cu capul spre spate e desertul, Dom Perignon. Kasper lucrase vreme de doi ani la sacul de nisip până învățase cum să-l oprească dintr-o izbitură. Și apoi lucrase luni de zile să învețe cum poate fi stopată lovitura înainte să spulbere țeasta partenerului. Acum n-o mai opri, o dădu în plin.

Bărbatul nu căzu imediat. Încă mai stătea în picioare când Kasper se desfăcu din strânsoare și-i smulse tălpile de pe pământ. Dar ochii săi erau goi.

Se prăbuși ca un trunchi. În cădere, Kasper îi desfăcu bretelele, învârtindu-i-le în jurul gâtului. Nu-și putea folosi decât mâna dreaptă.

Ușa se deschise, lumina se aprinse, în cameră se afla femeia blondă.

Adevărata violență împotriva oamenilor adevărați e cumplită, dar violența stilizată, scenică, e necesară. Pentru noi, cei care n-am ajuns mai departe decât unde am ajuns.

– Vă rog să vă apropiați, zise Kasper.

Femeia se apropie, ca un robot.

Lumina din tavan transformase geamul panoramat într-o oglindă, în oglindă se vedea chipul celui întins pe podea.

– La strangulare, zise Kasper, primul lucru nu e lipsa aerului. Primul lucru e că oxigenul nu mai ajunge la creier. Din cauza presiunii asupra carotidei. Dacă te uiți la ochii lui, în oglindă, poți să vezi deja că în albul lor s-au adunat cheaguri de culoarea miezului de avocado. Vezi?

Picioarele femeii se înmuiară, lunecă încet pe lângă perete, până pe podea.

---

1. În engleză în original, lupta de scenă, de arenă.

– Unde e KlaraMaria?

Ea încercă să spună ceva, nu izbuti.

Lui Kasper îi curgea sudoarea în ochi, un râu lat, se şterse de spinarea de sub el, care se coloră ca sub o rolă de zugrav, era sânge.

Auzi ceva neaşteptat. Dragoste. Venea dinspre femeie. Privi spre bărbatul de jos. Pe el îl iubea.

– Îmi spui unde e, zise. Şi evităm strângerea bretelelor în jurul gâtului.

– Sunt amândoi în subsol.

– Deci trăieşte şi băiatul?

Ea încuviinţă din cap.

– Ce-aveţi de gând cu ei?

Receptă, în timp ce vorbea, un clinchet de sticlă spartă, cel puţin doi dinţi îi fuseseră zdrobiţi sau mişcaţi.

Femeia nu spuse nimic. El începu să strângă bretelele.

– Nu ştiu, zise ea, jur că mă duc să-i caut, fii bun şi nu face asta, fii bun.

Kasper se ridică.

– Dacă vrei să mă sprijini, zise.

Ea ascultă, mecanic. Deschise uşa. Se mişcau pe coridor. Uşa spre birou era deschisă. El îi făcu semn, ea îl conduse la masă, la telefon.

Formă numărul mânăstirii.

– Aş vrea să vorbesc cu Doamna Albastră, zise.

Trecu o jumătate de minut până veni la telefon. Cunoştinţa lui ba era prezentă, ba dispărea, ba era prezentă, ba dispărea.

– Alo, da?

Nu mai auzise de un an acest glas.

– Poate că mai trăiesc ambii copii, zise. Poate sunt în pivniţa de la Konon, o întreprindere construită pe umplutura din faţa promontoriului Tippen, la Nordhavn. M-aş duce să-i iau chiar eu. Dar, din păcate, am avut un accident. Minor.

Tonalitatea ei rămase aceeaşi. Probabil că şi vestea despre sfârşitul lumii ar fi primit-o fără să moduleze.

– Anunţăm Poliţia, spuse.

El se sprijini de masă, legătura nu era bună, micile orificii ale receptorului erau pline de sânge.

– Mai am de rezolvat ceva, spuse. Apoi vin să-mi iau răsplata.

– Fii binevenit, oricând.

Puse receptorul în furcă.

Liftul funcționa, coborâră trei etaje, opriră, ușa se deschise. Afară aștepta Franz Fieber. Intră. Liftul își continuă coborârea. Franz Fieber se întinse, cercetând craniul lui Kasper.

– E crăpat, zise el. Ți-a fost spart capul.

Kasper își puse cealaltă mână pe umărul lui, prin curte fu dus aproape pe sus. Auzi sângele curgând pe pietre, un sunet slab, delicat, cu totul altfel decât picăturile de apă, sângele are altă vâscozitate.

Proiectoarele măturară curtea tocmai când intraseră în umbra zidului exterior. Simți prin tălpi mulți pași care alergau. Deschiseră ușa și pătrunseră în ghereta de sticlă. Amiralul verde era încă șocat, Kasper putea să audă asta. Dar șocul nu însemna nimic pe lângă starea în care intră acum, se holbă la Kasper, la femeie, o recunoscu, încremeni. Kasper găsi de cuviință să spună ceva. Nu putem lăsa în ceață oamenii pe care i-am inoportunat.

– Oul nu i s-a părut lui Aske destul de mare, zise. Și doar știți ce temperament are.

Afară, pe trotuar, Kasper se desprinse de femeia care-l sprijinea; ea rămase pe loc. Ajunse împreună cu Franz Fieber la furgonetă. Ea tot nu se clinti. Kasper izbuti să urce pe locul de lângă șofer.

– Trebuie să ajungem pe șoseaua de centură, zise.

– Sângerezi, spuse Franz Fieber.

– Orice sângerare a venelor poate fi oprită. Cu o apăsare ușoară, dar precisă, care durează zece minute.

– N-ai decât două mâini.

La răscrucea de la capătul străzii Sundkrog cotiră spre nord. În ochii lui Kasper, toate luminile se scurseră laolaltă. Franz Fieber viră brusc. Kasper fu trântit de ușă.

– Un baraj al Poliției, zise tânărul.

Porniră pe Strandboulevard și mai departe pe Jagtvej. Kasper găsi un teanc de fețe de masă. Împături șervetele în chip de comprese. Încercă să le lege cu prosoape de vase. Sângele trecea prin ele îndată ce le punea. Febra îi creștea. Băiatul de lângă el începu să plângă.

Ăsta e dezavantajul uceniciei. Când meșterul aprinde arzătorul Bunsen, ucenicul riscă să fie turtit de zid. Uitați-vă la fiii lui Bach! Nici unul nu s-a străduit cu adevărat să înainteze pe urmele tatălui. Sau gândiți-vă la Jung. Urmele pe care le-a lăsat Freud, plimbându-se peste el, nu s-au mai șters nicicând.

– Copiii sunt amândoi în viață.

– Trebuie să mergi la spital.

– Mai târziu, avem de rezolvat ceva.

– Uită-te la tine!

– Suntem atât de aproape. Spun ca Sfânta Tereza din Lisieux: *Je choisis tout*, aleg totul.

Kasper lăsă în jos geamul. Febra era reacție la rănire, știa asta de la accidentele din arenă, de când fusese acrobat. Răcoarea vântului îl ajuta. Mai rău era cu oboseala, desigur din cauza pierderii de sânge.

Conduceau pe Jagtvej, la granița dintre orașul vechi și districtele exterioare. Apoi cotiră pe Tagensvej și traversară lacurile. Orașul nu sunase niciodată astfel. Era tonalitatea unei mari concentrări, a unui focar. Ca în seara de Crăciun, sau la transmisiile unor meciuri decisive de fotbal. Dar mai întunecată. Cu mult mai tensionată. Oamenii ascultau zona închisă. Trăgeau cu urechea după noi semne de cutremure. Ascultau în comun. Era, nu-i plăcut de zis, comunitatea celor care privesc în ochi eventualitatea morții laolaltă. Pater Pio le spusese odată credincioșilor că locul cel mai bun pentru rugăciune ar fi un avion prăbușindu-se. „Dacă într-adevăr vă adunați în rugăciune într-un asemenea moment, Dumnezeiescul nu mai poate fi ratat".

– Am întâlnit mulți nebuni în viață. Dar să mă ia naiba dacă vreodată...

Kasper făcu semn, mașina coti înainte de Øster Voldgade, pe lângă Muzeul Geologic, urcă o pantă la cincisprezece grade, printr-o poartă joasă cu gratii, deschisă.

Într-una dintre cuștile de sticlă ardea lumina. La un birou se afla Prințul Viteaz, blondul.

– Fii drăguț și du-mă cu mașina-n birou.

Franz Fieber scutură capul.

– În starea mea, zise Kasper, frumos ar fi să nu trebuiască să ies pe afară.

Franz Fieber apăsă pe pedală. Furgoneta izbi ușa de sticlă, o rupse ca pe o umbrelă de hârtie, se opri cu botul în birou.

Kasper coborî cu greutate de pe scaunul înalt. Se așeză pe un scaun înaintea biroului. Bărbatul din cealaltă parte încremenise.

Kasper avusese în copilărie profesori cu un sunet atât de neplăcut, că lumea căuta ceva pentru astupat urechile, de exemplu covoare. Pe atunci, o carieră academică reprezenta o unilaterală suprasolicitare nervoasă. În mediul lui Maximillian, Kasper întâlnise profesori ca public la premiere, erau fragmentați.

Timpul schimbase acest sunet, bărbatul de la birou avea un spectru mai amplu. Şi totuşi.

– Mulţi artişti, zise Kasper, se tem de mediul academic. Eu nu. Personajul meu preferat din Commedia dell'Arte rămâne *il dottore*, îl ştii: „Totul se vindecă prin învăţătură".

Blondul trase cu ochiul spre uşa de sticlă sfărâmată, Kasper putea să audă cum evalua şansele unei evadări.

– Nu ţi-aş recomanda, zise Kasper. Nu mai am nimic de pierdut.

Sunetul din faţa lui renunţă.

– Ce sarcină aveai?

Celălalt nu răspunse.

– Trebuia să conferi strălucire ştiinţifică demonstraţiei. Ce demonstraseră?

Blondul se uită spre maşină. Franz Fieber rămăsese la volan. Uşile şi ferestrele erau închise.

– Nu există martori.

– Dumnezeu aude totul, zise Kasper. Dar nu depune mărturie la bară.

Profesorul îşi umezi buzele.

– Nu s-a demonstrat nimic. Fata a spus doar: „Nu mai urmează alte cutremure". Erau douăzeci de cumpărători. Străini. S-a tradus în engleză. Atât. A durat cinci minute.

Kasper putea să audă că spunea adevărul.

– Ce primeşti în schimb?

– Informaţii de specialitate.

– Ne-am putea apropia ceva mai mult de adevăr?

Profesorul privi tăblia mesei.

– Eşti foarte dotat, zise Kasper. Pot să aud asta. Tu ai fost atunci, cu acel King Kong, să încercaţi să mă corupeţi. Totuşi nu eşti un tip violent. Dar eu sunt. Ajunge să te uiţi la mine. Vin direct de pe câmpul de luptă.

Profesorul îl privi.

– Universitatea e un loc plat, zise el. Dacă vrei să urci cu adevărat, nu poţi decât în afară.

Când oamenii se află în acord cu ei înşişi, sunetul capătă o agreabilă consistenţă. Chiar dacă morala cu care concordă e sărăcăcioasă.

– Ce pot face copiii?

– I-am scanat. Au unde cerebrale interesante. Asta e tot.

– Şi Doamna Albastră? Maica Maria?

Tonalitatea bărbatului se schimbă, Kasper cunoştea acest sunet de la târgurile de vite, de la vânzări de boi.

Kasper se ridică, greu. În faţa profesorului era o mapă albastră. Bătu în ea cu degetul.

– Între instituţiile de învăţământ superior domneşte schimbul liber de informaţii, zise profesorul.

Mapa provenea de la Poliţie, Kasper recunoscu învelişul din biroul Astei Borello.

– Ce frumos, zise Kasper.

– Am putea şi să negociem un pic. Ai lucrat la Universitatea Tehnică din Danemarca. La Institutul pentru acustică matematică. Consilier, scrie aici. La refacerea şi proiectarea marilor săli de concert. Ţi-au făcut măsurători. Scrie că ai simţit vibraţii cu frecvenţe între 3 şi 35.000 de hertzi. Schimbări în nivelul presiunii sonore la o sutime de decibel. Dacă e adevărat, e ceva destul de neobişnuit. Scrie că nu-şi pot explica fenomenul. Se pare că ar fi construit modele la scala 1:100 şi te-ar fi aşezat în ele. Şi tu le-ai fi spus imediat ce mai trebuie adăugat. Dacă să mai toarne în beton profile sinusoidale. Sau mai ştiu eu ce. E adevărat?

Şocul posttraumatic după apariţia maşinii în birou părea să fi descrescut, treptat. Ceea ce demonstra că bărbatul era robust. Kasper simţi o undă de respect pentru anturajul pe care Kain ştiuse să şi-l creeze.

– Au visat, zise el. Şi eram foarte tânăr atunci.

– Scrie aici că pretinzi despre sunetul fizic că ar fi doar o poartă. Dincolo ar exista alt zgomot. O lume de zgomote. E adevărat? N-ai vrea să-mi povesteşti puţin despre asta? Poate că aş şti în schimb şi eu ceva despre copii. Şi despre stareţă.

Acum auzi Kasper nefericirea celui din faţa sa. Tânjirea teoreticianului de a nu mai fi rupt de realitate.

– Mapa asta e de la Mørk, zise Kasper. Ai jucat la două capete. Sau la trei. Lucrând pentru Kain. Frecventând mânăstirea. Şi ţinând la curent Departamentul H.

Sunetul celuilalt se subţie.

– Voiai să poţi împiedica să li se întâmple o nenorocire copiilor, zise Kasper. Dar voiai şi să rămâi în apropierea banilor. Şi în apropierea celor pentru care avusese Kain nevoie de copii. Şi mai voiai să te ocupi şi de tine. Ai încercat să joci la toate capetele deodată. Toată scala.

Pe peretele din spate al spațiului se aflau vitrine cu instrumente optice, poate din vremea când clădirea adăpostise Observatorul. Și când lumea era mai simplă. Poate.

– Noi, oamenii, zise Kasper, mizăm pe prea multe. În felul acesta nu se ajunge nicicând la lumină. Pe de altă parte, nici la întuneric. Rămânem aici. Unde se mai vede exact cât să orbecăim înainte.

Se cățără cu greu în mașină.

– Creierul de reptilă, zise profesorul. E cel care păstrează memoria acustică. Târâtoarele trebuie să recunoască și zgomotul prăzii. O funcție destul de primitivă.

– Ai venit atunci și tu ca să vezi dacă pot fi cumpărat. Ca să vezi dacă nimerești ceva solid. Când introduci instrumentele destul de adânc.

– Toți pot fi cumpărați. Asta e realitatea.

Dincolo de furie, Kasper auzi disperare.

– Cred că tu ai fost. Cel care a omorât fata. Am verificat la departamentul de criminalitate externă. Erai în Nepal atunci.

Bărbatul țâșni de pe scaun, ieșindu-și cu totul din fire.

– Ernst a făcut asta! Bodyguardul lui Josef. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea petrece așa ceva. Eram la kilometri depărtare când s-a întâmplat asta.

Profesorul se prăbuși înapoi în scaun.

Kasper ascultă cu atenție. Exista probabilitatea să fi spus adevărul.

– Am încercat să le explic, zise el. La institutul de acustică. Ne orientăm în spațiul sonor măsurabil pe baza unei subtile întârzieri a percepției sunetului între urechea dreaptă și cea stângă. Dar în contextul mai mare, aceasta e o informație îndeajuns de mică pentru a se pierde. Sunetul adevărat e perceput de ambele urechi în același timp. De conștiința în sine. Și nu se spulberă. Există în afara spațiului și a timpului. Și e gratis. Nu trebuie s-o cumperi. Tot ce trebuie să faci e să deschizi urechile.

Bărbatul din cealaltă parte a biroului arăta de parcă ar fi îmbătrânit brusc. De parcă ar fi albit în cinci minute.

– Mi-e frică, zise. Să nu zboare Kain copiii.

12

Se aflau pe şoseaua de centură.

Franz Fieber smârcâia din nas lângă Kasper. Chiar la înfăptuiri măreţe e important să nu uiţi de grija pentru cele apropiate. Aşa făcuse şi Bach. În plină construcţie a catedralei tonale, cosmice, se îngrijise de fiecare cărămidă în parte. Avea mereu grijă să sune bine. Avea mereu grijă de Maria Barbara, de Anna Magdalena, de copii. Se putea auzi asta. Kasper îi puse băiatului mâna pe umăr, liniştitor.

– În câteva secunde, zise, copiii se vor afla între noi.

Îşi trecu mâna peste musculatura tremurătoare, mâna lăsă o urmă sângerândă. Străbătură Roskildevej, centrul din Glostrup, primele câmpii. Kasper indică stânga, maşina o luă pe un drum de ţară înainte de pista de cart, un drum care o lua abrupt în sus şi apoi se termina. Opriră pe o ieşitură artificială deasupra unei instalaţii de purificare a apei. Dedesubt locul era liniştit, era aprins un proiector nocturn.

– Nu poţi să cobori acolo. Te aşteaptă.

Kasper se târî afară din maşină.

– Sunt purtat de Tao.

– De unde ştii asta?

Ochii galbeni renunţaseră să-l mai privească.

– Se aude. Foşnetul unui vânt blând şi propice.

13

Între câmp şi drum se afla un gard viu de plopi, între plopi şi piaţă staţiona o maşină. Kasper se lăsă la pământ.

Maşina suna cu un semiton prea sus. Un semiton nu e mult, dar pentru un auz absolut devine supărător. În toată perioada anilor 70 Kasper se minunase de interpretarea lui Richter la *Clavecinul bine temperat*, era cu un semiton prea sus. Kasper crezuse mai întâi că e din cauza plăcii sau a înregistrării originale, probabil că era vorba de o transpunere greşită. De atunci însă se strecurase prin cortina de fier şi interpretarea richteriană la sonatele lui Prokofiev; şi acestea erau prea sus cu un semiton. Atunci înţelesese Kasper că era o intenţie.

Când o maşină e încărcată cu oameni şi bagaje, cifra vibraţiilor creşte. Sau cel puţin aşa se simte. Kasper se târî lateral ca o focă, pentru a avea maşina între el şi proiectorul din piaţă, în maşină se aflau doi bărbaţi.

Explicaţia avusese loc abia în anii 90, după ce i se publicase lui Richter un lung interviu. Marele pianist povesteşte la sfârşitul convorbirii că vârsta, în afară de celelalte stricăciuni obişnuite, îi provocase receptarea sunetului fundamental cu un semiton mai jos.

Atunci înţelesese Kasper că Richter îşi acordase pianul cu un semiton mai sus.

Fusese profund mişcat. Nu pentru că vârsta slăbeşte auzul omului, vârsta slăbeşte tot, gândiţi-vă numai la Beethoven. Ci pentru că un om poate fi atât de vanitos, încât să ridice cu un semiton întregul sistem al muzicii clasice, pentru a-l adapta la propriul sistem.

Rămase în patru labe până dădu colţul. Deschise mica uşă dinspre sud, intră şi se ridică. Ar fi vrut să alerge, nu mergea. Cocoşat şi chinuit, se mişcă în jurul ţarcurilor şi al halei de călărie. În grajd îl auzi doar Roselil, o mângâie liniştitor, sângele îi vopsi pielea, căută în fân, vioara şi hârtiile dispăruseră.

Traversă curtea în umbra zidului casei, încercă uşa spre birou, nu era încuiată.

Spațiul arăta ca întotdeauna, dar prea rezonant. Căută în sertarul de sub birou, pupitrul cu trei picioare dispăruse, la fel, arzătorul și bagheta.

Nici rafturile nu păreau schimbate, în lumina slabă descifră prin registre până la K, îl scoase și îl deschise, era gol.

Îl așeză înapoi, încercă ușa spre spațiul privat, nu era încuiată, intră, era prea liniște.

Deschise frigiderul, fusese scos din priză. Congelatorul, dezghețat.

Se întoarse iar la birou. Se așeză. Luă receptorul. Telefonul nu fusese tăiat.

Formă numărul Sonjei, ea răspunse imediat. Își scoase turbanul de șervete și prosoape de vase pe care și-l făcuse. Auzi că se întinsese în pat. Vocea devine mai profundă când mușchii nu mai apasă pe plămâni, micșorând spațiul sonor. Lângă ea se afla un bărbat, Kasper intui o răsuflare abia perceptibilă.

– Locul, zise el, de la Daffy, cum l-ai găsit pentru mine?

– O ofertă, din câte îmi amintesc. Un pliant din ediția scandinavă a *Circus Zeitung*[1].

– Primiți treizeci de oferte pe zi, la care nu te uiți niciodată. De ce tocmai asta?

La început rămase tăcută.

– Îmi era adresată mie, spuse apoi. La jumătate de preț. Două lucruri care ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Am făcut ceva rău? Ți-am făcut rău?

– Un înger păzitor, zise el, nu poate face decât bine.

– E cineva cu tine? N-ar trebui să fii singur.

– Am companie, răspunse. Acordorul de pian al Doamnei Dumnezeu. Tocmai sunt acordat cu un semiton mai jos.

Închise.

Se apropie, prudent, de rulotă, rămase pe loc și trase cu urechea, nu era nimic de auzit. Pipăi în căutarea bucății de carton, era încă acolo unde o fixase, intră.

Nu îndrăzni să aprindă lumina. Se așeză o clipă în fotoliu. Luminile de noapte ale locului curgeau înăuntru prin geamuri.

Ar fi putut să aibă un castel, ca Grock la Oneglia. Ar fi putut să aibă un complex imobiliar în preajma Parisului, ca Rivel. Sau un apartament pe terasa acoperișului de opt sute de metri pătrați peste Kongens Nytorv, precum Popov la Moscova, cu vedere spre MchAT,

1. În germană în original, Ziarul Circului.

vechiul teatru al lui Cehov. În loc de asta, de douăzeci de ani, locuia doar într-o rulotă. Optsprezece metri pătrați, plus antreul, minus locul ocupat de dulapul pentru rechizite, de dulapul pentru costume, pian și rafturile de bibliotecă.

Cercetă notele. Mica sobă. Chiuveta. Fierbătorul electric. Lemnele de foc. Aragazul electric. Frigiderul, mic și inoxidabil, răcit prin condensare, fără compresor, zgomotul unui compresor nu-l suportase niciodată. Cercetă comoda. Pianul Fazioli. Privirea îi lunecă spre sofa.

În iarna în care se cunoscuseră, Stine îl aștepta uneori până se întorcea de la spectacol. Deseori, nu mereu. Și niciodată după un plan dinainte stabilit. Era greu, dacă nu chiar imposibil, să stabilești o întâlnire cu ea. Ar fi putut să alcătuiască o agendă de lucru sau de veghe cu un an și jumătate înainte. După amiaza nu voia să stabilească întâlnirea de seara. Nu înțelesese niciodată de ce.

Revenise acasă la miezul nopții. Ninsese. În zăpadă, urmele ei, spre rulotă.

Ar fi trebuit să se afle în străinătate, nu plecase. În acea iarnă se schimbase relația lui cu anotimpurile. Înainte își dorea ca Danemarca să fie închisă și evacuată cinci luni pe an, din noiembrie până în martie. Zece ani nu încheiase pentru iarnă nici un contract mai la nord de Cannes. Urmele ei în zăpadă aveau să schimbe totul. Anotimpurile exterioare nu mai contau.

Pe coș ieșea fum. Haina căptușită cu puf și cizmele ocupau tot antreul, Stine se ferea de frig, de la 1 noiembrie se îmbrăca de parcă ar fi vrut să urce piscul Nanga Parbat.

Ferestrele erau albe de abur, pregătise de mâncare. Semnase un contract pe viață cu lumea fizică. Tot ce avea la dispoziție erau aragazul electric și inelul de fontă de pe sobă. Totuși gătise ceva ce părea preluat din cartea de bucate a lui Leisemeer pentru vegetarieni.

Ședea pe sofaua pe care el o privea acum. Cu șosete groase. Cu picioarele încrucișate sub ea. Cu hârtii și, alături, calculatorul. Sau cu mâinile goale.

El rămăsese în ușă.

Femininul n-are sunet anume. Nici culoare anume. Femininul e un proces. În clipa în care acordul de septimă dominantă se rezolvă în majorul subdominantei, în acea clipă poate fi auzit femininul.

Până atunci trăise în disonanță. Acum rulota nu mai era o rulotă. Nu mai era o hardughie bună de lemne de foc, pe roți. Era un cămin.

Prezența Stinei stârnea culori pe care nu le mai văzuse vreodată. Rotunjea colțurile, scotea la iveală suprafețe care nu mai fuseseră. Schimba

conținutul cărților. Al notelor. Bach ar fi sunat altfel fără femei. Probabil că nici nu ar fi sunat. Și ea nu făcuse altceva decât să fie prezentă.

Acum spațiul din jur devenise tare. Colțuros. Mort. Știa că vedea toate acestea pentru ultima oară. Observă cum gândurile îi străbat corpul, ca un animal de pradă în cușcă, fără să găsească ieșirea.

Deschise portiera șoferului, lunecă, lăsându-se la volan. Furgoneta fusese și ea, desigur, dată în urmărire. Dar nu și rulota. Sechestrată, dar nu urmărită. În timp ce Poliția lua cu asalt Konon, avea să-l viziteze pe Maximillian pentru ultima oară. După aceea se va preda. Pentru îngrijire medicală. Pentru începerea procesului de repatriere cu Poliția. Mai departe, conștiința sa nu izbutea să ajungă.

Învârti cheia în contact. Nu se petrecu nimic.

– Au avut cu ei un mecanic, zise Daffy.

Îmbrăcase mantia de exhibiționist, care părea dintr-o lână de piatră, stinsese toate sunetele, de aceea nu-l auzise Kasper.

I se puse ceva în poală, era cutia viorii. Deasupra, plicul cu hârtii, actul de naștere și de botez, pașaportul spaniol, polițele de asigurare. Bancnotele elvețiene, asigurarea de sănătate la zi.

Deschise cutia viorii și pipăi rotunjimea capacului. Cu mâna dreaptă, stânga n-o mai putea folosi.

Guarneri și Stradivarius aveau ceva în comun. Includeau mereu o mică variație. Ca și cum ar fi cercetat ceva. În plin faliment. În plin război spaniol pentru moștenirea tronului. Niciodată repetare întocmai. Niciodată monotonie. Un mic experiment care să dureze mereu. Pentru a vedea dacă nu se mai poate obține o – măcar minimă – îmbunătățire.

– Ultimul meu sezon în timpul audierilor judiciare, spuse Daffy, a fost la Retz în Hamburg. Aveau acolo un clovn tânăr. Numărul său dura trei sferturi de oră. Pe vremea aceea nu era în Europa alt clovn în afară de Carl care să fascineze singur publicul timp de douăzeci de minute. Iar tinerelul ăsta, după douăzeci de minute, nici nu-și deschisese vioara. În unele seri trebuia să chemăm pompierii. Ca să oprim publicul, să nu năvălească peste el. La Retz puteau să încapă până la o mie opt sute de spectatori. Când mi-a fost pronunțată sentința și am plecat, îi prelungiseră contractul cu trei luni. Mi-am spus: în zece ani va avea propriul circ. În douăzeci, un imperiu. Au trecut douăzeci de ani. Și tu îmi ești dator cu chiria pe șase luni.

Acum își aminti Kasper de bărbatul brunet în smoking. Moștenitorul lui Boras. Cum își amintise și Daffy de clovnul cel foarte tânăr.

Îi împinse administratorului, pe bord, cheile de contact.

– Rulota. Pui să fie cărată de aici în noaptea asta. Iei pe ea şapte sute de mii la Classic Vintages, în Helsingør.

Daffy nu atinse cheile.

– M-am uitat în locuinţă. Frigiderul e dezgheţat, scos din priză.

– Sunt pe cale să plec în concediu.

Kasper deschise uşa. Coborâră. Noaptea era liniştită.

Daffy ţinea în mână un mănunchi de chei auto, din pick-up-ul locului.

– Te conduc la spital.

Se auzea autostrada de Sud. Vuietul circulaţiei e ciudat, zidul izolator nu-l poate opri, doar îl ridică. Cade altundeva. Ca precipitaţiile după o catastrofă chimică.

– Am fost manevrat încoace, spuse Kasper. I-ai trimis oferta Sonjei, de la circul Blaff, care se ocupă de treburile mele. Acum un an. Asta înseamnă că suntem prinşi în ceva mai amplu.

Celălalt tăcu. Kasper scană împrejurimile. Totul era cu un semiton mai aproape de moarte. Ar fi trebuit să se audă buhaiul de baltă. Optzeci de decibeli în orăcăielile profunde, ca nişte lovituri de timpan. Sau strigătul bufniţei în grădinile vilelor dinspre Glostrup. În loc de asta, tăcere.

– Dincolo de gard a oprit un Renault cu doi bărbaţi, spuse.

Circul e o bucată de Ev Mediu, supravieţuind în afară, la marginea lumii moderne. Circarii sunt modele depăşite, ca vulpile adaptate la oraş, la pubele. Dar nu numai vagabondând singure, ci şi într-un fel de frăţie, o frăţie de animale pe jumătate sălbatice. În afara subvenţiilor. A societăţii ARTE. A controalelor fiscale şi impozitelor. Cu foarte puţine reguli, una dintre acestea fiind sprijinul reciproc în jocul de-a v-aţi-ascunselea cu oficialii al vieţii.

Daffy se tot foia, ridicându-se pe vârful picioarelor şi lăsându-se la loc.

Kasper întinse mâna.

Daffy îi dădu cheile maşinii. Însoţindu-l până la poartă. Deschise.

Îl aşteptau. Kasper nu-i auzise. Şi chiar dacă i-ar fi auzit, tot nu i-ar fi folosit la nimic

Coborâră dintr-o maşină aflată la cincizeci de metri, erau cei doi călugări. Auzi şi în spatele său, peste drum, altă portieră. În spatele lui era un gard de sârmă, pe cealaltă parte a drumului, tufăriş de răsuri. Iar el abia se mai ţinea pe picioare. Se îndreptă spre cei doi călugări şi urcă în maşina lor.

14

Piaţeta unde se afla clădirea Poliţiei fusese închisă, până la administraţia concernului de lactate Arla. Pe Bernstoffgade fusese montată o barieră, unul dintre călugări lipi de geam o legitimaţie, bariera se ridică.

Depăşiră vehicule militare, camionete ale apărării civile, ambulanţe. Călugării parcară pe trotuarul din faţa barăcii roşii, pentru controlul actelor. Îl apucară pe Kasper de subsiori, pe jumătate purtându-l, pe jumătate conducându-l. Peste stradă, printr-o uşă care lăsa vederii portul, într-un lift.

Liftul se deschise pe un coridor, primul lucru auzit de Kasper fu muzica. Slabă, oarecum depărtată, totuşi foarte limpede. Era cantata de Bach BWV 106 în interpretarea corului de femei al Poliţiei din Copenhaga, îşi amintea înregistrarea, pe acelaşi CD putea fi auzită dirijoarea şi ca solistă, era preşedinta Poliţiei din Copenhaga, Hanne Bech Hansen. Kasper îşi amintea vocea ei frumoasă de soprană, cântând aproape non-vibrato.

O uşă deschisă dădea într-un spaţiu înalt, rectangular, ca o sală de gimnastică a unei şcoli comunale. La peretele din capăt erau birouri, patru funcţionari de Poliţie sortau nişte hârtii. La capătul sălii, în faţa unor rafturi cu dosare, şedeau două funcţionare la o masă care părea o centrală telefonică.

Odaia avea şase mari ferestre spre port. La una stătea nemişcat un bătrân uriaş, arătând ca îmbrăcat de modişti şi descărcat apoi pe scaun cu macaraua. La alta era aşezat Mørk, lângă el se afla un mic difuzor local, de unde se auzea muzica.

Mørk se întoarse, privindu-l pe Kasper. Bandajele însângerate.

Luă de pe masă nişte ziare şi le puse pe scaun. Kasper se aşeză pe ziare.

– Weidebühl, zise Mørk, arătând din cap spre bătrân. Reprezintă Ministerul Cultelor. Şi e legătura noastră cu mânăstirea.

Pe difuzor se afla învelitoarea CD-ului, coperta împodobită cu lira de aur, simbolul formațiilor muzicale ale Poliției. Pe învelișul de plastic picură sânge, Mørk o luă de acolo și opri muzica.

– Să vină sus Kejsa, spuse. Și ne trebuie cola. Și cafea.

– O tărie, spuse Kasper.

Călugării dispărură. Mørk privi peste spațiul piațetei închise.

– Am înconjurat Konon, zise. Două sute de polițiști de la unitatea specială. Patru bărci cu motor. Submarine militare de luptă. Două elicoptere, pentru cazul că ar vrea să scoată copiii pe calea aerului. Treizeci de oameni care să răspundă solicitărilor de la adresele private ale clienților individuali și să strângă mărturii. Au început acum zece minute.

Kasper încercă să-i asculte lui Mørk sistemul tonal, nu mergea, auzul îi era instabil, părea că o să dispară încet-încet cu totul.

– Apărare generală, zise Mørk. Asta e denumirea oficială. Idee frumoasă, foarte daneză. Înseamnă cooperare nelimitată. Când e vorba de o catastrofă, ca acum, lucrează toți laolaltă. Poliția, salvarea Falck, Apărarea Civilă, pompierii. Armata. În Danemarca ne ferim să proclamăm starea de urgență. Politicienii sunt de părere că ar putea da naștere unor legi care să lase mână liberă chiar loviturii de stat. Deci, cazul de față e o situație de necesitate civilă. Poliția conduce cercetările. Ajutoarele polițienești de avertizare închid locul. Apărarea Civilă curăță locul. Militarii livrează mușchii tari. În plus, mai colaborează și Ministerul Cultelor. O idee frumoasă. Dar n-au stații radio ca să poată comunica între ei. Iar tehnologia informației nu e pusă la punct pentru toți, asta înseamnă că nici în scris nu se pot coordona. Mai sunt legați și de șapte mii de legi și reglementări pe care trebuie să le respecte. Totuși lucrurile sunt, cam după o săptămână, oarecum puse la punct. Ăsta e timpul care a trecut. O săptămână. De la primul cutremur.

Pe pervazul ferestrei din apropierea lui Kasper fu așezat ceva. Mørk îi întinse un pahar, Kasper bău. Era un rachiu spaniol, ușor dulceag, îi dădură lacrimile, alcoolul ardea rănile deschise din gură ca un aruncător de flăcări la care parafina fluidă face cale întoarsă.

– Așa e și Poliția, continuă Mørk. Bazată pe colaborare și transparență. O Poliție unitară. Narcotice, fraudă, hoție, departamente tehnice, totul sub aceeași pălărie. Pentru toate sunt reglementări, planificări, totul merge ca uns. Asta înseamnă că dacă suni departamentul din Lyngby și anunți dispariția băiatului și a fetei se va găsi mai întâi un funcționar cu scaun la cap, care te liniștește spunându-ți

că 99% din copiii dispăruți au chef să facă o plimbare. Dacă suni din nou peste câteva ore, funcționarul vrea să afle dacă părinții sunt despărțiți, dacă există frați mai mici, fiindcă de obicei copiii care fug de acasă își manifestă astfel nemulțumirea. Cum la celălalt capăt al firului se insistă, Poliția cere căminului de copii să vină cu părinții și o fotografie a copiilor. Nu există părinți, vine răspunsul. Atunci funcționarul de serviciu cere să fie înștiințată școala. Și abia acum observă cineva că Serviciul de Informații și Inspectoratul General au evaluat casa de copii ca posibilă țintă pentru teroriști. Pe lângă altele optzeci din Bagsværd și Lyngby. În fine, mașinăria se pune în mișcare. Câțiva criminaliști o pornesc spre căminul de copii și-l întorc cu susul în jos. Dintre copiii care nu pot fi găsiți o vreme, nouă din zece se ascund în pod. Întrucât nu se avansează, e contactat Seviciul de Informații. Sunt scoase din sertar planurile pentru asemenea cazuri. Avizate patrulele. Anunțat șeful pentru cercetări din Lyngby, viceconsilierul de criminalistică, șeful Poliției, care vrea rămână în umbră cât mai mult timp posibil. Un director de criminalistică de la Serviciul de Informații. Sunt stabilite bazele direcțiilor de cercetare, care trebuie urmărite în liniște. Așa că, până ajunge Weidebühl să se îngrijoreze și să înștiințeze biroul de Poliție al Ministerului de Justiție, care la rândul lui mă informează pe mine, a trecut deja o săptămână și s-a făcut prea târziu.

În spatele lui Kasper se afla o femeie. Era aristocrata din Strandvej, purta acum un halat alb și împingea o măsuță pe roți cu ceea ce păreau să fie instrumentele de prim ajutor.

Îndepărtă șervetele și prosoapele din jurul capului. Kasper simți vag că i se ia pulsul. Că i-e măsurată tensiunea. Lumea înconjurătoare începea încet-încet să se topească. O parte a auzului îi rămăsese intactă. Dar câmpul vizual îi fusese micșorat, zărea clar doar într-o zonă mărginită.

– Am început ca polițist, zise. Trecând prin toate. Polițist de stradă. Cu câinii. Cel mai tânăr comisar de criminalistică din Danemarca. Mi-e dragă, Poliția asta e una dintre cele mai bune și cinstite din lume. Un singur lucru e greu de răbdat, că-i atât de înceată.

Mørk își uitase reținerea, apărarea acustică, sistemul său tonal se deschisese. Ce auzea Kasper era oboseală. Nu o epuizare trecătoare. Ci una veche, de douăzeci și chiar treizeci de ani. O auzise la niște mari directori de circ care voiseră altceva, mai mult decât să câștige doar bani. Era oboseala unui om care nu are doar o slujbă, ci și o misiune, lăsându-se înghițit de ea. Și care acum se consuma treptat, din interior.

Femeia îi ridică lui Kasper cămaşa, o auzi cum i se opreşte răsuflarea. Îi puse mâna pe diafragmă. În mod normal, o asemenea atingere l-ar fi bucurat, mai ales din partea ei. Dar nu acum.

– De obicei ministerul nu-i în temă, continuă Mørk. Avem cinci bieţi funcţionari la biroul pentru problemele poliţieneşti. Suntem chemaţi numai când e o problemă cu adevărat majoră, când e vorba şi de politică. Dar chiar şi atunci ştim că ne prindem urechile.

– Departamentul H? întrebă Kasper.

Îşi percepu propria voce, suna ca orăcăitul unui brotac de iarbă.

Mørk se ridică. Stătea lângă fereastră.

– Poliţia a lucrat mereu cu astrologi, zise. Cu câte-un medium, sau vreun clarvăzător. Pe tăcute, se înţelege. Dar la sfârşitul anilor 90 am observat că se va schimba ceva. Am simţit-o ca pe iminenţa unei furtuni. Ştiam că vor apărea noi forme de criminalitate a profitului. Care vor avea de-a face cu controlul conştiinţei.

– Cum ar fi comerţul cu opţiuni, zise Kasper.

Funcţionarul încuviinţă.

– Timpul, zise. S-o iei viitorului înainte. Acesta a devenit cel mai important lucru. Intuiţia. A devenit una dintre resursele cele mai bine plătite. Mă tot străduiesc să fac Poliţia daneză să priceapă asta.

Femeia îl rugă pe Kasper să deschidă gura. Simţi răcoarea unei oglinzi stomatologice. Ea îşi îndreptă spatele.

– Trebuie dus la terapie intensivă, zise. Acum. Are o împuşcătură în burtă. Capul spart. Încheietura mâinii stângi, frântă. Poate şi două coaste. Poate şi nasul. Trei dinţi se clatină. Trebuie cusut, a pierdut o groază de sânge. Are nevoie de o transfuzie. Şi de un control al sângerărilor interne.

Îi recunoscu vocea şi din altă împrejurare, o auzise cântând, un alto rafinat. Pe CD. Participase la cantată.

– Mai am nevoie de el douăzeci de minute, zise Mørk.

– Dacă e atins vreun organ, dacă e rupt ficatul, în douăzeci de minute e mort.

– Nu moare. A fost făcut din alt aluat decât sunt făcuţi oamenii. Poate un fel de plastic.

– Fac raport, zise ea.

– Îi faci o injecţie, zise Mørk. Pe răspunderea mea.

Plecă, Mørk se uită după ea.

– Mă urăsc, zise. Am preluat cazul din Lyngby şi l-am mutat aici, unde au loc zilnic discuţiile de serviciu. A fost stabilită o celulă de comandă. De două luni le stau aici sub nas. Formal, suntem numai

observatori. Dar se tem, frica de oficialitate. Şi de politicieni. Iar acum au dispărut copiii. Totuşi nu aşteaptă decât un prilej să scape de noi.

– Ce e cu ceilalţi copii? întrebă Kasper. Cei dispăruţi în străinătate.

Surpriza funcţionarului n-ar fi înregistrat-o nici măcar un oscilograf; nici nu clipi. Dar Kasper o auzi.

În mod normal, Mørk n-ar fi răspuns; numai cine face pluta înoată la suprafaţă. Dar atât de aproape de marele câştig e imposibil să rămâi ermetic.

– Cei daţi dispăruţi au fost cinci. Şi toate anunţurile, retrase.

– În afară de cel pentru fata moartă.

Durerea îl străbătu pe funcţionar, o clipă îşi întunecă sunetul concentrat.

– Iniţial am vrut să fiu judecător, zise el. Mereu am fost însetat de dreptate. Uneori această tânjire e resimţită ca o sete, poţi să-ţi închipui aşa ceva? Dar de ce-ţi povestesc toate astea?

– Fiindcă trezesc încredere, de-a-dreptul, zise Kasper. De regulă îmi povestesc toţi, după cinci minute, viaţa lor. Femei. Copii. Taximetrişti. Portărei.

Femeia se întorsese. Kasper simţi undeva departe, ca pe un lucru care nu-l interesa, injecţia.

– Prednison, zise ea.

Îi veni să zâmbească. Şi pe Maximillian îl umpluseră cu Prednison. Înspăimântătoare şi fascinantă e această coincidenţă a destinelor de părinţi şi copii, până la autopsie.

Lăuntric observă o uşurare chimică. Simţi că femeia îi leagă ceva în jurul capului, era un bandaj. Mørk se lăsă pe vine în faţa lui.

– Am primit cererea pentru extrădarea ta, zise. Din Spania. Oficial, legea daneză nu acceptă reducerea de pedeapsă. Sau bani împinşi pe sub masă. Puţinele cazuri în care Poliţia a cumpărat un rocker pentru câteva mii de coroane au sfârşit prin a ajunge pe masa directorului Poliţiei. Asta înseamnă că, de fapt, Poliţia nu poate face nimic pentru tine. Dar noi putem. Supune cercetării judiciare cererea spaniolă, determinând respingerea ei. Putem grăbi ajungerea cetăţeniei tale daneze în faţa Folketing-ului[1]. Weidebühl poate vorbi cu Ministerul de Interne. Ajungem la o înţelegere cu Impozitele. Într-o jumătate de an eşti înapoi. Pe marile scene. Înţelegi?

Kasper încuviinţă. Sunetul celui din faţa sa era clar. Ajunseseră acolo unde voiseră totdeauna să ajungă.

---

1 Denumirea Parlamentului în ţările nordice.

– În curând. Când vor salva copiii. Ne rugăm Domnului să-i salveze. Toată operațiunea asta. Am pornit-o având încredere în tine. Și când vom avea copiii, va fi nevoie de tine la fel ca înainte. Ca să stai de vorbă cu ei. Jos, în departamenul A, am câteva polițiste specializate în infracționalitatea moravurilor. Și la Glostrup sunt specialiști în incesturi. Dar copiii de aici sunt altfel. Așa că, înainte să se ocupe alții, aș vrea să stăm noi doi de vorbă cu ei. Vreau să înțeleg la ce sunt folosiți. Batem palma?

Kasper încuviință.

Mørk se ridică.

– O să ne părăsești? întrebă.

Kasper ascultă. Nu corpul său, ci în afară, în sus, moartea vine din afară.

Scutură din cap.

– Muzica, zise.

Mørk îl privi gânditor.

– E adevărat, zise funcționarul. Că trezești încrederea. Înțeleagă asta cine-o vrea. Dar dacă acum, de exemplu, nu dai colțul, Sfântul Petru o să înceapă să-ți destăinuie grijile lui personale.

– Se află în Copenhaga, spuse Kasper. Cei cinci copii rămași în viață. Cineva i-a adus la Copenhaga. Și nu a fost mânăstirea. Nu stareța. Deci, cine i-a adus?

Mørk apăsă clapa de pornire.

Era ultima parte a cantatei. Încă plină de durere, dar mai neotestamentară decât partea întâi. Ușor, tonalitatea de soprană a directoarei Poliției indica o ieșire: Moartea e poarta spre altceva.

Kasper auzi armonia muzicii, a clădirii și a bărbaților care se aflau înaintea sa. Sala avea aceeași sonoritate și claritate a exprimării ca un spațiu bisericesc. Auzi cât de religioasă era în realitate Poliția. Auzi conștiința justiției. Închipuirea unei dreptăți cosmice. Mørk ar fi putut să ocupe orice post în administrația daneză. În schimb, se afla aici. Cărunt de oboseală. Ținut drept de o lăuntrică lampă fluorescentă. Kasper putea să-i audă zumzetul. Murmurul acestuia era un credo: răul nu e de neocolit, e o tumoare, poate fi operată.

Mørk era chirurgul șef al societății. Sediul Poliției era spitalul ei mânăstiresc.

Filozofie frumoasă, pe care Kasper o simți înlăuntrul său. Credința că ținta poate fi atinsă dacă există structura, energia și curajul de a îndepărta murdăria. O secundă își dori să poată crede în asta.

Se auzi un mobil, era al lui Mørk. Vorbi doar scurt. Încetă convorbirea. Rămase pe loc, privind pe geam.

Trase un scaun și se așeză înaintea lui Kasper.

– Au întors totul cu susul în jos, zise el. Copiii nu sunt acolo. Nici urmă de ei. Și nici vreo dovadă că ai fost acolo. Oamenii mei spun că există paznici, supraveghere cu infraroșii, nicăieri vreun loc prin care să te fi putut strecura. Au luat la întrebări tot personalul și trecătorii. Singura care te-a văzut e o fată din magazinul de ciocolată. A mărturisit că ai cumpărat un ou de Paști pentru prietena ta.

Kasper își cercetă paharul cu tărie, era gol.

– M-am înșelat în privința ta, zise Mørk. M-ai tras pe sfoară. Ai vrut să câștigi timp?

– Exista o ieșire, spuse Kasper. Pe care voi n-ați închis-o.

O clipă, Mørk își pierdu cumpătul. Stânga sa îl înșfăcă pe Kasper de gât. Durerea depăși orice închipuire. Strângerea durerii nu e niciodată limitată, în sus nu e limită. Își pierdu cunoștința.

Lumea se realcătui, poate nu lipsise din ea decât câteva secunde. Mørk îi ținea, acum cu grijă, capul în palme. Își apropie fața.

– Cu plăcere te-aș fi interogat. Dar... înțelegi. Am pus în mișcare două sute de oameni. După ce am smuls Poliției districtuale cazul. Acum mi i-am pus pe toți în cap. Ministru. Poliție. Rude. Acum nu mai e de mărturisit. E de explicat.

În spatele lui Kasper se aflau călugării, îl ridicară.

– Ai fost înăuntru? șopti Mørk. Copiii erau acolo?

Călugării îl apucară mai strâns. De data asta îl luară.

Conduceau pe lângă mașinile pompierilor, pe lângă trailere cu bărcile de cauciuc al pionierilor. Dacă i-ar fi putut determina să oprească într-un loc cu construcții plate ar fi fost poate o șansă.

– Tatăl meu e pe moarte, spuse. Tare mult aș vrea să-l mai văd o ultimă dată. Dacă am putea opri la Spitalul Regatului, durează doar câteva minute.

Nu răspunseră, trecură peste podul Zeelandei pe autostradă, către aeroport. Conștiința lui pâlpâia.

– În necrologul meu, rosti el spre cele două spinări mute, se va scrie că a dat fiscului două sute de milioane în folosul comunității și că a făcut Danemarcei mai multă reclamă decât Niels Bohr și un milion de paleți de șuncă la un loc. Totuși, însoțitorii care l-au transportat spre tortură și execuție erau grosolani ca niște gangsteri hip-hop. Nerași, ca niște swami indieni.

PARTEA A PATRA

1

Îi repartizară o celulă, așa, în starea în care era, bardo trei[1], între două coșmaruri. Era situată la etajul întâi, în spațiile Poliției pentru imigranți de la aeroportul Kastrup.

Celula, una din șase, era despărțită prin două toalete de o recepție dotată cu bănci, un ghișeu, două cămăruțe separate pentru control medical și trei polițiști înarmați, doi bărbați și o femeie. Totul era din beton zugrăvit în alb, chiar și ghișeul. Într-o celulă plângea un copil. Altundeva, cineva gemea, chinuit, ritmic. În altă parte, o femeie se ruga cu *la ilaha illa llah*, nu există alt dumnezeu în afară de Dumnezeu.

Ferestre nu erau. De afară se auzea accelerarea pătrunzătoare, mecanică, a jeturilor gata de pornire.

Un funcționar puse o tavă metalică pe tejghea, călugării îi goliră lui Kasper buzunarele, conținutul fu pus pe tavă. Funcționarul luă cutia viorii, numără obiectele, îi dădu lui Kasper bancnotele, biletul de loterie și o chitanță, chipul bărbatului părea o mască. În *commedia dell'arte* l-ar fi putut interpreta pe Casandru, o măreață și mânioasă figură paternă. Chiar și în starea de bardo nu scăpăm de o situație fundamental oedipiană.

În celulă se aflau un prici și un scaun, călugării îl puseră pe scaun și dispărură. Le auzi ecoul pașilor prin clădire. Privi peretele alb. Ajunsese acolo unde sfârșesc marile opere.

Orice artist scenic știe ce înseamnă căderea de la miezul nopții. Trecerea de la lumina teatrului la bezna de afară. Până adineaori divinizat, deodată de nimeni cunoscut. Mergând singur printr-un oraș unde abia mai găsește calea spre hotel. Unde nu-i vorbesc decât curvele.

Cu singurătatea era învățat, nu fusese decât temporară. Rareori dura mai mult de douăzeci și patru de ore. Timp în care era de obicei

1. În concepția tibetană, stare intermediară între două vieți; cuvântul e folosit simbolic pentru suspendare ireală.

preocupat să se reîncarce pentru viitorul foc de artificii. Să şlefuiască un amănunt pentru intrarea în scenă. Să adauge, constructiv, o nouă mişcare. În interiorul său se afla, deja, alături de viitorul său public.

Acum era altfel. Nu-l aştepta nici un public. Era o noapte bardo. Zborul cu avionul. Patru bărbaţi din *Guardia civil*. Cinci ani la închisoarea centrală din Madrid. Sau în Alhaurin el Grande. Poate i-ar reduce pedeapsa cu un an, pentru bună purtare.

Îşi ascultă lăuntrul. Fiecare clipă conţine o şansă. Acum avea şansa de a auzi cum e acordată conştiinţa în punctul în care începe să crape.

Un ochi îl privi prin ferestruica uşii celulei, care se deschise; era Casandru, îi puse pe masă cutia viorii.

– Aş vrea să dau un telefon, zise Kasper.

Poliţistul nu se clinti.

– La Madrid, continuă Kasper, mă aşteaptă zece televiziuni. Le voi arăta bandajele însângerate. Spunând că am fost brutalizat de Poliţia daneză. Şi voi fi foarte atent cum te descriu.

Auzi cum în sistemul tonal al celuilalt se trezeşte o mică spaimă, era frică, dar, fără să vrea, şi un fel de admiraţie. Nu atât faţă de ameninţare, cât faţă de nebunia ascunsă dincolo de ea.

– Ba chiar voi face să fie mai rău, zise Kasper. Încep chiar acum să mă dau cu capul de pereţi.

– Te legăm.

– Îmi înghit limba!

Funcţionarul puse pe masă un telefon fără fir. Părăsi celula încet, gânditor. Kasper formă numărul. Cel pe care nu-l uitase niciodată.

– Da?

Răspunsese o voce spartă, ca grohotişul pe banda de transport. Şi totuşi. Era Doamna Albastră.

– Poliţia nu i-a găsit, zise Kasper. Sunt pe cale de a fi extrădat. Nu mai am ce să fac.

– Unde eşti?

– La aeroportul Kastrup.

– Asta ştim. Fieber a condus în urma ta. Unde în Kastrup?

– Nu e important.

– E hotărâtor.

– La Poliţia pentru imigranţi.

– În douăzeci de minute suntem acolo.

– Într-un sfert de oră sunt plecat. Mă aflu în sala de îmbarcare. Iar aici nu pătrunde nimeni.

Ea închisese.

Deschise cutia, scoase vioara, sărută lemnul neted, o acordă. Îi era aproape imposibil să-şi folosească stânga, degetele se mai mişcau, dar în braţ n-avea putere, fu nevoit să sprijine vioara de zid. *Ciaccona* de Bach veni de la sine, unde se află memoria? Sigur nu în conştiinţă, căci a sa era scoasă din uz. Poate într-o anexă exterioară.

Sunetele îl străbătură, prin mâna dreaptă, ieşind apoi prin stânga, precum Dumnezeu prin dervişii care se rotesc. Se înecă în sonoritate. Îşi aminti ce spusese Bach când, întorcându-se acasă, îi găsise pe Maria Barbara şi pe doi copii trecuţi în moarte: „Doamne, ajută-mă să nu-mi pierd bucuria nicicând".

În jurul său se lăsase tăcere. Extrădaţii ascultau. Poliţiştii ascultau. Rugăciunea femeii rămăsese fără cuvinte, plânsul copilului încetase. Chiar şi între avioanele care veneau şi plecau se aşternuse un spaţiu divin.

Mâna stângă nu era ruptă. Arcuşul nu era ceva material, era o prelungire a conştiinţei. Se afla în legătură cu publicul. Bach era foarte aproape.

O clipă, apoi totul luă sfârşit. Un copil ţipă. Cineva azvârli un scaun în perete. O uşă fu smulsă larg, alta izbită. Decolară patru Hercules încărcate cu tancuri. Şi totuşi, pentru o scurtă clipă, fusese pe deplin fericit.

Fericirea e atemporală. În clipa în care inimile noastre sunt deschise, ieşim din succesiunea temporală. Stine se afla împreună cu el în celulă, ca în ultima noapte, înainte să dispară.

2

Fusese același ceas de seară ca acum. Ea stătea tăcută, lăsând liniștea să cânte, în timp ce pătrundea întunericul. Trăia ceva important, el nu-și dădea seama ce, dar înțelegea că nu poate să intervină. La un moment dat, se ridicase, oprindu-se în spatele lui. Se așteptase ca ea să-i ia capul în mâini și să-l tragă spre sine, auzul său tânjea după ea, partea de jos a corpului femeii sunase mereu pentru el ca un bronz tibetan plin cu fructe.

În loc de asta se petrecu altceva. Stine aprinse lumina, desfăcu nasturii bluzei și-i arătă brațul.

Petele vinete deveniseră galbene.

– A trecut o săptămână, zise.

El nu răspunse, ce-ar fi putut spune?

– Se întâmplă din ce în ce mai des. Îți trebuie tot mai puțin ca să mă lovești. Ai vreo explicație?

Vorbea cu glas aton. Aproape lipsit de speranță. Niciodată n-o auzise așa.

– Mi-am închipuit mereu că dragostea e o formă, spuse el. Că sunt sentimente care înconjoară un anumit corp. O anumită inimă. Un chip. Un sunet. Cu tine e altceva. Este ca o deschidere. O ușă. O ieșire. Ceva prin care cad. Se schimbă tot timpul. Sunetul tău e mereu altul. Ca un drog. Nu mai pot scăpa. Mi-e teamă să nu-l pierd.

– Nu suport violența, zise ea. Ca joc, O.K. Dar ce-i aici nu e joc. N-a fost nici înainte.

Se lăsase tăcere. Kasper intră în cădere liberă.

Se ridică de pe scaun. Aveau aproape aceeași înălțime. Își adună toate părțile sinelui la care avea acces. Pe atunci i se părea că sunt toate.

– Nu se va mai întâmpla niciodată, spuse.

În acea noapte dansase.

Peste Rungsted și împrejurimi se răspândise o cuprinzătoare fericire. Natura cânta cvartetul în Do Major, punctul culminant al

cvartetelor lui Mozart, răspunsul său dat lui Haydn. Era cvartetul pe care şi-l pusese şi Kasper, simţind că vrea să danseze. Necazul dinainte trecuse. Renăscuse.

Stine se aşezase pe pat dreaptă, în capul oaselor. El împinsese mobilele la perete şi începuse să se dezbrace. Încet, ezitând, fără să o privească; curând era gol.

Începu încălzirea, aplecări, exerciţii de respiraţie. Auzi cum răsuflarea ei devine mai iute. O auzi aruncând hainele, nu privi într-acolo. Coborî din pat şi păşi înaintea lui, privi prin ea. Îi auzi sunetul, mai puternic decât toate celelalte. Sunetul iubirii şi al sălbăticiei. Ceva din ea voia să se repeadă asupră-i, să-i smulgă cu dinţii bucăţi de carne de pe oase. Era bucuros că nimeni de la asigurările artiştilor nu era de faţă, i-ar fi reziliat pe loc poliţa.

Se întoarse încet, ca şi cum femeia n-ar fi existat. Ea îşi lăsă palmele să lunece de-a lungul corpului, se mângâia singură.

Se aşeză pe vine şi-şi încălţă pantofii de circ. Ea se postă în faţa lui, îşi deschise sexul cu degetele, luă cu vârfurile degetelor picături din mierea fluidă şi scrise ceva pe interiorul pulpelor, ştia că e porunca „Acum!"

Se retrase din faţa ei în cealaltă parte a patului, îşi puse nasul de clovn, era o bună costumaţie, nas de clovn, încălţări de clovn şi ranga sculată. Dar poate că ar mai fi trebuit să se gândească dacă să se prezinte într-adevăr aşa la circul Benneweis. Cvartetul plutea spre partea rapidă, triumfător, complex, doar Mozart mai ştia ce e aici sus şi ce e jos.

Stine alunecă peste pat ca un leopard, era pentru el aer, îi auzea tot timpul iubirea, ca o oglindă de apă, şi în acelaşi timp o poftă gata să urle, înnebunită.

Îşi aşeză nasul de clovn pe erecţie. O privi în ochi. Se aşeză aproape de tot, pe pat. Când e vorba de provocat instinctul femeii, nu trebuie totuşi exagerat.

Ea lunecă peste el. Auzi marea. Era gata să-i înghită. Femeile sunt mai bune în a se lăsa înghiţite. Corpurile lor începuseră să dispară, rămăsese doar inima, ceea ce-i pătrundea, pulsând, sexul, tot inimă era. Auzi teama lor de a nu se pierde unul pe celălalt. Se auzi pe sine rugându-se: „Doamnă Dumnezeu, ajută-mă să rămân în asta fără teamă".

Ea se oprise.

– Nu ajungem niciodată unul la celălalt.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îi auzea, ca înainte, foamea de el, dragostea, dar acum intrase un nou acord, cu totul neaşteptat.

– Indiferent cât de aproape ne-am fi, spuse ea, nu ajungem unul la celălalt, nici acum. Chiar şi în ceea ce facem acum e un punct în care suntem singuri.

Nu-şi dădea seama ce tot spune. Femininul e o mare; chiar având colac şi vestă de salvare, riscul de înec e copleşitor; voi să plece din ea. Dar nu era uşor, inima lui excitată se afla încă înlăuntrul ei, care-l ţinea strâns.

– Ştii ce se cere de la o analiză chimică? întrebă ea. Să epuizeze tot, să fie lipsită de contradicţii şi cât se poate de simplă. Minunat, ador asta. Din păcate sunt cerinţe de neîndeplinit, chiar şi în matematică.

El se eliberă şi se sprijini de perete. Stine îl urmă.

– Când simţi mireasma altui om, continuă ea, ţi se pare că eşti aproape. Materiile active, esterii şi acizii graşi se dizolvă în grăsimile pielii, sunt smulse de aburul sudorii şi devin din nou dense în papilele gurii şi ale nasului. De această clipă ne dăm seama. Acolo unde suntem lichid şi mireasmă simţim că ne aflăm foarte aproape de contopire. Că ultima pieliţă care desparte oamenii ar putea fi smulsă. Dar acest lucru nu se întâmplă. Niciodată. Înţelegi?

Era important pentru ea, decisiv, abia mai avea voce, plată, densă.

– Înţeleg foarte bine, zise el. Ai vrea să găseşti un partener fără contradicţii, care să-ţi corespundă întru totul. Şi cât timp îl aştepţi, te mulţumeşti cu mine.

Se târî peste ea. Îi cuprinse partea de sus a braţelor. Sunetul ei se schimbă, deveni o primejdie pentru viaţă.

– Undeva în tine e violenţă, zise ea. Asta trebuie să ţi-o stăpâneşti. Altfel nu mă mai vezi niciodată.

Se ridică şi ieşi în antreu. Era singura posibilitate de a fi mai departe de ea, în cei douăzeci de metri pătraţi. Dacă nu voia să stea în frigider. Natura renunţase la Mozart. Vântul suna în acele pinilor ca diamantul pe sticlă.

Era prins în sunetul ei, în mireasma ei, ca sâmburele în piersică.

Ea sta în uşă.

– Singurătatea, zise ea. De ce n-ar avea voie să fie şi aici?

N-o înţelegea. Nu înţelegea nici schimbarea de registru. Marea arăta din nou altfel. În acelaşi timp putea să audă toate stările dinaainte. Dragostea, îngrijorarea, dorinţa, dezamăgirea.

Îşi îmbrăcase halatul. Şlapii. Şi o pornise.

Alergase câțiva kilometri în sus pe Strandvej, apoi se lăsase prea frig, intrase la hotelul Rungsted. Băiatul de la recepție avea morga și ținuta „Micului cornist"[1]. Nu arătă nici umbră de dispreț, nici pentru șlapi, nici pentru halat.

– În noapte, zise Kasper, am lăsat o femeie căreia i-a pornit trenul. Am plecat fără carte de credit. Pot avea o cameră cu vedere la mare?

– Figura dumneavoastră, zise băiatul, face toți banii.

În acea noapte nu dormise, șezuse privind peste apă. Când se lăsară zorii, ca sunet, dar nu și ca lumină, coborâse la recepție. Băiatul era tot unde-l lăsase Kasper.

– Părinții Bisericii aveau o vorbă, zise Kasper, *credenti et oranti,* nu știu câtă latină știi, înseamnă cam „crezând și rugându-vă". Noaptea asta am stat treaz, m-am rugat și am recunoscut că în realitate trenul nici n-a pornit. În realitate ne petrecem viața, într-un mod sau altul, doar pe peron – cu aceia pe care îi iubim. Ce zici de asta?

– Am cincisprezece ani, zise băiatul, sorb cu multă recunoștință înțelepciunile vieții. Dar asta nu înseamnă că n-aș aprecia o monedă de cinci, drept bacșiș. Când o să faceți nota de virament, pentru contul nostru.

– Va fi mai mult de cinci, zise Kasper, dacă chemi un taxi și garantezi cursa.

Băiatul transmise comanda.

– Vor să știe direcția.

Kasper se aștepta să se audă spunând: „Pe Strandvej, tot înainte". Dar nu asta îi ieși din gură.

– Spre oraș. Spre sumbrul Nørrebro.

Stine locuia pe strada Sjelland, la etajul opt, ultimul de sus. Îl rugă pe taximetrist să aștepte. Trecu pe lângă niște bețivi care îi contemplară meditativi șlapii și halatul.

Casa nu avea lift. Urcă încet, sunetul Stinei umplea totul. Nu ajunsese să cunoască temeinic din el decât o mult prea mică parte.

Rămase pe loc în fața ușii ei, ascultând clădirea adormită; degetele sale găsiră cheia deasupra ușii, înăuntru rămase iarăși pe loc, fără să aprindă lumina.

Era un spațiu pătrat, plus chicinetă, plus o mică toaletă, pereți albi, înclinați, un foișor înălțat, câteva mobile, puține. Aranjamentul

1. Statuie de bronz în amintirea războaielor daneze din 1848-50 și 1864.

nu era doar spartan, ci de-a dreptul monahal. Totuşi, odaia era plină de viaţă.

Secretul fiind că puţinele lucruri conţinute se aflau la locul potrivit, precum pietrele într-o grădină de nisip. Avusese de-a face cu mai mulţi scenografi şi regizori decât îşi aducea aminte, dar numai extrem de puţini aveau flerul Stinei. Şi numai câţiva foloseau, ca ea, mobile puţine, lămpi puţine, rechizite puţine.

Îi auzi ecoul tălpilor goale pe scândurile podelei, îi simţi câteva miresme. Dar din alt punct de vedere, locuinţa aproape că nu spunea nimic despre ea: un birou de stejar lustruit, o lampă patinată Poul Henningsen, din anii 30. Un scaun. Pat mare, dublu. Un fel de dulap pentru hărţi sau schiţe, cu sertare mari, plate, pătrate, cum au arhitecţii; de la mobila asta luase măsuri pentru cea pe care o comandase în rulotă. Pe masă erau de-ale scrisului. Două computere. Pe alta, joasă, două imprimante. Pe perete, un cuier, cu o hartă şi coşuri. În jur, lemne din mare, devenite negre, sau cenuşii, argintii. Pietre de pe plajă. Ghioci. Flori, orhidee, nu cele din florării, ci feluri rare, tăcute, pe care le vedea prima oară. Un raft, jos, cu cărţi de specialitate. Pe unul din pereţi, un covor de lână neagră, subţire, cu model geometric, întreţesut. Nu tablouri. Nu fotografii.

De fapt, despre trecutul ei nu povestise nimic. Iar el nu întrebase. Dansaseră unul în jurul celuilalt, într-o tăcută înţelegere de a ocoli toate acele locuri unde fusese arhivat trecutul. Şi unde era plănuit viitorul.

Fusese un dans frumos, mişcător, plin de respect. Reversul respectului e distanţa inutilă. Coborî de pe treapta foişorului şi deschise unul dintre sertarele joase, era plin cu scrisori.

Făcuseră baie împreună, aici, în casă, el ieşise primul. Ea închisese robinetul. Picăturile de pe pereţi şi de pe perdeaua duşului cântaseră preludiul în Re bemol Major de Chopin, stropi din sângele inimii, de o culoare deschisă, oxigenat, căzând pe marmura neagră. Ea-şi săpunise mâinile, diluând clăbucii şi suflând un balon de săpun, mare cât o nucă de cocos.

Îşi săpuni antebraţul, pe care-l ţinea apropiat de corp, sub sânul stâng, în dreptul inimii. Începu să sufle, aşa ceva nu mai văzuse, balonul era mare şi aurit ca mingea morselor de la circ, treizeci de centimetri dimensiune.

Nu se putea autocuprinde. Încercă şi cu celălalt braţ, acum forma un colac în jurul corpului. Întinse colacul, laturile se curbau spre interior, voind parcă să se lărgească şi închidă, concomitent.

– Teorema lui Dirichlet[1]. Despre suprafeţele minimale. O foarte frumoasă dovadă. Dacă mărim o suprafaţă, ea va încerca, în timp ce, cu încetul, cedează, să cuprindă arealul cel mai mic.

Venise-n întâmpinarea lui. Cu balonul de săpun concav, lunguieţ, strălucitor.

– Tot ce e viu, zise ea, şi tot ce e mort încearcă să se extindă şi să se restrângă. Chiar şi dragostea. E o enigmă. Cum te laşi în cădere liberă? Păstrând în acelaşi timp mâna pe frână?

Se afla aproape de el. Pe piele părea să-i strălucească un strat subţire de ulei străveziu. Nu putea fi apă, căci suprafaţa apei se strângea şi se despărţea în stropi, ca pe un delfin.

– Şi? Există vreo soluţie? întrebă el.

– Chiar dac-ar fi. N-ai dori-o.

Balonul de săpun îl atinse.

– N-ai vrut-o niciodată. Nici măcar când ai fost foarte aproape de ea.

Balonul plesni.

Doar o mică greşeală. Dar fusese de-ajuns. Pentru o clipă, sunetul ei se schimbase. Plin de cunoaştere. Clipă care îi arătase că ea ştia ceva despre el. Că pătrunsese într-un spaţiu al sistemului său tonal la care el nu-i dăduse acces. Şi din care pesemne luase ceva. Aceasta era amintirea activată noaptea trecută.

Cine a avut parte de o educaţie cum se cuvine nu citeşte scrisorile altora; el nu le citise nici măcar pe ale lui Bach, tipărite la Groce. Pe ale lui Kierkegaard fusese nevoit să le studieze, din motive academice. Dar, spre a pătrunde femininul, omul trebuie să folosească orice deschidere.

Scoase teancurile de plicuri şi le răsfoi. Cine a avut mână bună la cărţile de joc o viaţă întreagă se descurcă uşor în orice vraf de hârtii.

În primul teanc erau scrisori tehnice: Secţiunea Seismică, Universitatea Lund, *British Geological Survey*, Edinburgh. Grămezi întregi de la *European-Mediterranean Seismological Center, EMSC*, din

1. Johann Peter Gustav Lejeune Dirichlet (1805-1859), matematician german care a contribuit la teoria numerelor.

Bruyères-le-Châtel. Şi de la UCLA, *Institute of Geophysics*[1]. Pe hârtie ieftină de copiator. Ajunse la corespondenţa privată, repede de luat la mână. Ori era păstrată în altă parte, ori nu era păstrată deloc. Doar o grămadă subţire cu scris de mână, pe hârtie de un alb mat, în relief, cu gramaj mare. Cu semnătura „mama", sau „a ta mamă". Nu exista expeditor, dar lângă dată era scris locul expediţiei: Holte. Până la urmă găsi totuşi un plic cu expeditor, îl băgă în buzunar.

Căută mai departe. Sunetul din odaie se modifică. Ştia că se apropie de ţintă. Ascultă mai multe teancuri ţinute laolaltă cu agrafe de birou. Erau scrisori de la foşti iubiţi, îşi închise repede auzul, nu e oare cu totul de neconceput ca o femeie să fi avut vreodată alt iubit în afara ta?

Două pagini îi străbătură degetele şi auzul ca un corn. Erau capsate împreună. Le despărţi. Fotocopii. Recunoscu scrisul, era chiar al său. Aşternut cu grijă, în urmă cu peste douăzeci de ani. De cineva care într-o anumită măsură fusese el însuşi.

Era sigur că le va găsi. Asta auzise în vocea ei, în acea zi, în baie, timbrul acestor scrisori.

Cărora le fusese adăugată a treia. Scrisă tot de mână. Fotocopia răspunsului primit la vremea cuvenită. Literele nu erau egale, ci vălurite uşor. Ca notele din manuscrisele mozartiene. Ca să cânţi Mozart e nevoie de un facsimil. Valurile portativelor sale erau pline de informaţii; la fel scrisul său.

Aici ar fi trebuit să se oprească. Dar continuă. Degetele sale găsiră un plic mai gros. Plin cu hârtie mai fină. Probabil cu amprentele violete a cinci degete care erau însă mai late decât buricele obişnuite. Apărate de un autocolant. Foaia purta antetul *Poliţia Regatului*, BCI. Imediat dedesubt se afla a doua foaie, cu nişte combinaţii de cifre şi litere şi indicativul „Departamentul Tehnic Criminalistic" din Slotsherrenvej.

Scoase o ultimă foaie. Era o chitanţă „pentru diferite servicii", cu indicativul „Ministerul Justiţiei, BCI".

Îşi privi ceasul. Era duminică. Încă nu era şapte. Dar o sună pe Sonja, pe mobil.

Dură ceva până răspunse. Unde-o fi fost, că nu era acasă; altă acustică, suprafeţe care estompau mai puţin sunetul. Se afla în pat,

1. Toate aceste nume de institute apar în text engleză în original.

putea auzi foşnetul aşternuturilor. Lângă ea, un bărbat. Avea în voce alcool cald, probabil *gløgg*[1], aşa, cu puţin înaintea Crăciunului.

Se gândi cum o fi să stai acasă cu copiii, ca bărbat al Sonjei, în timp ce ea face ore suplimentare până în miezul duminicii.

Se gândi la pometii ei acoperiţi de capilare fine, unele sparte. Primele semne delicate că şi ce-i bun poate strica, dacă-i prea mult. Prea mulţi bărbaţi, prea mulţi bani, prea mult succes. Prea mult Brunello.

Nu sunase până atunci pe mobilul ei pentru aşa ceva; ea nu întrebă nimic, simţise gravitatea situaţiei nemijlocit.

– Am aici cinci amprente, zise el. Ciudat de late. Cu indicativul „Poliţia Regatului, BCI". Mai am şi cifre şi litere de la Departamentul Tehnic Criminalistic. Şi o chitanţă de la Ministerul Justiţiei cu BCI şi Horsens în antet. Unde duc toate astea?

– Am nevoie de ceva timp. Pot să te sun eu mai încolo?

Îi dădu numărul Stinei.

Sonja făcea planurile de turneu pentru marile circuri şi concerte rock. Fiecare circ vizita în medie, pe vară, optzeci de ţări, după o logistică adânc înrădăcinată în tradiţie, bazată pe încredere şi relaţii personale. Nu exista în toată ţara nici un poliţist pe care să nu-l cunoască şi cu care să nu fie în bune relaţii.

Se aşeză în spaţiul care prelungea camera în consolă[2]. Aici stătuseră, el cu Stine, dezbrăcaţi, faţă în faţă. Fereastra era rotundă, vedea cartierul Østerbro până la margine, apoi peste Øresund. Era singurul punct în Nørrebro de unde se putea vedea apa. Era sigur că Stine alesese locuinţa datorită vederii spre mare. În stradă auzi taxiul claxonând.

Telefonul sună.

– BCI, zise Sonja, e Biroul Central pentru Identificare, cu sediul în clădirea principală a Poliţiei. Faptul că amprentele sunt mai late vine din „rularea" lor. Un funcţionar a apăsat degetele persoanei pe buretele tuşierei şi apoi pe o foaie. BCI ia în considerare nouă puncte de fiecare mână când identifică oamenii cu ajutorul amprentelor, ar trebui să fie ca la ADN. Iar ceea ce ai de la Departamentul Tehnic Criminalistic e probabil profilul ADN. Ambele documente se emit când o persoană, de exemplu după ispăşirea unei pedepse, e scoasă

1. Vin fiert şi îndulcit, subţiat cu apă şi mirodenii, care se bea în Ţările Nordice în preajma Crăciunului.

2. În daneză, *karnap*, spaţiu specific arhitecturii locale: o prelungire în consolă a camerei, ca un balcon rotund sau octogonal închis, dar fără perete spre interior.

din registrul de criminalistică, adică din banca de date centrală a Poliției Regatului, de unde se eliberează permisele de conducere. Chitanța provine de la o secție de îndeplinire a pedepsei în libertate, cu totul sunt treizeci și trei de asemenea instituții pentru o formă foarte deschisă de ispășire. Horsens e singura dintre cele cinci închisori de stat care are un departament de maximă securitate, abstracție făcând de secțiile pentru rockeri. Pe scurt, lucrurile astea indică o persoană care a ispășit o lungă pedeapsă și ultima parte, datorită bunei purtări, în libertate, iar apoi, conform reglementărilor polițienești, a primit amprentele, ca dovadă că nu mai e în registrul de criminalistică.

Kasper ascultă locuința. Dobândise o nouă sonoritate. Poate o auzise și Sonja.

– Femeia, zise ea. Ai descoperit că a fost condamnată.

El nu răspunse.

– Poate să fi fost și pentru ceva relativ nevinovat, continuă ea. Și tu, și eu, cei mai mulți dintre noi, dacă ne-am pune cărțile pe masă, am fi luați în țărbacă de autorități.

Știuse mereu cum să consoleze, o făcuse cu el, cu alții, chiar când erau foarte tineri. Dar de data asta nu-i reuși.

– E *gløgg*? o întrebă.

– Sake.

– Ai grijă de tine, zise el.

Închise.

3

Taxiul îl lăsase pe Strandvej, intrase în rulotă. Stine dormea; se aşeză în fotoliu şi îi ascultă somnul. Dormea relaxată, nu putea să-i audă visele.

Stătu aşa cam un sfert de oră. Apoi ea se ridică în capul oaselor. Se trezise ca o pisică, o clipă scufundată încă în profundă inconştienţă, în clipa următoare, în trezie totală.

– Aş vrea să-ţi povestesc şi să te întreb ceva, zise el, dar o să ia ceva timp.

Ea luă telefonul şi anunţă că nu vine la muncă. Nu era o justificare elegantă, care să-i fi uşurat viaţa persoanei de la celălalt capăt al firului, ci doar o comunicare laconică; apoi închise.

Porniră spre sud, cotiră la Bellevue, parcară la gara Klampenborg, trecură la nord de Parcul Bakken fără să schimbe o vorbă, către Valea Lupului, peste întinderea dinspre iazul Hjortekjæret, pe lângă castel, se aşezară apoi pe o bancă deasupra povârnişului.

Valea nu avea sunetul natural uscat, poate din pricina copacilor, poate din cauza suprafeţei netede a sundului, o oglindă de apă tăcută e tare ca piatra, domnea o acustică precum într-o sală de concert, toate suprafeţele erau dure, întorcând ecoul.

Martinus[1] a spus sau a scris undeva că întinderea din preajma Ermitajului[2] ar fi reflexul pământesc al unui factum spiritual dintr-o lume mai bună. În acea clipă, Kasper îl înţelese, exact din locul unde se aflau era posibilă convieţuirea cu zgomotul din Charlottenlund şi Hellerup, cu vuietul oraşului din fundal.

– La doisprezece ani mi-am rupt spinarea, zise el, în numărul clasic al butoaielor. Sari legat la ochi, cu picioarele legate, pe un maldăr de butoaie înalte de nouăzeci de centimetri, urcându-le pe rând

1. Martinus Thomsen (1890-1981), scriitor şi mistic danez, autorul lucrării *Al Treilea Testament*.

2. Castel de vânătoare în Dyrehaven, pădure cu căprioare de lângă Copenhaga.

până la opt metri. Îşi primeşti aplauzele şi ţopăi înapoi, încheind cu un salt înainte. Când mă aflam la o înălţime de şase metri am greşit, n-am nimerit butoiul, lovindu-l pe următorul, toată grămada s-a dărâmat peste mine. Treizeci de kilograme de butoaie Carlsberg, grele, mi-au rupt spinarea şi mijlocul. La spital spuneau că n-o să mai pot să stau în picioare tot restul vieţii şi că va trebui să fiu hrănit cu lingura, iar acel rest va fi destul de scurt. Au închis două uşi în urma lor până să spună asta, totuşi i-am auzit.

Desluşi mila ei.

– N-a fost aşa rău, zise. Era ca la începutul unei căderi, mi s-a luat o povară de pe umeri, povara de a trebui să fiu un băiat normal de doisprezece ani, pe la mijlocul anilor 70. Se crease un spaţiu intermediar, în acesta am *auzit* prima oară. Am auzit spitalul, întoarcerea acasă, rulota în care locuiam, încartiruirea de iarnă, cum nu le mai auzisem înainte. Nu doar sunete fizice, era şi relaţia dintre ele. În mod normal nu auzim lumea cum e. Ci o ediţie revăzută. Zgomotole pe care le dorim ni le selectăm singuri. Clinchetul de la casă, când se deschide sertarul cu bani. Fanfara care vesteşte mica prinţesă a circului, de care suntem îndrăgostiţi. Fierberea celor opt sute de oameni în cortul circului, cu toate locurile vândute. În timp ce sunetele neplăcute le dăm la o parte. Pârâitul întăriturilor de piele de la o pânză de yacht care a putrezit. Freamătul cailor neliniştiţi. Zgomotul toaletelor. Vântoasele de august, care ne spun că vara se va sfârşi în curând. Iar zgomotele care ne sunt indiferente le dăm mai încet, traficul, oraşul, cele obişnuite. Pentru că avem planuri, pentru că vrem să atingem o anumită ţintă, chiar şi un băiat de doisprezece ani. Dar dintr-o dată eu nu mai aveam planuri, mi se luaseră. Şi pentru prima oară am auzit ceva din viaţă fără filtru, fără surdină.

Observase că ochii Stinei erau acum cenuşii. În alte împrejurări avuseseră alte culori. Ca peruzeaua, verzui. Uneori, chiar pătaţi.

– Dacă asculţi cu adevărat, toate zgomotele încep să se ordoneze după teme. Nu sunt întâmplătoare. Nu trăim în haos. Există cineva care încearcă să cânte ceva. Să compună o piesă muzicală. Doamna Dumnezeu. Aşa i-am spus. Acesta a fost numele pe care l-am dat compozitorului. Care face muzica. Am zăcut trei luni, apoi ei au observat că fac progrese şi au început exerciţiile de mişcare. Despre însănătoşirea în sine nu am decât o amintire palidă. S-au bucurat mai mult ceilalţi. Eu eram ocupat cu altceva. Iar şi iar, pentru scurtă vreme, mereu scurtă, mereu doar o clipă, fără surdină în corp şi fără a fi în

lume. Cu asta mi se ordona ziua. Chiar dacă n-ai decât doisprezece ani şi-ţi lipsesc cuvintele, ştii că îţi vei petrece restul vieţii ascultând. Spre a ajunge la o redare cât mai naturală a lumii. Spre a afla cum e ea cu adevărat. Odată cu acest dor ştii că vine şi teama că s-ar putea să dai greş. Asta a fost cu douăzeci de ani în urmă. A trecut o jumătate de viaţă. Iar eu nu m-am apropiat de ţintă prea mult.

– Ce ne împiedică să auzim? întrebă ea.

El ezită îndelung să răspundă. Doar o dată mai vorbise despre asta cu altcineva.

– Spre a trăi în această lume suntem nevoiţi să lăsăm mereu o orchestră să cânte. Aşezată chiar în faţă. O mică orchestră pentru dans. Cântă mereu propria noastră melodie. *Evergreen*[1] Kasper Krone. Cu mereu aceleaşi refrene, aceleaşi, repetate. Numărul de cont, amintirile din copilărie, codul PIN, sunetul vocii mamei şi tatălui. Strofe de un verde deschis, care sperăm că vor fi viitorul. Gălăgia întunecată pe care o presupunem, avem toate motivele, a fi realitatea faptelor. Cântă fără oprire, ca bătaia de inimă, a mea a cântat deja jumătate de viaţă. Dar când celălalt sunet devine mai pătrunzător, descoperi că ai stat tot timpul cu spatele la sală. Ne aflăm într-un fel de foaier, din care putem doar presimţi marea orchestră. Iar sunetul, chiar şi numai începutul sunetului din sala de concert propriu-zisă, ar face să dispară *Missa în si minor* de Bach. Ca o şoaptă în vânt. E un sunet care şterge orice vuiet al războiului. Care inundă muzica sferelor. Îndepărtează toate tonurile realităţii. Şi în timp ce îl bănuieşti, îţi dai seama şi de preţul care trebuie plătit la intrare. Când se deschide uşa spre sală, descoperi că poate te-ai înşelat. Kasper Krone există numai pentru că urechile continuă să asculte acelaşi refren, izolându-l de ferecata masă a restului de sunete. Că, pentru a-i menţine pe Kasper şi Stine, intrările de pe toate celelalte canale au fost date în *pianissimo*. Şi acum lucrurile încep să se schimbe. Poţi să simţi acest lucru. Iar dacă vrei să intri, biletul e cel mai scump pe care l-a cumpărat cineva vreodată. Te costă propriul tău sistem tonal.

Ea îi mângâie braţul. Nu izbutise niciodată să-şi închipuie corpul ei. Câteodată i se părea delicat ca o pasăre, alteori masiv ca al unui luptător. Însă de câte ori îl atingea, simţea pământ în această atingere, pământul şi marea.

– Şi în povestea asta noi unde ne aflăm? Tu şi cu mine?

– Cu tine, zise el, se pierde orice legătură cu megafonul. Iar eu am chef să fug de aici.

---

1. În engleză în original, „mereu verde", referire la o perpetuă tinereţe.

Ea tăcea. Pădurea tăcea. Vântul se liniștise. Doamna Dumnezeu nu e neștiutoare de ceea ce înseamnă o pauză artistică.

– Și mie îmi e oarecum teamă, zise ea. N-am putea să fugim împreună?

El aștepta. Avea o primă șansă la sinceritate, ocazia se ivea și trecea cât ai clipi.

– Să ai doisprezece ani, sau șaisprezece, sau nouăsprezece, și să experimentezi faptul că trăiești într-o iluzie, că de fapt lumea nu e alcătuită din materie, ci din sunet, nu e ușor. Încotro s-o fi luat? La mijlocul anilor 70, cu o experiență despre care, pe o rază de trei mii de kilometri, nu mai auzise nimeni. E ceva care izolează. Care te duce într-un amestec de a fi singur și a fi închipuit. Știi că nu vei fi înțeles. Nici de propria familie. Nici de artiștii prieteni, nici de preoți sau de medici. Nici de înțelepți. De nimeni. Și totuși cauți.

Ea devenise tăcută. Poate simțea că se apropie. A doua ei șansă; el o auzi venind, dar se risipi și aceasta. Momentul fusese deschis; se închise din nou.

– Artiștii de circ sunt credincioși, zise el, profund religioși, ca țiganii și marinarii. Poate fiindcă sunt atât de aproape de moarte. Sau fiindcă umblă atâta prin lume. Sau pentru că lucrează cu iluzii. În fiecare seară despățuresc realitatea, pe muzică, e adusă în arenă, apoi strânsă la loc și scoasă afară. Cine a făcut asta de cinci mii de ori, aceluia i se pare că lumea e un miraj. Că, fără milă față de cât ai iubi pe cineva, soție, copil, acea persoană va fi scoasă într-o bună zi din arenă și va putrezi. Iar dacă suntem cinstiți, putem observa că noi toți parcă am și început, încă de pe acum, să duhnim. Așa că ne întoarcem către un Dumnezeu sau altul. În inima fiecărui artist e o năzuință, un loc gol, de tipul Doamnei Dumnezeu. Biserica daneză nu prea avea treabă cu asta, singurii care luau în serios asemenea experiențe erau cei de la Misiunea Interioară, iar aceia nu puteau să sufere circul. Așa încât câțiva artiști și-au dezvoltat propria lor religie. Ca tata, ateist credincios, mândru de asta. Sau alții care s-au îndreptat spre altă prăvălie, spre catolicii din biserica de pe Bredgade sau spre cea ortodoxă. Mama m-a luat cu ea în biserica Nevski. Am stat de vorbă cu o femeie care purta veșmintele călugărești ale acelui ordin. Mama i-a povestit că tata lăsase circul și dorea să o vadă și pe ea plecând de acolo. Ce să facă? Nu aveam pe atunci mai mult de opt ani, totuși știam ce-ar fi trebuit să răspundă femeia, dar ea n-a făcut asta. A spus o singură propoziție: „Și eu cred că e important circul". Am

mai stat acolo poate vreo zece minute, în deplină muțenie. Apoi am plecat. Când am împlinit nouăsprezece ani și nu-mi mergea prea bine, i-am scris.

Tăcu; tăcerea lui era ultima șansă a Stinei. În basme și în așa-numita realitate sunt mereu trei ocazii, momentul vine și apoi trece.

Scoase din buzunar scrisoarea împăturită și o puse pe bancă.

– Se numea maica Rabia. Am întrebat și am aflat că era diaconească și stareță. I-am scris. În scrisoarea aceea i-am povestit pentru prima oară unui om ceea ce ți-am spus ție astăzi. Dacă vrei, citește cu voce tare, te rog.

Ea nu se clinti. El se ridică.

– Mi-am uitat ochelarii, zise, dar încă o mai știu pe dinafară, am știut-o mereu. Începe așa: „Doamna Dumnezeu a acordat fiecare om în propria sa tonalitate, iar eu – clovnul Kasper Krone – mă aflu în dificila situație de a putea auzi aceasta". Am trimis scrisoarea acum douăzeci și trei de ani și n-am păstrat nici o copie. Azi dimineață am recitit-o. În locuința ta. Îmi închipuisem că o voi găsi la tine. De aceea am și fost acolo.

– Ți-a răspuns, zise Stine. Maica Rabia ți-a răspuns. De ce n-ai reacționat la cuvintele ei?

O încercuise într-o spirală, acum ajunsese la ea. Mâinile sale îi cuprinseră antebrațele.

– Eu sunt cel care întreabă, icni el în șoaptă. De unde ai scrisoarea?

– Vrei să-mi dai drumul?

Avea glasul răgușit, îl ruga intens, implorator.

El strânse mai tare, fu silită să cadă în genunchi.

– Vei afla, îi răspunse. Dar nu acum.

– Acum, zise el.

– Am trăit niște lucruri, spuse ea, legate de bărbați și de violență, care nu mi-au plăcut deloc. Mi-e teamă.

Fața ei devenise cenușie. Foarte obosită.

El apăsa în continuare. Ceva, nu știa ce anume, îl luase în stăpânire.

– Vreau să vorbim despre scrisoare, zise el.

Îi subevaluase puterea, ca întotdeauna. Așa cum se afla în genunchi îi izbi, lateral, din șpagat, coapsa. Atât de puternică fu lovitura, că mai întâi nu simți nici o durere, doar amorțire. Picioarele i se înmuiară. Putea să audă cum ea, în copilărie, se cățărase în copaci, jucându-se cu băieții. Îl apucase de încheietură, n-avu cum să se

apere de cădere. Izbi pământul cu umărul, ca bicicliștii sau artiștii de circ, pentru a-și apăra capul. Auzi cum i se frânge clavicula, cu un trosnet de creangă uscată de fag.

Ea sări în picioare, dar el se aruncă înainte din poziția sa culcată, îi apucă glezna și trase puternic. Se târî după ea, până ce zăcură unul lângă altul.

– Faptul că m-ai găsit acolo la țărm, zise el, n-a fost o întâmplare. Se întâmplă ceva uriaș, eu mă aflu în miezul acestor lucruri, vrei ceva de la mine!

Îi apucă falca. Degetele lui apăsau centrii nervoși ai mușchilor ei mandibulari.

– Totdeauna am fost traumatizat de ideea că nu poți avea încredere în femei. Că vor altceva decât dragoste. Poate corpul nostru. Sau gloria. Sau banii.

Ea se smulse din încleștare.

– Mă bucur că nu mai trebuie să ascund adevărul, zise ea. Că n-am vrut decât corpul tău.

Degetele lui îi înșfăcară din nou falca.

– E mai mult decât atât, zise el. Și ai mers destul de departe. Ai dat un spectacol care durează de-acum de trei luni. Spune odată despre ce-i vorba.

Apăsă mai tare.

– Ai stricat totul, zise ea.

Apoi îl izbi cu capul.

Era singurul lucru pe care nu-l luase în calcul. Ea lovi curat. Nu în nas, ceea ce ar fi provocat sângerări. Nici prea sus, unde craniul e tare. Ci chiar deasupra rădăcinii nasului.

Se stinse ca o lumânare în vânt. Doar câteva minute, dar când începu, cu încetul, să audă și să vadă din nou, ea dispăruse. Câțiva oameni îl priveau, de la distanță. Cetățeni de treabă, care își scoseseră câinii la plimbare și se holbau disprețuitori la el. Le auzea gândurile, își ziceau: uite încă unul de-ăla dependent, a cules din iarbă niște ciuperci nebune și-a căzut lat.

Din nou va fi nevoit să-și îndrepte imaginea de sine. Mereu își închipuise că va trece, pe aici prin pădure, într-o trăsură, alături de o prințesă.

Condusese până acasă cu o singură mână. Parcă lângă rulotă, rămânând pe loc. Natura tocmai sfârșise de cântat ultima parte din *Arta fugii*. Trase de aici concluzia că pe Stine n-o va mai vedea niciodată.

4

Ştia pe dinafară numărul de telefon al spitalului. Voia să spună la revedere. Formă numărul. Răspunse chiar Maximillian.

– Eu sunt, zise Kasper. Sun de la aeroport.

– Înseamnă că ne aflăm amândoi înaintea uneia dintre călătoriile alea mai lungi.

Tăcură o vreme.

– Mai ştii, zise Kasper, când eram mici, noi, copiii. Şi mâncam de prânz, după repetiţiile de dimineaţă. Erau mereu copii în vizită, nu era nevoie să stăm la masă, veneam mereu şi fugeam înapoi. Căpătam câte o îmbucătură. Şi când ne antrenam, nu ne-aţi silit niciodată, nici tu, nici mama. N-am mulţumit pentru asta niciodată.

Căută un cuvânt, apoi veni. Era demodat, de la naftalină, dar singurul potrivit.

– Respect, zise el. A fost mereu un fel de respect. Şi când vă certaţi. Şi când eram foarte mic.

Când răspunse, vocea lui Maximillian era răguşită, ca la amigdalită.

– Am făcut amândoi ce-am putut mai bine. De obicei n-a fost destul de bine. Cel mai mult îmi place să-mi amintesc de nopţi. Când ne demachiam. Şi mâncam de seară. În faţa rulotei. Şi mama ta cocea pâine. Mai ştii?

– Ne ardeam degetele de la coajă.

– În unele din acele nopţi. Am fost foarte fericiţi.

Tăcură o ultimă oară.

– Când decolează avionul, zise Maximillian. La ce te vei gândi?

– La voi, zise Kasper. La Stine. La şcolăriţa pe care am căutat-o. N-am găsit-o. Şi tu?

– La mama ta. La tine. Şi la Vivian. Iar apoi mă voi pregăti lăuntric, ca pentru intrarea în arenă. Înainte să se ridice cortina. Pregătirile au fost făcute, biletele sunt vândute. Şi totuşi habar n-ai ce urmează.

– Să nu închidă nici unul din noi primul telefonul. Să-l închidem în acelaşi timp. *Timing* – asta a însemnat întotdeauna mult pentru tine şi pentru mine. Număr până la trei. Şi închidem.

Auzi uşa în spatele său. Veneau să-l ia. Fără a se întoarce, numără încet şi clar până la trei. Închiseră concomitent, el şi tatăl său.

Erau Casandru şi două femei. Îmbrăcate în alb, pline de milă, ca fiinţele de lumină descrise de Kübler-Ross[1]. Dar mai atrăgătoare. Din punct de vedere sexual, mai definite decât îngerii.

Se aplecară asupra lui. Îi luară vioara din mână. Îi luară pulsul. Ridicându-i mâneca. Legându-i strâns un tensiometru. Simţi pe piept răcoarea unui stetoscop.

Una dintre cele două femei era africana. Acum, într-un halat alb. Cu părul împletit în două sute de codiţe subţiri. Dar ea era. Cu fruntea bombată ca un glob. Deasupra unui continent glorios, de culoarea cafelei.

– Inima stă să se oprească, zise ea. Azi nu zboară. Îl luăm cu noi. Trebuie operat imediat.

Kasper duse mâna la inimă. Simţea şi el durerea de a fi fost respins de iubită. De a fi expatriat. Grija de viitorul nesigur. De frumuseţea *Ciacconei*.

Casandru li se puse în cale.

– Avem ordin de la Ministerul Justiţiei, zise el.

Africana se ridică în toată măreţia ei. Era mai înaltă decât funcţionarul.

– Pulsul a coborât la 36. Neregulat, inima e foarte slăbită. E gata să dea în primire. Vă daţi la o parte sau vă trimitem în justiţie. Abatere disciplinară, încălcarea datoriei. Primiţi pe puţin şase ani. Pentru omucidere din grosolană neatenţie.

– Să dau telefon, zise Casandru.

Nu prea îi mai rămăsese voce.

Sună de la un aparat din colţul de la capătul camerei. Mergea ca un zombi. Puse un formular în faţa lor.

– Douăzeci şi patru de ore, zise el. Biletul e pentru *Air Iberia* la 7.20 dimineaţa. E un caz de repatriere. De care răspunde Ministerul.

Africana semnă. Femeile traseră de Kasper, ridicându-l în picioare. Se strânse cât mai aproape de ele, din motive medicale. Prudent, pipăind, făcu primii paşi înapoi în libertate.

---

1. Autoarea identifică cinci stadii ale durerii celui care se confruntă cu propria moarte.

PARTEA A CINCEA

1

Afară aştepta o ambulanţă; îl ajutară să urce. Scaunul şoferului se afla după un geam din sticlă mată, care fu dat la o parte. Şoferul şi femeia de lângă el purtau şi ei halate albe.

Cu sirena pornită, maşina trecu peste marcajele taximetrelor, peste parcare, întoarse. Şoferul avea guler înalt, dar o duzină de cicatrice porneau ca nişte flăcări albe dinspre guler spre craniu; era Franz Fieber.

O maşină de Poliţie cu lumină albastră trecu pe lângă ei în direcţie opusă. Femeile se îndepărtaseră de Kasper, grija lor se topise. Nici nu era de aşteptat altceva. Grigorie Palamas scrie că unii părinţi ai pustiului s-au hotărât, între altele, la celibat, pentru că au descoperit că femeile nu se mai purtau matern după ce-şi vedeau atins scopul.

Depăşiră Ørestad. Şi cotiră la dreapta, ieşind către Centrul de Transport. Sirena fu oprită. Fără a reduce viteza, ambulanţa trecu peste gazon, până lângă un Audi mare, în spatele unui magazin alimentar închis. Femeile îl traseră pe Kasper şi îl îndesară în Audi, pe bancheta din spate. Franz Fieber sări dintr-un scaun în celălalt ca o maimuţă, fără a mai folosi cârjele. Audi-ul acceleră, ţâşnind pe autostradă, pe banda de depăşire. Acul vitezometrului arăta 180 de kilometri la oră, Kasper auzi sirene înainte şi în urmă. Din faţă se apropia un elicopter.

– Ăştia sunt pe cale să închidă toată zona Amager, zise Franz Fieber. Ce spune auzul cel fin?

– Să ne rugăm, zise Kasper. Pentru ceaţă. Şi pentru drum liber peste podul Zeelandei.

Maşina trecu înainte. Printr-un zid de ceaţă. Autostrada dispăru. Maşinile de pe contrasens se reduseră la nişte fulgere galbene. Femeile se holbau la el, uluite.

– Există două posibilităţi, zise Kasper. Ori am fir direct la Doamna Dumnezeu. Ori am auzit ceaţa. Şi am auzit că în direcţia podului nu există sirene.

Simți cum corpul său cedează; mâinile îl mai ajutară, se prăbuși pe targă. Încercă să-și păstreze conștiința trează, localizând distanțele după zgomote: avioanele sosind pe culoarul de aterizare 12, un culoar mai scurt, pentru vântoase puternice de la nord și de la sud, conferind aterizării un sunet și un ritm special. Pescărușii, când trecură peste pod. Realismul social al exteriorului localității Valby. Sunetul căminului semipermanent de bătrâni de la marginea districtului Frederiksberg. Amestecul special de rezervație avicolă și trafic infernal prin zona unde autostrada întretaie mlaștina Utterslever, spre Farum.

Fu plecat, reveni. Trecuseră înainte, traficul se rărise, mașina coti pe un drum cu pietriș. Intrând, fără să frâneze, printr-o poartă pe care o recunoscu: a mânăstirii Rabia. Audi-ul opri, realitatea fu dată mai încet, destrămându-și ecoul, dispărând.

2

Lumea se recompuse, fu transportat pe targă prin coridoarele albe, pe lângă icoane, apoi într-un lift. Africana stătea lângă el, ținând în mână niște pungi de plastic din care niște furtunuri subțiri duceau spre încheietura sa; depindea de o picurare. Auzea că femeii i-e frică, dar nu putea să-și dea seama de ce.

Ușa liftului se deschise, trecură pe coridoare, apoi iar într-un lift, printr-un nou coridor, spre sala de operații. Înțelese de unde venea frica ei. Se temea că el o să moară.

În jurul lui se aflau șase femei. În fond, visul oricărui bărbat; dar el nu-și simțea corpul. Toate aveau halate chirurgicale verzui și, în afară de africană, gura acoperită.

– Îți dau ceva împotriva durerii, zise ea.

– Sunt artist, răspunse Kasper. Vreau să-mi aud nervii cum flutură.

Glasul său devenise aton, nu-l auzeau. Văzu acul lunecându-i peste încheietură. Doamna Albastră se afla în raza auzului. Acum putea și s-o vadă.

– Am venit după plată, zise el.

De fapt, nu izbutise să scoată nici un sunet, dar ea trebuie să-l fi auzit. Se aplecă deasupra lui, surâzând.

– O să ne facă plăcere.

Conștiința îl părăsi din nou, agale, ca o fetișcană la plimbare.

Reveni. Nu în tot corpul. Dar prin apropiere. Africana vorbea, nu cu el.

– Îi fac un control al sângerărilor interne, zicea. Au fost și împușcătura, și loviturile.

Deschise ochii și o văzu lucrând. Ar fi vrut s-o liniștească, să-i spună că n-are mare importanță dacă un om trăiește sau moare.

– Percutat stomacul, partea de jos a corpului. Nu sunt tensionări, dar are dureri. Tensiunea și pulsul, joase. Hematocrit pentru stabilirea procentelor sângelui. Hemoglobina 4 până la 5. Îi facem transfuzie.

Ar fi vrut să spună ceva, să zică „Nici vorbă. Aici sunt de aceeaşi părere ca Rudolf Steiner: sângele e un lichid foarte spiritual[1]".

Dar nu izbuti să scoată nici un sunet. Porniră transfuzia, auzea sângele străin bolborosindu-i în vene.

– O sută de miligrame pethidină, zise Africana. Efedrină. Încerc să-l ţin conştient, nu reuşesc.

Vorbea cu Doamna Albastră.

– S-a dus.

El râse, fără griji. Înlăuntrul său. Se afla pe punctul de a renunţa la plicticoasa identificare cu corpul. Dar auzul e veşnic, de aceea râdea.

– Un glonţ de calibru mic, zise africana, cu viteză redusă de străbatere, tras de aproape. De oţel, cum foloseşte Poliţia pentru a trage prin uşi şi maşini. Îi vom pune acum la raze încheieturile degetelor, glezna, craniul, încheietura mâinii. Imagine generală a abdomenului. *Columna cavicalis*[2].

Cineva îi aşternu un înveliş de plumb peste partea de jos a corpului şi tiroidă. Peste corpul care nu-i mai aparţinea.

Se afla într-un loc aproape atemporal. Corp, forme fizice se topiseră, nu mai erau decât sunete, începuturi de sunete. Undeva, într-o provincie depărtată, o parte din el era operată.

– Apă cu săpun, zise africana. Coasem intracutanat, copci, histoacril pentru răni. Iată imaginile. Nici ficatul, nici fierea, nici rinichii nu sunt atinşi. Pulsul cade în continuare. Punem peanuri. Sângerează întruna. Fractură la umăr. Vreau anestezie la subsioară, anestezie locală în jurul fracturii.

Îi operau încheietura. Dacă ar fi avut o legătură mai bună cu propriul corp, ar fi leşinat de durere. Dar aproape nu mai era nici o legătură.

– Gips, zise africana. Atele pentru braţ, gips circular în jurul osului. Operăm, fractura se inflamează. Pulsul cade în continuare. Copci pentru artere. Avem EKG?

Fusese consilier de *Sound Quality Unit*[3] pentru departamentul de psihoacustică de la Universitatea Álborg, repectiv pentru sălile de operaţie, îi sfătuise să găsească un sunet care să combine sonoritatea

1. Citat inexact din antropozoful, filozoful, criticul literar, arhitectul austriac Rudolf Steiner (1861-1925), care face referire la un vers din *Faust* de Goethe, privind indentitatea spiritual-vitală. Steiner a editat operele ştiinţifice goetheene şi a scris două cărţi despre teoria cunoaşterii, pe baza concepţiei goetheene.

2. În latină în original, „coloana vertebrală".

3. În engleză în original, „unitatea de calitate a sunetului".

mai aspră de mânăstire cu intimitatea unei odăi dintr-o locuință obișnuită. Pentru a da pacienților deopotrivă un sentiment de acasă și de autoritate religioasă. Era exact tonul care-l înconjura acum.

Sunetele sălii deveniră tot mai palide, alungate la marginea imaginii sonore. Fluturau în adiere. O adiere călduță. El însuși nu mai era decât o structură sonoră, purtătorul sonor al conștiinței sale. Și al iubirii. O auzea pe africană, vorbea cu Doamna Albastră. Erau departe, după uși închise, ca el să nu le poată deslușI glasul. Ca atunci când își frânsese spinarea. Râse, fericit, avea o taină, auzul său avea doar puțină, sau chiar deloc, mărginire fizică.

– Îl pierdem, spuse africana. Prea multe laolaltă. Presiunea adunată asupra sistemului, împușcătura, loviturile. Fracturile de oase, de craniu. Pierderile de sânge. Apăsarea psihică. Nu mai e nimic de făcut.

El hoinărea pe un țărm, pe jumătate plutind. Își auzi pulsul, puternic, liniștit. Poate era pulsul Doamnei Dumnezeu, poate propriul lui puls. Ușile către marea sală de concert se deschiseră. Avea în mână biletul definitiv de intrare.

Descoperi că Doamna Albastră se află alături de el.

Ceva real. Nu halucinație. Undeva, în lumea fizică, discuta cu sora Gloria. Și totuși mergea lângă el.

Semnalul ei era atotcuprinzător. Și în același timp, incredibil de discret. Prezent pretutindeni și în același timp anonim. Așa ceva nu mai auzise. Cuprindea plaja, marea toată, pe el. Tot universul audibil. Cu deplin respect.

– Sunt pe cale de a porni, zise el. Spre marea libertate.

Ea clătină din cap aprobator.

– Fără contracte. Fără datoria de a ieși în arenă. Fără revizori și controlori. De la Finanțe. Fără nevoia de a fi atent la bani. De a mă demachia. De a merge la toaletă. De a mă rade. Liber de atracția femeilor, de a-mi bate capul cu ele. De a plăti facturi. Scăpat de gunoiul zgomotelor, al lumii. De muzică. Poate numai de cea a lui Bach nu, poate Bach rezistă totuși dincolo de moarte.

Ea îl asculta. Foarte rar se întâmpla să-l asculte cineva astfel, poate o dată pe an. Și atunci era mereu o femeie sau un copil. Serile izbutea să cânte mult mai bine.

– Totuși, zise el, parcă lipsește ceva.

Se aflau la țărm. Undeva, foarte departe, în adâncul ținuturilor, își putea vedea corpul. Legat de mașini care măsurau un semnal electric tot mai slab, muribund.

– Poate e KlaraMaria, zise ea.

– Da, poate asta e.

Își lăsă auzul în desfășurare sferică, auzi fata tăcută. Și celălalt copil. Nu-i putea localiza, coordonatele erau toate dizolvate. Dar după respirația lor își dădea seama că dorm. Ar fi stat așa pe loc să-i asculte multă vreme, o veșnicie. De-a lungul vieții avusese prea rar prilejul să asculte copiii dormind.

Auzi că în curând cineva îi va trezi și îi va alunga. De fapt nu curând, ci chiar acum. Nu auzea în succesiune temporală, ci totul concomitent.

Înțelese ce-i lipsea. Pentru ca viața lui să fie completă, un spectacol dus până la capăt, încât să poată părăsi mulțimea cu sentimentul că și-a îndeplinit datoria. Îi lipsea ducerea în siguranță a copiilor, afară în noapte, și apoi la adăpost.

Se hotărî să trăiască.

Întorcându-se, încet, către corpul său. Doamna Albastră mergea alături.

N-o auzi zâmbind. Dar i se păru că deslușește o ușoară mulțumire. De parcă asta ar fi vrut, înlăuntrul său. Ceea ce-l asmuți. Împotriva manipulării feminine. Cine se întoarce în propriul corp revine, din păcate, și la părțile care-i formează, la bază, personalitatea.

– Se știe, zise el, că acela care se apropie de o frângere spirituală trece prin perioade de intensă durere.

– Se știe, răspunse ea, că pisicile hoinare se întorc acasă cu blana smotocită.

– Nu pot să-mi părăsesc publicul. Am fost odată într-un *talk-show* american, la CBS, înainte să mă treacă pe lista neagră. Aveau douăzeci de milioane de spectatori. Încă îi mai aud plângând. Strigând *da capo*. Oare nu asta au făcut, după părerea ta, sfinții? S-au întors pentru a-i ferici pe căutători.

– Aveau ceva prin care puteau ferici. Dar tu?

O clipă fu indignat. Că ea îndrăznea să-i vorbească astfel. Unui suflet sonor, care își părăsise corpul muribund, maltratat.

– Pentru început, zise el, îi voi bucura cu modestia mea.

Asta o făcu să tacă. Simți o mulțumire. Cine reușește – chiar numai pentru o clipă – să reducă la tăcere starețe luminate, în înfățișarea lor supra-fizică, acela nu poate fi chiar mort.

3

Reveni în regatul durerilor.

Erau peste tot. Durerea, în acelaşi timp paralizantă şi insensibilă a stomacului şi cea din partea de jos a corpului. Durerea constantă, pulsândă, în acelaşi timp surdă şi chirurgicală a capului. Chinul fierbinte al inflamaţiilor de oase rupte. Revolta corpului împotriva sângelui neobişnuit, străin. Durerea dinţilor scoşi, adâncirea acestei dureri prin aceea a maxilarului.

Doar în anumite momente era conştient. Atunci se ruga. Pentru cuvinte nu avea putere, doar să se sprijine, dincolo de mila nemijlocită faţă de propriul corp, de marea milă care se îngrijeşte de toate, doar să se sprijine de Doamna Dumnezeu.

Din când în când deschidea ochii. Uneori o vedea pe africană. Alteori pe Doamna Albastră. Apoi o pornea din nou în larg. Dar se întorcea, de fiecare dată.

Cineva îi dădu să bea, gâtlejul ardea. Văzu coridoarele albe trecând pe lângă el. Se deschise o uşă grea, cu margini de cauciuc, pentru amortizare sonoră. Îl împinseră pe acolo.

Capul nu şi-l putea mişca. Dar patul era rabatabil, putea fi înălţat, africana îi ridică aproape imperceptibil partea de sus a corpului. Se afla într-o chilie.

Era ca o întoarcere acasă. Afară, în viaţa adevărată, auzea oameni pregătind masa pentru douăsprezece persoane, farfurii cu model de scoici. Aveau casă monofamilială, garnitură de perne Chesterfield, două instalaţii stereo, trei televizoare, opt sute de cărţi pe care n-aveau să le mai recitească vreodată, patruzeci şi opt de sticle de vin roşu puse deoparte pentru nunta de fier. Şi atât de multe troace în pivniţă, încât deja căutau disperaţi o locuinţă mai mare. Pe când orice artist de circ, nouăzeci şi nouă dintr-o sută, ar fi dat totul să-şi poate împacheta şi transporta tot ce are într-o singură după-amiază. Aşa era şi spaţiul din jurul său. Patul, masa, o chiuvetă, uşa care dădea într-un balconaş, către mare. Asta era tot.

Cu excepția electronicelor. Pe masă, monitoare conectate la electrozii de pe pieptul său. Simțea electrozi și la tâmple.

– KlaraMaria? zise.

Africana scutură negativ din cap.

– De când mă aflu aici?

Nu-și recunoaștea glasul. Dar ea, probabil, îl înțelesese.

– De opt zile.

– Adu-mi lucrurile. Trebuie să plec, sunt singurul care o poate găsi.

– Stai liniștit, altfel te legăm. Ar trebui să te bucuri că ești încă în viață.

Îi prinse o agrafă de deget, cu un cablu conectat la un ecran.

– Oximetrul pentru puls, îi explică, măsoară oxigenarea sangvină.

– Un telefon? șopti el.

Ea scutură din cap. Îi prinse alți electrozi de piept.

– Supraveghează funcționarea inimii.

– Gandhi, mai spuse el, a continuat să doarmă lângă femei goale. După ce făcuse jurământul de castitate. Ca să-și încerce puterea de abținere. Crezi că te-ar interesa așa ceva?

Africana copia cifre de pe ecran. În odaie mai era și altă femeie. Discutau. Lui îi era rău. O auzea pe mama sa. E bine când un nou-născut își aude mama, nu-i așa? Chiar dacă are patruzeci și doi de ani. În fond, fusese la un pas de moarte.

O auzea foarte clar. Îi și apărea, acum, înaintea ochilor. Nu s-ar fi putut ridica din pat ca să meargă la toaletă. Probabil îi puseseră scutece. Dar amintirile din copilărie erau neatinse.

Minunat. Când ajungi la patruzeci și doi de ani, o parte tot mai mare a vieții e trăită în amintire.

Se făcuse noapte, spectacolul se-ncheiase. Helene Krone era încă în tricou, în jurul șoldurilor își legase un prosop, putea să-i audă foșnetul. Știa că probabil are umerii goi. Cele mai multe femei s-ar fi apărat de lumină, dar mama lui o inhala. Se întâmpla la puțin timp după accident, era cu totul orb. Îi auzi clinchetul bijuteriilor de argint. Ea-i povestea că a ieșit luna. Știa că, în lumina ei, argintul părea alb pe pielea bronzată. Nu vorbeau despre asta, dar el știa că bijuteriile fuseseră primite de la iubiți anteriori. Că neîncetatul, melodiosul lor clinchet era un semnal de alarmă pentru Maximillian, un *memento mori*, de parcă pe măsuța unde pregătea supa s-ar fi aflat un craniu de mort.

Copsese pâine într-un ceaun turnat, pe care îl aşezase în godin direct pe jar, asta era la începutul anilor 70, jumătate dintre locurile de muncă nu aveau curent electric pentru rulote.

Mirosea a flori. Erau de-a-dreptul asediaţi de ghivece. Ocupau cel mai mult loc în rulotă, când călătoreau, Helenei Krone îi plăceau florile. Peste tot unde jucau mai mult de trei zile planta ceva, numai pentru a vedea seminţele încolţind, înainte să plece iar. Maximillian ştia că ar fi trebuit s-o ademenească, dacă voia s-o ia de la circ, cu o grădină. Nu reuşise.

Îl scoseseră afară, aşa, în gips. Mama îi dăduse pâine şi supă. Nu-şi putea folosi decât mâna dreaptă.

Îi auzea mişcările neîmpovărate, fireşti. Care erau aşa şi noaptea. Sau după o zi de muncă de şaisprezece ore, după mult antrenament dur. Şi atunci când în ea cânta, neîncetat, îngrijorarea pentru el. În ciuda tuturor acestora, rămăsese naturală. Desigur, în felul în care sălbăticiunile se compară cu Bach. Firesc, aşa cum nu i-ar trece cuiva prin cap nici în vis să schimbe vreo notă, pentru că nimic nu putea fi altfel. Adevărata libertate e să scapi de alegere. Pentru că totul e desăvârşit.

Maximillian Krone se lăsase pe spate, în voia lui, fără a mai mulţumi, recunoştinţa era cuprinsă în chiar acea stare.

Kasper putea să audă încrederea care domnea între părinţii săi, pasiunea, prudenţa. Nu putea să cuprindă totul în vorbe. Dar simţise că dacă vrei să trăieşti sentimentul profund, deschis, natural, de a fi acasă, ca muzica lui Bach, ca marile feline ale savanei, asta costă, e riscul de a trăi între doi poli cu foarte mare diferenţă de tensiune.

Maximillian adormise. Mort de oboseală. Helene îl trezi blând, cu mare gingăşie. Fără să se deştepte de-a-binelea, se ridicase, legănându-se, căzând direct în pat.

Kasper îşi ascultă mama trebăluind, strângând masa. Îi auzea epuizarea. Dar dincolo de ea, un sunet mai puternic, pe care nu-l putea descifra.

Ea-l ridicase şi-l dusese înăuntru, aşezându-l pe pat, o auzi cum ridică sticla lămpii şi suflă în flacără.

Nu izbutise să doarmă. Zăcea în beznă, gândindu-se la moarte. Îi era teamă că o să moară.

Deci nu fusese adevărat ce-i povestise Stinei. Că sunetul Doamnei Dumnezeu îi luase teama. Nu era adevărat. Zăcea în beznă şi se temea.

Atunci auzi un sunet, chiar lângă el. Mama sa.

Aşezându-se pe marginea patului. Îi auzi sunetul suav al cămăşii de noapte. Ştia că, dacă ar fi putut s-o vadă, ar fi arătat înveşmântată în razele lunii.

Poate nici nu fusese o noapte anume, avea sentimentul că au fost multe. Şi totuşi, dincolo de ele, egale, era doar o noapte lungă.

Şezuse mult timp lângă el, fără să spună ceva, doar ţinându-i mâna. Apoi începu să cânte încet, încetişor; fredona deseori, dar pentru el nu mai cântase de când era mic.

Când începu să cânte, sunetul de dincolo se ivi din nou. Puternic. Mai puternic decât tot ce e omenesc. Atotpătrunzător. Îl desluşi. Avea tăria iubirii unei mame pentru copilul ei. Şi nu doar a unei mame. Dragostea tuturor mamelor, pentru toţi pruncii.

Poate adormise. Şi se deşteptase din nou. Poate se afla în odaia în care zăcea. Sau într-o altă noapte, cu Helene Krone.

Ea nu mai cânta. Povestea.

Despre copilăria ei. Despre animalele pe care le avuseseră, de care doar auzise. „Mama, bunica ta, spusese ea, avea un număr de clovniţă, îmbrăcată în alb, în Austria, înainte şi în timpul războiului. Era şi dresură de câini. Aveau un terrier pe care l-au luat în Danemarca. Îmi mai amintesc de unul din puii lui. Când alergam amândoi prin iarba înaltă, sau printr-un lan, sărea la fiecare cinci metri în sus, să mă vadă."

Cum povestea, Kasper putea să audă ceva dincolo de glasul ei. Auzea artiştii de care vorbea, le putea desluşi tonalitatea. Descoperi că, în univers, sunetul fiecărui om are acces la toate celelalte sunete.

Înţelesese că oamenii de care istorisea mama sa erau morţi. Şi totuşi, glasul ei deschidea o poartă spre sunetul lor. Putea să-l audă. Dar nu-l înţelegea.

– Era o fată, Karen, de aceeaşi vârstă cu mine, povestea Helene Krone.

Kasper străauzi numele. Observând că memoria îl dusese în acelaşi loc de spectacol sonor, pentru a cânta din nou aceeaşi amintire.

– Datorită ei am trecut de la sârma întinsă la cea lejeră, spuse Helene Krone. Eram încartiruiţi de iarnă la Holte. În preajmă se afla o carieră de marnă inundată, mă convinsese să vâslim peste ea într-o ladă de peşte. Dar peste apă era întins un odgon, iar ea a zis că

vrea să învețe mersul pe frânghie. Nu știam să înotăm. Adulții au dat de noi, s-au îngrozit. Au hotărât că trebuie să învățăm să înotăm. Cel mai apropiat loc amenajat era lacul Fure. Am pornit pe bicicletă într-acolo, pe lângă Gammelgård și Skovbrynet. Într-o bună zi, Karen mi-a spus: „Hai să le cunoști pe surori". Lângă unul din lacuri se afla o mânăstire. De fapt, doar o vilă. Ne-au dat ceai și niște prăjituri uscate. Care se înmuiau când le cufundai în ceai. Era acolo o femeie, mie îmi părea bătrână, ca la vreo cincizeci de ani. „Vrei să mă întrebi ceva?", a zis.

Mi-a trezit încrederea. Îmi plăcea cum miroase. După miros mi-am dat mereu seama dacă pot să am încredere într-un adult.

Helene Krone râse în întuneric, încet, ca să nu-și trezească bărbatul.

– Da, i-am răspuns, aș vrea să aflu ceva. Câteodată mi-e teamă că lumea e vis.

– Ce spun adulții, dacă-i întrebi?

Spunea „adulții". Nu „mama și tata". Pricepea cum văd eu lumea.

– Zic să mă ciupesc de braț. Și dacă doare, știu că sunt trează.

Călugărița a înmuiat o prăjitură în ceai. Încet. Poate prima oară întâlneam un adult care să nu fie nerăbdător.

– Și tu ce crezi despre asta?

– Eu mă întreb: ce-ar fi ca durerea să fie și ea tot în vis?

Nu știu dacă a mai răspuns. Dar când am plecat, ne-a condus până unde lăsasem bicicletele. Care aveau cauciucuri bune, deși eram în vreme de război. Circul avea un întreg depozit de cauciucuri, pentru artiștii bicicliști.

M-a mângâiat pe cap.

– Dacă am fi în vis acum, zise ea, te-ai bucura să te poți deștepta?

– Doar dacă aș ști sigur că dau de mama și tata, am răspuns.

A râs tăcut, prietenos, nu știu de ce.

– Ești binevenită oricând, a zis apoi. Să mai vii pe aici. Când vrei. Împreună cu Karen.

Dar eu nu m-am mai dus. Până te-am luat cu mine în biserica de pe Bredgade. La ea. La călugăriță. La maica Rabia.

4

Când se trezi, pe patul său stătea cineva, la început crezu că e mama sa. Dar era africana.

– De când mă aflu aici?

– De paisprezece zile. Ai avut febră mare. Infecția rănii de la împușcătură. Ți-am administrat penicilină. Infecția se retrage.

Nu întrebă de KlaraMaria. Auzi tensiunea sistemului ei tonal. Lângă pat se afla un scaun pe rotile, rabatabil.

– Un semnal, zise el, un sunet odată pornit nu mai poate fi oprit. Călătorește spre cele mai îndepărtate zone ale universului. Poate își schimbă componența, de la vibrații mecanice la emisii de căldură și lumină, dar impulsul continuă. Sunt în stare să aud alți oameni, anumiți alți oameni, chiar dacă au corpul departe. De parcă o anumită parte din sunetul lor ar pluti în spațiul audibil al frecvențelor. Iar alta ar fi ultrasunet. Și o parte din sunet nu ar fi fizic. Pot s-o aud pe KlaraMaria. Se află sub presiune. A ajuns la limita suportabilității sistemul ei. Chiar și al ei.

– Nimeni nu aude atât de departe.

– Îi e teamă că trebuie să se despartă. De voi. De mine. De ceva ce nu știu. Poate vor s-o scoată din lume.

Ea nu păli, cu pielea ei întunecată. Dar o auzi cum i se scurge viața din suprafața epidermei.

– Poliția nu mai are ce face, zise el. Nici voi nu aveți. Dar mai există ceva ce pot face eu. Cu sprijinul tău. Însă trebuie să facem o excursie.

– Ești imobilizat.

– Mă ajuți să trec în scaunul pe rotile. Din scaunul paraliticului s-au făcut fapte mari. Hawking[1]. Ironside[2]. Ireno Fuentes.

---

1. Stephen Hawking, n. 1942, fizician, cosmolog, autor britanic celebru, în ciuda paraliziei sale.

2. Eroul unui serial polițist de televiziune care continuă să fie detectiv, deși paralizat.

Ea dispăruse. În locul ei apăruseră alte două călugărițe.

În depărtare se auzea marele puls. Poate chiar al său. Se prăbuși în-de-sine.

KlaraMaria stătea lângă el. Întâi se gândi că e adevărat, ce mare fericire, scăpase. Dar apoi observă că ea stă pe o bancă de biserică. Și în odaia unde zăcea nu era o asemenea bancă, poate era o halucinație, o amintire. Câteodată suntem ținuți în viață de amintiri.

Stătea în profil. Ca la a treia lor întâlnire. A treia – penultima.

Era înainte de plecarea în Spania cu vreo două săptămâni. Se dusese la biserica Nevski, în Bredgade. Biserica era închisă, pe ușă, o înștiințare că se deschide baia de aburi, ca și Biblioteca Rusă, de două ori pe săptămână. Revenise în ziua următoare. La început fusese singurul vizitator. Îl conduse înăuntru un bărbos cărunt, cu un puternic accent rusesc.

Acustica bisericii avea o delicatețe neobișnuită pentru un asemenea spațiu, simți nevoia s-o propună pentru albumul lui Beranek, *Concert Halls and Opera Houses. Music, Acoustics and architecture*[1], lectura lui preferată, în afară de Meister Eckhart; un fel de pornografie acustică de cea mai profundă dulceață. Bătrânul care-l ghida avea o blândețe neobișnuită pentru un bărbat. Dar și o anume oboseală.

La ieșire, Kasper auzi tăcerea.

– Cine mai e aici în afară de noi?

Chipul bărbatului era lipsit de expresie. Kasper repetă întrebarea.

– Nimeni. Doar un copil.

Kasper se întoarse, străbătând naosul. KlaraMaria stătea sus, lângă altar, cu ochii închiși. Rămase vreo două minute în picioare în spatele ei.

– Ce te holbezi așa? zise ea. Vere Gâscan[2].

Reveniră împreună lângă bătrân. Kasper scoase din buzunar o hârtie de o mie de coroane și, împăturind-o cu grijă, o puse în cutia milei.

– Cum e administrat locul ăsta, întrebă, care e autoritatea religioasă cea mai înaltă?

---

1. În engleză în original, „*Săli de concert și de operă. Muzică, acustică și architectură*“, titlul cărții acusticianului britanic Leo Beranek, apărută la editura Springer, 2004.

2. În original, Fætter Guf, numele unui personaj de desen animat (în engleză, Gus Goose, în germană, Franz Gans).

– Biserica ține de Patriarhia rușilor albi.

Kasper aștepta. Bătrânul privi în jur. Ca pentru a se asigura că nu sunt ascultați.

– Înainte de revoluție, comunitatea ținea de mitropolitul Moscovei. Era acolo o controversă.

Sub oboseală, Kasper auzi, acum, necazul.

– Și celelalte comunități daneze?

– S-au anexat la alte sinoade.

– Nu sunt respinse? Excomunicate?

Bărbatul deschise ușa.

– Biserica de Răsărit nu face excomunicări. E descentralizată. Patriarhul din Constantinopole e *primus inter pares*. Dar, în principiu, orice comunitate se poate declara autonomă.

– Și mânăstirea Rabia?

Necazul, oboseala se preschimbară în teamă.

– Au numit drept mitropolit o femeie. Asta înseamnă că au ieșit din sânul bisericii. O femeie nu poate urca în ierarhie mai sus de diaconească. Sunt în contradicție cu Sfintele Scripturi.

O clipă stătură toți trei în ușa întredeschisă. Pe pragul dintre Bredgade, strada cu case de licitație, restaurante, hoteluri, trafic, prostituție de lux. Și pronaosul unei biserici întemeiate pe o tradiție de două mii de ani și o realitate medievală pe punctul de a dispărea definitiv. Cu greu își înțelese Kasper impulsul de a-l ridica pe bătrân în brațe, de a-l legăna.

– Mulțumim pentru călăuzire, zise el.

Lăsase mașina la ultimul etaj al parcării de pe Dronningens Tværgade. KlaraMaria mergea aproape de el. Fusese întotdeauna fascinat de modul diferit în care se însoțesc oamenii. Fata mergea odihnind în-de-sine și totuși cu o clar-auzire întru totul ritmică a sistemului lui tonal, păreau să interpreteze împreună un duet al tăcerii.

În parcare rămaseră o clipă lângă mașină. Sub ei se zărea cupola bisericii din strada Nevski.

Fata se uită în sus la el.

– Maica Maria, cea Mare, zise ea. N-a fugit. Ceilalți n-au putut s-o urmeze!

Auzi, înainte să simtă, cum se înroșește. La început nu înțelese. Apoi își dădu seama că l-a pus la punct un copil.

Conduseră pe Strandvej spre nord, fără a schimba o vorbă, până ajunseră. În fața terenului, fata începu să vorbească.

– Aş vrea să parchez eu maşina.

El opri, trase scaunul, ea se aşeză între picioarele lui. Putea să vadă şi în faţă şi în părţi foarte bine.

Nu ajungea la pedale. Dar cu sistemul electric n-avea probleme. Probabil mai condusese o maşină.

– Exersez, zise ea. Până îmi dăruieşti o navă spaţială.

Opriră lângă rulotă. Motorul încă mergea.

Ea se lăsase pe spate, atingându-i pieptul cu capul. O mare pace se adună în jurul lui, un sentiment de libertate şi eliberare, ca în ultima parte din *Ciacconna*. Profunda intimitate dintre ei era fără legătură, fără atingere cu realitatea fizică. Poate că aşa simţi uneori când ai un copil, se gândi.

– Vrei să zbori cu mine? întrebă ea.

El dădu din cap, se jucară, făcură versuri împreună, era o distracţie atât de plăcută, încât în asemenea clipe ar fi spus da la orice.

Fata trase volanul. Atunci auzi tăcerea. Se răspândea dinspre ea sferic, îi atingea corpul, încercuindu-l, atingând şasiurile maşinii, care deveni pastelată, pentru a evita coliziunea. Dar nu era nimic de evitat, fenomenul dispăruse ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Dar o clipă, o clipă trecătoare, nu existaseră mărginiri fizice, existase numai tăcerea. Ea şi profundul sentiment de apartenenţă faţă de copila din faţa lui.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

Fata coborâse. Avea un chip inexpresiv. O urmă, abia ţinându-se pe picioare. Trebuia să vorbească. Nu cuvinte folosim în primul rând, pentru a menţine realitatea la locul ei? Pentru a nu fi nevoiţi să vedem ce se ascunde de partea cealaltă?

– Cultura daneză, zise el, e plină de nişte giuvaieruri de cântece despre băieţi care o pornesc călare alături de mamele lor. Dar despre fetiţe, nu. Care iau în zbor bărbaţi de vârstă mijlocie într-un Lotus Elise.

Pe figura ei nu zări nici o înţelegere. Nici un ecou.

– Mi-e foame, zise ea.

Îi prăji legume, pregăti orez cu trufe, puse un pic de smântână, un amestec de curry din fenicul şi pulbere de ceapă uscată care lega sosul, cum văzuse la Stine. De fiecare dată când pregătea şi mânca un fel de mâncare învăţat de la ea simţea în egală măsură bucurie şi tristeţe, de parcă ar fi participat la o formă de comuniune erotică.

– Să te învăţ un cântec, zise fata.

Începu să cânte cu o voce puțin răgușită, dar cânta perfect curat. El împietri. Era *Bona Nox*[1]. I-l cântase chiar el Stinei, căreia îi plăcea mult. Ascundea deopotrivă străvechiul rafinament al lui Mozart și nou-născuta lui naivitate. Și dragostea lui pentru fugile lui Bach.

Preluă și el vocea a doua, cântară împreună. Îi dădură lacrimile, nu știa de ce. Plângea cântând, lacrimile cădeau în amestecul de *curry*. Asculta adevărul că orice om trebuie să-l piardă pe celălalt, că în curând va pleca și fata, era insuportabil.

Cineva îl atinse, era KlaraMaria, întinsese mâna și-i mângâia obrajii uzi.

– În realitate, zise ea, nu trebuie să ne temem de nimic.

O condusese acasă, era luna mai, noaptea devenise albă. Rămaseră la gardul care înconjura mânăstirea.

– Cine te-a învățat cântecul? întrebă el.

Chipul fetei se goli. Auzi primăvara din jur. Îi plăcuse mereu să asculte zgomotul greu, mustind de seve, al creșterii. Acum însă nu. Acum îi amintea de despărțire.

– Cum se numește contrariul pentru a nu se mai vedea?

– A se revedea.

– Pentru noi, zise ea, nu există, de fapt, rămas-bun. Doar revedere.

Nu bănuia ce vrea să spună. Era o clipă de vârf, se neliniști. Când ești sus, te sfărâmi dacă urmează vreo prăbușire.

– O să vii iar, zise ea. Maica Maria spune că te întorci. Ți-a promis ceva, zice. O să primești un morcov, ca un măgar. Ca să știi pe ce drum s-o apuci.

Simți că amețește de furie.

Fata urcase călare pe gard.

– Am un morcov pentru tine, îl vesti. Te întorci. Și îți voi dezvălui cine m-a învățat cântecul.

Apoi dispăru.

---

1. Canon pentru patru voci în La Major, K 561, scris de Mozart în 1788, cu un text jucăuș, aparținând compozitorului. *Bona nox* circulă într-o variantă mai generală cu urări rimate absurd în patru limbi (latină, italiană, franceză). Canonul e foarte cunoscut în Occident, fiind învățat la școală în clasele primare sau chiar la grădinițe.

5

Silit să revină la suprafaţa conştiinţei, auzul îi fu înspăimântat de un zgomot pe care era prea bătrân ca să-l mai tolereze: ventilatorul barbar al unui computer portabil.

Africana se afla în camera ei, în faţa ecranului.

– De ce ortodoxia? întrebă el. Şi nu ceva şamanism? O chemare a duhurilor. Sau catolicism? Dacă tot e musai.

– Datorită bucuriei, zise ea. Biserica de Răsărit e cea mai senină. Accentul nu cade pe suferinţele Mântuitorului. Ci pe transfigurare. Pe Înviere. Sfinţirea încă din timpul vieţii. Am simţit acest lucru de când eram mică. În Addis Abeba erau tot felul de comunităţi. Cea a copţilor era cea mai plină de bucurie.

Auzea o nouă strună a ei. Intrarea în deplina ei profunzime spirituală. I-ar fi plăcut sunetul. Dacă n-ar fi fost atât de leneş. Şi dacă n-ar fi trebuit să înghită, odată cu vorbele ei, o amară gelozie. Gândul că femeile se pot afla aproape de o fericire deplină fără nevoia de alţi bărbaţi în afară de Mântuitor. Şi uneori nici măcar de el.

– Am găsit ceva, zise ea. Kain a scris. Pe net.

La început n-o auzi. Se acordase la sexualitatea ei. Avea un impuls ca un solo de tobă din Babatunji, de antilopă *gnu* în junglă. Cum supravieţuise primii treizeci de ani de celibat?

Apoi îl ajunseră şi cuvintele ei.

Întoarse ecranul în direcţia lui.

Se considera prea bătrân pentru internet. Nu că nu-i plăcea cum sună, ciberspaţiul suna ca o cacofonie fără limita de jos, tonalitatea unei distracţii ieftine de târg, dată în spectacol la o toaletă publică, pe o stradă publică. A tuturor gălăgiilor lumii. Împletite la cel mai de jos nivel de organizare imaginabil. Şarlatanului din noi, din fiecare, îi place internetul.

Dar de acolo şi până la renunţarea la o firească demnitate şi aşezarea în faţa computerului, spre a-l face să meargă, e totuşi cale lungă.

Pe ecran se ivi un text. Încercă să-l descifreze. Nu reuşi. La citit fusese mereu mai încet decât melcul. Nu şi la cititul notelor. Mereu vizualizase şase sisteme tonale direct de pe partitura concertului de Beethoven în Re Major. Dar cu cărţile era altfel. Notele muzicale alcătuiau singurul limbaj scris cu care făcuse pace.

– Citeşte-mi cu voce tare, zise. Să-mi fie poveste de noapte bună.

Ea cuprinse textul dintr-o privire. Putea s-o audă parcurgându-l grabnic. Sortând cuvintele.

– E un fragment, zise ea. Lipsesc titlul, introducerea. Poate trebuia să fie şters şi n-a reuşit decât parţial. E vorba de starea apelor daneze, pentru navigaţie. Ţinând seama şi de NAVWARN de la Radio Lyngby, de NAVTEK, Shippos, de emisiunile de la Radio Danemarca privind starea apelor navigabile şi de teletext. Descrierea tranzitelor prin apele daneze. VTS, adică *Vessel Traffic Service,* serviciile de radar şi avertizare din Storebælt[1] şi Drogden.

Putea să-i audă dezinvoltura orientării într-un limbaj străin.

– Apoi urmează o descriere a semnalelor de avertizare emise în caz de necesitate de Consiliul de Securitate al Portului. Sarcini ale Serviciului de balizare. Indicaţii pentru ofiţerii flotei militare, mai ales privind aria poliţienească pe mare. O trecere în revistă a sarcinilor cuterelor serviciului secret maritim, numite MHV 951. Responsabilitatea administraţiei navale faţă de siguranţa navigaţiei în cazul unei redirecţionări a traficului între Øresund şi Storebælt. Descrierea procedeelor de mutare a persoanelor-cheie la Comandamentul Operativ din Århus. Reglementarea circulaţiei pe Storebælt. Posibilitatea canalelor de a face faţă unei închideri a Øresundului. Şi tot aşa, pe vreo cincisprezece pagini.

– Ce e asta?

– Un memorandum, zise ea. Scris acum vreo zece ani. De către Kain. Pentru Organizaţia Maritimă Internaţională. E o analiză. Posibilele urmări pe care le-ar putea avea o catastrofă naturală sau un atac terorist asupra închiderii Øresundului.

El îi ascultă lăuntrul.

– Un asemenea text ar trebui să fie confidenţial. Nu poate fi găsit pe net.

---

1. În daneză, „Marea Centură", cel mai lung dintre cele trei canale navigabile legând Kattegat de Marea Baltică, erodat de curenţi marini în perioada postglaciară. Desparte Danemarca în două. Până în 1997-98, când s-a construit o infrastructură fixă de traversare, pod suspendat şi tunel feroviar, trecerea dintr-o parte în alta se făcea cu feribotul.

Ea se ridică.

– Ai documentul de la Mørk. Probabil că te-a rugat să mi-l arăți. Altfel n-aș fi ajuns niciodată să-l văd. Mie nu mi se povestește nimic.

Ea rămăsese în ușă.

– A avut fler, continuă Kasper. Acest Kain. Dacă era încă de acum zece ani activ în această direcție. Poate e un clarvăzător. Poate că eu sunt singurul ferecat în realitatea normală.

Ea dispăruse deja.

6

Simţi soarele ca o mângâiere pe epidermă. Deschise ochii. Îi duseseră patul în curte. Era pe jumătate întins, pe jumătate aşezat, cu privirea îndreptată spre bazin. Apa era ascunsă de tufărişul unor rododendroni. Mamei sale îi plăcea mult planta asta. Datorită rezistenţei şi fertilităţii ei. Alţi bărbaţi dăruiau soţiilor lor flori. Maximillian venise acasă cu un metru cub de *Azalea diabolica,* aceasta înmugurise şi înflorise nefiresc, în mijlocul lui ianuarie.

Lângă el stătea cineva, era Doamna Albastră.

– Ne-am inspirat din grădinile mânăstirii din Alexandria, zise ea. Principiul, tradus din limba copţilor, sună: *Ascunde şi revelează.* Apa, izvorul sunt tot timpul bănuite. Dar de văzut, nu le vezi niciodată. Spre a înnebuni căutătorul de dorul lui Dumnezeu.

– KlaraMaria? întrebă el.

Sunetul se întunecă, adunând în compasiune şi împrejurimile apropiate, Kasper avu sentimentul că un nor acoperă cerul.

– Ni s-a telefonat. Se auzea vocea ei. Şi a unui bărbat. Spunând că se întoarce curând.

– Aţi înregistrat convorbirea, pot s-o aud?

Ea nu răspunse.

– Când am ajuns aici şi m-aţi tratat, zise el, eram gata să-mi iau adio pentru totdeauna. V-am văzut, eraţi cu mine. Am plecat împreună. Spre un loc *beyond*[1]. A fost realitate?

– Tot felul de personalităţi feminine ale Bisericii spun că un sfânt – nu mărunţi administratori cum suntem noi, ci oameni care au realizat dumnezeiescul – ar putea să apară în trei înfăţişări diferite, trei chipuri diferite ale salvării. O dată, în chip de fenomen sonor. Apoi, ca formă trupească. Şi în chip de iubire.

– Eu am crescut fără biserică, zise el. N-am fost nici botezat, nici confirmat. Nu ştiu cât de politicos trebuie vorbit cu o stareţă. Dar zicând-o p'a dreaptă, aş spune că vorbiţi vorbe.

1. În engleză în original: „dincolo de".

Ea asculta clipocitul unei ape nevăzute. Kasper nu ştia dacă poate să se încreadă în ea. În mod normal, nu te laşi pe mâna nimănui. De obicei n-are importanţă. Acum era hotărâtor.

– Când eram mic, spuse el, am fost dus de mama la biserica Nevski. A vorbit cu o femeie care trebuie să vă fi fost predecesoare. O femeie pe care trebuie s-o fi cunoscut aici, în copilărie.

– Trebuie să fi fost maica Rabia.

– Peste mulţi ani i-am scris. Copil fiind, am fost bolnav. O vreme orb, parţial paralizat. În acel timp mi s-a modificat auzul. Despre ce am auzit atunci nu puteam vorbi cu nimeni. Deci i-am scris ei. Peste treisprezece ani mi-am regăsit acea scrisoare. La o femeie care m-a părăsit.

– Scrisoarea o fi fost din arhivă. Trebuie s-o fi luat de acolo. E aşa rău?

El nu putea să-şi mişte capul. Dar observă că e privit.

– Ai fost violent? întrebă ea.

– A trebuit să întrec măsura.

– Femeile rareori suportă violenţa.

– Din experienţa mea, femeile nu vor decât să mă folosească. De asta mi s-a făcut frică. Fiindcă avea acea scrisoare. Femeile vor mereu ceva de la mine. Bani. Glorie. Energie superioară.

– Poate, zise ea, nu vor decât să fie în apropierea modestiei tale.

Reuşi să-şi mişte capul, să-l întoarcă spre ea. În ciuda durerilor. De la electrozi.

Ea plecase. Pe scaunul unde şezuse se afla un telefon fără fir.

Primi de la Informaţii numărul spitalului. Maximillian ridică receptorul.

– Eşti în Spania?

Vocea nu mai avea volum, probabil că nu-i mai rămăsese prea mult din trup.

– N-am mai ajuns să plec. Sunt la spital. Cu o scutire falsă. Plin de viaţă ca un vultur de mare.

Putea să audă că tatăl său îi străvăzuse minciuna. Putea să-i audă neliniştea. Grija părinţilor pentru copiii lor nu încetează nicicând.

– Eşti pe urmele a cine ştie ce, zise Maximillian. Centrul Copenhagăi e stăpânit de case de pensii, societăţi de construcţii imobiliare şi persoane particulare. E vorba de Casa de pensii a inginerilor, de Asigurările generale pentru rente viagere, de Casa de pensii a medicilor

și de cea a juriștilor și economiștilor. Investițiile lor sunt toate pe termen lung, capitalul lor e inepuizabil. Imobilele pavoazate, cum ar fi sediile băncilor, clădirile administrațiilor Asigurărilor ș.a. nu ne interesează, pe moment nu sunt de vânzare. Cele mai mari societăți de construcții imobiliare sunt Norden SA, Proprietatea Gutenberg. Jeudan, Societatea de acțiuni imobiliare Danbo. Împreună cu Casele de pensii au obligat statul să cumpere, pentru a sprijini. Ca atunci când, de exemplu, se rup digurile și inundațiile micșorează valoarea terenului agricol. Statul a intervenit și a cumpărat, se evaluează că ar fi vreo cinci-zece la sută din City și din districtul Frederiksberg, prețul n-a fost făcut cunoscut, dar probabil a fost orientat după evaluările oficiale. Banca Națională a dat banii, iar Ministerul Justiției a ratificat achizițiile. Rămân doar persoanele particulare. Proprietarii unor apartamente de închiriat și de locuințe personale. M-am interesat. Se pare că au fost multe vânzări, și din panică. Ceea ce era de așteptat. Dar nimeni n-a dat alarma, nimeni n-a observat achiziții acumulative. M-am adresat deci Departamentului Construcții și Tehnică al orașului Copenhaga, pentru a mă documenta dacă există cereri de acumulare. Înainte să fie stabilit prețul unui teren din City e cercetat gradul de construcție, starea fundamentului și eventuala poluare, chiar într-o situație ca aceasta. N-au avut pace o secundă. Au răspuns la o mulțime de întrebări. Mă documentez deci mai departe. De aici, de pe patul de moarte. Toate tranzacțiile sunt înregistrate în biroul de transcrieri funciare. Și bineînțeles că bătrânul tău tată are acces la cartea funciară a biroului respectiv de pe Hestemøllestræde. S-a vădit că douăzeci și șapte de societăți daneze și străine au făcut, din septembrie trecut, achiziții masive. Prețul nu e în nici un caz cunoscut. Dar vorbim de miliarde de coroane. Poate cincizeci. Poate o sută. Înaintea catastrofei, prețul se orienta după mărimea chiriei. În jurul străzii principale, Strøget, ajungea la douăzeci și cinci de mii de coroane pe kilometru pătrat. Și acum vine partea interesantă. Cele trei societăți străine le lăsăm deocamdată. Sun la administrația societăților comerciale. Proprietățile societăților nu sunt înregistrate în Danemarca. Dar directorii, prezidiile, da. Îmi notez numele. Și acum să te ții. Cele douăzeci și patru de societăți au fost toate întemeiate în septembrie anul trecut. Și toate locurile de conducere ale prezidiilor, și cele de directori, sunt deținute de aceleași douăsprezece persoane.

Lui Kasper începu să-i bată inima mai repede. Pulsul crescut îi trimise un val de durere prin creier.

– Nu trebuie să plătească impozite pe câștiguri?

– Nici măcar nu trebuie să-și declare câștigurile. Danemarca are drept de impozitare a veniturilor din comerțul cu imobile. Nu și din comerțul cu societăți. Cele douăzeci și patru de societăți ale noastre au cumpărat imobile de două miliarde, poate. Dar nu clădirile au fost vândute. Ci societățile. Pentru șaizeci sau o sută de miliarde. Un singur lucru trebuia evitat. Să nu fie dovedit că înainte de cumpărarea societăților au existat înțelegeri de vânzare-cumpărare.

Kasper încercă să gândească.

– Și asta nu e tot, zise Maximillian. Crezi sau nu crezi, dar eu încă mai am prietene și prieteni. Una dintre prietenele mele e la departamentul de supraveghere al Bursei de Efecte din Copenhaga. Îi pun în față cele douăsprezece nume. Fără a destăinui de unde le am. O întreb dacă le cunoaște, dacă știe ceva care i-ar putea uni pe cei doisprezece.

Kasper știa ce avea să urmeze acum. Dar un artist sensibil nu i-ar lua niciodată bucuria partenerului, în arenă, spărgând balonul.

– Toți cei doisprezece se află – sau se aflau până de curând – pe statele de plată ale Băncii Konon.

– Kain, spuse Kasper. Cu experiența lui la flotă, în administrația maritimă și navală. Se pricepe la inundații.

– Și la ce trebuie făcut în situații catastrofale.

– Data, întrebă Kasper, ai data la care au fost întemeiate societățile?

Auzi foșnet de hârtii.

– Au fost întemeiate între 2 și 24 septembrie.

Se lăsă tăcere. În acea tăcere, Kasper auzi șocul prin care trecea tatăl său, pornind dintr-un punct, din epicentru, ca un sunet emis în partea mentală a conștiinței, răspândindu-se de acolo sferic.

– Doamne Dumnezeule, spuse Maximillian. Asta înseamnă... înseamnă... ei știau că vin cutremurele!

7

Kasper se deşteptă în *Cântecul sirenelor*, cavalcada Walkiriilor într-o tonalitate bisericească; habar n-avea unde se află, poate în iad. Se zbătu să iasă din beznă, căzu peste noptieră. Realitatea se reconstrui, îl regăsi zăcând pe podea, înfăşurat în cabluri.

Trebuie să fi fost la vreo depărtare de şaptezeci de metri, cântarea era filtrată prin numeroase ziduri, cele douăzeci sau probabil treizeci de femei aveau o intonaţie de parcă urcau pe Blocksberg[1]. Ceasul zăcea lângă el. Era trei dimineaţa.

Smulse electrozii. Se ţinu de pat. Reuşi să se ridice în picioare şi să stea. Pentru prima oară după două săptămâni.

Se trase către chiuvetă. Aprinse lampa. Pe etajeră era aparatul său de ras. Alături, spumă şi un brici. Şi o curea de piele, pentru lustruit tăişul. Toate, pregătite cu ştiinţă şi grijă. Dacă ar fi fost mama, ar fi fost motiv de bucurie. Dar mama lui murise în urmă cu douăzeci şi nouă de ani în urmă, nu mai ajunsese să-l vadă bărbierindu-se.

Se rase încet şi temeinic.

Întâlnindu-se în oglindă pe sine. Orice bărbat care se rade şi-ar dori să fie asistat de o femeie, care să se uite la el şi să laude rezultatul. Trecuseră zece ani de când îl privise şi pe el cineva. Stine fusese ultima. De atunci, doar nişte garderobiere.

Acum era de faţă cineva.

Doamna Albastră. Se sprijinea de uşă. N-o auzise venind. Îi privi picioarele. Dacă ar fi avut pernuţe de pisică – dar erau picioare desculţe în sandale. Cu lac pe unghii. Incolor. Un *gloss*. Cântecul crescu în intensitate.

– Rugăciuni din oră în oră. A doua slujbă de dimineaţă. De la trei la patru.

Kasper îşi clăti ultimele resturi de spumă cu apă rece.

---

1. Cel mai înalt pisc din Brocken, Harz, conform legendei (preluate şi de Goethe în *Faust*), loc de adunare a vrăjitoarelor.

– Două lucruri, zise. O atingere cu mâna, spre a vedea dacă sunt destul de neted spre a intra în paradis?

Mâinile ei erau răcoroase, miroseau a ceva ce ar fi putut fi lemn de santal.

– E în ordine. Și al doilea?

– De ce sunt aici femeile? Ce dau ele? În acest ceas demonic. Mantre grecești. Lână direct pe corp. Imagini crunte de tineri palizi pe cruce. Supunere totală. Ce dau toate astea?

Ea intră și închise ușa în urma ei, înainte de a răspunde:

– Iubire.

Trase scaunul pe rotile aproape, Kasper se așeză. Luă și ea loc înaintea lui. Ascultau cântările. Un auz oarecare nu le-ar fi putut percepe de la această depărtare. Știa că al ei e în stare de asta.

– Vei ajunge să înțelegi, zise ea. Deopotrivă de ce te-a părăsit și din ce cauză avea scrisoarea.

Nu-și dădu bine seama de unde știa. Dar avea încredere în ea. Din tonul ei. Îi auzi priceperea. Lumea e plină de oameni care vorbesc una-alta, fără să aibă habar. Cu ea lucrurile stăteau altfel. Înregistră propria sa încredere ca pe o relaxare a trupului. Simți asta și în răni.

– Au fost duri cu tine, zise ea, în ultimele patruzeci și opt de ore. Înainte să te fi adus încoace.

Își dădu seama că urmează un număr important. Avea treizeci de ani de experiență în a simți când urmează o intrare. Dar aceasta era fără cortină. Fără muzică. Fără lumină. Fără public. Fără orchestrație. Ceva sosind târâș, din fosa orchestrei, ceva ce nu fusese înainte. Era teama.

– M-au îmbătrânit, zise el. Cele două zile. M-au îmbătrânit cu cincisprezece ani.

– Dar, pe de altă parte, nu erau lucruri previzibile?

I se păru că nu aude bine.

– N-au fost niște repetări în serie? întrebă ea. Aceeași întâlnire. Cu aceleași două persoane?

Ascultându-i tonalitatea, nu auzi nimic. Desigur, zgomotele corpului. Dar nici un sunet din orientarea ei. Nici o șoaptă a gândurilor. Nici o agresiune. Nici o intenție. Era tăcută precum absența totală.

Totuși, nu era absentă. Îi răspunse privirii. Încercă să-și creeze o imagine a corpului femeii. Tare ca stânca, bloc de temelie. Și, în același timp, volatilă ca o flacără care ar fi putut fi stinsă chiar în clipa următoare de vânt. I se făcu părul măciucă.

– În cele patruzeci și opt de ore, zise el, am întâlnit atâția oameni, încât nici nu-mi mai aduc aminte. M-am aflat în primejdie de moarte. Urmărit de toți. Pentru că încerc să salvez viața unui copil. Și să-mi țin o promisiune. Am străbătut coșmaruri, unul după altul. Deci, despre ce vorbim?

– Nu erau, pur și simplu, variațiuni ale aceleiași teme simple, aceeași întâlnire? Cu aceeași doi oameni?

El o privi țintă.

– Un bărbat și o femeie, zise ea. Pentru o oarecare variație, îi găsești în două versiuni. Cei care ajută copiii. Și cei care le fac rău.

În *slow motion*[1], sub enormă rezistență, ascultă dincolo de aceste două zile. Auzi întâlnirea cu Brodersen și blonda. Cu Mørk și Asta Borello. Cu Maximillian și Vivian cea Groaznică. Lone Borhfeldt și bărbații din preajma ei. Kain și maestra de saună.

– Poate că uneori erau separați, după împrejurări, zise ea. Și ai întâlnit doar bărbatul, sau numai femeia.

Îi auzi pe Daffy, Franz Fieber, Stine, Sonja.

– Dar, în general, erau mereu toți destul de asemănători, spuse ea. Cu tine sau împotriva ta. Însă destul de asemănători.

– Au mai fost și altele, nu doar întâlniri, zise el.

Ea aprobă din cap.

– A fost fugă. În libertate. Tu ești un fugar. Și au fost spargeri. Pătrunderi. Tu ești un căutător. Dar urmărești mereu aceeași urmă. Câte bariere mai mult sau mai puțin asemănătoare ai depășit într-un fel mai mult sau mai puțin asemănător?

Auzi sunetul lui Ole Lukøje de la Impozite. Îngerul de la interfon, din zona închisă. Mama cea rea, în Lone Bohrfeldt. Intrarea la sanatoriul Tårbæk. Femeile de la telefoane. Biroul de cartare și înmatriculare. Auzi portarul de pe insula castelului. Bărbatul din ghereta de sticlă de la Konon.

Teama deveni concretă, spaimă. Panică, înfricoșătoare și surdă. Spaima că va fi închis.

– Doar aceste două zile au fost așa, zise el. Altfel, viața mea a fost o paletă de nuanțe.

Își auzi glasul, de parcă s-ar fi găsit în afara corpului său. Ca aparținând unui om pe care nu-l cunoștea.

– Am dus la capăt cinci sute de reprezentații, zise el.

---

1. În engleză în original, „cu încetinitorul".

– Dar toate destul de asemănătoare, nu-i așa?

El o privi în ochi. Niciodată nu întâlnise asemenea privire. Deplin liniștită. Și pe deplin trează.

– E-n regulă, zise ea. Noi toți încercăm să mascăm monotonia. Dar e un efort. Să pui mereu accent pe ce e deosebit. Când, de fapt, fiecare amintește de fiecare. Victoriile noastre sunt la fel. Și suferințele. Încearcă o clipă să simți ușurarea din ceea ce e obișnuit.

El o privi. Era transparentă ca o acuarelă. Gata parcă să se dizolve într-un sunet, un ton încă neturnat în forma lui.

Auzi cât de mărginite erau temele vieții sale. Cât de puține strune acordate pe care se putea cânta. Le lăsă să se destindă.

În jurul lui, în el, era tăcere. Mai multă tăcere ca niciodată.

Ușa se deschise. Spre marea muzică. Știa că o aude și ea.

– Chiar și aceasta, zise ea, chiar și aceasta devine monotonă în timp.

Se lăsă în voia lucrurilor. Era în spatele sălii de concert. *Backstage*[1] la Doamna Dumnezeu. În peretele sonor exista o spărtură. Prin care curgea tăcerea. Pentru prima oară, auzul său își găsi pacea.

Nu știa cât durase acea clipă, fără extindere temporală. Întinderea în timp e bătaia metronomului sau a pendulei. Însă fusese tăcere.

– Ce-ai făcut adineaori? o întrebă.

– De fapt, nimic deosebit, zise ea. Am cântat liniștea.

O privi totuși. Surâdea. Zâmbetul ei avea o sonoritate precum cântă Fitzgerald[2]. Jucăuș-copilărește și, în același timp, de o atemporală maturitate. Era oare bătrână sau o copilă?

– Maica Rabia, zise ea, dascălița și înaintașa mea, spunea deseori că-i vede pe oameni ca închiși în baloane de săpun. În baloane ar fi două minuscule deschizături, în două locuri, prin care ele se pot uni, decurgând un balon din altul, și tot așa pot oamenii comunica și trăi realitatea. Datorită acestor minuscule deschizături trăim mereu aceleași situații de bază, nu sunt multe. Fiecare din noi își poartă cu sine propria realitate. Având foarte puțină legătură cu realitatea celorlalți. Din ce pricină n-ai răspuns niciodată la scrisoarea ei?

Kasper nu spuse nimic.

– Dorința de a fi ceva deosebit, zise ea, este deosebit de puternică. La noi toți. Nu contează că viața e dureroasă. Numai să fie o durere

1. În engleză în original, „în spatele scenei".
2. Scott Fitzgerald, n. 1948, cântăreț scoțian.

deosebită. Dar când ne întâlnim deodată cu cineva, care e mai înțelept. Care ascultă în mai adânc. Atunci riscăm ca această deosebire să fie pusă într-o perspectivă. Asta a fost?

– În parte, zise el Dar mi-a fost și teamă. Că ar putea... slăbi auzul.

Simți că ea îl înțelege.

Afară se lăsaseră zorii, el nici nu observase lumina. Auzi glasuri de copii. Și de tineri. I se făcu pielea de găină.

– Nu sunt copii obișnuiți, zise el. Am văzut cum au oprit timpul.

Vocile se apropiară, erau sub fereastră, recunoscu două dintre ele, nu era posibil. Totuși își puse ochelarii și își mișcă scaunul cu rotile spre fereastră. Sub ferestre erau mese fixe și bănci, copiii își mâncau micul dejun sub cerul liber.

Copilul care stătea cel mai aproape de el era cel de pe insula castelului. Cel cu apă la cap. Avea un an mai mult acum. Dar era același. În buzunarul de la piept al băiatului, Kasper văzu predecesorul actualului său stilou.

Teama se întoarse. Simți cum i se prelinge sudoarea dinspre subsiori spre coapse. Celălalt zvon venea de la un grup mai depărtat de copii. Un băiat mai mare servea la masă, unul ceva mai crescut, deja un tânăr. Era răgușit, suna ca un bas din corul Sfânta Ana. Era tânărul de la hotelul Rungsted.

– Pe doi dintre ei îi cunosc.

– Trebuie să fie o întâmplare.

– Sunt jucător de cărți. Știu cât de departe ajunge întâmplarea. În nici un caz atât de departe ca aici.

– Simon, zise ea, merge la grădiniță, de unde l-ai cules.

El scutură din cap, ca pentru a se apăra.

– Te-a așteptat, zise ea. Nu în această clipă. Dar mai devreme sau mai târziu. Noi toți te-am așteptat. Asta e ceva ce am învățat de la maica Rabia: cei care persevereză, căutând, vor trece cândva prin preajmă. Nu trebuie decât să-i aștepți.

– Și celălalt. Cel mare. M-a cazat la un hotel.

Ea dădu din umeri. Se ridică. Kasper simți o furie oarbă că ea-l părăsește. Chiar în clipa aceasta.

– Abia am început, zise el.

Ea scutură capul.

– Ce ți-am înfățișat, zise ea, a fost o aluzie la tăcere. Nu un lexicon despre taina existenței.

Dacă s-ar fi putut ridica, ar fi apucat-o de guler.

– Eşti un mare egoist, zise ea. Găsesc că asta e ceva pozitiv. Un mare egoist e un mare păcătos. Marii păcătoşi au posibilitatea de a se căi. Căinţa e o trambulină.

Ea îşi trase în jos unul din umerii halatului. Kasper se holbă la dantela neagră, probabil de mătase.

– Am crescut într-un soi de bunăstare, zise ea. Lână direct pe piele n-am putut suporta niciodată.

Reuşi să rămână concentrat.

– Şi viaţa de fiecare zi? întrebă el. Au dispărut doi copii.

De pe chipul ei pieri orice umor.

– Nici măcar tu, zise ea, nu-ţi poţi da seama cât e de rău.

Africana aduse supa şi se aşeză, el rămase lângă ea, în timp ce mânca.

– Cele mai multe lucruri, zise ea, sunt în afara controlului nostru, doar Doamna Dumnezeu hotărăşte. Dacă un copil dispare sau se întoarce. Dacă trăieşte sau moare. Poate că în fond nu putem transmite nimic. Dar dacă e să înduri priveliştea propriei tale lipse de putere, trebuie să fi făcut tot ce se poate face.

Nu ajungea la ea, era ferecată. Aduna tacâmurile. În uşă rămase pe loc.

– Pentru diseară fac rost de o maşină, spuse.

– Ce-ar fi să faci rost şi de o sticlă de coniac? De nişte pahare? Ceva împotriva durerii, nişte morfină, cât timp joc?

PARTEA A ȘASEA

1

Acțiunea fusese încheiată în trei ore.

Africana venise după miezul nopții, ajutându-i să treacă în scaunul cu rotile. Liftul îi duse într-un garaj. În parcare se aflau mai multe, peste o duzină de mașini, două de teren, ambulanța cu care fusese transportat, încă o ambulanță, o basculantă, două *pick-up*-uri, un combi, trei polo-uri, probabil pentru când plecau maicile la *powershopping*[1], o camionetă.

Sora Gloria lăsă în jos rampa camionetei, împinse în sus, pe platformă, scaunul pe rotile, fixându-l în mașină. La volan se afla Franz Fieber.

Ușa melaminată avea probabil senzor, lunecând parcă de la sine, afară noaptea era un zid. Se deschise și poarta gardului, farurile prinseră în lumina lor fâșii de ceață.

– Avem la dispoziție trei ore, spuse africana. Pe urmă cineva o să înceapă să se cam mire.

– Parcă știai un șofer cu o șalupă, spuse Kasper.

Franz Fieber scrise ceva pe o foaie din bloc-notes, sub icoană, fără a-și lua ochii de la banda de circulație. Dădu biletul în spate.

Kasper încercă introducerea cifrelor, mâinile îi tremurau, indică numărul, africana îl formă pentru el. Trebuia să dea bandajele la o parte, pentru a ține receptorul la ureche. Dură o veșnicie până îi răspunse cineva. Un uriaș.

– Sunt fratele mai mare al lui Fieber, spuse Kasper. Fieber spune că într-un sfert de oră ai putea pregăti barca.

Bărbatul chicoti în telefon

– Du-te la doctor, e miezul nopții.

Motivele nu se află înaintea oamenilor. Fugim de ceva rămas în urmă. Vocea din receptor avea amintirea unei renunțări, a unei

1. În engleză în original, „cumpărături masive".

părăsiri. Pentru a scăpa de ea, se înglodase în materialitate. Cuvintele porneau dintr-un corp solid, dintr-o masivă casă monofamilială.

– Îmi pare sincer rău, zise Kasper. Când mă gândesc că ți-ai fi putut păstra slujba, rămânând și cu vreo zece mii de coroane.

Treceau pe Bispebuen[1]. Telefonul amuțise. Poate i se părea doar. Și bărbatul era gata să închidă.

– Numerar?

Kasper scoase din buzunarul halatului restul finanțării primite, ținând bancnotele în luminile care se prefirau pe lângă ei, pe autostradă. Scoase douăzeci. Cu portretul lui Niels Bohr. Mecanicul cuantelor avea pungi sub ochi. Trebuie să-l fi costat ceva. Să trăiască așa, cu inimă și inteligență de sfânt. Contribuind totuși, apoi, la marea bombă.

– În bancnote de câte cinci sute de coroane, aproape nefolosite.

Auzi lampa aprinzându-se, patul trosnind, pe cineva greoi mârâind. Nevasta sau rottweilerul.

– Portul e închis noaptea, zise bărbatul.

– Chiar vrei să convingi un vechi marinar că Øresundul se închide după apus?

Intrară în Åboulevard.

– La Kalvebodmole, zise glasul. Vis-à-vis de Portul Ecluzei. Într-o jumătate de oră.

Cotiră pe lângă Gara Centrală și Poștă. Mașina porni spre sud, pe lângă port și noua piață de pește. În copilăria lui Kasper, acolo se înșirau depozite de cărbuni, bărci locuibile și centre industriale, acum apăruseră complexe comerciale și un club de noapte.

Trecură pe lângă uzinele Ørsted și Belvedere, nu mai fusese în zonă de zece ani. În copilăria sa pluteau pe aici, legate cu parâme, două sute cincizeci de cutere, pe țărm se aflau mici grădini cu frunzare unde oamenii locuiau tot anul. Acum fuseseră construite hale pentru *bowling*, clădiri de birouri, studiouri de filme porno. Circuri mici sau mijlocii iernau aici în portul de Sud. Ce să mai spui, când în nici o jumătate de generație am trecut toți din junglă în Grădina Zoologică?

– În copilăria mea, zise Kasper, aici era frontul din spatele orașului, acum a devenit centru. Nu pot să pricep cum.

E plăcut să ai public. Dar de data asta își vorbise sieși. Nu se mai aștepta la vreun răspuns.

---

1. Parte de autostradă între Copenhaga și Hillerød.

– Spatele oraşului e neatins, zise africana, exact la fel de mare ca atunci. Sau chiar mai mare. Doar că l-au mai aranjat.

Fără să-şi dea seama de ce, îl apucă furia.

– Şi de unde ştie, mă rog, o puştoaică de călugăriţă crescută în junglă cum stau lucrurile cu înţelepciunea părţilor de umbră din viaţă?

Ea se aplecă puţin în faţă, dădu la o parte piciorul lui Franz Fieber cu propriul picior şi apăsă pe frână. Kasper fu cât pe ce să zboare pe geam din scaunul cu rotile. Franz Fieber era alb ca o stafie.

Africana îşi scoase medalionul, peste cap, şi i-l întinse spre spate. Aprinse lumina. Kasper observă o fotografie, un bărbat cu doi copii pe o pajişte. Copiii, numai piele şi os, cu un zâmbet sălbatic şi alb. Bărbatul avea gura blândă şi o privire care, pentru acea blândeţe, era sarea în bucate.

– Am treizeci şi cinci de ani, zise ea. Am bărbat, doi copii.

Mâna lui simţi căldura argintului. Transmitea mireasma ei. Cu siguranţă că la tropice exista o plantă care, în căldura amiezii, răspândea chiar această mireasmă.

Întoarse metalul plat. Pe partea cealaltă erau gravate două scuturi zulu şi două asgaiuri[1] încrucişate, precum şi textul *First Pan African Aikido Championsship*[2].

– Pentru prima oară mi se pare atrăgătoare călugăria. Se poate face cerere?

Opriră lângă două bazine cu apă călduţă din port, între două diguri; la capătul unuia dintre cele două diguri era mişcare, în rest, tăcere. Sora Gloria îl împinse, pe rampa de coborâre, pe pământ. Apoi mai departe, în linişte, pe strada dinspre port. Nu era circulaţie, lucru mare noaptea. Când era mic, mama lui îi citea, nu prea des, fiindcă nu avea nici timp şi nici putere pentru aşa ceva, doar din când în când. Îi citise *Palle singur pe lume*. El auzise tăcerea din carte. Dincolo de ilustraţii, de text, dincolo de aparenta singurătate a cărţii, auzise tăcerea alinătoare a unui oraş în care toate se odihnesc.

Şi acum simţea la fel, că tot oraşul din jur e pe deplin tăcut. Şi că îl poartă înainte o cuprinzătoare feminitate.

Pe tripodul de ciment cel mai depărtat se afla o siluetă învelită într-o pătură de cal. Kasper nici nu trecuse de mijlocul bazinului

1. Lănci africane cu vârful ca de săgeată.
2. În engleză în original: „Primul campionat panafrican de aikido".

când își dădu seama că-l mai văzuse pe bărbatul acela, îl văzuse sau îl auzise.

Sfecla roșie se ridică și își aținti turcoazele asupra lui Kasper: nu arătau prin nimic că l-ar recunoaște. Ar fi fost și de mirare – așa bandajat, ca o mumie. Era bărbatul care condusese barca Stinei în fața Băncii Naționale, acum o veșnicie de două săptămâni.

– Dacă trebuie să trecem prin zona închisă, zise el, mai costă cinci mii.

În lumina lămpilor economice, Bohr părea și mai ineficient. Stine îi vorbise cândva lui Kasper despre dezacordul lui Einstein față de probabilismul mecanicului cuantelor. Ca toți marii jucători de poker, Einstein simțea că întâmplarea are limite. Să dai aici, în portul de Sud, peste sfecla roșie era ceva ce întrecea orice limită. Kasper se scutură. O clipă avu sentimentul că Doamna Dumnezeu joacă măsluit. Deschise coniacul, africana îi dădu două pahărele pentru clătirea ochilor și, cu toate că îi tremura mâna, izbuti să toarne.

– Sora Gloria și cu mine, zise el, locuim în aceeași mânăstire. Călugării și călugărițele trăiesc despărțiți de niște gratii. Ne-am tot privit printre gratii vreme de un an. În noaptea asta, în care ea împlinește optsprezece ani, avem liber. Și vrem să sărbătorim singuri.

Bărbatul se uită la bandaje. La gips. La scaunul cu rotile.

– Mai dați cinci mii. Garanție. Îi primiți înapoi când vă întoarceți.

Kasper își puse ochelarii. Răsfoi jumătate din sumă. Nu fără greutate.

– Lăsăm barca în oraș, zise el, la Nyhavn. Nu riști nimic. Gândește-te cum e să ai optsprezece ani și să fii de curând îndrăgostit.

Bărbatul se holbă la Kasper. Care ridică paharul, dând noroc.

– Pentru Mântuitor, zise el. Primul pahar se ciocnește pentru Mântuitor.

Sora Gloria puse cele două șine de aluminiu de pe chei pe reling și împinse în barcă scaunul cu rotile.

– E cu motor Yanmar, zise bărbatul. Știți cum se pornește așa ceva?

Călugărița deschise cutia motorului, mișcă supapa ventilului, dând drumul la benzină, învârti aprinzătorul, trezind motorul, răsuci resorturile, băgă în viteză, porni, barca lunecă lin pe lângă bărbat, de-a lungul cheiului.

Kasper ridică paharul.

– A dat examen de mecanica boilerelor, zise. Înainte să studieze medicina. Însă după ce a depus jurământul sacru. Și după ce a obținut centura neagră.

Barca trecu de ecluză, în față se deschidea, larg, portul.

– Ne-am antrenat pe aici, zise Kasper, când eram copil. Circurile mai mici, care nu aveau mijoace să ierneze ca lumea, închiriau spațiu de iernare aici, sau în portul de Nord. La micul dejun coboram și ne așezam pe dig, iar primăvara, la tarabele cu mirodenii. Și atunci, și mulți ani după aceea am avut un vis, visam cu ochii deschiși. O imagine care apărea de la sine: îmi închipuiam că voi avea copii și le voi arăta unde am trăit și am muncit. Văzând mereu portul ăsta înaintea ochilor. Și că într-o bună zi voi fi cu ei la bordul unei nave cu pânze, privind spre portul de Sud, pornind către depărtări. Și că vom avea sentimentul unei mari libertăți.

– Era în visul ăsta, întrebă africana, și o femeie?

El cugetă o vreme.

– De fapt, nu, răspunse. Eram numai eu și copiii.

Trecură de Teglholm, în spate se deschidea Tømmergraven, se apropiau de zona închisă. Care consta într-o plasă de nylon ce atârna în jos de un cablu întins de-a curmezișul peste ieșirea în larg, fixat de geamanduri portocalii și întrerupt de o barieră și de o gheretă pe o platformă.

Se gândi la celelalte bariere trecute în căutarea KlareiMaria. La Doamna Albastră. Știa că privește în adâncul unei interiorități proiectate de propria sa conștiință. Această știință îl lipsi, pentru o scurtă vreme, de griji.

Se gândi la bărbatul a cărui barcă o închiriase, era un obstacol, dar și un ajutor pe drumul spre fata tăcută. O contemplă pe africana din fața lui, manifestare a femininului. Putea să simtă repetițiile, era prins într-o repetitivitate sonoră, un fel de semn al infinitului. Dar pentru prima oară în viață realiza asta. Odată cu această realizare, auzea acest lucru, își începea libertatea.

– Suntem opriți, zise africana.

Ascultă atent, nu era nimeni în gheretă..

– Am pornit într-o uriașă misiune în numele Doamnei Dumnezeu, zise el. Cosmosul e cu noi.

Ea îl ajută să se ridice din scaunul cu rotile și să se întindă pe podeaua șalupei, se întinse și ea pe banchetă, barca lunecă pe sub barieră, pe platformă nu era nici un suflet de om, se aflau în portul Gasværk.

– De ce n-ai copii? îl întrebă ea.

El se auzi, mirat, spunând adevărul:

– Poate nu m-am gândit niciodată că am destulă stabilitate lăuntrică pentru asta. Pentru un copil. Știam că am ce să le ofer copiilor o jumătate, trei sferturi de oră. În arenă. În lumina reflectoarelor. Dar că nu sunt cel mai nimerit pentru o perioadă mai lungă.

– A existat vreo femeie, vreodată?

Cu sinceritatea trebuie să fii atent. Dintr-o dată auzi cum îl înconjoară singurătatea. Simți cum ea ascultă atent. Auzindu-i și înțelegându-i tonalitatea.

– De multe ori ești singur într-o familie, chiar dacă ai copii, zise ea. Copiii se schimbă foarte repede. Mereu îți aduci aminte că vor pleca în curând. Eu acum sunt departe de o lună. Și după trei săptămâni, când vin acasă, îi găsesc schimbați, parcă îi văd prima oară. Parcă ar fi străini. La fel, în viața de fiecare zi. Poate e adevărat că iubirea pentru ei durează veșnic. Dar înfățișarea, statura lor se tot schimbă.

Înaintea șalupei se întindea un banc de ceață, intrară prin el.

Din ceață apăru podul Langebro[1]. Era închis. În fața clădirii HK staționa o mașină. Cineva căruia i s-a ridica permisul de conducere în două țări se uită instinctiv după polițistul de circulație, Kasper îl descoperi pe trotuarul aflat vis-à-vis de pod, lângă turnul de control. Îl văzuse și africana.

– Ne vor descoperi, zise ea, o să ne prindă, sunt patrule peste tot.

Kasper indică dreapta, șalupa intră prin canalele din Christianshavn. Cea mai mare parte a cartierului era evacuată, clădirile de birouri, întunecate, locuințele, părăsite, străzile, pustii. Alunecară pe sub podul Torvegade. Bolta intensifica orice sunet, suprafețele concave adunau zgomotele într-un focar, arcurile de pod sunt sfere de cristal acustice, întețind toate semnalele împrejurimilor. Kasper auzi ecoul locuințelor rămase pustii. Auzi zgomotul apei supte de zidărie. Zgomotul unei apropiate prăbușiri. Și ceva mai departe: un misterios sunet al tropicelor.

La cel mai de sus etaj al ultimei case de pe strada *Overgaden neden Vandet*, pe partea stângă a canalului, prin geamurile oblonite se prefirau fâșii subțiri de lumină.

---

1. Pod construit în 1954, pe locul unuia din vremea lui Christian al V-lea (1886), unul dintre cele două poduri (celălalt se numește Knippelsbro) care leagă Zeelanda de Amager în Portul Interior Copenhaga.

2

Păsăretul de junglă nu cânta, ci râdea, gâlgâia, horcăia. În fundal puteai bănui umbra abruptă, albastră, plutind în ceață, lăsată de Kilimandjaro. La poalele muntelui, verdele mustos din Serengeti[1]. În fața savanei, jungla și păsările. În fața junglei, o femeie. Într-un fotoliu cu spătar înalt, la o masă cu două sticle de lichior și un pahar.

Poate avea nouăzeci și cinci, poate două sute nouăzeci și cinci de ani, cândva în preistorie concrescuse cu fotoliul, nu se putea vedea unde înceta omul și unde începea masiva mobilă.

Kasper se apropie, cu scaunul său pe rotile, de masă. Încă nu îndrăznea să respire adânc. Căci era prea puternic mirosul, mirosul de moarte și de lichior.

Africana rămăsese la ușă.

– Viermi de făină, zise femeia din fotoliu. Pentru păsări. Mișună sub covor, acolo și putrezesc. Nu-i nimic de făcut. Ia un pahar, prietene. Cum ai găsit drumul încoace? Și cine e drăgălașa asta de păpușă neagră?

Camera ar fi putut să fie luminoasă, aerul proaspăt, șase ferestre dădeau spre canal. Dar erau baricadate cu jaluzele și draperii groase.

– Sunt fiul lui Maximillian Krone.

– Ai cumva o legitimație, drăguțule?

Pielea de pe obraz îi era ca de ceară. Un ochi privea jungla, orbind în amestecuri de gri, celălalt era negru, plin de viață intensă. Privi pașaportul lui Kasper.

Camera era mare, dar practic inaccesibilă. Jungla se întindea, plantată în ghivece mari de ceramică, pe un covor de nailon în fața tapetului cu imagini africane de pe perete. În fața acestei lumi de plante se aflau masa, fotoliul și un stativ cu lămpi pe ramuri ca niște

1. Zonă turistică din nordul Tanzaniei, la sud-vest de Kenya, renumită pentru ecosistem și diversitatea migrației animalelor.

raze. În jurul vegetației zburătăceau vreo sută de păsări. Restul de două treimi ale spațiului erau ocupate cu maldăre de hârtii și carton. Din podea și până în tavan se ridica un bloc din cărți, albume de fotografii, teancuri de scrisori, ziare, vederi, cutii de arhivă, cataloage, picturi în ulei și suluri de afișe.

– Asta nu e decât o treime, zise ea. Restul se află în arhivele Bibliotecii Regale. Și filmele și video-urile. Cu totul, o mie cinci sute de ore de film.

– Ați cunoscut-o pe bunica mea.

Ea apucă o sticlă cu amândouă mâinile și i-o arătă lui Kasper, el scutură din cap. Își turnă în pahar. Întâi dintr-o sticlă, apoi din cealaltă, Chartreuse verde și galbenă; le amestecă în proporție egală.

Paharul era îngust. Dar ce-i lipsea în circumferință avea în înălțime, era înalt ca o vază. Poate pentru a scurta lungul drum de la masă la gură. Când trebuia s-o ia tare.

Trebuia s-o ia tare. Bea ca și cum ar fi băut bere, dădea paharul peste cap, dintr-o înghițitură. Puse apoi jos paharul și plescăi.

– Omul trebuie să se mai și răsfețe. Mai ales când e singur. Henry al meu a murit de zece ani.

Pe podea, Kasper văzu cât de tare se răsfăța. Erau două rânduri de sticle aliniate cu grijă, ca rechizitele înainte de spectacol, din fiecare culoare vreo douăzeci. Probabil, de atâta zahăr și alcool, avea creierul fondant, trebuie să fi arătat ca o nucă verde confiată. N-avea să pătrundă până la ea niciodată.

– Bunica ta era în grupul copiilor vienezi. A venit în Danemarca în martie 1920. Purtau toți la gât o legitimație specială. În Austria ar fi murit de foame. Făcea parte din același grup cu Ilona Wieselmann. A debutat la optsprezece ani la Teatrul Regal, în *Copil la călugărițe*. Una din numeroasele cunoștințe feminine ale lui Ernst Rolf[1]. Măritată cu Stentoft[2]. Știi, cel cu șlagărul *Ți-e inima-n pericol, Andresen*.

Păsările tăcură. Spațiul începu să se umple de un sunet nou. Cel al unei memorii extreme, care pornea, încet-încet, să se desfășoare.

– Bunica ta a fost luată în grijă de o familie de meșteșugari din Ærøskøbing. Se pare că nu i-a plăcut deloc acolo. Era un fel de muncă

1. Ernst Rolf, 1891-1932, actor de revistă, cântăreț, poet și compozitor suedez. De mare success în țările nordice, prin turneele sale de „comic al țăranilor"și rolurile în filme. A fost căsătorit de trei ori.

2. Aage Stentoft, 1914-1990, compozitor și director de teatru danez, mult timp directorul parcului de distracții Tivoli din Copenhaga.

silnică. În prima iarnă a trecut peste gheață la Svendborg. Pe atunci circul avea și număr de revistă. În cort. A plecat la drum cu unul dintre actorii de revistă. Există o fotografie a ei de atunci. Într-o haină țesută jumătate din lână de oaie, jumătate din păr de cămilă. Urâtă ca nenorocirea. Haina, desigur.

O pasăre poposi pe umărul ei, un papagal de Amazon; la vânzare, ar fi costat cincizeci de mii de coroane; emailat în albastru, galben și roșu, guruia. Femeia îi răspunse din gâtlej cu un sunet asemănător. El își puse ciocul pe mâna ei.

– Știu ce gândești, drăguțule. Îți zici: de ce nu-și caută alt prieten, să se plimbe cu el la Grădina Zoologică. N-am decât puțin peste optzeci. Dar asta o spui fiindcă, se vede, ai caș la gură. Încă n-ai trăit marea iubire. Nu va mai fi niciodată cum era cu Henry. Și nu pot nici măcar să-i păstrez fotografia. Cea mare, din '52, făcută la Elfelt. Căci parcă m-ar striga. Psihologul mi-a zis să o scot de aici.

– S-a întâmplat pe atunci ceva legat de religie? De Biserica Ortodoxă?

Ea șterse paharul cu degetul, întinzându-l păsării. Care linse lichiorul cu o limbă cornoasă.

– M-a întrebat și Poliția. Răspunsul e: nu.

Goli paharul.

– Ăia de la Poliție n-au dat nici un sfanț. Am cheltuieli serioase. Strâng pentru un mare muzeu. Cea mai mare colecție din lume. În mod normal, iau patru mii de coroane. Dacă pot răspunde la ceva, aici și acum. Dar dacă e nevoie și de vreo fotografie, mai face o mie. Iar dacă întrebările sunt pentru vreo carte, numele meu trebuie pomenit neapărat.

Kasper scoase din buzunare plicul cu ce-i mai rămăsese din finanțare.

– Era ceva în legătură cu antrenamentul unor copii?

– Călugărițe și circ, asta nu se potrivește. Se pot vedea paralele?

Kasper numără bancnotele pe masă.

– N-am pomenit nimic de călugărițe, zise el.

Atinse bancnotele. Putea să audă sunetul mâinilor bătrânei, sonul artiștilor. Era o soră de suflet.

– Mai mulți copii s-au dus la școli de maici. Iarna. Când circul nu lucra. Fără probleme în Est. Fără dușmănie între biserică și circ. Se țineau laolaltă când au venit în Danemarca. Pe lângă Biserica Rusă. Era acolo o femeie care îi unea.

Ochiul cel negru clipi către el.

– Dacă e cazul, există și o fotografie, zise ea.

Kasper mai puse jos o bancnotă.

– Încearcă la mijloc.

Kasper porni cu scaunul cu rotile spre mijlocul zidului de hârtie, unde era o despărțitură între teancuri. Vocea ei îl urma, pătrunzătoare, ca un strigăt de pasăre.

– Stai acum în fața portretului, cel semnat de foarte apropiatul meu prieten, Charles Rivel. La dreapta lui încep albumele.

Erau șase rafturi care continuau într-o beznă îndepărtată. Să tot fi fost, în ansamblu, pe puțin treizeci de metri de rafturi.

– Unul dintre primele e roșu, cu inscripții aurite.

Volumul era greu ca o Biblie ilustrată, găinățat; i-l puse în față.

Ar fi putut să deschidă imediat la pagina cu pricina, dar n-o făcu. Răsfoi încet. Nesfârșite secvențe de fotografii alb-negru, lipite cu grijă, cu semnături ilizibile. Bărbați cu brațe încrucișate și mustăți ceruite. Femei care s-ar fi putut înfrunta cu luptători sumo și nimeni n-ar fi pariat pe luptător.

– Îi chema pe toți, inclusiv duminica. Înaintea intrării în oraș se afla un fel de mânăstire. La Bagsværd. Probabil mai este acolo și acum. A avut necazuri și a trebuit să renunțe. Duminica nu e zi liberă pentru artiști. În fond, ce voia de la ei? A avut necazuri cu părinții adoptivi.

Ochii lui Kasper lunecară peste fotografii. Le asculta. În glasul bătrânei din fața lui. Auzi mersul timpului. Istoria. Avea un sunet slăbit. Cele mai multe evenimente lasă doar un ecou foarte slab, oamenii din imagini erau morți, trăiau doar în arhiva conștiinței, cea din fața lui. Și în curând nu mai avea să fie nici ea.

– Aveau acei copii ceva mai special?

Sunetul ei se schimbă. Pierdu pulberea timpului. Îi vorbise despre ceva ce nu mai era trecut. Ci Acum.

Mai puse o bancnotă pe tenculeț. Ea-și linse buzele.

– Nu sunt chiar așa bătrână. Pe atunci eram copil. Dar umblau niște zvonuri. Care s-au adeverit. Se pare că niște mari proprietari de corturi i-ar fi plătit pe unii dintre copii. Numai ca să fie prezenți la spectacole.

Împinse spre el o sticlă.

– Fii drăguț, prietene. Că am artroză.

Kasper îi umplu paharul. Ea se întoarse spre africană.

– Ai făcut rost de o bucățică bună, păpușă. Deși e în scaun pe rotile. Bău.

– Am văzut totul. Celebrul Truxa[1], tot ce-a mai urmat. Și iluziniștii străini. Curat meșteșug. Nu există magie. Totuși, unii copii au fost plătiți. Se spunea că ajungea să fie ei prezenți și circul se umplea. Toate biletele, vândute. Nici un accident în arenă. Desigur, superstiție. Dar artiștii sunt superstițioși. Două din fetițe muriseră, una într-un accident de circulație, alta s-a înecat în timp ce se scălda. Zvonuri. Dar Henry spunea: Oamenii fac crime numai pentru două lucruri, pentru sex și bani.

Degetele ei atinseră o fotografie.

– Omul poate fi înconjurat de o stare de spirit. Ca mine. Păsările mă iubesc. Și bărbații. Bărbați și păsări. Au luptat să-mi poată sta în poală. Poate că era o stare de spirit. Ceea ce plutea împrejurul copiilor. De câțiva dintre ei încă mai pot să-mi aduc aminte. Era la scurt timp după război.

Kasper trase spre sine albumul. Imaginea ar fi putut fi captată într-o grădină, vara[2]. Soare. Flori. Doisprezece meseni la o masă de grădină, pe pajiște. La capătul mesei, o femeie în haine de călugăriță. Lungană, ca o girafă. Sora Rabia. Lângă ea, o femeie mai tânără. Sunetul urca din fotografie ca dintr-un DVD. Era Doamna Albastră. La douăzeci de ani. Avea deja o sonoritate copleșitoare. Ca Bach în tinerețe. Încă aproape de Buxtehude. Dar marile motete se aflau deja în așteptare.

La masă, femei și bărbați ca de patruzeci de ani. Și un băiat de vreo zece.

Kasper puse degetul pe băiat. Un sunet delicat. Ca la Beethoven tânăr.

– Moștenitorul lui Boras, spuse femeia. Dispărut fără urmă.

Mâinile băiatului, pe masă, nu zăceau, ca ale altor copii. Ci erau vii. Conștiente până în vârful degetelor. Era chiar Daffy.

– Ce se zvonea? întrebă el. Despre ce era vorba?

Bătrâna se foi. Kasper depuse pe masă și ultima bancnotă. Atmosfera din odaie răspândea magie. Încrederea adevărată e mereu

1. Numele unui artist de varieteu după care s-a turnat filmul regizorului Hans H. Zerlett, în 1936, după romanul *Program cu Truxa* (*Programm mit Truxa*) de Heinrich Seiler, care se desfășoară în mediul artistic.

2. Referire la loturile închiriate orășenilor pentru grădinărit de plăcere, mai cunoscute sub numele lor german, Schrebergärten.

trecătoare. Putea să audă că femeia nu spusese despre asta nimic, niciodată. Şi mai putea să audă că o durea fiindcă nu spusese.

– Cică părinţii adoptivi ar fi fost chemaţi toţi odată. Şi părinţii altora, care mai veniseră pe-acolo. Femeia le-ar fi spus că fiii lor ar avea nişte puteri, virtuţi deosebite. Ca atunci când eşti foarte bun în arenă. Căci şi arena e un loc sacru. Unde se întâmplă câteodată ceva divin. Dacă artiştii sunt bine şcoliţi. Şi uniţi. Lumina se aprinde, muzica răsună. Pătrunde graţia. Astfel, copiii ar putea să înfăptuiască nişte lucruri deosebite. Copiii, dar şi anumiţi adulţi. Dacă sunt antrenaţi. Şi uniţi. Însă n-a izbutit să convingă pe nimeni. Poate n-au crezut-o. Gândeşte-te când se-ntâmpla asta, în anii 20, 30. La sărăcia, mentalitatea daneză. Spiritism, invocarea duhurilor. A trebuit să-i lase pe copii să plece. Mai bine că s-a întâmplat aşa. Oricum, totul era gargară.

Kasper privi în ochiul cel negru. Recunoscu femeia. Era oracolul din Delphi. Era Vølven [1]. Vrăjitoarea din *Amnarul* de Andersen[2]. Bătrâna Furie, aruncată la pământ cu o mătură de Hakuin[3]. Hetaira pe care a izbit-o Marpa[4].

Ar fi vrut să-i povestească despre astea. Ei şi maicii Gloria. Dar poate nu era momentul.

– Joseph Kain?

Scutură din cap că nu ştie. Dar sunetul ei spunea că da.

– Călugăriţa pretindea că omul ar putea deveni asemenea lui Dumnezeu, zise ea. Că l-ar putea întâlni pe Dumnezeu. Aşa o fi?

În ziua de astăzi chiar şi oracolele caută răspunsul definitiv. Kasper arătă spre junglă.

– Păsărica-i în capcană.

Ea se întoarse fulgerător. Ochiul orb odihnea asupra lui Kasper. Cu o mişcare curgătoare, calmă, el luă înapoi banii de pe masă. Împărţi teancul în două. Puse înaintea ei jumătate.

---

1. Personaj din mitologia nordică, nevasta unui duh (trold), celebră prin inteligenţă malefică.

2. *Amnarul*, poveste scrisă de H.C. Andersen în 1835, în care eroul principal, un soldat întors de la război, dobândeşte de la o vrăjitoare (pe care o ucide) un amnar fermecat. La scăpărarea acestuia apar trei câini uriaşi care, asemenea duhurilor din *1001 de nopţi*, îi îndeplinesc stăpânului orice dorinţă.

3. Hakuin,1686-1769, japonez, maestru Zen, cunoscut mai ales pentru celebrul său *koan*: Care e sunetul unei singure mâini?

4. Marpa Lotsawa, călugăr budist care ar fi transmis multe învăţături tibetane în India.

– Şi din vina domniei tale, spuse. Trebuie să găsim o sumă cu care să se împace atât inima ta, cât şi a mea.

Ochiul negru se mânie.

– Eşti o făcătură. Cu gusturi proaste. Când eram eu mică, negrii erau arătaţi la circ, după gratii.

Kasper nu realiză când se pusese în mişcare africana. Adineaori era încă în uşă, în clipa următoare se întindea peste masă. O mână înşfăcase papagalul de Amazon, cealaltă ceafa bătrânei. Femeile se priviră ţintă.

– Primim, eventual, scuze? zise cea din fotoliu.

– Cum a fost cu Kain? întrebă Kasper.

Ochiul negru vădea teamă. În general, nimeni nu se satură de viaţă, vrem toţi să trăim, indiferent de vârstă.

– Ar fi un zvon, zise ea. Că a încercat cineva să cumpere mai multe circuri de mărime mijlocie. Cu ocazia asta ar fi fost pomenit acest nume.

Kasper privi pentru ultima oară fotografia. Unul dintre bărbaţi se holba în aparat de parcă ar fi vrut să-i ardă cuiva un pumn. Kasper îl indică.

– E o fotografie alb-negru, zise, dar o cunoscătoare de bărbaţi îşi va aminti, desigur, dacă ochii aceştia erau albaştri?

– De culoarea turcoazei, zise ea. Ca o lagună în Oceanul Tăcerii.

– Şi? Altceva ce se mai ştie despre el?

– Gert. Suenson. Marină. Încă îmi amintesc cum l-am văzut prima oară. Beat. Zăcea căzut peste bar, în restaurantul Wivex, adormit. În uniforma sa albă de ofiţer de marină.

Africana se ridică. Dădu drumul păsării, să zboare.

– Adevărat?

Femeia vorbise în şoaptă. Kasper îi auzi dorul. Se aude la toată lumea. Dar la cei mai mulţi s-a retras în fundal. Dintr-o dată fu copleşită de el.

– Ar fi altceva, zise, să trebuiască să mori. Dacă am şti că dincolo e iubire.

Kasper îşi împinse înapoi scaunul cu rotile.

– Dă-l naibii de psiholog. Pune la loc pe masă fotografia lui Henry.

3

Africana apăsă pe buton, tăblia electrică a liftului nu era luminată, curentul electric se întrerupsese. Îi ajută lui Kasper să iasă din scaunul pe rotile, spre a începe coborârea.

Auzi cum se deschide uşa spre stradă, apoi cea de la casa scărilor. Africana lăsă deoparte scaunul şi-l privi gânditoare pe Kasper. Nu văzuse pe nimeni venind.

Kasper savură sunetul paşilor pornind pe scară în sus. Cei mai mulţi oameni urcă treptele de parcă ar vrea să le vadă depăşite. Ca şi cum ar fi vorba de un gunoi al mişcării, de care mai bine te lipseşti. Bărbatul care le venea în întâmpinare se mişca fără grabă, cu plăcere, concentrat, aproape fără zgomot.

Dădu colţul, era Kain. Deşi urcase cinci etaje, respiraţia sa nu vădea asta.

Rămase locului când îi zări.

Kasper nu-l slăbi din ochi. O ascultă pe sora Gloria. Sunetul ei nu vădea recunoaştere. Nu-l văzuse niciodată.

– Kain, spuse Kasper, e unul din fraţii mei de lojă, de la Uniunea Ofiţerilor de Marină. Cât ridici pânza şi-mi pregăteşti vesta de salvare, mai schimbăm şi noi două vorbe.

Africana se uită de la unul la altul. Kasper putea să-i audă dialogul cu propriile instincte. Ceva îi spunea că nu e în ordine. Totuşi, ascultă ce i se spuse.

Uşa scării se închise automat în urma ei.

– Poliţia spunea că ai fost predat în Spania, zise Kain.

Kasper îi întinse scaunul cu rotile pliat. Se prinse de balustradă. Îi dădu afaceristului mână liberă.

Kain o luă. Încet, treaptă cu treaptă, începură să coboare.

Kasper simţi tremurarea slabă a celuilalt, ca şi pe a sa. Simţi cât de primejdios e Kain. Ştiu că se afla acum mai aproape de moarte decât fusese în arenă.

– Pot să te scutesc de un drum până sus, zise Kasper. Putem negocia. Am vorbit cu ea. Cu Doamna Păsărilor. Cunosc oarecum antecedentele. Îți povestesc ce știu. Iar tu îmi spui, pentru asta, câte ceva despre copii.

Kain era tuns foarte scurt. Ca să contracareze ceafa rasă. Încercase anihilarea vopselei de *henna,* dar fără prea mare succes.

Kasper apăsă imperceptibil mai tare brațul celuilalt.

– În anii 20, călugărițele ortodoxe din Danemarca au dobândit o stareță deosebită, sora Rabia. Trebuie să fi fost ceea ce numim îndeobște o conștiință neobișnuită. Ea s-a gândit să formeze, să școlească niște copii. A început cu artiștii. Poate fiindcă foarte multe familii de artiști caută Biserica de Răsărit. Unde există un ordin mirean. Poate pentru că după primul Război Mondial au venit în Danemarca, din Estul european, niște copii crescuți la școli mânăstirești.

– Pentru ce anume să-i formeze?

– Credea că, în anumite împrejurări, câțiva copii și adulți ar avea capacitatea de a spori sentimentul global de milă. Că ar putea emite un semnal al inimii. Spun bazaconii?

Kain nu răspunse. Se aflau în fața unei ferestre înalte. Geamul, vitraliu mozaicat, pervazul, cu puțin peste înălțimea genunchiului. Kasper știa că poate să-l împingă pe celălalt pe fereastră. Erau la etajul al patrulea. Auzi același gând și la Kain.

Înaintea lor, pe platforma de popas a scării, se aflau două scaune. Pentru ca ocupanții locuințelor închiriate să-și poată odihni rarefiatele oase, dacă aveau de urcat vreodată.

– În curând, zise Kasper, ne vom încheia amândoi firul vieții. Poate în același cămin psihiatric. Pe scaune ca acestea. Acolo vom întâlni florile pe care le-am călcat în picioare. Și răul făcut copiilor.

– N-au fost duși de aici. Fata m-a căutat. Mi-a propus un târg. Să-i găsesc pe ceilalți unsprezece copii. Și să-i aduc încoace.

Kasper ascultă tonalitatea lui Kain. Poate spunea adevărul.

– Ce-ai primit în schimb?

Kain nu răspunse.

– Maica Rabia nu și-a împlinit țelul. Cineva a folosit copiii pentru scopuri economice. Bani în loc de milă.

– Trebuie neapărat să fie „în loc de?". Nu poate fi „atât, cât și?". Am o foarte bună părere despre cum interpretezi partitele solo. La Bach a fost „atât, cât și".

Coborâră tăcuți un etaj.

– Aici s-ar putea termina totul, zise Kasper. Cu bine. Dai înapoi copiii. Şi banii.

Kain râse încet.

– Oricum totul se va termina „cu bine".

– Ce vor copiii?

– Lumea o să afle. La vremea potrivită. Are şi asta de-a face cu mila. E ceva foarte frumos.

– KlaraMaria a fost lovită. Înainte de a mă căuta.

Kain îşi privi mâna dreaptă. Kasper putea să audă că era el însuşi, cumva, zguduit.

– Copiii ăştia au ceva extrem. De aici rezultă că te invită uneori să-ţi ieşi din fire, să-i iei la palme.

Kasper ascultă marele sunet de lângă el. Bărbatul era într-adevăr mişcat. În partea coerentă a sinelui său. Cealaltă parte fusese vremelnic înlăturată.

– Noi doi, zise Kain, am putea pune ceva pe picioare. Am în jurul meu un cerc de oameni cu totul deosebiţi. Şi apoi, legătura cu copiii. Am o afacere de mare anvergură. Putem câştiga bani. Indicându-i lumii direcţia. Vino la mine!

Casa scărilor deveni, sub ochii lui Kasper, spirală.

– Gândeşte-te la asta, zise Kain. Îţi las numărul meu.

Kasper întinse automat biletul de loterie. Kain era înconjurat de un fel de aură magnetică, nu puteai să-i rezişti. Foiţa era mai mult sau mai puţin plină, ca o tonalitate în major-minor, aproape nu mai încăpea nimic scris pe ea, carnetul de bal se umpluse. Kain notă numărul şi i-o înapoie.

Scoase batista. Îşi şterse nasul.

– Sunt cam emotiv, zise.

– Văd, răspunse Kasper. Plângi şi când mergi la bancă?

Sunetul celuilalt se schimbă. Stăteau amândoi la margine, priveau în prăpastie.

– Lucrez pe baza unei viziuni sociale. De mult reprezint lucrul cel mai bun care li s-a întâmplat copiilor. Treaba cu fata a fost o întâmplare nefericită. Nu se va mai repeta. Ce se petrece e de maximă intensitate. Un fenomen cum nu s-a mai văzut. Copiii trebuie ajutaţi. Şi călăuziţi. Asta pot face eu.

Kasper auzi cum începe să se lărgească hăul din sistemul tonal al lui Kain. Partea sănătoasă a personalităţii sale era ferecată în partea

de jos. Şi altceva preluase cârma. Îşi dădu seama că el însuşi era, de asemenea, cât pe ce să-şi piardă cumpătul.

– Am ascultat multă lume, zise. Pot să-mi dau seama că ai fi o găselniţă pentru orice casă de nebuni.

Se înşfăcară unul pe altul în aceeaşi clipă. Uşa se deschise. În cadrul ei se afla africana. În spatele ei, aproape atingând cu capul pragul de sus, uriaşul cu aparat auditiv, Ernst.

Kain îi dădu drumul lui Kasper. Trecu de femeie. Kasper îl strigă. Bărbatul se întoarse.

– Peste două săptămâni, zise Kasper, vin să te vizitez la închisoare. Şi să te tund.

4

Kasper își desfăcu scaunul. Se așeză. Uriașul rămase în picioare. Avea nasul bandajat. Dar numai cu un bandaj subțire. Soarta părea să-l fi mânat la chirurgul potrivit. Kasper împinse spre el scaunul pe rotile.

– Tu și cu mine, Ernst, zise, suntem puternici, nu niște palavragii. Ieșim afară și reglăm conturile.

Bărbatul ieși înainte pe ușă, pe trotuar. Kasper înaintă și el în scaunul cu rotile. Ernst privi spre burta lui Kasper. Unde văzuse intrând glonțul.

– Nu plec niciodată fără Biblia ilustrată, pe care mi-o bag în față, în indispensabili. Ea mi-a fost scut.

Nici un ecou din partea celuilalt, nu avea deloc umor. Ceea ce îngreunează munca unui clovn. Dar nu o face mai puțin importantă.

– Există un loc, zise Kasper, unde se termină plămânii. Și unde rinichii, ficatul și fierea încă n-au început. Proiectilul a trecut chiar pe acolo. Data viitoare, să tragi mai sus.

Ernst aprobă din cap.

– O să țin minte. Sigur.

Pe podul din prelungirea străzii Sankt Anna oprise un foarte mic elicopter, cât un acvariu mai răsărit. Kain deschise ușa glisantă și se așeză în partea din față. Pe scaunul de pilot, Aske Brodersen.

În locul unde stăteau Kasper și Ernst se aflase o cafenea, acum cu ferestre distruse, dar pe trotuar mai rămăseseră niște mese și scaune; bărbatul se așeză.

– Cu ce i le-ai tăiat? întrebă Kasper. Degetele fetei?

Voise să-i spargă, prin această întrebare, sistemul tonal și să-l asculte. Izbuti. Kasper începu să-l audă, sunetul nu era deloc frumos. Un bărbat care nu se temea de nimic, ceea ce auzi Kasper era curaj pur.

Există două feluri de îndrăzneală. Prima e a îndrăgostiților, a misticilor, îndrăzneala *Artei fugii* de Bach, care se naște din dăruirea totală și nu e reținută de nimic, lumea năvălind și umplându-l pe cel care știe că asta nu e de împrumut, ci nu se va mai pierde vreodată.

Dar curajul bărbatului era altfel. Născut din faptul că izvorul a fost găsit, dar e ferecat petru totdeauna, devenind astfel fără valoare, așa încât calmul se păstrează mereu, chiar atunci când e pusă viața în primejdie, fiindcă de fapt nu mai e nimic de pierdut.

Îl privi pe Kasper.

– Nu ești fricos, zise. Trebuie să recunosc asta.

– De ce? întrebă Kasper. De ce a trebuit s-o ucizi?

Ceea ce ne caracterizează pe noi, iubitorii hazardului, e atracția față de situații care lasă în urmă avanposturile rațiunii, trecându-ne soarta în seama a ceea ce numim întâmplare.

– O iubeam, spuse Ernst. Am fost nevoit să fac asta.

Chiar în clipa în care rostea cuvintele, Kasper auzi apariția iubirii.

Nu iubire lumească, nu dor, nu dorință de împreunare și bani, toate astea sunt palide ca un vis pe lângă sunetul care izbucni o secundă din acel bărbat. Ceea ce auzi era dorul dorurilor, tânjirea de îndumnezeire.

– Ea avea asta. Și mie nu voia să-mi dea. Ce era să fac?

Pentru o clipă se deschise o lume. Un continent. În mijlocul străzii *Overgaden neden Vandet*. În fața canalelor părăsite și a caselor în prăbușire. Era nebunia celor care au gustat marea tăcere și n-au mai primit apoi nici un strop. Kasper se gândi la Mântuitor. În acel timp se consacrase organizării Învierii și reîntoarcerii. După ce discipolii îl vânduseră, îl părăsiseră, după pătimire și crucificare.

Kasper îl privi pe Ernst. Știa că ascultă aspecte ale acelui sentiment trezit adoratorilor de împlinirea spirituală, chiar dacă aceasta apare la un copil.

Apoi auzi durerea lui Ernst. Hăt, la granița Căii Lactee, undeva într-un viitor aflat la douăsprezece reîncarnări depărtare. Dar era prea uriașă, ar fi putut cuprinde fără efort Christianshavn și împrejurimile. Era durerea nelegiuitului care și-a pierdut dreptul la propria năzuință, cea mai profundă.

– Ai putea să mă împingi până la barcă? zise.

Ernst se ridică și împinse către canal scaunul pe rotile. Pe chei aștepta africana. Ea și bărbatul se priviră atent, cobră și felină[1]. Kasper n-ar fi putut spune cu certitudine care era una și care, alta.

Sora Gloria îl trase pe Kasper în barcă. Porni motorul. Uriașul se aplecă deasupra lor, retezând aerul cu două degete.

– Cu un clește de tăiat tablă, zise.

---

1. În daneză e folosit cuvântul care desemnează civeta, o specie de felină africană ale cărei secreții erau utilizate pentru obținerea parfumului de mosc.

5

Barca depăşi podul dintre Christianshavn şi Insula Arsenalului. Intrarea în port se învălui în nori cenuşii.

Africana îi ajută lui Kasper să se aşeze pe banchetă şi îi dădu, în mâna fără gips, cârma. Deschise un spaţiu de depozitare. Scoase o pelerină de ploaie, o vestă de salvare, mănuşi de lucru, mânecuţe de încălzit încheieturile, o busolă plată, puse busola pe bancă, valul de ceaţă veni şi trecu.

Îi privi calmul. Se gândi la Grock şi Inez a sa. Care l-a însoţit toată viaţa, ţinându-i spatele. Credincioasă ca un câine. Brutală ca un bodyguard. Grijulie ca o soră medicală.

De ce nu izbutise, de fapt? Să găsească femeia potrivită? Blândă. Răbdătoare. Loială. De ce erau toate femeile din viaţa sa nişte Furii? Mama sa. Ori Sonja. Ori Stine. KlaraMaria. Sau sora Gloria. Maestre ale mersului pe sârmă lejeră. Ale maşinăriilor. Specialiste în hidrologie. Copii monstruoşi, călugăriţe campioane la lupte, cu bărbat şi copii.

Un vârtej de vânt rupse un coridor între ceţuri. La capătul coridorului se înălţa o clădire care trebuie să fi fost Pylon 5. Un fel de siloz rectangular cu trei etaje, din aluminiu şi lemn, ridicat pe o platformă de ciment, care înainte de cutremure fusese parte a cheiului Bornholm. Clădirea fusese asigurată cu cabluri de oţel împotriva unor noi scuturături, cum e ancorat un cort împotriva furtunii. Pe acoperiş creşteau o pădure de antene şi două radare, rotindu-se. De platformă fuseseră legate două şalupe ale marinei, plate, de un negru mat.

Kasper îi trecu surorii Gloria cârma. Puse o mânecuţă încălzitoare pe încheietura sănătoasă. Scoase vioara din cutie. Lunecau pe lângă stâlpii podului făcut din ordinul lui Christian al IV-lea[1].

1. În timpul domniei regelui Christian al IV-lea (1588-1648), „Regele Soare" al Danemarcei, au fost ridicate cele mai importante poduri şi clădiri ale Copenhagăi, cu arhitecţi olandezi, între care Bursa, Turnul Rotund, palatul Rosenborg.

– Totul e păzit, zise ea. Va trebui să întoarcem.

El își acordă vioara. Auzi deodată ce le putea oferi femeilor: elanul său. Nici o femeie nu conduce de bunăvoie o barcă printr-un regiment de scafandri gata de luptă, având drept pavăză doar un nedomolit optimism și *Partita în Mi Major* de Bach.

Se aprinse un reflector.

– Pot să-mi sprijin mâna în gips de umărul tău?

Închise ochii și începu să cânte, vorbind între timp, ca s-o liniștească.

– Soldaților le place muzica, în luptă mereu se cântă ceva. Dar până acum au ales doar piese nepotrivite. Ar fi trebuit să se gândească la Bach, s-ar fi evitat băile de sânge. O asemenea muzică duce invariabil la armistițiu. Direct la judecată, în loc de proces. Imediat suntem înăuntru.

Se sprijini de muzică. Deschidea inima ca pe o conservă de roșii curățate. Propria inimă, cea a soldaților, a Stinei. Știa că ea se ivise pe platformă.

Barca lunecă de-a lungul cauciucurilor atârnate ca niște amplificatoare, de jur împrejur domnea tăcere, densitatea cetei și muzica aduceau un pic din intimitatea care ne lipsește de obicei la cântatul sub cerul liber. Sentimentul că parcă plafonul unei săli de concert s-ar fi întins între Ministerul de Externe, pod, platformă, Banca Națională.

Sora Gloria așeză șinele de aluminiu; la început, platforma părea fără viață, dar apoi doi soldați se îndreptară spre ei, ca niște roboți. Kasper fu tras în jos, pe ciment.

Lângă Stine se afla un tânăr. În civil, dar sunând ca o orchestră de suflători. Kasper mai auzise asta cândva, undeva. Ochii Stinei erau ca drogați de muzică. Se fixaseră asupra lui. Asupra scaunului pe rotile. A șinelor. Gipsului. Bandajelor egiptene. A surorii Gloria.

– Cinci minute, îi șopti el. E pe viață și moarte.

Sufletul ei se ridică din nou la suprafață, încet. Trase aer în piept.

Căută prin bandaje, scoțând la iveală chitanța pentru scrisoarea recomandată, cu desenul KlareiMaria. Stine o citi. O luă. Dispăru.

Kasper arătă din cap înspre sora Gloria.

– E de la Poliția de Moravuri, zise el. Poți să mă pofteși înăuntru. Sau putem continua la Poliție.

6

Liftul era de plexiglas. Tânărul încercă să se înghesuie, dar nu era loc decât de patru persoane, iar scaunul lui cu rotile ocupa două locuri. Kasper îl blocă discret, uşile se închiseră, lunecară-n adânc. Prin schimbarea de presiune, în coborâre, sunetele se atenuau. Dar, fiind de faţă Stine, coborârea era o situaţie normală. Lângă ea nu durase niciodată prea mult până lăsau în urmă, sau deasupra, partea normală a registrului sonor.

Trecură printr-un spaţiu de comunicare în care se aflau oameni cu *headsets*[1], aşezaţi la mese digitalizate. Liftul opri. Kasper o lăsă întâi pe Stine să coboare. Când sora Gloria începu să-l împingă, înfundă două degete ale mănuşii de lucru în adâncitura uşii liftului. Asta avea să blocheze contactul electric şi să-l întârzie pe tânărul de pe platformă. Tinerilor nu le strică puţin antrenament la răbdare.

Străbătură o cantină nu prea mare, din mersul scaunului Kasper înşfăcă, dintr-un teanc, o strachină. Nu se ştie la ce poate prinde bine, n-am ucenicit oare toţi la Hans Calcă-n Strâchini[2]? În urma lor se lăsase liniştea, liftul fusese blocat.

Intrară într-un spaţiu măreţ, amplu şi pătrat ca o saltea de gimnastică, dar plin ca o cală de vapor. Un perete era acoperit cu ecrane plate prin care se vedea suprafaţa mării. Pe altul, zece metri pătraţi de hărţi meteorologice. Console cu display de radare. O placă de granit de vreo zece metri, cu aproximativ cincizeci de seismografe. O duzină de barografe, dintre care unul cât o tombolă de loterie. Trei rânduri de mese cu computere, la care stăteau oameni ale căror

1. În engleză în original, căşti audio.

2. Klods-Hans, personajul unui basm de Andersen, fratele cel mic şi considerat prost dintre trei fraţi pretendenţi la mâna prinţesei, care ştie să răspundă cu umor şi inventivitate, deşi aparent călcând în strâchini, la întrebările ei. Invocat ca simbol al „prostului care nu le ştie, dar le nimereşte" (sau „prost să fii, noroc să ai").

corpuri s-ar fi potrivit oricărei muzici porno pe MTV, dar cu capete ca făcute pentru o dizertație despre geometria lui Riemann. Peretele liber consta într-un geam de acvariu cu o întindere de doi până la patru metri spre port, fundul mării era luminat. În ciuda mâlului, Kasper deslușI bancuri de pești.

Spațiul avea un sunet densificat de ventilatoare, megabyți, cârduri de cifre, murmur de procesoare răcite cu apă. Dintr-o dată, Kasper fu cuprins de bucurie: aici era răspunsul secolului XXI la panoul de comandă al căpitanului Nemo. Lui Kasper îi plăceau științele naturii. Nu conta că nu-l plăceau și ele pe el. O iubire neîmpărtășită poate avea mari profunzimi.

Stine îi privi, cercetător, bandajele.

– Am avut niște întâlniri, explică el. Cu câțiva dintre indivizii care au răpit-o pe KlaraMaria.

Ea se sprijini de placa de granit.

– E dată dispărută de peste trei săptămâni, zise. Șansele sunt mici pentru fete care lipsesc de acasă mai mult de douăzeci și patru de ore. M-am gândit că poate mă mai ajuți și tu.

Stine se întoarse mecanic, pornind-o înainte, de-a lungul șirului de monitoare. Se așeză. Africana îl împinse pe Kasper într-acolo.

Era locul ei de muncă. O sticlă de apă minerală. O zambilă într-un bol de pyrex; dacă o primise în semn de admirație, n-avea să afle de la cine. Trei creioane boante de tâmplar. Alături, cuțitul cu care erau ascuțite. Un coș din împletitură de coajă de mesteacăn pentru așchii. O cutiuță de cremă hidratantă.

Era o masă ca toate celelalte. Un metru pătrat de mobilă. Și totuși avea o atmosferă care te făcea să-ți dorești să rămâi acolo. Răspândea, abia bănuită, mireasma ei.

– Ne aflăm în mijlocul unei rețele, zise. Avem legături cu secția seismografică din Uppsala, cu Institutul de Geofizică din Bergen. Cu NORSAR, care cuprinde toată cercetarea seismologică din Norvegia. British Geological Survey din Edinburgh. Centrele European Mediteraneene pentru Studiul cutremurelor din Nisa și Madrid. Avem o stație în Vestvolden. Alta, în zona calcaroasă din Mønsted. Chiar sub noi se află șapte sute de metri de puț săpat și amenajat în fundul mării imediat după primul cutremur. Cu o mie șapte sute de senzori. Alături sunt și mai multe echipamente, la dispoziția colegilor din San Francisco. Imprimante REFTEK. Seismografe Meissner. Armata ne lasă să facem explozii de cinci sute de kilograme de dinamită

pe săptămână, vibrația e captată de opt sute de geofoane. Așa încât putem măsura propagarea undelor de presiune prin fundul mării. Măsurăm câmpurile de tensiune. Modificările elastice de presiune în straturile pământului. Schimbări locale de magnetism. Transformările apei în adânc și deformările într-o plasă cu ochiuri de un metru pătrat, întinsă din Dragør în Farum. Patru biologi observă comportamentul micilor rozătoare de pădure din preajma Copenhagăi. Conform unei teorii chinezești care spune că animalele reacționează la cutremur înainte ca acesta să aibă loc. Avem cercetători de la Centrul Geologic din Potsdam. Sute de geofizicieni, ingineri și tehnicieni care ne ajută. Prelucrează șase milioane de rezultate de măsurători pe zi. De două ori pe săptămână apare la televiziune unul dintre geologii noștri cu priză la public și raportează că înțelegem tot mai bine ce se petrece. Și cât de probabile sunt alte cutremure, cât de mare e riscul ca și alte părți ale Copenhagăi și Zeelandei să fie evacuate.

Cineva umblase la mânușa de lucru cu care fusese blocat liftul, Kasper îl auzi sosind.

– Am pus cap la cap o serie de explicații. Mâine seară merg la TV și le expun. Voi spune acestea: Danemarca alunecă, împreună cu Islanda, într-un sistem relativ spre sud-est. Dar mai mult nu înaintăm. Africa alunecă spre nord și presează spre Eurasia. Zona de coliziune alpină se mută spre nord. Ceea ce a dus la o explozie a crustei cristaline. Trei, patru kilometri sub Copenhaga. Împrejurul punctului exploziei e un strat de pietre grele, ca la anomalia Silkeborg. Ceea ce a împiedicat împrăștierea valului de presiune. Din acest motiv n-a fost înregistrat cutremurul și în alte părți. Singurele pagube provocate au fost alunecările de teren, la suprafață. Putem, pe bună dreptate, presupune că n-o să mai fie și alte seisme. Dar să prezici așa ceva e greu. N-avem metode sigure. Nu putem măsura la mari adâncimi acumulările de tensiune. Nu știm cât poate suporta suprafața pământului. Totuși avem încredere. Rămânem vigilenți. Dar n-avem indicii pentru vreo altă evacuare, eventual necesară. Nu suntem de părere că vin și alte cutremure grave. Asta voi spune mâine seară.

– Vei liniști oamenii, zise el.

Ea se aplecă în față. În alte condiții ar fi savurat fiecare centimetru de apropiere între ei. Dar nu și acum.

– Da, răspunse ea încet. Asta și vrem. Dar adevărul e unul singur. Anume, că totul e minciună.

O clipă, auzul periferic al lui Kasper slăbise; în acea clipă de neatenție sosise tânărul de pe platformă.

– A fost extrădat, îi zise Stinei. Ar trebui să fie de mult afară din țară.

Kasper îl recunoscu, era pajul lui Mørk.

– Locotenent-colonelul Brejning, îl prezentă Stine. E și el răspunzător de securitatea noastră.

Ofițerul se apropie de Kasper.

– E căutat, e infractor.

Îl scăpară pe Kasper din ochi, o imprudență. Marii clovni nu trebuie scăpați din ochi nici o clipă. De pe scândura de dedesubtul uneia dintre mese luă o baghetă indicatoare, aruncă farfuria în aer, prinse discul rotitor în vârful degetului, îl centră pe bagheta fixată pe masă și împinse scaunul în față. Tinerii și africana se holbară hipnotizați la rotirea giroscopului.

El se apropie cu scaunul pe rotile de Stine.

– Îl luăm acum cu noi, spuse ofițerul.

În spatele Stinei și al ofițerului se dezlănțuise bucătăria veselă, farfuria nu era de faianță, ci din porțelan adevărat, acest lucru se auzi în momentul spulberării sale într-un nor de mici cioburi.

Cât se întoarseră ofițerul și Stine într-acolo, Kasper trase sertarul de sus al biroului ei. Nu încuia niciodată, nici atunci, nici acum, avea o încredere oarbă în lume. Dar o asemenea încredere nu e, din păcate, mereu întemeiată.

La suprafață zăceau niște bancnote, sub ele un teanc de batiste mirosind a levănțică. Sub batistele cu lavandă, o veche cunoștință. Dintr-o fotografie alb-negru de 17 pe 17 centimetri în înveliș de plastic îl privea KlaraMaria. Ascunse mapa de plastic sub bandaj și închise sertarul.

Ei se întoarseră spre el, privindu-l. Tinerii îl priveau. Africana îl privea. Nimeni nu putea crede că un invalid mumificat în bandaje, în scaunul pe rotile, are forță de acțiune. Situația se dizolvase în neverosimilitate. Era în aer. Într-un asemenea limb lucrează clovnii.

– Am putea discuta singuri câteva minute? i se adresă Stinei.

Ofițerul scutură capul a refuz.

– Sunt lucruri, spuse Kasper, pe care un bărbat le poate face pentru o femeie doar între patru ochi.

În spatele Stinei era un fel de poartă ca de ecluză, o împinse în lături și intră. Africana ridică scaunul de invalid peste un prag înalt

de treizeci de centimetri. Veni și ea. Trase ușa masivă ca și cum ar fi fost de carton.

– Brejning e de la Seviciul de Informații Militare, zise Stine.

– De-aia suntem așa de buni prieteni, zise Kasper. Trebuie să încercăm să le ușurăm tinerețea talentelor din următoarea generație, să le fie mai ușor decât ne-a fost nouă.

Spațiul în care se aflau acum semăna cu o debara mai mare, avea o chiuvetă industrială, aspirator de perete, rafturi cu detergenți, măsuțe înguste de metal prinse cu șuruburi de pereții care erau din granit deschis la culoare, ca într-o baie de lux.

– Aici încep pivnițele, zise Stine, de sub Banca Națională.

El scoase mapa de plastic și dinăuntru fotografia, o puse pe masă.

– N-a fost nici un cutremur, spuse ea. Niciodată.

Dragostea are ceva în comun cu regăsirea. Putem fi fascinați de necunoscut, ne poate atâța, dar iubirea e o încrengătură care crește încet, într-o atmosferă de încredere. Din prima clipă în care se aflase cu Stine pe plajă auzise ceva, încrederea, acum era iarăși aici. Și mai era ceva străin, irezistibil, ca un continent neexplorat. Nu dispăruse în timp.

– Am observat amândoi asta, zise el. La restaurant.

– Ce-am văzut era o zguduire de suprafață. Locală.

– Marele cutremur. Opt pe scala Richter. Am citit în ziar.

– Richter e o măsură pentru descărcarea energiei acumulate. Suma unor constante local variabile, logaritmul multiplicat cu amplitudinea măsurată pe seismograf, împărțită la cifra oscilațiilor. Dar n-a fost amplitudine. Nici o legănare a scoarței pământului. Cele două evenimente n-au fost cutremure.

– Alunecare de teren?

– Așa ceva e neregulat. Începe într-un punct și se lățește exponențial. Aici era vorba de mișcări întru totul egale.

Îl apucă de rever.

– Așa-numita zonă avariată. E un dreptunghi. Pe șapte sute ori o mie cinci sute de metri, plus latura de scufundare prin Nyhavn. Dreaptă, verticală.

Fața ei era chiar lângă a sa. Avea un sunet cum nu mai auzise până atunci. Un amalgam de uimire și disperare.

– Cutremurul e o bruscă împingere în scoarța pământului, ca și urmările ei. Pagubele sunt provocate de undele primare și de cele care le urmează, secundare. În aceste cazuri n-au fost împingeri ca

o explozie. În prima clipă, totul e normal. În cea următoare, un dreptunghi de șapte sute ori o mie cinci sute de metri e scufundat. Acoperit de apă. Fără urmă de mișcare.

– Golurile din calcar?

– Alunecările din peșteri sunt neregulate. Nu merg drept ca firul de plumb de-a lungul zidurilor. Și nu sfârșesc vertical.

În ușă bătea cineva cu pumnii. El îi puse pe masă, peste fotografie, chitanța de poștă. Adresată ei. Semnată de mâna nesigură a unei fetițe de zece ani. N-ar fi putut să jure că ea n-o mai văzuse o dată.

– Totuși ne-am putea scoate cu niște explicații. Așa se lucrează în științele naturii. Prezicem evenimentele după ce s-au întâmplat. Sunt sigură că am fi reușit. Dacă n-ar fi fost cifrele de pierdere.

– N-au fost pierderi de vieți omenești.

– Într-adevăr, n-au fost. Ce crezi despre asta?

– Un mare noroc. Mâna dumnezeiască.

– Asta e o noutate în vocabularul tău. Mâna dumnezeiască.

– Sunt în faza de creștere. În furtunoasă dezvoltare.

Putea să audă concentrarea din spațiul alăturat. Cineva se pregătea să spargă ușa. Se gândi la Doamna Albastră. Și auzi cum se repetă un refren al vieții sale: abia apuci să abordezi, în profunzime, femininul, că inconștientul colectiv se și pune în mișcare dincolo de ușă, cu o rangă și un imens tăiș de diamant.

– Prea mare, zise ea. Mă refer la noroc. Prea multă baftă. Am cerut o prognoză a urmărilor. De la Poliție, Apărarea Civilă, Comisia de Avarii, Consiliul pentru siguranța circulației. I-am rugat să evalueze eventualele pagube. Pe baza materialelor UCLA din Los Angeles există experiența cutremurelor în metropole. Au estimat: morți, nu mai puțin de zece mii. Răniți, de trei ori pe-atât. Pagube la rețelele de comunicații de un miliard de coroane. Canalizarea, alt miliard. La clădiri, zece miliarde, prin incendii și prăbușiri. Prima scufundare a dat o undă de presiune cu un front de valuri înalte de trei metri. Acoperind trotuare, străzile de lângă canale. Smulgând opt sute cincizeci de mașini. Cincizeci de metri de bandă de circulație de pe podul Knippel. Vuind pe lângă opt sute de clădiri. Cu peste treizeci de mii de locuitori. Dar nimeni n-a pățit nimic. Nu s-a înecat nici măcar un bebeluș. Nici o mașină, accidentată. Nici o doamnă în vârstă călcată pe bătături.

Prin ușă se transmise o vibrație. Marile forțe care împiedică prințul să-și dobândească prințesa începuseră să reteze.

Stine luă mapa de plastic de pe masă, în spatele fotografiei era un desen copilăresc.

– L-am primit cu două zile înainte de prima zguduire. În plic. O recomandată.

Desenul era îngrijit colorat. Kasper deslușI un castel cu trei turnuri. Pești în șanțul înconjurător. Case, mașini. O cetate cavalerească. Podul mobil.

– Ăsta e noul Minister de Externe, zise ea.

Vedea și el. Trepte. Podul. Nu era podul de peste un șanț de cetate. Era podul Knippel. Cetatea nu era cetate, ci centrul de creație Ørkenfort. Orașul nu era oraș, ci o parte a lui, Bremerholm. Desenase cu un model, poate harta Copenhagăi. În partea dreaptă semnase: KlaraMaria, zece ani. Și o dată: 24 septembrie. Era ceva neobișnuit. Văzuse mii de desene copilărești. Aveau poate scris anul. Dar niciodată ziua și luna.

Și precizia. În redarea clinicii Lonei Bohrfeldt avusese aceeași precizie.

– E un plan, zise Stine. Unul foarte exact. Dacă-l descifrezi. Banca Națională. Clădirea administrației Svitzers din Nyhavn. Hotelul Amiral. Macaraua de încărcare. Docurile.

Ea își apropie chipul de Kasper.

– E o hartă a primei scufundări, zise. Până în ultimul amănunt. Trimisă cu patruzeci și opt de ore înainte să se întâmple.

Un nou zgomot se auzi prin ușă, țiuitul gazului dintr-un container de presiune. Polizorul se afla acum în tovărășia unui flex.

– Ar trebui să mergem, zise africana.

Deschise o ușă care ducea într-o cameră goală, mai mică, având o ușă mai mare, o deschise și pe aceasta: dincolo de ea o scară părea să se prăbușească în beznă fără fund.

Kasper încercă să se adune, să asculte, dar auzul nu-i mai funcționa. Se simțea ca un copil, ca un prunc. Alese o rugăciune către Fecioara Maria, se sprijini pe rugăciune, lăsând restul în seama Mumelor celor practice.

Africana luase receptorul unui telefon de pe măsuță, formă un număr. Kasper îl auzi răspunzând pe Franz Fieber.

– Și apoi ne culegi de la suprafață, zise ea.

– Fotografia, spuse Kasper. Din sertar. Pentru asta ne lipsește o explicație naturală.

Stine detestase mereu explicațiile. Sau să i se ceară o întâlnire cu dată fixă. Ura tot ce-i amenința libertatea.

– M-a căutat ea.

– Unde? ripostă el. Eu, dublul tău, partenerul tău spiritual, nu te-am putut găsi. Cum să ajungă ea la tine?

Africana puse receptorul în furcă. Stine ținea deschisă ușa spre scară.

– Printr-o țeavă de canalizare, spuse. Iar tunelul central pentru cabluri din Havnegard la Holmen duce până la metrou.

Îl duseră pe trepte în jos, împingându-l de-a lungul unui canal subteran, lăsându-l să lunece apoi pe o pantă. Își ținea brațele pe după umerii celor două femei, știind că se impune o nouă monotonie existențială. Dar dinspre feminin pornește un curent neîntrerupt de energie vitală, vindecătoare. Și tocmai în perioada de convalescență în care se afla, această calitate vindecătoare era decisivă. La fel ar fi acționat și Bach.

Ajunseră la tunelul metroului. Era luminat de lămpi de avarie, șinele se aflau sub apă. Stine se lăsă în genunchi în fața scaunului.

– E ultima oară, îi zise, că ne vedem noi doi.

Își lăsă degetele să lunece peste rănile și recentele lui cicatrice. Peste umflăturile feței. Atingerea era atât de ușoară, încât nu-l durea nimic. Chiar și atunci, înainte ca ea să-l părăsească, simțise că marile spectacole n-au loc pe scenă sau în arenă. Marile reprezentații se petrec când vârfurile degetelor îndepărtează vălul subțire dintre oameni, dezgolind universul în toată deplinătatea lui.

– E normal, șopti el, ca o mare ruptură în dragoste să fie precedată de boală și măcinare.

– E normal, șopti ea, ca unul care nu vrea să audă, să simtă pe pielea lui.

7

Pentru cei mai mulți dintre noi, relația cu persoana iubită e exprimată printr-o anumită piesă muzicală. Mahler, când îi făcea curte Almei, folosise un *Adagio* de-al său; pentru Ekaterina și Serghei Gordeeva[1], tema fusese *Sonata Lunii* de Beethoven, pentru Kasper era *Ciaconna* de Bach. O auzea acum în picurarea apei pe pereți, în ecoul tunelului, în respirația africanei. Ea îi luă pulsul din mers, nu spuse nimic, dar putea să-i audă îngrijorarea; conștiința lui venea și pleca.

Înaintară o bucată de drum fără lumină, apoi ea îl împinse în sus pe o pantă, îl purtă, deschise o ușă, se aflau în mijitul zorilor, la Nørreport. Peste tot, lume, o tot mai mare mulțime. Ocolise mereu aglomerările de oameni, care au prea multe sunete; acesta era unul dintre motivele rămânerii sale la circ. În arenă. În muzică. Cine dă un spectacol lucrează la sincronizarea sonorităților celorlalți cu propriul său sistem tonal. Când luase primul premiu la un festival de circ de la Monte Carlo, un Clovn de Argint, coborâse încet către port, într-o plimbare dinspre Grand Palais, de-a lungul Cazinoului de Stat. Nouă din zece trecători îl recunoscuseră. Pe atunci credea că poate acesta e un alt fel de a rezolva problemele. Că, dacă ești destul de vestit, sau ești rege, sau dacă propriul semnal e destul de puternic, poți acoperi tot ce emit ceilalți.

Următorii douăzeci de ani îi mai retezaseră din convingerea asta, mai ales ultimii cinci. Își dăduse seama că într-o mare adunare nu se află în siguranță nici virtuozul, nici regele. Nu-i acasă, acolo, decât anonimul. Acum nu-i dădea nimeni atenție, sau dacă o făcea cineva, era doar ca să se mire de ce-și scosese la plimbare această prințesă neagră grăjdarul invalid.

---

1. Ekaterina Gordeeva și Serghei Grinkov, pereche de patinatori ruși, campioni olimpici în 1988 și 1994; autorul îi reunește intenționat pe cei doi (soț și soție, de altfel) sub numele feminin.

Cineva fluieră, trei sunete, un acord desfăşurat de Do Major; fluieratul era din cauza lui; acesta e dezavantajul nostru, al celor deveniți victimele propriei charisme. Fu introdus într-un lift, porniră, apoi fu împins pe rotile într-o furgonetă. Pe scaunul şoferului se afla Franz Fieber.

– Pentru tine, zise Kasper, eu, care n-am copii, eram cât pe ce să dezvolt sentimente ca de tată. Până am aflat ceva care mă face să cred că iar te-am prins cu minciuna. Domnul de la care am împrumutat noi, sora Gloria şi cu mine, şalupa, cel cu ochi precum peruzeaua şi tenul ca sfecla, nu e nicidecum un şofer de-al tău. E un ofițer de marină. Şi are legătură cu toată povestea asta.

Franz Fieber ezită. Kasper se apropie cu scaunul de şofer. Tânărul se trase într-o parte.

– Gert Suenson, continuă el. De la Directoratul Administrației Navale. Membru al ordinului laic. Răspunzător de circulația din şi înspre zona închisă. Luat drept ajutor de Poliție. La vânătoarea lui Kain.

Kasper închise ochii. Ce groaznic lucru să fii închis, indiferent cum e numită celula: arenă sau versiune general acceptată a realității.

– Încă n-am luat micul dejun, spuse. Mai există ceva espresso? Şi o picătură de armagnac?

Conştiința i se dizolvă de la sine. Ar fi vrut să se autoregleze la sunetul propriei absențe, dar dus a fost.

PARTEA A ȘAPTEA

1

Se trezi în patul de spital, în chilia sa. Doamna Albastră şedea la căpătâiul lui, pe un scaun.

Avea o asemenea durere de cap, încât toate mahmurelile de până atunci i se părură curată ipohondrie.

De jos trăgea cineva de el, fusese scos pe dedesubtul graniţei conştiinţei treze. Auzea pe cineva cântând, era Stine.

Toate femeile vieţii lui cântaseră, mama sa, Stine, KlaraMaria, călugăriţele, Sonja, corul poliţistelor, un nesfârşit şir de minunăţii. Mai lipsea Doamna Albastră. Ca distribuţia să fie completă.

Stine îi surâse; văzu că visul se întemeia pe realitate; se hotărî să rămână în vis, încă nu era destul de întremat ca să întâmpine realitatea.

Ea cânta ca pe vremuri, spontan, niciodată neanunţând dinainte. Îl lăsase pe spate şi îi luase capul, cu blândeţe, în poală. Apoi îl atinsese. Mângâindu-l, cântând.

Intona lucruri clasice, Kim Larsen[1], Shu-Bi-Dua[2], marile opere. Avea o voce uşor răguşită, ah, s-o fi auzit Larsen, Bundesen şi Rahmaninov, s-ar fi simţit pe deplin înţeleşi. Atacă *Aria giuvaierelor* din *Faust*, „E un vis minunat, e părere, sau trează sunt?". Fredonă *Vocaliza* lui Rahmaninov. Cânta precum Renée Fleming [3], cu numai jumătate din amplitudine. Dar, nonşalantă, adapta pe loc melodia la octava de jos.

Degetele ei acompaniaseră muzica pe epiderma lui. Încetul cu încetul pricepea ce voise să spună Mântuitorul, că împărăţia lui Dumnezeu e aici şi acum; atingerea şi glasul ei aduceau raiul pe pământ.

Se simţea ca un prunc. Îşi auzi propriul sunet, nouăzeci la sută feminin; se simţea ca o femeie, cu totul receptiv.

Auzi uşurarea de a nu trebui să fie, pentru o clipă, bărbat. Să răzbată. Să ţină lucrurile în mers, în avânt.

Înregistră iubirea din degetele ei. În acea scurtă clipă fusese acceptat. Din cauza chipului neted. A ochilor albaştri. Sau din nici un motiv. Doar pentru că era acolo.

---

1. Kim Larsen, cântăreţ danez de muzică rock, n. 1945.
2. Shu-Bi-Dua, grup danez de muzică pop, întemeiat în 1973.
3. Renée Fleming, soprană americană, n. 1959.

Poate că dragostea apare când, pentru celălalt ca și pentru propriul sine, e în ordine să fii cum ești. Chiar dacă te cheamă Kasper. Și le-ai povestit atâtea minciuni femeilor, inclusiv celei care tocmai te atinge, încât nu mai știi unde începe adevărul Doamnei Dumnezeu și unde sfârșește propria invenție. Chiar dacă ai depășit atâtea granițe, încât nu mai afli drumul spre casă.

Simțise o dezmorțire a picioarelor. După ce fugise. De insuportabila realizare că o asemenea clipă nu se va mai repeta, cu certitudine de aproape sută la sută.

Ea modula *Bona Nox*. Cu voce duioasă, totodată ocrotitoare.

Văzu cum se întinde liniștea. Ca o mare mână străduindu-se să-l adune. Doamna Albastră se aplecă asupra-i. Trecându-i peste frunte o batistă umedă.

– Ai dormit douăsprezece ore, îi zise. Supraviețuiești. Din nou.

Își deșteptă simțurile. Ambianța abia se mai auzea, era ca și inexistentă. Știa că asta ține de prezența stareței. Mai trăise asemenea stare, prima oară cu mama sa, de alte câteva ori cu Maximillian. Cu parteneri unici în arenă. Apoi cu Stine. Cu KlaraMaria. Trebuise să ajungă la patruzeci de ani ca să îndrăznească să creadă, luând lucrurile în serios. Că auzul e colectiv. Când apropierea dintre doi oameni se intensifică, lumea de afară întâi își pierde sunetul, apoi începe să se dizolve. Pentru că într-o asemenea clipă nu există în univers, pentru fiecare dintre cei doi, decât celălalt.

O voce șopti, era chiar a sa.

– Au folosit-o, poate și pe băiat, spre a prevesti cutremurele. Copiii sunt, într-un fel, clarvăzători. Au cumpărat imobile în centru și acum vor să le vândă, cât mai repede. Până atunci vor ține, în orice caz, copiii în viață. Mai au nevoie de ei, de amândoi. Spre a face lumea să creadă că nu vor mai fi alte cutremure. Trebuie să anunțăm Poliția.

– Nici o problemă, răspunse ea. Poate fi aici într-o clipă. Ați fost văzuți, tu și sora Gloria.

Soarele dimineții era jos de tot, lumina lui, de aur alb. Oglinda apei, nemișcată, ca o folie bine întinsă. Suprafața imobilă dubla razele soarelui. Începuturile orașului erau acoperite de un văl de abur subțire. Toate celelalte sunete fuseseră absorbite în ascultarea femeii.

S-ar fi putut afla în oricare loc mitologic din lume. Ea vru să-i spună ceva, fără cuvinte, prin tăcere; nu înțelegea.

– Trebuie să și mănânci, îi zise.

Sora Gloria îi aduse o tavă cu supă și pâine. El spuse o scurtă rugăciune de masă, înainte să muște din pâine.

– Rugăciunea înainte de masă e grozavă, zise. Îl face pe cel ce se roagă să treacă printr-o moarte microscopică și o mică renaștere. Te lași în seama informalității divine. După aceea ești ca nou născut, reînvii, ca sugarul, cu toate celulele cerebelului și ale papilelor gustative, cu putere deplină, auzul intact. Asta, ideal vorbind.

– Chiar dacă l-ai avea în față pe însuși arhanghelul, zise sora Gloria, tot nu ți-ai ține gura.

El mușcă din pâine, se gândi la mama sa. Chifla abia scoasă din cuptor avea coaja subțire, netedă, tare ca sticla. Zgomotul de spărtură provocat de înfigerea dinților îi dezvălui că fusese unsă cu un amestec de iaurt, ulei și sare de mare, coaptă într-un cuptor de ceramică. Avea mireasmă adâncă și complexă, ca un trup.

– Când am fost aici prima oară, zise, acum un an, noaptea, așteptai la ușa Doamnei Albastre. De ce?

– Mă rugase maica Maria.

– Când?

– În aceeași zi, cu câteva ceasuri mai devreme.

Supa era de vacă, având gust de viață veșnică, de certitudinea că toate ființele vii se mănâncă între ele.

– Cu câteva ore înainte nu ar fi avut cum să știe că voi veni.

– Știa de ani de zile. Te-am văzut la televizor. La prima mea ședere în Danemarca. Din când în când, maicii Maria îi place să se uite la TV. Mai ales la emisiuni de circ, atunci era Cirque du Soleil. A întrebat cine e clovnul. Una dintre surori i-a răspuns: „E danez". Ea a mai zis: „Va veni să ne viziteze". Doar atât. Nimic altceva. „Va veni să ne viziteze aici".

Kasper își înmuie pâinea în supă și mestecă mecanic.

– Maica Maria, spuse africana, ne-a spus despre vorba cuiva că marii compozitori sunt sfinți care au venit pe lume pentru a se amesteca printre noi. Pentru a ne ajuta. Atunci înțelegi mai bine cum stau lucrurile. Cu Bach, de pildă.

Era încă destul de zăpăcită din cauza serenadei. Înduioșător. Pe de altă parte, e important să ajuți omul să se emancipeze de fascinație.

– La fel ca și marii bucătari, zise el. Aveți și voi, pesemne, unul din ăștia, jos, în bucătărie. Acuma, dacă l-ai putea lăsa pe bătrânu' un pic în pace. Să-și facă siesta.

Doamna Albastră se afla în odaie. N-o auzise venind.

– E imposibil să lucrezi treizeci şi cinci de ani la circ, spuse el, fără să te întâlneşti cu un ucigaş. Dar ascultând într-unul ca ăsta locul din care a fost efectuată crima, nu l-aş auzi niciodată pe el însuşi. Aş auzi o nebunie. Că era stăpânit de altceva. Problema vinovăţiei e complicată. Acustic vorbind.

Ea nu răspunse.

Kasper simţi cum se înfurie.

– L-am identificat. Pe ucigaşul copilei. Aş putea să-l scot din circuit. Pentru totdeauna.

– Nu mă îndoiesc că ai putea, spuse ea.

Mânia lui pieri. Lăsând în urmă tristeţe. Lipsă de perspectivă.

– Kain, zise el. S-a preocupat de urmările unei catastrofe, dinainte de Copenhaga. Şi acum, iată, avem un cutremur.

– Pentru cel care se roagă, zise ea, numărul coincidenţelor frapante sporeşte.

Îi trebui mult până să-şi poată întoarce capul. Când izbuti, scaunul ei era gol. Dispăruse. Oare fusese acolo?

Africana îl împinse prin coridoarele albe.

– Am semnat cu ea o înţelegere, zise el. Riscându-mi cariera. Să-i prind pe cei care îi voiau răul KlareiMaria. Să vă ajut. Dacă ştia că o să vin, de ce toate condiţiile?

Liftul cobora. Înainte să vină răspunsul, ajunseră jos şi ieşiră.

– Maica Maria, zise ea, spunea deseori că oamenilor nu le prieşte primirea pe gratis a misterului religios. Nu-l pot aprecia cum se cuvine. Mai ales bancherii.

– Bancherii?

– Când te-am văzut la televizor. Râdeam în hohote. Şi maica Maria. Apoi a zis: „Oare am putea să aflăm dacă e clovn în adevăratul sens al cuvântului? Sau un bancher cu talente speciale".

El se rugă: „Doamnă Dumnezeu, ajută-mi să trăiesc îndeajuns încât să ajung să meşteresc o păpuşă voodoo şi să o străpung cu ace pe Doamna Albastră". Apoi îşi dădu seama ce face. Se sprijini de durerea propriei supărări, jumătatea oricărei mânii e orientată spre propriul lăuntru.

Mişcarea încetase, scaunul era gol.

O mână plată i se aşeză pe ceafă. Îi simţi căldura, fu copleşit de recunoştinţă. Putea să audă că aşa era felul ei de a-şi cere scuze. Africana nu avea să meargă mai departe. Era, oricum, destul de departe.

Opriră în faţa unei uşi care se deschise. Ea îl împinse în parc.

2

Doamna Albastră şedea pe o bancă de piatră, ţinând sub braţ cutia viorii. Se ridică şi preluă scaunul pe rotile. Africana plecă, stareţa îl împinse încet pe o potecă, de-a lungul lacului.

Primăvara şi lumina îi pătrunseră în sânge ca vinul în fierbere, ca primul pahar de *Krug* dintr-un an cu maturare deplină, marilor şampanii le e insuflată viaţă de către însuşi Creatorul, anume în clipa când umplu cerul gurii, şi apoi această viaţă se întoarce în amintire, punctual, ca un şoc, şi nu de bunăvoie, ani de-a rândul, ca urmările unei uriaşe beţii cu *psilocybin*[1].

Foşnetul vântului în ceea ce avea să se transforme peste câteva clipe în frunză de fag cânta *Sacre*[2], totuşi auzea undeva, în muzica de primăvară a devenirii lumii, şi iarna. Undeva, în gustul şampaniei, pândea *angostura*[3].

– Au venit să te ia doi funcţionari de la Criminalitate Externă, zise femeia.

Îi puse în braţe cutia viorii.

– În marile tradiţii spirituale, continuă ea, învăţătorul nu-şi poate îndemna discipolul să întrebe. Nici măcar când e la ananghie. Nici măcar când se află la ultima dintre ultimele posibilităţi de a pune întrebarea.

Avea glasul grav. Dar undeva, în profunzime, lui i se păru că aude o urmă de tachinărie. Fu năpădit de nemulţumire fizică. Din cauza lipsei ei de delicateţe.

– Motivul e limpede. Învăţătorul nu poate crea deschiderea în discipol. Nici un om nu-l poate deschide pe altul. Tot ce putem face

---

1. *Psilocybin*, substanţă psihedelică provenind din două sute de soiuri de ciuperci, cu efecte asemănătoare LSD.

2. *Sacre du printemps, Consacrarea primăverii*, celebră piesă pentru orchestră de Igor Stravinsky.

3. *Angostura*, marcă de bitter.

e să aşteptăm. Lucrând la deschidere, până se arată. Nu-i la fel şi metoda clovnului?

Tăcu. El îi auzi, totuşi, mila. Cuprinzătoare. Cât să ajungă din Bagsværd peste toate celelalte localităţi din zonă. Se abţinea să-l necăjească. Şi de la o anumită rustică grosolănie.

Îi vorbea din inimă.

– Multe religii ale lumii au mers prea departe. În încercarea de a despărţi răul de bine. Chiar şi creştinismul. Nu că n-ar trebui alese unul de altul. Dar când separarea e prea strictă, devine neomenească. Am avut mereu o părere bună despre Leibniz. În *Theodiceea*, spune că Dumnezeu seamănă cu o bucătăreasă. Dacă a copt pâine, a făcut ce se poate mai bine. Şi totul ţine de ce lucrează. Chiar şi arsura cojii. Într-un fel ar trebui să vină şi răul tot de la Dumnezeu. Altfel nu l-am putea răbda aici. Noi, oamenii. Cu greşelile noastre. Leibniz mi s-a părut mereu un mare stareţ. Încă nu l-am canonizat. Dar, dacă ar fi fost la îndemână, un asemenea bărbat mi-aş fi luat.

Kasper se simţi cutremurat. Cât pe ce să cadă din scaun. Obrăznicia e inabordabilă. Dar patentul acestei invenţii îl au clovnii. Nu ţine de sfera bisericii. Biserica să păstreze tonul muzicii de cameră. Atunci, noi toţi ceilalţi ne putem ocupa de intervalele false.

Scaunul pe rotile fu oprit lângă o bancă, ea se aşeză.

– Corp cu direcţie unică, zise ea. Aşa numea maica Rabia făptura noastră fizică. Ea nu poate fi despărţită de sexualitate. Nimeni dintre cei cuprinşi într-o formă fizică nu poate trăi permanent fără sex. Nu m-aş fi putut lipsi de bărbaţi. Nu pot nici acum. Nu voi putea nici în viitor.

Râse mulţumită, ca o fetişcană. Kasper simţi pe limbă şampania. Auzi un nou sunet. Un nivel mai adânc al încrederii. Venea din propriul său sistem tonal.

– Am o întrebare, zise.

Deschisese cutia viorii şi scoase instrumentul.

– E vorba de *Ciaccona*.

Se acordă. Apoi îşi luă avânt şi făcu saltul. În muzică. Între timp vorbea, pe de altă parte cânta. Acompania muzica. De parcă, în curgerea ei, vorbele sale ar fi fost textul coralelor prelucrate de Bach.

– Are trei părţi, un triptic cu trei aripi, ca un altar. Am ştiut mereu că în interiorul acestei muzici e o poartă spre cer, o icoană de sunet, am fost sigur de când am auzit-o prima dată. Şi am ştiut mereu

că e vorba de moarte. Prima oară am ascultat-o când aveam paisprezece ani, după pierderea mamei.

Muzica îi solicita toată forța. Nu era nici o măsură, în toată *Ciaccona*, deasupra căreia să nu se fi putut scrie: „Bărbat sau femeie, luptând cu vioara". Totuși, înregistră concentrarea Doamnei Albastre. Era atotcuprinzătoare. Aducea cu ea în discuție lacul, pădurea, cerul, le dizolva, transformându-le în atenție. Împrejurimile se luminară până nu mai rămaseră decât ea, Bach și vioara.

– Fusese regina frânghiei întinse lejer, nu există număr mai greu la circ decât să mergi pe o sârmă neîntinsă bine. Eram la începutul anilor 70, plasa de siguranță nu era încă obligatorie, uneori își făcea apariția fără ea.

Degetele sale se mișcară mai repede.

– Re minor, e vorba de moarte. Bach o pierduse pe Maria Barbara și doi copii. Pe care-i iubise. E o temă a morții. Auzi asta, implacabilitatea, neîndurarea destinului: toți trebuie să murim. Și auzi cum schimbă registrul aici în prima parte, pe patru voci, să dea iluzia că dialoghează mai multe viori. Devin mai multe, vocile multe ascunse în noi toți. Unele acceptă moartea, altele nu. Și acum pasajul arpegiat, învârtejit, sentimentul acumulării de energie crește prin mișcarea pe trei sau mai multe corzi, auzi, ai putea să juri că sunt cel puțin trei viori.

Îi văzu doar ochii. Sunetul Doamnei Albastre devenise incolor. Mila ei îl înconjura din toate părțile, se simțea ca într-o teacă, într-o sală de concert a deplinei înțelegeri, a desăvârșitei acceptări.

– Mă uitam la ea de la intrarea în arenă. Poate de două ori pe an apărea fără plasă de siguranță. Tatăl meu nu văzuse nici una din acele reprezentații. Când prevedea că ea cere să fie scoasă plasa, pleca. Dar eu m-am uitat mereu. E greu de explicat în cuvinte. Dar în acele seri, sunetul ei era neobișnuit. Total liniștit. Dacă ar fi ceva de spus, ar fi că din două motive apărea fără plasă. Unul era dragostea de circ și spectatori. Circul a fost dintotdeauna foarte apropiat de moarte. În circ e doar puțină contrafacere. Aproape deloc culise. Nici scânduri puse ca trambulină, pentru a sări anormal de sus. Nici *stuntmen*[1], sau *stand-in*[2]. Circul e o formă extremă de cinste scenică, o cinste definitorie, fundamentală, fiindcă într-un fel e un mod de a iubi.

1. În engleză în original, personaje făcute să atragă/abată atenția.
2. În engleză în original, dublaj.

Insistența aproape jeluitoare a muzicii crescu sub degetele sale.

– Al doilea motiv are de-a face cu cea mai profundă năzuință. Despre care nu vorbea niciodată. Dar eu puteam să-l aud. Auzeam tonul de durată, acel punct de orgă al inimii, înțelegi ce vreau să spun? Poate fi auzit la marii muzicieni. La marii comici. La alpiniști. L-am auzit la Tati. La Messner. La nebunul vostru de șofer. E năzuința răspunsului la marile întrebări. Dorul de Divinitate. De sub fard. De sub vopseaua maimuțărelii. Dorul adevărat. Care e cea mai fină balanță. Pentru noi cei atinși. Între cer și pământ. Iar în acea seară, când mama se afla la jumătatea catargului, la zece metri deasupra pământului, sunetul ei s-a schimbat. Am auzit ceva ce nu mai auzisem niciodată.

Se apropia de sfârșitul părții întâi, numărul vocilor simulate era maxim, nu înțelesese niciodată prea bine cum procedase Bach, câteodată se gândea că nu e vorba doar de o *Ciaccona*, ci mai degrabă de o curgătoare virtualitate tonală multiplicându-se neabătut, neajungând niciodată la capăt. Poate că așa sunt și oamenii, poate fiecare din noi nu e doar o persoană, ci o nesfârșită secvență de constelații unice în acum, dar așa ceva devine prea complicat, nu? Asta e întrebarea la marile improvizații: putem găsi drumul de întoarcere la tema și sunetul de bază?

– Dorul de divinitate, de ceea ce statura fizică nu poate prelua niciodată cu totul în sine, crescuse. În ultimele luni. Asta auzisem. Și a fost o mică neconcordanță. Dar decisivă. În mod normal auzeam la ea mereu partea care asculta ce-i cu mine, cu tata. Cu toate repetițiile, curățenia, cumpărăturile, gătitul, realitatea normală. Dar în acea secundă, această parte fusese dată jos. Pentru altceva. Am știut înainte să se întâmple. Că uitase tot restul. Aminindu-și numai de Dumnezeu. I-am căutat privirea. Era departe. Dar pe deplin fericită. Și apoi s-a prăbușit.

Tema reveni, ca o aluzie, prima parte se încheiase; în partitură nu e vreo pauză, dar Kasper făcu o oprire.

– M-am dus la ea. Toți ceilalți împietriseră, eu eram singurul în mișcare. I-am auzit sunetul. Corpul murise. Dar sunetul ei era viu. Nu nefericit. Ci mulțumit. Nu fusese un accident. Nu și dintr-un punct de vedere mai înalt. Din acel punct de vedere superior deschisese doar o anumită ușă. În sine, cea mai bună ușă existentă.

Întâlni privirea Doamnei Albastre. Avea aceeași frecvență ca el. Nu știa ce suferință purta viața ei. Dar observă că i-o cunoștea pe a sa. Și mai mult decât atât.

– Dar pentru mine şi pentru tata n-a fost atât de uşor.

Arcuşul regăsi corzile.

– Partea a doua e în Major. Plină de milă. Profundă durere. Pentru sufletul meu, balsam. Bach pierduse ceva, ca şi mine, puteam să aud asta. Şi apoi găsise calea prin pierdere. L-am cântat, iar şi iar. Dar ascultă: consolarea devine aproape triumfătoare. Face vioara să imite, aproape, trompetele. Aici, de la măsura 165, întăreşte efectul de fanfară, aşezând, la *Auftakt*-ul spre măsura a doua, degetul trei atât pe coarda re, cât şi pe coarda la, care e liberă. Astfel sunt întărite armonicele lui la. Ascultă, asta se întâmplă până la măsura 177. Unde începe o bucurie adâncă, liniştită. Cu multă reţinere, dă sentimentul deplinătăţii năzuinţei. Cu moartea făcuse pace. De parcă atât n-ar fi fost de ajuns. Dar nu a fost de ajuns. La orizont se iveşte ceva şi mai mare. Începând cu măsura 201, porneşte racheta spaţială. Partea a doua se încheie cu pasaje arpegiate, ca prima. Şi acum, ascultă începutul celei de-a treia.

Cântă acordul frânt.

– Ne aflăm iarăşi în re minor. Acelaşi acord folosit de Brahms în *Concertul nr. 1 pentru pian,* tema introductivă. *Ciaccona* îşi trimite razele prin tot clasicismul. Ne apropiem de măsura 229, care trece în bariolaj, o legănare între coarda la, liberă, şi sunetele care se mişcă pe coarda re. Ceva transmiţând deopotrivă jale şi forţă. Moartea, ca în partea întâi, revine, dar acum, în partea a doua, cu lumina consolării, a triumfului şi împăcării. E o muzică ce sparge toate limitele, în sus. Un mod de a trăi acolo unde moartea e mereu prezentă, totuşi cu mare plus de energie şi milă. Auzi, de aici, de la 241 şi mai departe. Moartea însăşi, străluminată de conştienţă. Bach nu spune doar că trebuie să mergem spre ea cu ochi larg deschişi. O face el însuşi în muzică. Întrebarea mea e: care-i secretul?

– Iertarea, răspunse ea. Acesta-i secretul. Iertarea nu e doar încărcată de sentimente, ci şi foarte aproape de raţiunea sănătoasă. Vine cu o recunoaştere: celălalt n-a avut cum să acţioneze altfel. Nici tu. Puţini dintre noi avem de ales în situaţiile cheie. Tu ai suferit o pierdere pentru care dai vina pe toate femeile. Şi pe mine.

El tăcu. Ar fi vrut să întrebe mai mult. Pe ce drum se afla Maximillian. Din ce izvor izbucnise iubirea lui pentru Stine. Dragostea lui pentru KlaraMaria.

Întrebările aveau deja răspuns. El şi Doamna Albastră se aflau într-o sferă unde puteau fi găsite răspunsuri. Sau în pragul acelei

sfere, unde îl condusese ea. Nu știa cine cântă, dar muzica mergea înainte, cineva ducea grija întregului. O văzu pe femeia dinaintea sa, trepida ca o parte a *Ciacconei*. Îi auzi și pe KlaraMaria, pe Stine, pe Maximillian. Și pe mama sa. Suntem țesuți pentru totdeauna într-o pânză de sunete și sentimente, iar pentru această pânză nu e, în fond, nici o deosebire dacă oamenii trăiesc sau sunt morți.

Puse vioara la loc în cutie; cineva, un oarecare, puse vioara la loc în cutie.

Se ridică din scaun fără să-și dea seama cum, Biblia e plină de istorii despre surzi care încep să audă, ologi care o iau din loc, dar să asculți poveștile e una, să le trăiești e altceva.

Se așeză călare pe cutie, cum ar fi putut să se așeze o femeie pe un bărbat.

– Oare mi-ai putea îngădui să-ți ating pieptul? o întrebă.

Ea își descheie haina asemănătoare cu un halat. Mâinile lui îi lunecară pe piele. Avea cel puțin șaptezeci de ani. Epiderma era ca pergamentul, și în același timp plină de viață.

Țesutul tare de sub mâna sa îi aminti lui Kasper că femeia nu alăptase.

– Cum e, de fapt, întrebă el, să nu fi avut copii niciodată?

– A fost un moment, zise ea, cred că aveam șaisprezece ani, petrecut cu maica Rabia, aș putea spune că a fost pentru mine ca nenorocirea ta. Una dintre acele situații după care nimic nu mai e ca înainte. De atunci am avut sentimentul că toți copiii sunt, în fond, ai mei. Că n-ar avea nici un sens să-i numesc în mod special pe unii „ai mei", datorită unei subțiri apartenențe biologice. De atunci am aparținut, cred, tuturor copiilor.

Sunetul, culoarea ei normală reveniră treptat. Reveni și ambianța. Iar odată cu aceasta, și africana.

Stătea, așteptând politicoasă, mai departe, pe cărare. Lângă ea se aflau unii dintre copii. Kasper își recunoscu partenerul de la Christians Brygge, băiatul cu „disfuncția adrenalinei" și „apă la cap".

Se așeză din nou în căruciorul de invalid. Împingându-l înainte. Africana trecu în spatele lui.

– Discipolii profunzi, zise el, au avut mereu nevoie de o călăuzire spirituală deosebit de intensă.

Copiii îl priviră gânditori.

– Asta ar trebui s-o spui Poliției pentru străini. Te așteaptă de peste o oră.

3

În afară de el și de sora Gloria, în odaie se mai găseau cinci oameni: Doamna Albastră, Mørk, femeia de pe Strandvej, care îi bandajase mai târziu capul, și sfecla cu ochi de turcoaze. În plus, vârstnicul bine îmbrăcat de la Ministerul Cultelor, Weidebühl. Stăteau, toți, la masa dreptunghiulară unde Kasper discutase prima oară cu maica Maria. Pe tăblie se afla un casetofon Nagra.

– Am vorbit la telefon cu KlaraMaria, zise vârstnicul, de mai multe ori, asta ne-a liniștit. Suntem convinși că o putem recupera oricând. Știm înțelegerea pe care ați încheiat-o cu mânăstirea. V-ați făcut datoria. Afară e o mașină care o să vă ducă la sediul principal al ordinului, la mânăstirea din Audebo, unde se fac pregătiri pentru a vă primi. Acolo veți rămâne până se întorc cei doi copii și câtă vreme mai aveți de făcut unele proceduri.

– Weidebühl, zise Doamna Albastră, e avocat, consilier de drept în Ministerul Cultelor, face parte din prezidiul mânăstirii și al fondului de caritate.

Pentru bărbați e un lucru greu să se împodobească. Și nu devine deloc mai ușor cu vârsta. Avocatul trebuie să fi avut peste opzeci de ani, timpul îi furase orice structură a trupului. Dar croitorul înfăptuise o creștinească minune. Costumul de un albastru deschis izbutise, pe bust, reînvierea cărnii. Însă mai sus de guler, nici cel mai bun croitor nu mai avea ce să facă. Bărbatul semăna cu o broască țestoasă. Deși țestoasele n-ar trebui subestimate. Pe la începutul anilor 60, când mai apăreau prin piețe șarlatani cu tot soiul de târâtoare dresate, Kasper văzuse niște țestoase ruseți, centenare, împerechindu-se. Urlau ca niște oameni în toată firea.

– Ministerul de Interne ne-a promis să vă prelungească permisul de ședere, zise avocatul. Și să discute cu Finanțele. Ministerul Integrării va ține seama, la viitoarea legiferare, de cetățenie. *Folketingul* acordă cetățenia de două ori pe an, în iunie și în octombrie. Până la

1 iulie putem să vă dobândim paşaportul danez. O înţelegere cu Finanţele până la 1 septembrie. Negocieri cu autorităţile spaniole, la toamnă. Asta înseamnă că până la sfârşitul anului vă puteţi întoarce pe marile scene.

Atmosfera din odaie devenise pastorală, de un verde deschis, în Fa Major, ca în Simfonia a VI-a de Beethoven. Ca şi cum ar fi adunată toată familia spre a-l lămuri pe străbunic că trebuie să meargă la căminul de bătrâni, iar el acceptase, calm.

Kasper privi spre Doamna Albastră. Avea chipul inexpresiv.

– Oare avem din întâmplare, întrebă el, pe bandă discuţiile cu KlaraMaria?

Femeia de la Poliţie se aplecă înainte, deschise casetofonul.

Banda nu făcea zgomote. Nu se auzi telefonul sunând, doar o uşoară zgârietură la ridicarea receptorului. Se prezentă o femeie, era Doamna Albastră. Vorbi un bărbat.

– KlaraMaria se află la noi, în vizită. Îi merge bine. Ar vrea să vă vorbească. Rămâne aici o săptămână, apoi se întoarce.

Era vocea lui Kain.

Pentru o ureche obişnuită se lăsă tăcerea. Pentru Kasper – sau închipuirea sa – cineva se mişca într-o sală mare, pe un covor mare. Receptorul trecu în altă mână.

– Maria. Eu sunt.

Nu spusese „maica", doar Maria.

– Îmi merge bine. Peste o săptămână mă întorc. Nu trebuie să vă faceţi griji.

Stareţa răspunse ceva ce Kasper nu pricepu. Apoi reveni glasul bărbatului.

– Veţi fi sunată din trei în trei zile.

Legătura fu întreruptă.

Îl priviră pe Kasper.

– Să o ascultăm şi pe următoarea.

– Au sunat din nou, zise avocatul. Cum au promis.

Femeia schimbă banda şi o derulă spre început. De data asta se auzi soneria. Asta însemna că prima înregistrare provenea de la robotul telefonic al mânăstirii. După aceea instalaseră casetofonul. Şi aşteptaseră celălat apel.

Soneria era ceva mai lentă şi mai înceată. Se telefona de pe un mobil. Doamna Albastră răspunse. O scurtă pauză. Apoi auzi vocea KlareiMaria:

– Îmi merge bine. Nu trebuie să vă fie teamă. Vin curând. Peste câteva zile. Şi Bastian.

Legătura fu întreruptă.

Îl priviră pe Kasper.

– Ultimul apel e contrafăcut, zis el. Au pus o înregistrare digitală bună, un DAT dintr-un mobil, dintr-o maşină circulând pe autostradă. Nici o garanţie. Nici măcar că ar fi în viaţă.

Sunetul din odaie nu mai era verde deschis.

– Copiii sunt, într-un fel, clarvăzători, KlaraMaria a prevăzut primul cutremur. A desenat harta suprafeţei şi a trimis-o unei geodeziste. Persoane în legătură cu Konon au cumpărat terenuri în City. Care vor fi vândute la licitaţie. Curând.

– Sunteţi de la Circ, zise avocatul. Aţi văzut autobuze întregi cu prezicătoare şi astrologi. Prafuri. Nimeni nu poate să prevadă viitorul.

– Nu sunt copii obişnuiţi, zise Kasper. I-am întâlnit. Au făcut şi o şcolire anume.

Se uită spre Doamna Albastră. Ea nu se clintea.

– Vreţi ceva de la mine. N-aţi venit aici cu toţii doar ca să vă aflaţi în treabă. Deşi cu siguranţă e şi acesta un motiv. Vreţi să vă spun ce cred despre înregistrare. Dar mai este ceva.

Avocatul dădu din cap.

– Am vrea să vă rugăm să păstraţi tăcerea. „Rugăm" nefiind chiar cuvântul potrivit. Vă atragem atenţia că nu aveţi de ales. Veţi fi dus de aici. Cazul e închis. Mâine vom avea avocatul necesar. În două săptămâni sunteţi liber, cu voie de la Poliţie. Iar în aceste două săptămâni refuzaţi să vă spuneţi punctele de vedere. Dreptul oricărui învinuit. De care faceţi uz. Veţi fi închis ca o stridie. Altfel pierdeţi tot. Nu veţi mai vedea locul ăsta, nici copiii, veţi pierde orice sprijin juridic şi diplomatic.

Privi spre Kasper, dând din cap. Mişcarea era categorică.

– Mulţumim de sprijin, zise el. În numele mânăstirii şi al Poliţiei. Şi vă dorim grabnică însănătoşire.

Scaunul îl incomoda oarecum pe Kasper. Dar nu atât de mult încât să lase timp de reacţie. Înainte ca el să se aplece în faţă şi să-l tragă pe bătrân de pe scaun.

– Vor dispărea, şopti el. Vor fi scoşi din ţară. Sunt nişte mine de aur inepuizabile. Şi dacă se întâmplă aşa ceva, e de rău!

Două cercuri de ţeavă se încleştară, de la spate, în jurul încheieturilor lui Kasper. Africana îl trase înapoi în scaun.

– Mai aveți nevoie de mine, zise el. Eu pot să aud fata, pot să-i aud pe amândoi. Dați-mi doisprezece polițiști. Și douăzeci și patru de ore.

Se ridicară.

– Aveți patruzeci de ani, zise avocatul. Auzul scade cu vârsta.

– Adevărat. Nu mai pot să spun chiar sigur dacă e un *Grand Complication* sau alt unicat de la Schaffhausen. Ceasul dumneavoastră.

Toți cei prezenți se uitară la avocat. Două încheieturi slabe, osoase, se iviră dezgolite din mânecile hainei și manșetele alb-cretoase. Nu purta ceas.

– În buzunarul de la vestă, zise Kasper.

Se mai ridică o dată din scaun, înainte să-l poată reține sora Gloria. Scoase dintr-o singură mișcare mlădioasă ceasul, așezându-l pe masă.

Carcasa era de aur. La prima vedere, ceasul nu bătea la ochi. Cureaua era de piele brună.

Kasper îl întoarse. Acum dispăruse orice banalitate. Spatele era din cristal de safir. Prin străvezime se veda migala unei opere mecanice din aurul cel mai pur. Cu o mie cinci sute de piese.

– *Il Destriero Scafusia*, zise el. De la *International Watch Company*. Sunetul ceva mai dens decât la *Grand Complication*. Din cauza aurului. Cel mai scump ceas de mână din lume. Cum stăm cu umilința creștină?

Țestosul se înroși.

– Luați-l de aici, zise.

Doamna Albastră ridică mâna. Toți se opriră.

– Mai are de primit binecuvântarea. E ultima parte a înțelegerii. Îl duc în biserică. Nu durează nici zece minute.

4

Închise uşa în urma lor, se aflau singuri în curte. Care fusese stropită. Îşi dădea seama şi din adiere. Ea îi ajută să se ridice din scaun. Îi dădu cârjele. Trupeşte, mergea spre însănătoşire.

– Despre copii ştiu tot ce trebuie, dar nu pot să spună oficial. Nu aşteaptă să fie aduşi înapoi, plănuiesc o acţiune.

– Au nevoie de mine, zise el. Eu le-am luat urma. Eu ştiu ce ei nu pot şti. Trebuie să fiu acolo.

Se aflau în faţa bisericii. Minusculă, părea un umbrar, un chioşc mai răsărit.

– E una dintre cele mai mici biserici cu cruce pe cupolă din lume, zise ea. Şi una din cele mai frumoase. Construită în 1865, când a fost făcută şi Biserica Rusă din Bredgade. Atunci a apărut Biserica Răsăriteană în Danemarca. Şi tot atunci a tradus Grundtvig[1] mistica bizantină a luminii.

– Îmi dai drumul să plec, zise el. În gard e, precis, o poartă.

– Nu poţi merge fără cârje. Şi nici cu cârje nu ajungi prea departe.

Avea dreptate. Deschise uşa. Intrară.

– Aici e nartexul. Cei care n-au primit botezul n-au voie mai departe.

Era linişte şi răcoare.

Biserica avea orientare spre sud. Îi trecu prin minte să spargă unul dintre vitralii. Să ajungă la ţărmul lacului. Poate să găsească o barcă. Ştia că nu-i nici o speranţă.

Ea mai deschise o uşă, el dădu un pas înapoi.

La început i se păru că se află înaintea unui zid de foc. Apoi văzu că erau icoane. Un perete de icoane. Luminate de sus, de soarele pătrunzând desigur prin deschizăturile cupolei. Lumina dizolva suprafaţa

1. N. F. S. Grundtvig (1783-1872), teolog şi istoric danez, promotor al unei mişcări pedagogice de educare a poporului.

imaginilor în văpăi diferit colorate. Un foc de aur. Altul de argint. De purpură, o licărire albastră, flăcări verzi, ca apa arzând. Şi în foc, siluete tăcute, intense. Mântuitorul, pruncul, femeile. Sfinţii. Alte femei, alţi prunci. Alţi Mântuitori.

– Aici e spectacolul, zise ea. În fiecare zi. Încălzim vinul la douăzeci şi şapte de grade. Străpungem pâinea cu lănci. Cântăm. Dansăm. Circul cosmic. Ţi-ar plăcea.

El se trase mai departe de ea.

– În legislaţia spaniolă există o posibilitate specială de graţiere, zise ea. Dacă învinuitul merge pe viaţă la mânăstire. Asta îi sporeşte considerabil şansele.

Îi opri înaintarea. Ceva-l împingea peste prag spre peretele de icoane, poate sunetul lor.

– Nu sunt botezat.

– În anumite împrejurări suntem siliţi să acţionăm neconvenţional.

– Am încercat mereu să nu jignesc oamenii, zise el. Asta e rău pentru vânzarea biletelor.

– Mai ai cinci minute. Poate ar trebui să nu-ţi mai pese de vânzarea biletelor. Şi să te concentrezi asupra esenţialului.

Kasper intră sub cupolă. Spre peretele de lumină.

– Folosim două cuvinte pentru căinţă[1]. *Penthos*, doliu. Şi *metanoia*, mătanie, închinăciune[2].

Îi urmări privirea. În minuscula navă laterală era un fel de mic căruţ acoperit, din palisandru, dat cu ulei.

– Am păstrat confesionalul, ca şi alte congregaţii ortodoxe. Îţi poţi închipui un loc mai bun pentru ultimele tale cinci minute?

El intră, deschise uşa. Suprafaţa nu depăşea un metru, mărimea unei toalete standard dintr-o rulotă. Se lăsă pe taburetul rabatabil, acoperit cu pluş roşu. Înaintea lui se afla un geam de sticlă opacă, perforat în partea de jos. Trase uşa. Se aprinse o lumină slabă, ca într-o cameră obscură. Prin lemn şi sticlă desluşi aşezarea femeii de partea cealaltă. Situaţia era simbolică pentru relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Şi dintre Dumnezeu şi om. Mereu dorind arzător să ajungă unul la celălalt, mereu despărţiţi de o foarte fină membrană.

---

1. În original, *at skrifte*, a se spovedi, a mărturisi.

2. În original, Peter Høeg traduce *penthos* cu *at angre* (a regreta, a se căi) şi *metanoia* cu at *omsinde sig* (a-şi schimba modul de a gândi, a se răzgândi).

– Aș vrea să mă spovedesc, zise el.

– Fii binevenit.

Nu era vocea stareței. Renunță să încerce identificarea. Nu venise să facă tipologii, ci pentru predare necondiționată.

– Duc povara unui mare necaz.

– Ai încercat să te rogi?

– N-am făcut nimic altceva. Dar nu ajunge. Am fost părăsit de o femeie.

– Care a fost vina ta?

– Mi-am ținut inima prea deschisă.

– Și ce-ai vrea, să te canonizăm pentru asta?

Mai întâi nu-și crezu urechilor. Apoi deschise ușa, sări din scaun. Lăsă cârjele, porni în patru labe în jurul căruțului și deschise cealaltă ușă, totul dintr-o mișcare.

Nu-i văzu la început decât uniforma gri-verzuie. Apoi își scoase acoperământul de pe cap și îi zări fața, părul. Știuse că va fi Stine. Și totuși nu știuse.

– Îți bați joc de încrederea inimii în Dumnezeu, zise el.

– Ești într-o mânăstire. Tu-ți bați joc de Dumnezeu.

El își strânse pumnul pentru lovitură, ea sări din scaun mlădioasă ca o pisică. Kasper ezită – și cu asta se făcuse deja prea târziu, violența trebuie să fie spontană, proaspătă. O violență plănuită e neomenească.

Doamna Albastră se afla în spatele lui.

– Încă patru minute, zise ea. Și vei fi dus la Audebo. Iar Stine, la lucru.

Apoi dispăru.

5

– Eşti parte, zise el, din înşelătoria asta. Ai fost şi atunci. Eşti o călugăriţă de carnaval.

Stine nu zise nimic.

S-ar fi aşezat, dar n-avea unde. Se simţea vlăguit trupeşte. O veche vlăguire. Venind din faptul că era manipulat de femei. Nu numai în viaţa asta, deja cu multe vieţi înainte.

– Îmi datorezi o explicaţie fantastică. Pe care mi-o vei şi da. Însă nu acum.

Ea nu spuse nimic.

– Copiii tot n-au fost găsiţi. Vor să mă scoată din circuit. Voi fi dus de aici. Afară mă aşteaptă o maşină a Poliţiei.

Privi într-o parte. Ca să nu fie nevoit s-o privească în faţă.

– O dată ni se întâmplă tuturor să lăsăm un copil fără ajutor. N-ai cum să eviţi. De aceea n-am vrut copii. Ăsta a fost adevăratul motiv. Şi acum am promis, totuşi, ceva unui copil. I-am promis KlareiMaria că mă întorc să o iau cu mine. Trebuie să-mi ţin această promisiune.

– De ce, doar îi eşti aproape străin.

El îşi căută cuvintele, zări pâinea pe altar.

– Când eram mic, de vârsta ei, şi primeam pâine proaspătă din cuptor, sau dulciuri, le împărţeam cu ceilalţi. Eram o trupă întreagă de copii ai artiştilor de circ, mereu ne era foame. Şi toţi dădeau ceva. Toţi ştiau, fără să fie nevoie s-o spună, că pâinea e mai gustoasă când e împărţită. Nici n-am încercat vreo explicaţie pentru asta. Dar era o senzaţie foarte corporală. Gustul era mai bun. Mai târziu se uită, eu am uitat. Dar în ultimele zile mi-am reamintit acest lucru. Ce ştiam atunci era că marile lucruri nu poţi să le ai singur. Când unul e flămând, simt şi toţi ceilalţi foamea. La fel cu fericirea. Nu există fericire privată. Sau cu libertatea. Dacă ea nu e liberă, nu sunt nici eu. Ea ar putea la fel de bine să fie eu însumi. Poate că asta e iubirea.

O convinsese. Putea să audă. Cupola de deasupra lor le concentra zgomotele ca o arenă. Momentul avea sunet plin.

– După părerea ta, ce-ar trebui să fac? întrebă Stine.

– Aş vrea să te rog să te dezbraci.

Sunetul ei pieri, de parcă i-ar fi dat cu leuca-n cap.

Kasper îşi scoase haina. Începu să-şi descheie pantalonii. Nu-şi putea folosi decât mâna dreaptă. Femeii din faţa lui i se părea că halucinează.

– Ne schimbăm între noi hainele, zise el. E singura şansă. Afară aşteaptă două maşini ale Poliţiei. Urcăm pur şi simplu fiecare în cealaltă. Pe tine te duc la domiciliul forţat din Audebo. Când ajungeţi, le arăţi cine eşti. Pe mine mă vor duce în oraş. Găsesc eu cum să-i fentez.

Ea nu se clinti. Kasper stătea în faţa ei în şort. Desacralizarea locului părea inevitabilă.

– Eşti nebun, zise Stine.

El se relaxă ca pentru un mare bluf la poker. Se orientă spre feminin. La nevoie, să piardă totul.

– Cei de acolo, zise el, Poliţia, nu i-au văzut niciodată pe răpitorii KlareiMaria. Dar eu, da. Ăia nu-s nişte oarecare. Sunt chiar regele cel rău şi regina cea rea. Copiii nu se mai întorc. Dimpotrivă, vor fi duşi încă şi mai departe.

Ea se holbă la el. Apoi ridică mâinile şi îşi deschise primul nasture.

– Întoarce-te, îi zise. Şi închide ochii.

Kasper se întoarse, sprijinindu-şi fruntea de lemnul aromat al confesionalului.

Îşi concentră auzul pe goliciunea, pe pielea ei. Nu trebuie s-o vadă ca să se îmbete de asta. Era una din părţile consolatoare ale unui auz ca al său. Se putea opri în faţa sălii de înot pentru doamne, simţindu-se ca şi cum ar fi înăuntru.

– Să-ţi astupi urechile, zise ea. Altfel, până aici ţi-a fost.

Kasper îşi astupă urechile.

Îl bătu pe umăr, se întoarse. Îşi pusese hainele lui. Arăta mai mult ca niciodată a ea însăşi. Jacheta, cămaşa, pantalonii îi accentuau feminitatea. Există oameni a căror fiinţă iradiază prin orice deghizare.

El îi îmbrăcă bluza, apoi halatul albastru, îşi văzu neclar imaginea în geamul dinspre curte, îşi ascunse părul sub acoperământul de cap.

– Ochelari de soare? întrebă.

Stine scoase dintr-o geantă trântită pe jos ochelari de soare şi o mică oglindă de machiaj.

Dacă ar fi avut la dispoziţie douăzeci de minute şi o cutie cu farduri, ar fi putut să facă ceva cu faţa lui. Dar acum nu putea decât s-o

ascundă. Găsi în buzunar o batistă, îi puse ochelarii, desfăcu batista și o ținu înaintea chipului, ca și cum ar fi vrut să nu se vadă lacrimi.

Încălță sandalele ei, aveau amândoi același număr. Fusese mereu fascinat de picioarele ei, mari, puternice, plate, cu degetele în evantai, putea să audă de câte ori alergase desculță la Skagen, pe scânduri îmbinate în solz de pește, pe pajiști verzi și pe ștranduri private. Aruncă o ultimă privire spre cârje. Apoi se puse-n mișcare.

În ciuda durerilor, se scufundă în propria feminitate. Căzu în greul mersului femeiesc, în elasticitatea mișcărilor, în ușoara unduire a șoldurilor. Ea deschise ușa. Se aflau în curte. O boare le adie în față.

– Ce grotesc, zise ea.

– Ești convingătoare. Cu totul masculină. Chiar lângă ușă e bagajul. Să-l ții departe de corp. Ca și cum ar fi greu. Femeile și bărbații merg la fel când duc poveri. Să-l ridici puțin, ca să-ți acoperi fața. Și te așezi în spate, fără să spui nimic.

– O încurcăm.

– Suntem condamnați să învingem. E un arhetip de succes sigur. Ca în *Fidelio*. Ea își caută iubitul în lumea de jos. Deghizată în bărbat. Când îndrăgostiții se apropie serios unul de celălalt, n-au de ales decât să-l cerceteze pe celălalt în propriul sine. De cealaltă parte a călătoriei îi așteaptă marea întâlnire de dragoste.

– De cealaltă parte mă așteaptă faptul că n-o să te mai văd niciodată.

– Scapi tu de ei. Îi convingi – pe africană, pe Franz Fieber. Ei sunt ajutoarele mele fidele. Luați o mașină. Și mă culegeți de la Spitalul Imperial. Într-o oră.

Probabil că Doamna Albastră aștepta. Lângă iaz. Dincolo de tufișuri. Ascultând apa. Acum se afla înaintea lor.

Îi privi. Pentru prima oară o auzi descumpănită. Trăia un șoc. Dar aproape în aceeași clipă se așternu din nou tăcerea.

Nu va striga. Se va întoarce să străbată curtea și să-l cheme pe Mørk, fără a-și pierde calmul. Altfel, în clipa următoare i-ar îndesa batista în gură. Ar fi încă un pas în direcția descompunerii morale: violență împotriva unei doamne în vârstă, a unei stareţe. Dar n-ar fi avut încotro.

Ea-l ignoră pe Kasper, privind-o pe Stine. Îmbrăcămintea ei masculină, capul de paj.

– Kasper Krone, i se adresă, în coridor te așteaptă doi funcționari. Stine merge pur și simplu la poartă, unde o așteaptă o mașină-patrulă. Au promis că o lasă în Copenhaga. Domnul cu voi.

6

La intrare aşteptau două maşini, una, patrula de Poliţie, cealaltă, un Renault civil. Lângă maşina Poliţiei, doi funcţionari. El se îndreptă spre Renault. Se lăsă pe adiere. Din maşină coborâră cei doi călugări.

La vederea sa auzi două reacţii. Un amestec de surpriză şi milă, din cauza batistei şi a lacrimilor. Şi vibrarea instinctelor pe care o asemenea femeie trebuia să le trezească în bărbaţii care nu sunt castraţi sau îngeri.

Îi deschiseră uşa, se aşeză în spate.

Stine apăru din clădire cu haina peste cap. Mørk, imediat în urmă, lângă el Doamna Albastră, vorbindu-i.

– Eu i-am spus să se acopere cu haina, zise ea. Să fie ferit, în caz că apare cineva de la presă. Nu riscăm să fie recunoscut.

Renault-ul cu Kasper porni, trecând pe poartă.

Se lăsă pe banchetă, pradă epuizării, nu rareori ne aşteaptă într-o maşină epuizarea. Îşi aminti de dulcea clipă a aţipirii în Vanguard, când era mic, cu obrazul pe braţul gol al Helenei Krone. Şi-ar fi dorit ca ea să fie alături, e oare ruşine să simţi că îţi lipseşte mama când ai patruzeci şi doi de ani şi mergi pe o sârmă întinsă peste dezastru? Avea nisip în mădulare. Dacă ar fi avut un pic de cafea, de armagnac, de chimie organică, să se ţină treaz!

N-avea nimic din toate astea. În schimb, porni rugăciunea. Rugăciunea e o corăbioară de hârtie a treziei pe fluviul oboselii, lumesc.

Ar fi putut să renunţe. Să se lase recunoscut. Dus la Audebo. Să se lase în voia somnului. Să aştepte ca ei să-i pună treburile în ordine. S-ar fi ţinut de ce au promis. Din noiembrie ar fi putut să-şi facă din nou apariţia în clădirea circului din Copenhaga. Iar de la întâi aprilie, cu circul Benneweis, la Bellahøj.

Auzi glasul lui Maximillian. Pătrundea spre el de acum treizeci de ani. Atât de proaspăt, de parcă timpul n-ar fi decât un filtru acustic pe

care îl punem spre a nu fi mereu confruntați cu faptul că toate zgomotele sunt peste tot și mereu prezente. Avea o ușoară culoare dialectală, doar crescuse în Tondern.

– Am hotărât că, dacă voi avea un copil, n-o să-l trezesc noaptea. Îl voi duce în brațe din mașină în pat.

Calea Lyngby se încheie, traversară Vibenshus Rundell.

Le vorbi celor dinaintea sa, în batistă, sufocat de lacrimi.

– Când facem jurământul de călugărie, e pentru totdeauna, zise el. Supunere absolută. Să nu posedăm nimic. Castitate. Să te lipsești de sexualitate e cel mai greu. Din cauza asta și plâng. Închipuiți-vă starea mea: o femeie puțin peste treizeci de ani. Plină de poftă de viață.

Cele două spinări din fața lui înțepeniseră, de parcă măduva începuse să li se coaguleze.

– Oamenii de afară nu ne înțeleg. Știți poveștile vulgare despre călugărițe și marinari. Nu-s deloc adevărate. Ceea ce visăm cu adevărat, când punem capul pe perna de fachir și mâinile pe deasupra păturii, sunt doi polițiști zdraveni.

Sunetul lor pieri, ca la cei aflați înaintea leșinului. Contactul cu o realitate normală dispăruse.

– La stânga, zise Kasper.

Cotiră în Blegdamsvej.

– Aici, înăuntru, zise el.

Mașina intră pe poarta principală a spitalului.

– Puteți aștepta puțin?

Opriră.

– Merg până la chioșc, zise. Să cumpăr două sticle de rom Baccardi și un pachet de prezervative.

Coborî. Lăsându-se pe adiere. Auzi în spatele său Renault-ul desprinzându-se de lângă trotuar. Furișându-se, plecând. Condus dezordonat, cu smucituri.

7

Grelele draperii erau trase, storurile lăsate, singurele lumini din odaie erau ecranul plat al unui calculator deschis și veioza de lângă pat. Fața lui Maximillian Krone semăna cu o mască de piele, arăta ca omul din Grauballe[1]. Ochii erau închiși, respirația sacadată, dincolo de care Kasper auzea inima epuizată. De sub pătură ieșea un picior, glezna era plină de staze.

Bolnavul deschise ochii.

– Vânzările au fost înregistrate acum zece minute în strada Hestemølle. Înseamnă că au fost trecute în cartea funciară. Licitația a avut loc.

Maximillian pipăi după ochelarii aurii de pe noptieră. Mâna, brațul erau slabe, ridate, ca o gheară de pasăre.

Își puse ochelarii, privindu-l pe Kasper. Îi cercetă veșmântul de călugăriță.

– Mă bucur foarte mult, zise el, că te arăți la patul meu de moarte cu partea ta cea mai bună.

– Tocmai am scăpat de Poliție.

– Păi, la asta mă refer când zic de partea ta cea mai bună.

Kasper abia mai deslușI cuvintele, vocea era un fragment.

– Am prieteni cu birouri în port, șopti Maximillian. I-am sunat. Aud că le vorbesc deja din mormânt. Fac pe ei de groază. „Vă sun să vă urez Crăciun fericit. Fiindcă șansele mele de a vă suna atunci, la momentul cuvenit, nu-s prea mari. Și mai sun ca să vă întrerupeți ședințele, prezidiile, toate cele, să vă luați un ochean, să mergeți la geam și să priviți spre Tippen. Spre Konon. Acolo ar trebui să se întâmple ceva pe acoperiș."

1. Cadavru din Epoca de Fier găsit bine conservat lângă satul danez Grauballe; se fost presupune că a fost ucis sacrificial. A devenit celebru datorită unui poem cu acest titlu scris de Seamus Heaney.

Uşa se deschise. Intră Stine, încă purtând hainele bărbăteşti. În spatele ei, africana şi Franz Fieber. Bolnavul nu-i auzise.

Kasper scoase bonul de taxi. Formă numărul lui Mørk.

– Alo?

– Se petrece ceva pe acoperiş. La Konon.

– De unde ştii? Din Audebo, de unde n-ai nici o legătură cu lumea?

– Dintr-un transfer de locuri. *À la* Houdini[1]. Sunt în Copenhaga. Foarte aproape de tot ce se petrece.

Kasper auzi respiraţia lui Mørk, stress în mi minor: îngrijorat, neliniştit, chinuit.

– M-au scos din joc, zise Mørk. Ministrul a preluat el însuşi problema. O dată dacă mai zbârcesc, voi fi pensionat înainte de termen. Nici măcar n-aş recunoaşte că am primit telefonul ăsta.

– Un elicopter al Poliţiei. Numai doisprezece oameni. E în joc viaţa a doi copii.

– Mergi la Audebo. Bucură-te de linişte. Pregăteşte-te să fii iar Houdini. Ascultă *Petrică şi lupul* de Prokofiev. Sau du-te unde vezi cu ochii.

Telefonul fu pus în furcă. Stine traversă odaia.

Îl îmbrăţişă pe bolnav. Lunecându-şi degetele peste pielea uscată. Chipul lui Maximillian începu să se înroşească uşor, nefiresc. Ca şi cum ar fi înviat un cadavru. Kasper mai auzise asta. Că uneori nurorile pot face punte peste groapa Filipinelor dintre tată şi fiu.

– Mereu am avut sentimentul că ne înţelegem, şopti Maximillian, în suferinţa noastră comună de a fi legaţi prin destin de travestitul ăsta la limită. Dar, când te văd aşa, în ţoalele lui de mâna a doua, încep să mă îndoiesc, totuşi.

Kasper trase brocatul la o parte, ridică storurile. Mai întâi fu orbit de lumina bruscă. Apoi privi spre Nordhaven. Promontoriul Tippen era greu de văzut din pricina containerelor din port şi a clădirilor de birouri.

– Îmi fac rost de o mitralieră, zise el. Pătrund înăuntru. Dinspre stradă. Tactică nouă. N-a existat obstacol să mă oprească. I-am promis!

Auzi mila celorlalţi. A tatălui său. A Stinei. A Doamnei Albastre. Se întoarse. Starea nu era în odaie. Trebuie să fi fost ascunsă undeva.

---

1. Houdini (1874-1926), pseudonimul unui magician, iluzionist, actor, aviator american de origine maghiară, celebru pentru „numere" de evadare şi supravieţuire (se elibera de cătuşe, înota în răspărul Niagarei, scăpa dacă era îngropat de viu etc.).

Poate în inimă. Nu o voce auzea, ci convingerea. Că își consumase elanul. Nu va răzbi.

Maximillian ridică mobilul. Vocea îi era prea slabă, au fost nevoiți să se apropie.

– Au sunat, zise el. Frații mei de lojă, din Holmen. Încearcă să aterizeze cu un elicopter pe acoperiș. Chiar dacă vântul bate cu douăzeci de metri pe secundă.

– Cât timp avem la dispoziție?

Asta întrebase Stine. Nu înțelese de ce.

– O oră.

Răspunsul fusese dat de Franz Fieber.

– Pe vremea asta nu pot să aterizeze. Dar, treptat, vântul se domolește. Într-o oră se va putea.

Kasper o privi. Scuturã din cap.

– Cândva aveai încredere în mine, zise ea. Acum ai putea să ai iarăși.

Ceva din el renunță. Sau țâșni. Ca un arc, într-o jucărie mecanică. Rugăciunea porni. Spre feminin. Spre Fecioară. Maria Magdalena.

– Atunci, bine, zise.

Se întoarse pe călcâie.

Sub ochii lui, Maximillian se dădea jos din pat.

Cine se uita la el parcă ar fi aruncat o privire într-un mormânt. Slăbise ca un supraviețuitor din lagărul de concentrare Neuengamme. Nu părea să mai aibă nici cincizeci de kilograme. Ce-l punea în mișcare nu mai erau procesele biologice. Ci doar voința și o exaltare necorporală.

– Merg și eu, zise.

Kasper ridică mâna să-l oprească. Sora Gloria veni lângă bolnav, sprijinindu-l.

– În neamul meu, tribul Luo, zise ea, la război e luat mereu și câte un bătrân înțelept.

– Dar probabil că nu luați unul cu Alzheimer avansat, zise Kasper.

Trecură pe lângă el. Kasper șchiopătă în urmă. Luă halatul de spital de pe speteaza scaunului. I-l puse tatălui său pe umeri.

8

Ambulanța mânăstirii opri în parcarea de lângă Parcul Fælled, lângă hotelul pacienților. Abia acum văzu Kasper că aceasta era identică, exceptând crucile reginei Dagmar[1] de pe laterale, cu ambulanțele spitalului. La volan se afla Franz Fieber.

Pe prici se afla valiza lui Kasper. Stine o deschise. Nu mai conținea lucrurile lui, ci niște costume de protecție lungi, subțiri, împăturite. Și niște mănuși lungi, subțiri, la fel.

Stine desfășură costumele de protecție și le împărți. Kasper îl îmbrăcă fără să întrebe nimic, Maximillian trebui să-și dea jos halatul, pentru a intra într-al lui, o clipă se arătă în indispensabili, Kasper privi în altă parte.

Apoi ea împărți lămpi pentru frunte, carcasele cu diode luminoase au fost fixate pe cap cu câte o bandă elastică. Stine o aprinse pe a ei. Chiar și la lumina zilei, interiorul mașinii se umplu de o strălucire de un albastru violent.

Se dădu la o parte. Africana apucă un inel de la picioarele ei și trase. Din podeaua mașinii se ridică o bucată de un metru jumătate. Kasper văzu o formă geometrică bine cunoscută, o bandă cu meandre. Ambulanța oprise deasupra unui capac de canalizare.

Stine îi dădu africanei un inel cu cârlig. Ținea și ea aceeași unealtă. Cârligele intrau în cele două urechi ale plăcii masive de metal. Cele două femei ridicară capacul în mașină și îl dădură la o parte ca pe un capac de *tupperware*[2].

În ambulanță izbucni frigul. Sub capac era un tunel care se pierdea în beznă. Trepte de metal prinse de perete duceau în adânc.

---

1. Crucea reginei Dagmar a fost găsită în mormântul acestei regine daneze de la sfârșitul secolului al XII-lea și reprezintă o bijuterie cu margini rotunjite și Isus crucificat, gravat în centru.

2. În engleză în original: recipiente închise ermetic pentru depozitat și conservat mâncarea, denumite astfel după una din primele firme care le-au produs, în prima parte a secolului al XX-lea.

Stine se lăsă prin deschizătură, dispărând ca o iluzionistă. Kasper se uită în jos, apucase fierul şi coborâse deja trei metri.

– Şi acum, Kasper, zise ea.

Putea să audă în ea propria lui încredere. De fapt, n-o pierduse niciodată. Ştiuse mereu că pe ea, tocmai pe ea, va avea curaj s-o urmeze în lumea subpământeană. Problema fusese doar să i se îngăduie asta.

Totuşi, îşi făcu cruce. Una mică, în dreptul inimii. Nimic să sară în ochi. Îşi porni rugăciunea mai limpede. Apoi se avântă pe urmele ei.

Era mai frig decât îşi închipuise. După el venea africana, ducându-l pe Maximillian pe braţul stâng, fără efort, ca pe o păpuşă de cârpă. Kasper văzu două perfuzii, legate de braţul tatălui său prin furtunuri şi canule, bine prinse sub braţul ei.

Treptele de metal se terminau pe o ieşitură îngustă. Franz Fieber coborâse ultimul. Când se adunară toţi, Stine se întoarse. Lumina în formă de pâlnie a diodei îi acoperi spaţiul dimprejur.

Primul lucru perceput de Kasper fu duhoarea de cloacă. Întrecea tot ce îndurase el vreodată sus, chiar şi la circ. Al doilea lucru, frumuseţea priveliştii. Care anihila dintr-o dată duhoarea.

Se aflau într-un tunel uriaş. Cu diametru oval. Pe podea curgea un fluviu noroios, negru.

Stine îi văzu căzuţi pe gânduri.

– Canalizarea, zise, e săpată manual. La sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. De patru ori şase metri. Podeaua turnată. Ziduri înalte. Scurgerea e pe ţevi de apă, din PVC.

Acum le văzu şi Kasper, mănunchiuri de ţevi de plastic atârnate pe pereţi.

– Sistem de siguranţă, zise Stine. Pentru cazul că o dată la zece ani se adună apa şi inundă canalizarea. Apa în plus e vărsată direct în Øresund. Celălalt canal principal trece din Nørrebro, pe sub Frederiksberg, pe lângă linia trenului, şi se varsă în Telgværksgraven.

Porni înainte, ceilalţi o urmară încet. În bezna din afara pâlniei de lumină, Kasper văzu luminiţe perlate, ca o învârtejire de stele, imediat peste suprafaţa apei. Îşi îndreptă lampa din frunte asupra galaxiei şi zări şobolanii. Erau – nu sute, ci mii; pe ţevi, pe cărarea îngustă de pe cealaltă parte a fluviului şi la marginea lui. Pentru prima oară în viaţă percepu eleganţa acestor animale, le ascultă, auzindu-le priceperea, amplul spectru al inteligenţei, capacitatea de adaptare. Îşi

aminti de o experiență din vremea când fusese consilier al Institutului de Acustică de la Universitatea Tehnică, efectuată în stația de experimentare a Universității Agricole din Tåstrup. Testaseră efectul muzicii asupra animalelor domestice. Pentru vaci propusese Händel. Muzică amplă, unghiulară. Pentru porci, Saint-Saëns. Cineva folosise și șobolanii la experiment. Lor le plăcea Bach, putea să-și dea seama. Auzi asta din bucuria lor de viață. Concertele de pian le dublaseră fertilitatea.

– Mereu mi-au plăcut.

Stine se afla în spatele lui.

– Când am devenit ingineră șefă s-a dat o petrecere. Eram atât de tânără. Și prima femeie în asemenea ipostază. În acea dimineață găsisem doi pui de șobolan înecați sub pompele de apă. I-am purtat la petrecere, drept cercei. Agățați de coadă. Se clătinau de-a lungul gâtului.

Nu glumea.

– De ce?

Ea căută în-de-sine.

– Poate că mereu am vrut să arăt oamenilor ce se află dincolo. Dedesubt. Cât de mare e prețul.

– Au suportat?

– N-a înghițit nimeni o îmbucătură. A trebuit să-i scot. Am tras apa după ei, la toaletă.

Merseseră vreo zece minute. Curgerea lentă a apei arăta că denivelarea descendentă era nesemnificativă. Auzi cum se retrag pereții. Ecoul ezită, păreau să fi ajuns într-un fel de peșteră.

De sus răzbătea o lumină slabă. Ca prin deschizătura unei cupole de biserică. Tavanul se deschidea într-un tunel.

– Aerisire și ieșire. Numai pe canalul ăsta sunt patru sute.

Pâlnia de lumină din lampa Stinei arăta deschideri de țevi la diferite înălțimi.

– Curentul, telefonul, *broadband*-ul, sunt cele mai aproape de suprafață, nu li se întâmplă nimic de la ger.

Cercul de lumină se lăsă un metru mai jos, spre o cablare situată mai adânc.

– Cabluri militare. Ăsta e principalul pentru informația non-digitală a NATO. Trece pe sub Roskildevej, spre administrația din Koldsås.

Lumina coborî și mai jos.

– Gaze, apă, termoficare. Şi apoi canalizarea. Copenhaga subpământeană nu e masivă. Ci poroasă ca un stup.

Lumina se mişcă în unghi drept. Poposi pe o uşă de metal cu marcaj de curent electric puternic.

Africana se apropie de uşă cu o rangă roşie, portabilă. Deschise uşa ca pe o cutie de bere.

Era numai decor. Uşa adevărată se afla în spatele ei, o placă de metal inoxidabil, patru metri pătraţi, tanc, ar fi rezistat şi unui atac de rachete. Franz Fieber fluieră uşor printre dinţi.

– Totul e condus de aici. Trebuie să intrăm.

Franz Fieber îşi deschise geanta diplomat, instrumentele străluceau pe catifeaua neagră ca pentru operaţii dentare. Arătă o cutie care semăna la mărime şi formă cu un foehn, atârna un metru la dreapta faţă de uşă.

– Sirena, alarma. Dacă tăiem aici, sus vor şti imediat Serviciul de Securitate şi Poliţia. Trebuie să întrerupem telefonul.

Îşi lunecă degetele pe un tablou cu clape din stânga uşii.

– Blocaj de broască electrică. Asta înseamnă că picamerul nu poate fi folosit. Şi că alarma acoperă toată uşa.

Îi întinse lui Kasper un ciocan negru de cauciuc, cum folosesc doctorii pentru a controla reflexele la *delirium tremens.*

– Ia să-ţi testăm auzul.

Arătă peretele, Kasper ciocăni uşor.

– Căutăm o unitate de contact pentru tablou. Care leagă alarma de reţeaua de tensiune a staţiei. Şi cu o baterie, în cazul unei căderi de tensiune. Dacă o localizezi, aş putea găuri peretele.

Kasper ciocăni prudent.

– Ceva cu un clinchet metalic?

Franz Fieber scutură capul.

– Probabil ai lovit tabloul cu chei.

Kasper continuă pe cealaltă parte a uşii. Toţi ochii erau aţintiţi asupra-i.

Auzi ceva.

– Electronică?

– Placa directoare.

– Şi altceva?

– O baterie. Difuzorul pentru alarmă.

– Mici resorturi?

– Are sens. Uşa trebuie să fie plină de arcuri. Când e deschisă, porneşte alarma.

Franz Fieber puse la bormaşină un vârf lung, pentru piatră. Săpă. Introduse în gaură o oglindă dentară şi doi mici cleşti fixaţi pe o bară. Tăie. Montă o minusculă lamă de diamant pe o mică rindea pentru unghiuri, cu acumulator. O puse pe balamale. Lama pătrunse prin oţelul călit ca prin brânză. Când uşa cea grea alunecă din falţ, africana o sprijini.

Dincolo, spaţiul era foarte îngust. Kasper auzi zumzetul periculos al curentului de înaltă tensiune. Stine şi Franz Fieber umblară la comutatoare.

– Trenul trebuie să meargă, şi staţia de pompare. Şi liftul să urce. Oprim restul.

Ea ţinea un cleşte cu izolarea groasă ca un manşon. Tăie, o cascadă de scântei plouă asupra ei.

– Restul e pe tabloul de întrerupere, zise Franz Fieber. Un cablu suprapus de patru sute de kilovolţi alimentează Copenhaga. Sub el, o reţea de o sută douăzeci de kilovolţi. Dedesubt, treizeci şi respectiv zece kilovolţi. Reţeaua de supraveghere îşi obţine curentul direct din cea de o sută douăzeci, pentru a reduce probabilitatea unei căderi.

În timp ce vorbea, apăsa în jos, buton după buton, comutatoarele.

– Acum ne luăm la revedere de la administraţia de scurgere şi drenare a oraşului Copenhaga.

Apăsă butonul în jos.

– Şi de la serviciul de cablare a administraţiei telecomunicaţiilor.

Apăsă şalterul.

– Şi de la mentenanţa aprovizionării cu energie.

Lăsă butonul în jos.

– Şi de la biroul central al NATO şi toată supravegherea digitală a Copenhagăi subpământene.

Franz Fieber făcu legătura între două circuite şi un şalter. Tunelul fu luminat.

În jurul lor nu era o peşteră. Ci o sală uriaşă. De peste cincizeci pe o sută cincizeci de metri. Tavanul consta în bolţi zidite. Canalul trecea pe la o înălţime de doi metri. Sub el, nişte resturi de zidărie, ca mici cabine.

– Morminte, zise el. Peste cinci mii. Sunt pivniţele de sub una dintre cele mai vechi mânăstiri catolice, de maici.

Pe la picioarele lor treceau două șine înguste. În fața lor se afla un vagonet asemănător celor de tobogan de la Tivoli.

– Șine pentru vagonetele basculante. Le-au montat când au săpat linia de marfar. Printre vechile gropi de reziduuri. Trebuiau să scape de douăsprezece milioane de tone de pământ clasa a treia. Deci au făcut calea asta ferată. Și au dus pământul în portul Nordhavn. Au construit pe el stația de epurare și portul de yachturi Lynette. Și l-au mai folosit pentru promontoriul Tippen.

Șinele apăreau dintr-un tunel întunecat de la stânga lor.

– Ies afară în Tingbjerg, zise ea. La complexul principal al aprovizionării cu apă din Copenhaga. Sunt folosite la întreținerea țevilor de apă și a rețelei de canalizare. Canalele de scurgere din Copenhaga sunt pe ducă. E destul de furcă, doar ca să amâne colapsul.

Deschise ușa vagonetului. Se așezară înăuntru. Franz Fieber la cârmă. Undeva se trezi la viață un mare electromotor. Vagonetul se puse în mișcare.

Intrară abrupt în viteză, ca un jet. Lumina de avarie a tunelului care se întindea înaintea lor se stinsese. Vagonetul țâșni în beznă. Tunelul șerpuia.

Bezna era desăvârșită, în afara unui slab reflex al instrumentarului pe fața lui Franz Fieber. Auzul lui Kasper înregistră o lărgire a tunelului, apoi o strângere, pereții de cărămidă se transformau în ciment. Sau, poate, ceea ce auzea nu era decât îmbrăcămintea propriului său sistem nervos.

Se spijini de Stine.

– Ai știut despre mine. Înainte de ziua de la plajă. N-ai fost dusă de curent de la barcă. Eu nu eram decât un pion.

Trecură printr-o bucată luminată de tunel, îi zări chipul.

– La circ se iau droguri? întrebă ea.

El nu bănui unde vrea să ajungă.

– Doar la numerele de forță. Anabolizante. Nu mai există azi numere de forță fără anabolizante.

– Sora Gloria ne-a arătat o listă. Din *Săptămânalul pentru medici*. O listă a substanțelor care dau cea mai mare dependență. Sunt preparate de laborator. Puținii care le-au luat – inventatorul și câțiva laboranți – își petrec tot restul vieții făcând rost de bani. O priză costă de la o sută de mii de coroane în sus. Efectul ține între unul și zece minute. Și e descris ca un extrem de puternic sentiment al treziei și iubirii.

Tunelul se lărgi. De data asta tavanul se arcuia deasupra lor cu amploarea unui hangar. În crepuscul întrezări urmele unei zidiri care fusese cândva un altar.

– Sunt resturile temeliilor de la primele sinagogi, spuse Stine. Construite pe un loc sacrificial păgân.

Apoi arătă nişte obiecte care păreau nişte trunchiuri de copaci, prăbuşite.

– Vechile ţevi de apă. Din lemn scobit.

Sentimentul lui Kasper faţă de oraşul său se schimbă. Crezuse că e zidit pe calcar şi lut. Dar nu aşa arătau lucrurile. Se înălţa pe gunoi şi pe prăbuşirile preistoriei sale religioase.

Îşi potrivi rugăciunea. Singurul lucru pe care se putea bizui. Împreună cu iubirea. Dar aceasta numai cu „poate".

– Cinci mii de oameni.

Asta îi şopti Stine la ureche. El îi îndrăgise mereu răsuflarea, care se modifica după stările ei, sau poate după ale sale? În acea clipă mirosea vag a petrol.

– A estimat maica Maria. Când Gloria a povestit despre acele substanţe. Cinci mii de oameni global. Care le-au luat. Nu pe cele chimice. Dar au trăit ceva înrudit. Care au descoperit că realitatea e o colivie. Şi care caută uşiţa cu zăbrele ce duce în libertate.

El se întoarse şi o privi în ochi. Ea, Doamna Albastră şi KlaraMaria ar fi putut să întemeieze o societate. Şi să-şi închirieze privirea neîndurător de fixă unei firme de demolări.

– Te-am văzut la TV, zise ea. Surorile şi cu mine. Acum doisprezece ani. Într-o pauză dintre numere. Când era linişte. Atunci maica Maria a zis: „E unul dintre cei care a încercat acele substanţe. Un căutător al adevărului". Şi apoi s-a uitat la mine. Zicându-mi: „Ai putea să intri în legătură cu el". Eu: „De ce?" Ea: „Ca să-l ajuţi să caute. Şi fiindcă îi plac copiii". De aceea am apărut. În felul meu.

– Atunci de ce te-ai purtat neprietenos? Fuga pe Strandvej? La început?

Ea ezită.

– Când m-am aflat înaintea ta am simţit că erau atât de multe pe care nu le ţineai sub control. Talmeş-balmeşul tău lăuntric. Şi altele. Mi s-a părut ceva imposibil de cuprins. Zdrobitor.

În ultimele minute auzise, înaintea lor, un vuiet. Ca de mari turbine. Acum zgomotul devenise mai puternic, ca o cascadă. Vagonetul

se opri. Tunelul se oprise la un zid de beton. La picioarele lor, apa întunecată era absorbită printr-un canal cu gratii.

– Pauză de masă, zise Stine. Trei minute.

Sora Gloria deschise rucsacul. Împărți pâine și brânză. Kasper învârti pâinea între degete. Duhoarea nu dispăruse, cum s-ar fi putut spera. Din obișnuirea cu ea, poate. Dimpotrivă, sporise. Amestecată acum cu miros de grăsimi râncede, ca dintr-o chiuvetă înfundată, desigur ridicat la cea mai înaltă putere.

În peretele tunelului era un capac de metal, pe care Stine îl ridică ajutându-se de ranga roșie. Dincolo de capac era un tablou cu cifre strălucitoare, de un tip pe care Kasper nu îl știa. Franz Fieber făcu legătura calculatorului său portabil cu tabloul. El și Stine se aplecară deasupra ecranului.

Stine mânca între timp, cu poftă. Nestingherită. Își aminti de scena când ea intrase în baie și el stătea pe WC. Tocmai era la scaunul de dimineață, chestie rituală. Pe micul raft al locului, o instalație fonică de dimensiuni reduse Hans Fargius interpreta Bach, BWV 565, la orga barocă restaurată de la biserica Sfânta Cristina din Falun. Stine deschisese ușa, intrase înăuntru și dăduse muzica mai încet. Ținea, ca și acum, în mână o felie garnisită – atunci, cu avocado și Camembert *au lait cru*.[1]

– Trebuie să-ți comunic ceva important, spusese.

El observă cum i se crispează partea de jos a corpului. Toate ființele vor liniște în asemenea clipe. Nu poți fi gata de apărare și concomitent să-ți relaxezi partea de jos a corpului. Dând o lovitură cu capul. Sau corespondând cu administrația financiară.

Ea mușca din pâine. Total neimpresionată. Kasper înțelese deodată că până și cele mai adânci inhibiții sunt determinate cultural. Și că ea scăpase cumva de asta.

– Azi dimineață am descoperit ceva, chiar în clipa când tu ai deschis ochii. Și când totul dădea să înceapă. Mi s-a părut că sunt lângă patul tău de moarte.

El nu putea să-i spună nimic. Stând pe WC. Ei, care vorbea ca și cum ar fi jucat într-o piesă de Shakespeare. Și îi lipsea orice posibilitate de relaționare de la care ar fi putut porni în acea clipă.

– Și atunci, zise ea, mi-a fost limpede că te iubesc.

Ce era să răspundă? În situația sa?

---

1. În franceză în original, „din lapte nefiert".

– N-ai vrea să ieşi puţin? Aş vrea să mă şterg.

Acum, Stine îşi ridicase ochii din ecran.

– Suntem la staţia centrală de pompare, înainte ca ţevile să dispară sub port. Pe partea cealaltă ar trebui să fie o ţeavă nouă, nefolosită. Dar trebuie să trecem pe lângă pompe.

Se întoarse din nou spre ecran. Kasper îl auzi, lângă el, pe tatăl său. Maximilllian se sprijinea de una dintre cârjele lui Franz Fieber. Africana băgase perfuziile în buzunarele de la piept ale costumului de protecţie. Tată şi fiu contemplară împreună femeile şi tânărul. Care se aplecau peste computer şi tabloul cu indicaţii.

– Sunt ca nişte soldaţi, zise Maximillian. Soldaţi de elită. Dar fără mânie. Ce-i mână?

Kasper auzi cum sistemul său se acordează cu al tatălui. Aşa se întâmplă în toate familiile. Cu toţi cei ce se înţeleg. Însă doar rareori. Şi de obicei nu observă nimeni. Că o clipă cad măştile. Nevrozele. Traumele fundamentale. Şi că dispar, pentru o clipă, toţi paşii greşiţi, că se aude pur şi simplu omenia obişnuită. Delicat, dar insistent. Între şobolani, pompe şi fluvii de noroi.

– Sunt plini de ceva, zise bolnavul. Ceva atât de puternic, încât s-ar lăsa ucişi pentru asta. Dar ce e oare?

Kasper auzi, în glasul tatălui său, dorul.

– Mama ta, şi Vivian, continuă Maximillian. Cele două femei. Faţă de ele două am fost aproape gata să mă predau. Dar când e să fie, nu îndrăzneşti. Şi dragostea pentru circ. N-am îndrăznit să renunţ. Şi faţă de tine.

Se priviră în ochi. Fără reticenţe.

– Tu, zise el, ai fost cel mai bun lucru de care Helene şi cu mine am fost în stare. Am mai făcut noi împreună câte ceva. Dar ăsta a fost lucrul cel mai important.

Kasper întinse mâna şi-i atinse bolnavului tâmpla. Maximillian răbdă o secundă intensitatea, apoi se întoarse. Şi totuşi, fusese cea mai lungă apropiere de care Kasper îşi amintea.

– Asta va goli totul în o sută optzeci de secunde. Apoi putem să trecem.

Kasper auzi cum se modifică zgomotul uriaşei pompe. Se întoarse spre cilindrul lucitor, era mare cât containerul de fermentare de la o fabrică de bere. Pereţii sclipeau de condens. Unde, pe betonul tunelului, picura apa, creştea, împotriva firii, o plantă de un verde în-

tunecat, cu frunze netede. Stine se aplecă și culese una. I-o ținu înaintea ochilor. Pe suprafața verde-închis, un strop de apă.

– E un soi de popilnic, o buruiană care supraviețuiește chiar și la lumină de avarie.

Stătea aproape de el.

– Am avut o copilărie frumoasă. Nici o zi în scaun de invalid. Nimic mai rău, la infirmerie, decât două înțepături și o înghițitură de clorhexidină. Dar aveam un joc.

Picătura începu să lunece pe marginea frunzei.

– Am încercat să înțeleg picătura. Ce o ține. Ce o împiedică să se desfacă în mai multe.

Mișcarea trebuie să fi provenit de la mâinile ei. Dar nu se mișcau. Erau mai mari ca ale sale. Vânoase. La prima atingere, răcoroase. Dar când îl atingea, când îl mângâia chiar și numai un minut, deveneau foarte calde. Însă rămâneau mereu liniștite.

– Și ce o ține?

Lui Kasper îi plăcea curiozitatea ei. Era toată o foame, era insațiabilă. Precum curiozitatea unui clovn. Și a unui copil. O deschidere, o poftă de lume care nu ia nimic necercetat.

– Încă mă mai joc așa, șopti ea. Doar că, acum, puțin altfel. Ceva mai multă concentrare. Arie mai largă. E singura deosebire. Între o fată și o femeie. Un copil și un adult. Adun tot ce știu despre forța de coeziune a lichidelor în raport cu aerul. Elasticitatea stropului. Încercarea sa de a găsi o cât de mică energie extensivă. Teorema Dirichlet a cifrelor prime. În mod normal nu putem reține odată decât două, trei propoziții în conștiință. Eu încerc să le rețin pe toate. Ca pe o intuiție de specialitate. Și când sunt foarte aproape de înțelegere, foarte, foarte aproape, sufletul fiind gata să explodeze, atunci las orice înțelegere la o parte și mă las absorbită de picătură.

Frunza era tăcută. Și picătura. Nimic nu se mișca. Auzi cum era scos din pompă ultimul rest de apă.

– Și atunci, pentru o fracțiune de secundă, mi se pare că între mine și picătură nu e nici o deosebire.

Puse ușor de tot frunza pe betonul cenușiu.

– Când acest lucru se întâmplă, rar de tot, bănuiești ce poate să coste. Să ajungi într-adevăr acolo. Un preț pe care nu-l poate plăti nici un cercetător. Rămânând și înainte, și după, cercetător. Ar fi prețul înțelegerii, în sine. Nu poți să fii cu totul în ceva și să încerci în același timp să înțelegi. Poate fi vorba de același lucru?

Pe partea exterioară a cilindrului se afla o scară. Ducând la peste trei metri în sus. De la ieşirea din staţia de pompare se ramificau trei ţevi. Cea mai mică avea un diametru de vreo şaptezeci şi cinci de centimetri.

Cilindrul era ferecat de obicei cu un capac şi un lacăt electric, acesta se deschisese. Probabil că o făcuse Stine, din tabloul cu cifre electrice.

– Acum şi-au dat seama, la supravegherea centrală, că nu-i în ordine ceva. În cinci minute apar cei de la administraţia oraşului, vin militarii şi telecomul, o mulţime, cu câini, cu măşti de gaze. Dar până atunci noi ne-am topit.

Îşi luă avânt peste marginea staţiei de pompare. Kasper încercă să o urmeze. Corpul său cedă. Ea-l trase în sus. Două ţevi erau închise de ventile electrice. Ultima era deschisă. Stine aprinse lanterna din frunte.

Priviră într-o lume verde-închis, impecabilă. Ţeava de canalizare era perfect rotundă, îmbrăcată pe dinăuntru cu un material verde care dădea reflexe slabe, ca modul *softtone* al unei lămpi cu leduri.

– PVC, zise Stine. De la firma Aarsleff. Au tratat sistemul de canalizare pentru a-i prelungi viaţa, să mai ţină cât de cât. Au tras prin canale un ciorap de PVC.

Părea că prin tub se vede infinit de departe.

– E ca şi cum te-ai uita în colul propriei naşteri, spuse el. Foarte frumos. Camerele de supraveghere sunt întrerupte?

Ea încuviinţă din cap.

– Oare n-ar trebui, spuse el, să profităm de acest moment nesupravegheat pentru un mic sărut?

Ea încercă să se îndepărteze. Dar stătea pe nişte trepte înguste.

– Ştiu, zise el, că vei spune: poate ne vede Dumnezeu. Dar Dumnezeu e de partea noastră. Şi Kierkegaard. Nu-ţi aminteşti ce spune în *Faptele iubirii?* Orice relaţie de iubire e un triunghi obraznic. Tu, eu şi Dumnezeu.

Ea dădu cap că nu.

– Goethe, spuse el. Şi Jung. Şi Grock. Şi Bach. Sunt cu totul de acord. Înaintea marilor succese se stă gură-n gură cu iubita: înaintea propriei naşteri.

Ea se desfăcu din hipnoză.

– Pop, spuse ea. Niciodată n-ai fost altceva decât pop.

Mânia ei suna condensat, precum acidul. Poate din cauza stației cilindrice de pompare. Suna ca o acustică oglindă concavă, care sporea și concentra sunetul. Avea o voce melodioasă, înnobilată la corul școlii de fete Zahles[1]. Sub conducerea lui Hess Theissen. Și în același timp parcă avea un bici. O văzuse încremenind ca o masă supereliptică plină de șefi de secție.

– Mi-e sete de tine, spuse el.

– Știința ta, spuse ea, e de împrumut. Furată. Îmbinare de petice.

Îl apucă de haină.

– Sentimentele tale n-au nici o profunzime. Nu faci decât să fugi, Kasper. O iei la goană. Într-o zi vei fi ajuns din urmă. De profunzime. De declarațiile tale de dragoste. Trăiești și vorbești ca și cum ai fi tot timpul în arenă.

El începu să fredoneze. Acustica cilindrului de oțel era fantastică. Sunetul se strecura de-a lungul peretelui și se întorcea ca într-o galerie a șoaptelor. Fredonă opt măsuri pline de vrajă, irezistibile, fabuloase.

– *Simfonia pariziană*, zise el. Dezvoltarea tematică din partea întâi. Unde tema principală e modulată cu un *crescendo*. Și în ultima parte, în încheierea expoziției. Simulează o fugă. Fără să o ducă până la capăt. Așa ceva e stilul pop. O știe și el. Îi scrie tatălui său de la Paris: „Să vezi, tată, voi face așa și pe dincolo, iar la măsura cutare, publicul va începe să plângă, oamenilor o să le curgă mucii; o să le placă teribil. Ceva popular. Dar are efect. Merge drept la inimă. Din punct de vedere tehnic nu e cine știe ce. Nici urmă de profunzime de specialist. Dar vrăjește. Funcționează. Efectul e desăvârșit".

Se aplecă spre ea.

– Inima. Și intensitatea. Pentru astea două m-am dus în arenă.

Chipurile lor erau foarte apropiate. Kasper nu se clinti din loc nici un centimetru.

Ea urcă spre deschiderea canalului.

– Mereu câte doi, zise spre cei din spate. E cursa vieții voastre pe tobogan. Cade șaizeci de metri sub suprafața mării. Frânați, lipindu-vă picioarele și coatele de pereți.

Kasper se așeză lângă ea. Porniră.

---

1. Școală de veche tradiție (secolul al XIX-lea) din Copenhaga.

9

Întâi fusese un soi de cădere liberă. PVC-ul nu opunea aproape nici o rezistență, parcă lunecau pe o pernă cu aer. Kasper se destinse, rezemându-se spre spate; observă cum trupul ei se sprijinea de al lui. Singurul sunet era un ecou foarte slab al textilelor frecate de suprafață și o presimțire îndepărtată, aproape neauzită, a ceea ce-i aștepta.

Curba se domoli.

– Mai sunt câteva minute, zise Stine. E cel mai lung tobogan din Europa de Nord. Când l-a terminat, firma Aarsleff a invitat toți șefii de secție să-l probeze, să se dea pe el. Ne-au lăsat să ne dăm pe tobogan cu un pahar de șampanie în mână. E o țeavă de înaltă presiune. N-are ventile. Nici înnădituri.

Se făcu mai răcoare.

– Ai fost la părinții mei, zise ea.

Ea plecase de trei luni. Kasper crezuse că-și va pierde mințile. Dăduse târcoale adresei pe care o găsise în apartamentul ei, ca un animal bolnav. În cele din urmă se dusese acolo.

Casa se afla la marginea orășelului Holte, aproape de lac, lângă lanuri și păduri, în adâncul unei grădini cu pomi bătrâni, roditori. Mama Stinei îl primi în casă și făcu ceai. Semăna cu fiica ei în asemenea măsură, încât, văzând-o, mai că i se muiară picioarele. Tatăl Stinei rămăsese în picioare de-a lungul discuției ce urmase, ca și cum ar fi vrut să se sprijine de rafturi, fără să zică nimic.

Nici Kasper nu zise nimic. Vorbea atmosfera odăilor.

Într-un fel, era o casă modestă. Atât bărbatul, cât și femeia sunau modest.

Dar era acea modestie specială care apare când familia ta a navigat de două sute de ani pe un val de cultură burgheză și capital financiar. Kasper mai auzise sunetul și înainte, dar nu atât de aproape. Avea ceva neîngrădit, cei doi bătrâni dinaintea lui n-aveau nici o rezervă, n-aveau nimic de dovedit, de opt generații în urma lor fuseseră pe

rând agenți de bursă, pianiști, pictori din școala de la Skagen și doctori în filozofie, și, cu doar vreo sută de ani în urmă, Hans Christian Andersen se ridicase de la masa de prânz a familiei – și ce să mai facem cu picturile din epoca de aur, pe spatele cărora artiștii scriseseră dedicații pentru stră-străbunica, pentru că avem atât de multe că nu mai e loc pe pereți?

Kasper trase cu urechea la costuri; unde era prețul pentru rafinament și înălțimea până la tavan? Ultima dată când jucase Rivel la Copenhaga, Kasper împărțise cu el garderoba din clădirea Circului; garderoba verde. Rivel depășise timpul programat, Kasper auzise acest lucru, auzise și Rivel. La ieșire, bătrânul clovn avea ochii în lacrimi.

Îl privise pe Kasper.

– Mi-am pierdut *timing*-ul, zise el. Acum douăzeci de ani nu mai voiau să mă lase să plec. Acum m-au umilit. Cu plictiseala lor. Totul costă.

În cameră intră o fată. Mai tânără decât Stine. Ca un spiriduș. Cu gura mare și fața îngustă. Ceva din sunetul Stinei. Și din frumusețea ei.

Trebui să se adune din șoc. Își potrivi auzul. Legătura dintre partea mentală și partea formatoare de simboluri a conștiinței fetei era tulburată. Întregul sunetului era nestructurat. Dar inima îi era deschisă, șuvoi izbucnind spre afară fără reținere. Mai auzise acest sunet înainte la reprezentațiile de binefacere. Probabil că era sindromul Williams. Un defect de cromozom.

– Sunt un prieten al Stinei, zise.

– Ești iubitul ei, zise mama.

– M-a părăsit, zise el. Nu știu unde e.

Femeia turnă ceaiul.

– Când Stine era mică, nu voia să-i dau de mâncare. În ruptul capului. Am sfârșit prin a o așeza cu farfuria pe podea. Nu voia nici s-o țin de mână când mergeam la cumpărături. Nu știam ce să mai fac.

Întinse mâna și își atinse soțul. Kasper auzi încordarea sexuală dintre ei. La fel de proaspătă, după atâția ani.

– A plecat, zise mama. Nu ne-a dat nici o adresă. Primim scrisori, dar nu e trecut destinatarul.

– Dacă aș putea să văd un plic, zise Kasper, i-aș da de urmă. Am resurse nelimitate.

Cei doi îl priviră. Știa că îi înțeleg disperarea. Simți că îl compătimeau.

– Ar trebui să fie de acord, zise tatăl. Şi n-avem cum s-o întrebăm.

Kasper ar fi putut să săvârşească o crimă. Să-i sugrume. Să dea foc casei, cu ei în ea. Dar rămase pe loc.

Mama îl conduse afară. Asemănarea ei cu Stine era copleşitoare. Cuvintele rostite ieşiră din gura lui Kasper, dar nu ştia cine le articulase.

– Când atingi oamenii, ţi se încălzesc mâinile?

Ea îl privi uimită.

– Da, aşa mi s-a zis. Că după aproximativ un minut devin foarte calde.

Umblase pe străzi încoace şi încolo fără să ştie încotro merge. Când începu să vadă iar limpede, îşi pierduse, undeva în rezervaţia Vaserne, orientarea. Până să regăsească drumul la maşină se înnoptase.

În urma lor, în tunelul canalului, auzea şoapta înăbuşită a celorlalţi trei. Şi din când în când, o lovitură, dacă una din cârje se lovea de perete.

– Ţi-a fost dor de mine, zise ea.

O spusese mirată sincer, de parcă abia acum ar fi înţeles într-adevăr.

Căderea deveni mai abruptă.

– Suntem aproape de capăt, zise ea.

Curba canalului se îndreptă, mişcarea se opri. Aprinseră lanternele de pe frunte, tunelul se sfârşea la picioarele lor.

Ajunseră într-un spaţiu pătrat de cinci pe cinci metri. Ţevi de beton şi plastic se întretăiau, Stine puse mâna pe cea mai mare.

– Cablajul central. De la Copenhaga la Amager.

În perete era montată o placă de oţel. O atinse cu vârful degetelor. Alunecă într-o parte.

– Căile de ieşire sunt prevăzute legal, zise ea. Am fost de faţă când departamentul Construcţii & Tehnică al primăriei Copenhaga şi-a dat acordul pentru umplerea promontoriului Tippen. S-a cerut atunci această ieşire în caz de necesitate. Ajunge în subsolurile băncii Konon.

Franz Fieber părăsi canalul. Apoi africana. Îl prinsese pe Maximillian de centură. Tatăl său ţinea în mână un telefon.

– A reuşit aterizarea elicopterului, zise. Pe furtună.

Din conducta pe care tocmai o părăsiseră se auzea un vuiet îndepărtat. Stine păli.

– Apă, zise ea. Ne-au făcut legătura cu conducta principală, din Tingbjerg. Vor să ne înece.

Scutură capul.

– Cine o fi?

Maximillian râse încet.

– Indiferent cine apasă pe buton, zise el, are în spatele său un sistem care ține în ordine realitatea.

Se înghesuiră în micuța cabină. O ușă interioară de sticlă lunecă, închizându-se. Ușa de afară începea să se închidă. Apa izbucni din țeava de plastic. Deveni un fulger masiv, care trăsni cu tunet peretele de vis-à-vis. Cabina plutea la înălțime.

– Să ne rugăm, zise Kasper. Doar o clipă.

Era un lift cu viteză maximă. Îngenuncheară, după treizeci de secunde experimentau imponderabilitatea.

Sus ajunseră într-un spațiu de granit lustruit. Kasper recunoscu structura suprafeței de piatră. Se aflau, desigur, în subteranele Konon. Vis-à-vis se deschise o ușă dublă, liftul clădirii. Intrară. Era spațiu cât să dai o petrecere.

Stine ezită. Cu mâna pe buton.

Kasper auzi cum autoritatea spațiului slăbește. Se apropiau de alți oameni. Spațiu de lucru pentru clovn.

– Poate ar trebui să ne scoatem costumele de protecție, zise el. Par uniforme.

Numără douăzeci de etaje, plus un parter nemarcat. Liftul opri.

Ușa se deschise spre unul dintre cele mai cu gust amenajate spații din câte văzuse Kasper vreodată. Peretele dinaintea sa era oval, îmbrăcat în lemn adus de apă. Lemnele fuseseră patinate gri-argintiu de apa mării, formele se lustruiseră la mal, impresia fiind de primitiv și totodată de nemaipomenit rafinament. Podeaua era de marmură. În alte împrejurări s-ar fi oprit să se bucure de privelişte și de sonoritatea cu totul specială a spațiului.

Dar nu și acum. În fața liftului se afla un bărbat în uniformă verde, cu o mitralieră. Era Aske Brodersen.

Pe Kasper nu-l interesaseră niciodată armele. Nu voise niciodată să ia cu el nici măcar un pistol cu capse. Nici măcar un revolver din genul celor cu țeavă de pe care iese un steag pe care scrie „Bang!".

Dacă totuşi recunoscu arma dinaintea sa ca fiind un Buschmaster automat, fu din cauză că văzuse respectiva marcă prin târguri. Împreună cu Circul de Stat rus făcuse un turneu pe lângă graniţele Provinciei de Răsărit şi văzuse în pieţele de acolo mormane de mitraliere, lângă grămezi de opiu; n-avea să uite niciodată parfumul frunzelor proaspete pentru *curry,* al uleiului de arme fără adaos, al opiului neprelucrat.

Făcu să salte haina albastră în jurul taliei şi întrebă cu voce subţire:

– Unde e toaleta pentru doamne?

Bărbatul dinaintea sa încremeni. Politeţea e adânc înrădăcinată la danezi, ţine de karma, având origini în structurile feudale din vremea monarhiei absolute. Kasper pluti peste podea.

– Îmi arătaţi, şopti, încotro s-o iau?

Apoi îşi plecă scurt fruntea şi îl pocni cu capul.

Aske Brodersen căzu în genunchi ca şi cum ar fi vrut să se roage. Africana îi luă arma din mâini. O ţinea de ţeavă, cu patul în jos.

În peretele dinaintea lor se afla o uşă de lemn nobil. Rotundă ca peretele. Lată de doi metri. Se deschidea pe o pernă de aer, fără sunet şi fără rezistenţă. Intrară într-o încăpere de lumină.

Pereţii erau de sticlă. Tavanul era de sticlă, podeaua la fel. Ţinute de nişte stâlpi înguşti de oţel cromat. Odaia avea forma unei farfurii zburătoare. Sub picioarele lor se vedea marea, la optzeci de metri mai jos. Dincolo de ferestrele ovale se afla Copenhaga. Se aflau atât de sus, încât vedeau meteorologia oraşului. Deasupra norilor de peste Frederiksberg. Deasupra a ceva ce ar fi putut fi fulgere mai la sud. Deasupra centrului oraşului, peste care amurgea soarele.

Prin spaţiu trecu un cerc, silueta unei roţi uriaşe. Era umbra elicopterului, aflat chiar deasupra lor: acoperişul de sticlă era pista de aterizare.

La un pian cu coadă se afla Joseph Kain.

Orice clovn are experienţa chipurilor care exprimă uimirea. Chipul lui Kain avea ceva deosebit. Kasper mai văzuse asta. Pe chipurile mărimilor din *showbusiness.* Dacă ajungi la părerea că numai Dumnnezeu te mai poate surprinde, devii, într-un fel, vulnerabil.

Pe o sofa se afla KlaraMaria, lângă ea un băiat brun.

Ea sări şi alergă prin odaie.

Fugi drept la Stine, cuibărindu-i-se la piept.

– Mamă, spuse.

Își apăsă capul în poala ei. Și repetă cuvântul. O scenă frumoasă. Poate la limita sentimentalității. Apoi fețișoara se întoarse spre Kasper. Era angelică, până ce o străbătu un râs șmecheresc. Cosmosul nu îngăduie sentimentalismul decât în trecere.

– Tată, zise.

Kasper se întoarse. Să vadă cine se afla în spatele lui. Nimeni.

– Eram gravidă, zise Stine. Când am plecat. E fiica ta.

În tavan trebuie să se fi aflat o trapă pe care Kasper n-o observase. Și, timp de o clipă, auzul îl părăsise. Bărbatul care aterizase pe podea trebuie să fi sărit de la patru metri înălțime. Totuși, căzuse ca o pisică. Era Ernst. Nu mai purta bandaj. Nasul părea să i se fi vindecat cum trebuie. Ceva pudră, și ar fi putut să pozeze pentru un studio de fitness. Sunetul său era moale și foarte treaz. Buzele i se mișcau, parcă ar fi vorbit cu el însuși. Kasper înțelese deodată că aparatul auditiv era concomitent și receptor, și microfon. În mâini ținea o armă. În clipa în care ajunse jos, trase în africană.

Șirul de împușcături fu atât de intens, încât se auzi ca o tuse. Puterea proiectilelor o smulse pe femeie de la podea și o izbi de perete. Pentru o fracțiune de secundă corpul păru să rămână atârnat, apoi căzu cu fața la podea.

Bărbatul întoarse arma spre Kasper. Hainele de femeie îl derutară, dar nu pentru mult timp. Corpul lui Kasper se crispă, pregătindu-se pentru lovitură. Simți o deosebită dulceață dându-și seama că rugăciunea nu încetase nici o clipă. Va muri, dar întors către marea iubire. Precum modelele sale cele mai bune. Isus, Gandhi, prințesa budistă Pemasal.

Maximillian lăsă cârjele și se aruncă înaintea lui Kasper. Proiectilele porniră într-o curbă ascendentă, îl nimeriră din coapsă până deasupra pieptului, păru să plutească în spate spre Kasper. Ieșindu-i prin spate, gloanțele păreau să fi deschis un fermoar, Kasper fu stropit cu sânge și țesuturi. Apoi tatăl său căzu peste el și se prăbușiră împreună.

Uriașul privi împrejur. Ca să fie sigur că-și putea încheia liniștit proiectul. Kasper simți o brumă de admirație. Orice mare improvizator îl recunoaște pe celălalt. Din capacitatea de a-și aminti, în mijlocul unei acțiuni, imaginea întregului.

Pistolul automat se îndreptă spre Kasper.

În acea clipă înțelese că africana era încă în viață.

Când o văzuse nimerită, căzând, fusese convins că murise, iar auzul său o scosese din câmpul de percepție. E acea formă de rațiune

care ne pune nouă, oamenilor, limite, mărginindu-ne receptarea minunilor.

În Maroc, la Cirque du Maroc, la marginea Saharei, văzuse cum se împreunau doi lei de circ. Se întâmplase pe drumul dintre intrarea în arenă și cușcă, toți se retrăseseră, și îmblânzitorul, toate ușile fuseseră închise, Kasper se grăbise să urce, împreună cu un tehnician, într-un jeep al circului. În grabă, acesta își pierduse cascheta, deschisese ușa să o ridice. Erau la șaptezeci și cinci de metri depărtare de lei. În timpul de care tehnicianul avusese nevoie ca să se aplece șaptezeci și cinci de centimetri, leul mascul a ajuns la mașină. În clipa în care Kasper l-a smucit pe om înăuntru și a trântit ușa, ghearele leului s-au înfipt în canistra de apă de pe platformă.

Acel sunet care înconjura atunci fiara n-ar mai fi vrut să-l audă vreodată.

Acum îl auzi din nou. La femeie.

Africana sări în picioare direct din poziția ei culcată. Și se apropie de Ernst dintr-o singură mișcare.

Îl lovi în cap cu brațul întins, cu leuca, parcă. Apoi îl apucă de gât și îl izbi cu capul de pian. Scoase un sunet ca de gong chinezesc. Corpul bărbatului se prăbuși cu picioarele în șpagat.

Rochia africanei păru să se despice în două, alunecă de pe ea în dreapta și în stânga. Era centura cu care îl purtase pe Maximillian, tăiată ca de o foarfecă de metal. Pielea și țintele de oțel avuseseră efectul unei veste anti-glonț.

Mâinile ei se crispară ca niște gheare.

– Nu-l omorî, zise Kasper. Să încercăm să nu întindem răul. O să te urmărească toată viața. Meister Eckhart spune undeva...

Africana se uită la el. O convinsese. Poate nu cu înțelepciunea sa. Ci mai degrabă cu efectul de surpriză. Falca de jos începu să-i coboare.

Bărbatul de la picioarele ei se ridică în genunchi și o lovi cu patul subțire al armei. Kasper auzi cum i se rupe femurul.

Ochii femeii se înroșiră. Ca și cum sângele i-ar fi năpădit irisul. Se aplecă. Își trecu brațul pe sub bărbatul de sub ea. Îl ridică.

Începu să-l strângă. Ducea un bărbat de nouăzeci de kilograme, plus propria ei greutate. Cu o ruptură de femur. Kasper observă că asculta viitorul. Auzea gustul prevestitor a ceea ce avea să se întâmple în curând, când Africa își va pierde răbdarea și se va ridica.

Ochii bărbatului ieşiră din orbite. Kasper auzi o încheietură trosnind. Degetele lui Ernst erau înţepenite pe trăgaci.

Pistolul automat porni. Stolul de gloanţe desenă pe geamul de sticlă reflectorizantă o jumătate de inimă. Geamul se sparse, căzând, purtat de curent, în odaie.

Spărturile erau cât nişte plăci de masă de sufragerie. În acelaşi moment, Kasper auzi vântul.

Crescuse în intensitate. Kasper se lăsase păcălit de soare. Nu se mai gândise la ce mare înălţime se aflau. Nu era un vânt obişnuit. Era *jetstream*, torentul furtunos de aprilie.

Spărturile de geam au fost măturate prin spaţiu şi se pulverizară în spatele lui Kasper. Vântul înhăţă apoi mobilele, copiii, pe Kain, pe africană, izbindu-i de perete.

Kasper văzu cum pianul se cabrează ca şi cum ar fi vrut să se ridice în două picioare. Apoi zbură şi se sfărâmă de perete.

O clipă, totul păru să plutească. Atunci îi prinse Kasper pe copii. Îi trase peste Maximillian în jos, spre sine, şi îi legă de un stâlp.

În clipa următoare, când vântul dădu înapoi, veni sorbul, ca refluxul după un val izbit de ţărm.

Afară se crease un sorb, ca şi cum un *jet* ar fi pierdut în zbor o uşă de pasageri. Kasper întoarse capul să se uite la Stine. Era la podea, ţinându-se de un stâlp. Văzu cum Kain se străduieşte să ajungă la uşă.

Africana îi dădu drumul lui Ernst. Kasper văzu cum acesta umblă la armă şi vrea să o pună în funcţiune. Înţelese că mâinile nu-l mai ascultau. Apoi sorbul îl trase în spate, mai întâi lent. Ernst se lăsă în genunchi, încercând să scape, dar nu reuşi. Încercă să apuce o coloană, dar mâinile nu-l ascultau. Apoi fu absorbit peste mare.

Deasupra lor, Kasper auzi motorul elicopterului accelerând. Auzi zgomotul dezamarării. Apoi vântul smulse aparatul de pe clădire.

Nu se uită în sus. Privi faţa lui Maximillian. Erau aproape unul de celălalt. Tatăl său zâmbea.

Reuşi să ridice o mână. Îi mângâie lui Kasper obrazul.

– Ştiu ce vrei să spui. Că a fost frumos. Mişcător. Că m-am sacrificat pentru tine. Ca să plătesc oarecum pentru cele în care te-am implicat, mama ta şi cu mine. Şi asta aşa e. La naiba, aşa e.

Încercă să-şi tragă sufletul. Kasper văzu în gura tatălui său două culori de sânge. Era curgerea de un roşu întunecat a leziunii venelor. Şi cea de un roşu deschis a sângelui din artere. Ultimul scotea

un zgomot ca o uşoară fierbere, a microscopicelor bule de oxigen care izbucneau prin suprafaţă.

– Sunt un om cu surplus de energie, şopti Maximillian. Pot să-mi permit să-ţi dau dreptate. Numai o dată. Acum, la sfârşit.

Deşi glasul abia i se mai auzea, avea totuşi vitalitate. Ca pe vremea când tatăl său trebuie să fi avut patruzeci de ani. Corpul lui Maximillian era o scamă în univers. Dar conştiinţa sa nu era slăbită.

– Ia taci, scenele de moarte m-au distrat mereu. Îţi aminteşti de Basotto? Dând bis cu muritul, reintrând în scenă să mai moară o dată. Făceam pe noi de râs. Dar ăsta de acum. Va fi ultimul spectacol.

– Eşti chiar aşa sigur de asta, bunicule?

Vorbise fata. Muribundul o privi ţintă.

– Nu e cam târziu, şopti el, să fiu prezentat nepoţilor?

– Din păcate, nu s-a putut aranja mai devreme, zise Kasper.

– Nu vorbi, spuse fata. Trebuie să te gândeşti că vei muri.

– Ce naiba? zise Maximillian.

Fata se aplecase deasupra lui. Îi pusese o mână pe piept. Şi o mână pe cap.

– Bastian, chemă.

Băiatul brun îngenunche lângă capul lui Maximillian. Cei doi copii erau înconjuraţi de o concentrare cum Kasper nu mai auzise niciodată la copii. Şi numai rareori la oamenii mari.

Kasper strânse cu blândeţe corpul tatălui său lângă el. Simţi că în mână i se mişcă un soi de jivină. Înţelese că era inima. Gloanţele deschiseseră coşul pieptului în spate, inima încă bătând era la vedere.

– De fapt, zise fata, nu există nimic de care să ne fie teamă.

Kasper auzi tăcerea. Se răspândea în formă de sferă, dintr-un punct aflat între cei doi copii, dizolvând toate sunetele. Îndepărtând furtuna. Încăperea de sticlă. Corpurile. Prezentul. Danemarca. Ultimul lucru pe care-l văzu Kasper fu chipul tatălui său. În clipa în care conştiinţa îi fusese absorbită din ochi, trasă printr-un tunel. Apoi, totul dispăru.

PARTEA A OPTA

1

Îl duseră într-o aripă a aeroportului Værløse, cândva pentru avioanele militare. Într-un complex de mici barăci pe jumătate îngropate în pământ, lângă o zonă închisă, ciuruită de săpăturile instalațiilor, plină cu afișe purtând inscripția „Contaminat".

Începuse să plouă când trecură prin Jonstrup. În cele trei zile cât îl anchetaseră, plouase fără oprire.

Îl lăsau să doarmă cam trei ore pe zi, sau așa credea, fiindcă nu avea ceas. Nu-i dădură nimic de mâncare, îi ofereau doar, din când în când, cafea și suc. Bău numai apă, să nu i se fi pus ceva în cafea sau în suc.

Auzea ploaia cântând pe acoperiș, poate erau cantatele de Bach. După două zile putu să audă cele șase cvartete de coarde haydniene, foarte clar, cele scrise de Haydn după zece ani de pauză. Și apoi cele șase cvartete de Mozart, răspuns la Haydn. Cam pe atunci începu Kasper să viseze, i se părea că muzica și ploaia erau pentru supraviețuirea sa. Pentru a lega treptat o realitate care începuse să se dezmembreze.

Fuseseră de trei ori câte doi anchetatori, mereu un bărbat și o femeie, probabil știa ce relații avea cu femeile. Ele aveau un ton cald și matern, orice echipă de anchetatori lucrează cu contrastul între părinți buni și răi, îi venea să plângă la pieptul anchetatoarelor, ceea ce și făcu o dată în timpul interogatoriului.

– De ce au fost răpiți copiii?

– Nu știu, zise el. Poate pentru vreo răscumpărare, sau ceva legat de sex?

– Ai zis că era vorba de prezicere.

– O fi vreo neînțelegere. Prezicerea e superstiție, eu nu sunt superstițios, aveți asta în scris, sau înregistrat?

– De ce te-ai întors în Danemarca?

– M-am întors să mor în patrie. Am patruzeci și doi de ani. Știți, ca elefanții. Danemarca e pentru mine un cimitir al elefanților.

– De ce ai renunțat la contractele pe care le aveai?
– Nu mai am aceeași forță ca înainte.
– Unde i-ai mai văzut pe copii?
– Nu i-am avut niciodată înaintea ochilor.
– Fata spune că te-a mai întâlnit.
– Amestecă lucrurile. Așa e când ești iubit, adorat de public, când apari în ziare. Cred toți copiii și părinții că te cunosc. Și pe voi v-am bănuit. Că vreți doar să vă aflați în apropierea gloriei.
– Anul trecut, în aprilie, ai fost prima oară la mânăstire.
– Am mers prima oară acolo acum o lună. Direct de la aeroport.
– De ce te-au luat?
– Întrebați-le pe ele, că doar sunt surori milostive. Nu-i meseria lor să dreagă sufletele rătăcite?

După două zile începuseră amenințările.
– Femeia, ziseră, și copilul. Putem să-i reținem pe timp nelimitat. Starea civilă excepțională anulează legea.
– Și ce legătură are asta cu mine?
– Mâine vei fi expulzat în Spania.
Râse în-de-sine. Un râs tăcut, privat. Nu-i mai era teamă. Poți să-i iei multe unui om, dar numai până la un punct. Apoi e liber.
– Kain, spuse femeia. Ce-ți amintește numele?
– Nu e ceva din Biblie?
– Când l-ai văzut ultima oară?
– Dacă aș putea să stau puțin în poala ta, zise Kasper. Și să-mi adun gândurile. Poate ar ieși ceva din asta.

Îi dăduseră un scaun cu șezut oblic. Aluneca mereu de pe el. Auzise despre asemenea scaune, niște artiști marocani fuseseră interogați așa de Legiunea Străină, la Ajaccio în Corsica. Povestiseră că astfel de scaune sunt mai rele decât bătaia. Kasper răbdase câteva ore. Până ajunsese la jumătatea *Cvartetului Disonanțelor*.
– Vreau alt scaun, zise. Nu trebuie neapărat design Eames. Dar să fie unul mai bun. Altfel se întâmplă o nenorocire.
Nu reacționaseră. Nu crezuseră că mai are curent în baterii. El se ridicase, aruncase scaunul cu piciorul în aer și îl lovise cu el în cap pe unul dintre ei.
În secunda următoare, camera era plină de lume, i se puseră cătușe negre, ca niște role de cablu din plastic. Dar primi scaunul cerut.

– Copiii ştiu să facă vreun lucru deosebit? întrebară ei.

– Par să fie dintre cei talentaţi. Cu siguranţă ştiu să se cace şi să bată din tobă în acelaşi timp. Dar ce-ar fi să-i întrebaţi chiar pe ei?

În odaie se afla o oglindă lunguiaţă, cu ape schimbătoare, ca acoperite de ulei. Era o oglindă veneţiană pentru identificarea suspecţilor. În cazul său, erau bani aruncaţi; auzea fiecare mişcare dincolo de geam. Singurul lucru de care ar fi putut să se plângă era că sticla oprea câteva dintre frecvenţele înalte, ca aerul umed.

De cele mai multe ori îl auzea pe Mørk. Alteori, o auzea pe baroneasa din Strandvej. Bărbaţi şi femei cu sunet de autoritate. De două ori auzi o voce care ar fi putut să fie a ministrului de Externe, îşi aminti de un model sonor dintr-o lojă, de la un spectacol de gală. Poate că totul era numai închipuire. Singurul lucru pe care nu şi-l închipuia era ploaia.

După două zile pricepuse că ei nu adevărul îl căutau. Ci un prefabricat. Cu care să poată trăi, ei şi publicul.

– Copiii au fost abuzaţi? Asta a fost?

El îşi ridică fruntea, îi privi în ochi.

– A fost motivul, zise el. Dar n-au reuşit. Ăsta şi, poate, banii. Fondul de caritate al mânăstirii e considerabil. De la începutul secolului trecut. Donaţii ale unor familii de seamă ruseşti. Care au emigrat în Danemarca, de frica revoluţiei.

Observă că în acest mod găsise audienţă. De acum, îi controla el pe ei.

– Ce trebuia să facă femeia, inginera din turn?

– O prietenă mai veche. A trebuit să iau în consideraţie orice ajutor care mi se oferea.

– Şi tu ce trebuia să faci?

Stătea ca pe o lamă de ras. Trebuia să se asigure de ajutorul lui Mørk şi să-i liniştească pe bărbatul şi pe femeia din faţa sa.

– Secţia de Poliţie a Ministerului de Interne a luat legătura cu mine. Pentru că i-am fost profesor fetei. Au fost întrebări de rutină. Dar eu m-am oferit să-i ajut. Am sperat că o să-mi fie de folos la negocieri.

Chipurile lor erau lipsite de expresie. Dar vădit uşurate.

Cândva trebuie să-şi fi pierdut totuşi cunoştinţa. Nu dăduse atenţie schimbării, dar observă că spaţiul se modificase, pereţii erau dintr-odată galbeni, ca plasma.

Zăcea pe o saltea subțire, putea să-i audă pe cei care-l interogau, putea să audă întrebările, dar nu putea să-i vadă pe anchetatori.

Știa că trece printr-o formă de psihoză interioară. Între pereții care vălureau se formau corpuri omenești cu capete de animale, își dădu seama că oamenii care ajung nepregătiți într-o situație asemănătoare cu a lui își pierd, probabil, mințile.

Realiză că doar rugăciunea îi asigura o anumită formă de liniște sufletească. Curgea calmă ca un torent, ca o încuviințare profundă, muzicală, nediferențiind lipsa de structuri care-l înconjura. Rugăciunea e o plută, ne poartă întregi prin despărțiri, prin mahmureală, prin expediții după ciuperci psihedelice, interogatorii la puterea a treia și, după unele spuse, chiar prin moarte.

Rugăciunea și iubirea. Se gândi la Stine.

Fusese plecată câțiva ani și el încercase totul, amenințări, șantaj la adresa Institutului de Geodezie, încercase la secția pentru persoane dispărute de la Interpol, vorbise cu detectivi particulari, avocați cu legături internaționale, dăduse în marile ziare europene anunțuri la rubrica „Personale". Fără rezultat.

Într-o după-amiază s-a dus la Holte, la părinții ei. Era iarnă, tatăl, în grădină, curăța pomii cu un cuțit de altoit. Kasper se uitase o vreme cum lucrează. În timp ce îi sorbea sunetul. Ceva din acesta îi amintea de Stine.

– În dragoste, spusese apoi Kasper, nu e bine să fii prea sentimental. În general, tot ceea ce oamenii numesc iubire ar putea să aibă loc și cu un alt partener, chiar și aici, în Holte. Într-o iubire e mult aranjament practic, aud asta, astfel având și ordinea sa. Cu cât oamenii se potrivesc mai bine, cu cât îndrăznesc să meargă mai departe, cu atât mai puține sunt posibilitățile de alegere. Nu pot să explic, dar e ca și cu meseria mea. N-aș fi putut face multe alte lucruri, alternativele sunt puține, sau deloc. La fel cu Stine și cu mine, un spectacol care a fost oprit, deși abia începuse, se vânduseră deja douăzeci și patru de mii de bilete; am o responsabilitate față de spectatori. Iar spectatorii sunt toți părți din mine și din ea, care vor să se aibă reciproc, nu doar prințul și prințesa dinlăuntru, ci și invalizii, piticii, copiii cu handicap dinlăuntru. Stau pe locurile lor și așteaptă, pentru că ei știu că spectacolul trebuie jucat până la capăt. A fost, ca să zic așa, comandat de sus. Undeva, în afara normalei îngustimi mentale, a fost semnată o înțelegere care trebuie ținută, simt asta.

Bărbatul privise în sus. Avea lacrimi în ochi.

– Nu pot să fac nimic, zisese el.

Kasper plecase apoi la tatăl său. Maximillian se mutase din nou în vila din Skodsborg, deşi oamenii ar trebui să se ferească de revenirea în locurile unde au suferit o mare pierdere; vila era plină de ecoul Helenei Krone.

Se aşezaseră într-o cameră dând spre apă, erau înconjuraţi de mobilele potrivite, tablourile potrivite, peisajul potrivit, din păcate materialele nu sunt de ajuns, trebuie să li se insufle şi viaţă, cineva trebuie să sufle în instrument.

– Ai tăinuit o mulţime de lucruri, zisese Kasper. Sunt cu totul de acord, am şi eu secretele mele, dar despre Stine, am desluşit asta mereu cu auzul meu, despre Stine ştii ceva anume. Acum a sosit clipa. Trebuie să-mi spui ce.

Maximillian se uitase în jur fără a găsi ce căuta, o ieşire; acesta e dezavantajul când locuieşti într-un loc scump şi simplu. Cele din jur nu-ţi oferă nici o cale de ieşire, nici vreun ascunziş.

– Poliţia are un registru central, m-am uitat după numele ei. A fost închisă doi ani în secţia de femei de la Horsens.

Îl condusese pe Kasper afară.

– Problema mea e, a zis Kasper, că şi dacă ar fi omorât şi ar fi mâncat o familie întreagă, tot aş iubi-o.

Maximillian a deschis uşa.

– Şi eu, a zis el.

Tatăl şi fiul au privit peste câmpurile acoperite de zăpadă. Sonoritatea lor era înrudită. Deseori, un anumit aspect al singurătăţii e transmis de la o generaţie la alta.

– Totuşi, trebuie să trăim, a zis Kasper. Tocmai sunt pe cale să mă reprofilez pe tipul de soră medicală. Poate să aparţină şi Consiliului de Etică şi să facă voluntariat activ în folosul comunităţii.

– Dacă găseşti aşa ceva, a zis Maximilian, şi are cumva vreo mamă sau o soră mai în vârstă, îi dai şi lui taică-tău un semn?

Baroneasa din Strandvej îl ajută să iasă din psihoză. Într-o realitate care nu era cu mult mai bună decât înainte. Îi luă pulsul. Îi ridică pleoapele, luminându-i albul ochilor. Într-un anume sens, se linişti, totuşi. Evident, ţineau să-l păstreze în viaţă.

Cândva, spre sfârşit, deşi în acel moment încă nu ştia că e vorba de sfârşit, părăsiră odaia. Intră Vivian cea Groaznică. La început n-o

văzu, nu mai avea vederea bună, şi nici memoria. Dar apoi îi recunoscu tonalitatea: La bemol Major. Profunzimea tonalităţii. Compasiunea ei. Îşi aminti că Mozart scrisese multe compoziţii teatrale. Îşi concentrase muzica asupra cântăreţilor. Şi compusese ceva potrivit pentru tonalităţile lor. Pentru Vivian ar fi scris o arie despre o inimă frântă. În La bemol Major.

Nu înţelegea cum de i se îngăduise să intre. Dar dacă exista cineva în stare de asemenea lucru, ea era.

Ştia că nu poate să întrebe nimic. Că unii ascultă, ca la o înregistrare de studio. Făcu asta, totuşi.

– Copiii şi Stine?

– În siguranţă.

Încercă să n-arate nimic. Dar îşi bănui imaginea în ochii ei. Trebuie să fi arătat ca o fantomă.

– Kain şi femeia?

– Dispăruţi.

Avea cu ea un mic casetofon. Îl puse pe masă, îl deschise. Tom Waits[1] cânta *Cold Water* din albumul *Mule Variations*, profundă singurătate, profund dor spiritual, care nu şi-a găsit un acasă şi nici n-o va mai face în această viaţă, la o sută patruzeci de decibeli, dintr-un buncăr al celui de-al doilea război mondial. Astfel avea să le facă neputincioase minusculele microfoane. Ea se aplecă peste el.

– Am citit raportul oficial de autopsie. Moarte prin infarct. Să cer revizuirea?

El scutură din cap.

– Cum a rămas povestea oficială? întrebă ea.

– Un compromis. Copiii au fost răpiţi. Motive amestecate, sex şi afaceri. Dar răpitorii nu şi-au atins ţinta.

– Realitatea e realizată din compromisuri, zise ea. Cea pe care oamenii pot să o suporte. Mulţi dintre pacienţii mei preferă să moară cu televizorul deschis. Tatăl tău şi cu mine depăşisem asta. Eram în drum spre o ţară necunoscută.

Ea plecă. Anchetatorii apărură din nou, întrebară, el răspunse, nu înţelegea nici întrebările şi nici propriul răspuns. Intră în odaie şi Mørk. Ţinând un *cutter*. Tăie rolele de cabluri de la încheieturile lui, Kasper îşi frecă mulţumit mâinile umflate.

1. Tom Waits, n. 1949, actor şi muzician american (rock, jazz, blues).

– Faptul că au scăpat, zise el, Kain şi femeia, ţinea de o înţelegere?

Mørk scutură din cap. Kasper auzi că aşa era.

– Cheiul Avedøre este închis. A fost începută pomparea apei. În şapte luni, centrul va fi din nou accesibil. În optsprezece luni, oraşul va arăta la fel ca înainte. Cu cicatrice. Dar altfel, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Părinţii pustiei, zise Kasper. Şi Hegel. Karl Marx. Şi autorii Vechiului Testament. Au descoperit că, dacă un om sau un oraş au primit avertizare de la divinitate, dar n-au vrut să asculte, povestea s-a repetat. Mai întâi ca avertizare. Apoi, ca o catastrofă.

Sub epuizarea celui din faţa lui, Kasper auzi mânia. Dar oamenii trebuie scuturaţi. Asta e. Şi e cu totul în regulă dacă în anumite cazuri se trezeşte la viaţă mai întâi ura.

– Religiile nu mă interesează câtuşi de puţin, zise funcţionarul. Iar Karl Marx şi părinţii pustiei, nici atât.

– Nu e niciodată prea târziu să te deştepţi, zise Kasper. Nici măcar în punctul unde te afli. Sistemul tău tonal odihneşte deja, pe trei sferturi, în mormânt.

Mørk se retrase. Fără antrenament în arenă, fără cinci mii de nopţi în faţa a două mii de oameni, care rămân prudenţi cu buzunarele lor chiar şi la ieşire, e greu să ai ultimul cuvânt faţă de un clovn.

Uşa se închise. Kasper puse capul pe masă, adormind.

2

Se trezi la lumina zilei care cădea printre gratiile ferestrelor, izbuti să se pună pe picioare. De la primul etaj se vedeau parcul Fælled şi bazinul în aer liber. Zăcea în departamentul A al Spitalului Imperial, într-o rezervă.

Purta hainele spitalului. Cămaşă, indispensabili. Pe masă se aflau biletul de loto, stiloul şi nişte mărunţiş, patru coroane şi şaptezeci şi cinci de øre. Pantofii îi fuseseră luaţi.

Se culcă iarăşi, tăcut. Încercând să discute cu sistemul său nervos.

Din megafoanele pavilionului-cafenea auzi cum un saxofonist îşi luase sarcina fără speranţă de a ne plăti toate datoriile faţă de Coltrane[1].

Din radioul unei maşini parcate se auzea Chet Baker[2], o înregistrare din vremea când fusese lansat ca Dean Martin, având încă dinţi în gură şi păr pe cap. Un swing precum al cetelor cereşti în jurul tronului Domnului, cugetă Kasper.

Din bazinul de înot se auzeau glasuri, râsete de copii, devenind fragmente din cel de-al doilea *Concert Brandenburgic*. Şi pentru Bach exista swing.

Ascultă prin perete. Sunetul a doi bărbaţi care nu avuseseră încă parte de o legătură mai strânsă cu femininul: cei doi călugări.

Uşa se deschise, în cameră intră Doamna Albastră, în spatele ei, cei doi călugări.

Ea trase un scaun lângă pat, el se aşeză pe pat. Astfel şezură o vreme. Tăcerea care-i înconjura deveni mai intensă.

– Copiii sunt în siguranţă, zise ea. Şi Stine e în siguranţă. I-au interogat, n-a fost vesel, dar acum s-a sfârşit. Acum sunt lăsaţi în linişte şi pace.

El dădu din cap.

---

1. John Coltrane, 1929-1967, saxofonist afroamerican şi autor de muzică de jazz cu accente spirituale, tributară mai multor religii (există şi o icoană cu chipul său).
2. Chet Baker, 1929-1988, celebritate a jazzului american.

– Benneweis a difuzat programele de toamnă, figurezi și tu pe ele, au fost tipărite afișele, se pare că s-a autonumit cineva impresarul tău, o femeie care a povestit la televizor despre niște promisiuni sigure din partea Ministerului de Interne, cum că ți-ai reprimi cetățenia daneză. Am vorbit cu Patriarhia de la Paris, care s-a adresat regelui spaniol pentru grațiere. Vom vedea.

Femeia se ridică.

– Vreau să ies de aici, zise Kasper. Să le văd pe Stine și pe KlaraMaria.

– Juridic, mai au să-ți facă marele control psihiatric. Nici Serviciul de securitate și spionaj n-a terminat cu tine. Nici departamentul H. Spun că mai durează trei luni. Ieșirea ți-o vor face în august.

O apucă de haina călugărească. Ea-i îndepărtă mâinile, blând.

– Vine un punct în care sentimentele dintre învățător și discipol ating o profunzime care asigură ajutor și legături perpetue. Dar, atenție, se poate cădea în răsfăț.

O mânie oarbă, nestăpânită, îl cuprinse fulgerător.

– Trebuie să-mi dai mai mult! ceru el. Uită-te în cel hal sunt. Am nevoie de informații. De mângâiere și binecuvântare.

– Îți pot oferi un bilet de autobuz.

– Mi-au luat pantofii. Mai eficient decât legăturile și cătușele. Fără ei nu ajung nici până în Nørre Allee.

– Înainte să intru la tine, zise ea, am trecut pe la toaletă. Chiar aici, pe coridor. Toaleta doamnelor. Acolo mi-am uitat pantofii din picioare. Printr-o coincidență dumnezeiască, erau de jogging. Mult prea mari pentru mine, mărimea 42. Păreau de clovn. Din fericire, mai aveam și alții în buzunar.

Întinse piciorul. Purta balerini de gimnastică.

Se ridică.

– Sigur, nu eu îți voi dezvălui că Stine și KlaraMaria se află în mânăstire. Însă cel mult încă douăzeci și patru de ore.

Dispăru.

El deschise ușa.

– Vreau la toaletă.

Călugării îl luară la mijloc, apucându-l de antebrațe.

– E amabil vreunul din voi să intre cu mine, în ultimele zile mi s-au cam zguduit nervii, n-aș prea avea chef să mă cac singur.

Se retraseră, asta și urmărise. Rămaseră în fața ușii exterioare.

Cunoștea toaletele. Intrase de mai multe ori în cele ale rezervei, în vremurile bune, cu elevi, diagnostice-limită și schizofrenii care

pe lista de tulburări mentale aveau scorul 1,0. Pe atunci acceptase câte şi mai câte, totul era ca părinţii să aibă bani. Din când în când, încă de atunci, fusese vorba de milă. Era un gând plăcut că această milă se întorcea acum, ca o blândă, karmică adiere.

Atât Francisc din Assisi, cât şi Ramana Maharshi spuseseră că iluminatul vede lumea ca pe o casă de nebuni, în timp ce locurile închise au asupra lui un efect înviorător de normal. Amândoi îşi spunea „clovnii lui Dumnezeu".

Se duse la toaleta doamnelor. Pantofii se aflau în spatele bazinetului. Erau ai lui, găsiţi, probabil, în valiză.

Sunau divin. Îi pipăi şi simţi bancnotele. Erau cinci mii de coroane în hârtii de câte cinci sute. Bohr[1] arăta mai bine decât ultima oară.

Oglinda de deasupra chiuvetei era din oţel cromat, polizat. Una dintre elevele lui Kasper de atunci fugise pe la toaletă, peste poduri, n-o mai găsiseră. Isprava unui pacient ar fi trebuit să-i reuşească şi terapeutului. Urcă pe bazinetul de apă şi, mai sus, pe dezumidificator. Acoperişul consta în plăci de *rocafon*, amortizând sunetul; multe tulburări psihice duc la fobia faţă de zgomote. Şi în cazul lui, de exemplu. Ridică în sus una dintre plăci şi ieşi prin canalul de ventilaţie.

Părăsi instalaţia de ventilaţie prin faţa unui birou gol de pe Henrik Harpestrengs Vej, sărind de pe o fereastră pe gazonul din faţa spălătoriei spitalului. Printr-o fereastră deschisă îşi pescui, dintr-un teanc, un pantalon albastru de lucru.

Îi veni o idee bună, se întoarse spre intrarea principală.

La recepţie rosti numele Lonei Bohrfeldt, află etajul, numărul departamentului şi al camerei. Luă liftul.

Camera era într-un departament de la chirurgie, cu mai multe paturi. La fereastră, un bărbat bandajat la cap, dar sunetul şi atmosfera erau pline de vitalitate, părul negru ieşea din bandaje ca o perie de haine.

Lângă pat se afla Lone Bohfeldt. Aproape gata să nască, corpul şi sunetul păreau să plesnească.

– Mi-am luat o tură în plus, în slujba mea suplimentară de medic şef, să văd cum vă merge cu sănătatea. E voie?

1. Portretul fizicianului danez este imprimat pe bancnotele de cinci sute de coroane (după cum e cunoscut, deşi membră a Uniunii Europene, Danemarca a refuzat să adopte euro).

Puse urechea pe pântecul ei, bărbatul din pat fu străbătut de un spasm.

– Sună stabil, zise Kasper. A fost cam scuturat micuțul, dar o scoate la capăt. Copiii pot să rabde lucruri incredibile. O să iasă din el un derbedeu în toată legea. Mirelui cum îi merge?

– Încă trebuie să fie atent când vorbește, zise femeia.

– Profită, zise Kasper, cât mai ai ocazia. Și-așa vorbim toți prea mult.

– Copiii ce fac?

– S-au întors. La mama și tata.

Lonei îi dădură lacrimile.

– Kain a dispărut, zise el. Ai vreo idee unde l-aș putea găsi? În vederea unui politicos schimb de păreri asupra ultimelor evenimente.

Ea scutură din cap.

– Singurul lucru pe care punea preț era să aibă în apropiere o baie de aburi.

Kasper se retrase spre ușă.

– Am dori să ne arătăm recunoștința, zise ea.

– Beeethoven, răspunse Kasper, avea o vorbă, când publicul era prea emoționat: „Un artist nu vrea lacrimi. Vrea aplauze".

– Am dori să te invităm la botez.

Pacienții din celelalte paturi urmăreau schimbul de replici.

– În general, un om ca mine, zise Kasper, trebuie să-și scutească viața particulară de o popularitate exagerată. Dar, în acest caz, aș putea să fac o excepție. Așa că vin. Ca zâna cea bună. Cadoul de naș o să fie, pentru cel mic, un auz excepțional. Și cele mai bune maniere.

– În schimb, zise Lone Bohrfeldt, privindu-i pantalonii de lucru și maieul, te-am putea ajuta să faci rost de niște haine mai convenabile.

El porni de-a lungul Căii Blegdam, când auzi sirenele se retrase în parcul Fælled. Găsi înlăuntrul său acel loc din rugăciune unde se spune: Facă-se voia Doamnei Dumnezeu, chiar dacă asta înseamnă că voi fi prins. Și că mă voi ruga doar pentru o oră în plus.

Pe lângă el trecu în alergare o femeie în costum și pantofi de jogging.

El sprintă, o ajunse din urmă. Era funcționara Asta Borello.

– Am fugit prin locul închis, zise el.

Ea întoarse capul fără să încetinească. Văzu cămașa de spital.

Kasper n-ar fi putut să țină multă vreme pasul cu ea, dar, din fericire, n-a fost nevoie, căci ea încetini și începu să meargă de voie. Cu privirea

fixă. Empatiză cu ea, știa ce înseamnă. Speranța de a te afla în fața unei Fata Morgana. Știind totuși că e vorba, din păcate, de realitate.

– Aș vrea să-ți spun că nu-ți port pică, zise Kasper.

Ea vru să alerge din nou, dar picioarele n-o ascultară.

– Îmi plătesc impozitele cu plăcere, continuă el, ba mai mult, cu încântare. Totuși, vreau să te ajut mai departe. În dezvoltarea personală. Cine se ocupă de administrarea impozitelor și de prea mult sport riscă pierderea spontaneității naturale, feminin-curgătoare. Mai gândește-te la asta.

Trebuia să-și vadă de drum. O luă la goană. De-a lungul grădinii cu trandafiri; la biroul de poștă Østerbro se întoarse pentru a-i face cu mâna. Ea nu răspunse salutului. Însă chiar așa, de la distanță, auzi că întâlnirea lăsase asupra ei o impresie de durată.

Se ascunse în tufe, dincolo de scara care ducea la intrare. Nu trecură nici cinci minute și opri o mașină; un bărbat coborî să arunce o scrisoare în cutie, cheia se afla în contact, motorul mergea.

Kasper se așeză în scaunul șoferului. Pe cel de alături, trântite, o haină și un telefon mobil, noroc să ai. „Celui care are i se va da", spune Marcu, 4, 25. Închise ușa, coborând puțin geamul.

Bărbatul era Făt-Frumosul cel blond, profesorul Frank.

Kasper ascultă sunetul situației. Divina ei neverosimilitate. Știa, știa, însă fără a înțelege, că se afla pe granița acelui loc unde i se scria scenariul vieții.

– Sunt un om moral, strigă el prin deschizătura geamului. Și profund credincios. Dar am nevoie de o mașină. Sentimentul meu e că nu din întâmplare e chiar a ta. Simt că amândoi trăim acum o karma compensativă, în acțiune. O formă de plată și răsplată a destinului. Totuși îți spun: poți să-ți iei înapoi mașina mâine dimineață. Pe locul cu corturi din Bellahøj. Cheile se vor afla deasupra parasolarului.

Apoi porni motorul.

Conduse peste podul Langelinie și opri la Toldboden. Rațiunea lui sănătoasă îi spunea că marile probleme existențiale trebuiau să-l fi zdrobit: unde e femeia, unde, copilul, ce va fi răzbunarea? Doar că rațiunea sănătoasă e numai una dintre multele voci ale lăuntricului cor de băieți. În loc, percepu primăvara. Auzi viața din jur. Chiar și când oamenii sunt din greu ocupați cu strângerea paralelor pe promenada portului, și n-au alte perspective decât să petreacă o supraponderală seară a vieții, lăsând copiilor un sac de monezi, acestora,

oricum, dăunându-le să moştenească sume mai mari, chiar şi atunci sună minunat. Şi nu e vorba numai de oameni. Kasper auzi un şir de păsări îndreptându-se spre Falstebro, auzi primăvara croindu-şi drum spre Suedia.

Formă numărul scris de Kain pe biletul de loto.

– Da?

Cineva care răspunde la telefon ar trebui să fie conştient că într-o bună zi s-ar putea afla, la celălalt capăt al firului, un mare clovn. Kain ar fi trebuit să-l lase să sune, în clipa în care ridică receptorul fusese deja localizat. Kasper ascultă o clipă. Apoi întrerupse legătura.

Conduse îndărăt, pe lângă Biserica Engleză, pe locul căreia ţarul rus planificase o biserică rusească în generoase dimensiuni, şi cine ştie, poate că atunci soarta isihasmului – cu ceva mai mult vânt la pupa – ar fi fost alta în Danemarca, cu mai mult succes la public.

Kasper parcă în piaţa din faţa Bisericii de Marmură. Îmbrăcă haina. De la chioşcul din Dronningens Tværgade cumpără un joc de cărţi. În faţa Bisericii Nevski rămase o clipă admirând portretul făcut de Bronnikov lui Alexandru Nevski[1], respiră adânc, spuse o rugăciune şi ascultă sunetul bisericii. Disciplina ei. Mila. Încăpăţânarea ei. Profunda ştiinţă că acela care vrea să ajungă la divinitate trebuie să se antreneze. Ca la circ. Ideea lui Luther că totul e predestinat i se părea lui Kasper în directă contradicţie cu experienţa noastră zilnică. Un jurnalist îl rugase pe Groucho Marx[2], cu puţin înaintea morţii, să-şi facă un rezumat existenţial; marele comic îşi trăsese ironia de pe chip ca pe o mască de cauciuc, în pragul mormântului nu mai e timp de altceva decât de adevăr. „Cei mai mulţi dintre noi", spusese el, „trebuie să-şi compenseze limitata inteligenţă prin hărnicie. Totul e o chestiune de exerciţiu".

Apăsă clanţa, diaconul deschise.

– Mi-ar prinde bine o baie, zise Kasper.

Străbătură micul pronaos, diaconul deschise o uşă, îi dădu lui Kasper un prosop mare, ţesut grosolan, aburul îi lovi în faţă, dens ca fumul.

Era o baie rusească. De-a lungul coridorului îngust, cu pavele, Kasper numără cinci uşi dând spre nişte odăiţe cu vane joase, în unele pluteau nişte bărbaţi imponderabili, pufnind blând ca nişte

1. Alexandru Nevski, 1220-1263, cneaz de Novgorod, celebru prin victoria asupra armatelor suedeze şi norvegiene, canonizat sfânt al Bisericii Ortodoxe ruse în secolul al XVI-lea.

2. Groucho Marx, 1890-1977, actor de comedie american, star de televiziune.

pui de morsă. Coridorul dădea într-o cameră cu un bazin mic, rotund, șase bărbați erau așezați pe o treaptă în apa fierbinte, trei aveau bărbi lungi.

Kasper își scoase hainele și le puse pe un scaun. Deschise o ușă de sticlă, intră în baia de abur.

Motivele murale înfățișau scene de purificare din Noul Testament. Botezul lui Isus. Isus insistând să spele picioarele discipolilor, în timp ce Maria Magdalena le spăla pe ale lui. Femeia era pictată cu capul întors, pentru a nu privi spre goliciunile din baie.

La capătul depărtat al băii erau trepte de marmură în trei nivele, pe cea mai de jos ședea Kain. Kasper trase un scaun și se așeză în fața lui.

Kain trebuie să se fi aflat aici de ceva vreme, chipul său era roșu și umed, arterele îi pulsau sub piele.

– A, tu ai fost înainte la telefon, zise el. Cum m-ai găsit?

Cu o mișcare de mână, Kasper indică împrejurimile. Din ventilația de sub treapta de marmură se auzea țiuitul liniștit al aburului. Murmurul apei în țevi. Undeva mai departe, o muzică.

– *Liturghie și vespere* de Ceaikovski, zise Kasper. Nu se aud nici sunete, nici cuvinte. Dar recunosc caracterul modal. Și armonicele superioare ale clopotelor. Probabil că au clopote. Nu le-am auzit sunând. Dar își transmit vibrația împreună cu cântecul.

Desfăcu cutia cu jocul de cărți, rupse folia și începu să amestece cărțile.

– Sunt șase clopote, zise Kasper. Construite într-un sistem. Ultimul clopotar care le știa tehnica a murit în 1962. Biserica și misteriile ei sunt în primejdie de dispariție. Eu sunt salvarea lor.

Kasper tăie cărțile.

– Cum se face, întrebă el, că o personalitate ca tine, care posedă băi, sanatorii, se interesează de sauna asta mică, rusească, cu capela ei cu tot, din Bredgade?

– Mi-a povestit despre ea maica Maria. E un punct de întâlnire al patriarhilor religioși. Vin aici preoții de la biserica Sankt Ansgar[1]. Episcopul catolic. Rabinul șef. Predicatorul de la Curte. Maica Maria spune că în ziua în care vor fi invitați și ea, și imamii, se vor deschide noi perspective pentru viața religioasă din Danemarca.

– Și de unde o știi pe maica Maria?

– Ne-a făcut cunoștință KlaraMaria.

1. Numele catedralei catolice din Copenhaga, centrul catolicismului danez.

Kasper simți dintr-o dată o inexplicabilă, irațională înțepătură de gelozie. Bărbații nu vor să împartă atenția unei femei, indiferent că are peste șaptezeci sau sub doisprezece ani, vrem să le avem numai pentru noi.

– Ia-ți cărțile, zise Kasper. Jucăm *hold'em*, două cărți în mână, cinci jos, trei runde.

Puse trei cărți pe masă, erau dama de cupă, regele de caro și asul de pică.

Kain luă cărțile.

– Pe ce jucăm? întrebă el.

– Pe viața ta, răspunse Kasper.

Kain îl privi. Kasper auzi din nou cât era de periculos.

– Intervențiile sunt părți ale adevărului, zise Kasper. Cinste. Încep, poți să auzi zgomotele din jur? Ecoul marmurei peretelui? Ceva mai moale decât granitul. Și totuși, tare. Deși îmblânzit de abur. În miezul tăriei. Poți să auzi?

Aburul îi înconjură, pereții începură, treptat, să dispară.

– În intimitatea aceasta, zise Kasper, stăm, tu și cu mine. Sunetul devine special, aproape fericit, când bărbații sunt goi. Se eliberează de gulerul tare, de papion și manșete. De propria autoreprezentare, haina îl face pe om. Ești ceva mai aproape de tine însuți. De amintirea îndepărtată, fericită, a goliciunii jucăușe de pe plajă, cea de altădată. De amintiri acustice fericite din garderoba clubului de fotbal, mă urmărești, poți să auzi? Îți amintești de Meister Eckhart: „Cu cine s-a iubit Dumnezeu, să poată naște atâtea sunete?". Și în mijlocul acestui paradis pentru timpane, acum, sunetul tău. Lăcomia ta. Încălcările legii, manipulările tale. Destule cât să ți se dea închisoare pe viață. Și la capătul acestora, maltratarea și uciderea unui copil. Pasează. *Blind*-ul tău e adevărul despre copil. Unde am auzit greșit?

– Vina în legătură cu copilul, zise Kain, o poartă Ernst. Scăpare de sub control. A plătit pentru asta.

Kain luă trei cărți și le puse pe masă, rege de caro, nouă de cupă și doi de pică.

– Tu ești cel responsabil, zise Kasper.

– Sunt cuprins de căință. Maica Maria spune că nici un păcat nu e atât de mare încât să nu ne putem căi.

– Și cum rămâne cu dreptatea?

– Ești agresiv din mânie. Cât o întreagă oștire. Acum e rândul tău. Dar ești furios cât o armată într-o singură persoană.

Evantaiul de cărți se încețoșă în ochii lui Kasper.

– Și ce, mă rog, te-a făcut așa mielușel? întrebă.

– Întâlnirea cu fata. Cu maica Maria. Vând totul. Dau totul mânăstirii. Sunt plin de căință. Topit de regrete. E rândul tău.

– Ajută-mă cu cronologia, zise Kasper. În august, anul trecut, se aflau la Copenhaga toți cei doisprezece copii. Au luat legătura cu tine. Tu ai propus ceva. Ai propus să provoace cutremurul? Pot ei asta? Pot să manipuleze lumea fizică? Sau doar, pur și simplu, să prevadă?

Întoarse o carte, era zece de pică.

Kain ridică din umeri.

– Lucrez cu opțiuni. Pentru mine aproape că nu există deosebire între a provoca lucrurile și a ști că se întâmplă. Au spus că vor avea loc cutremurele.

– Și așa ți-a venit ideea să cumperi bucăți nevaloroase de teren. Trezind la potențialii cumpărători impresia – adevărată sau greșită – că aceste cutremure sau alunecări de teren s-au sfârșit. Pentru asta ai avut nevoie de copii. Răsplata lor a fost că i-ai transportat încoace, așa e?

Kain aprobă din cap.

– Dar asta nu poate fi totul, zise Kasper.

– Eu trebuia să ajut la publicitate. În media. Când avea să iasă la iveală povestea asta.

Kasper clătină încet din cap.

– Vor să sileasca lumea să fie altfel. Amenințând cu provocări de catastrofe naturale. Ăsta e vandalism. Terorism al copiilor. Sunt copii infractori. E adevărat? Pot ei asta?

Kain ridică din umeri.

– Îți stătea gândul să intervii și tu? întrebă Kasper.

– Am trăit o transformare. Am văzut lumina.

– Unde locuiau copiii când erau aici?

– La mânăstire. A fost simplu. Am trimis o colaboratoare să se adreseze mânăstirii.

– Blonda, zise Kasper, Irene Papas?

Kain aprobă din cap.

– Mânăstirea a organizat transportul. Dar noi i-am adus din străinătate. În unele cazuri, părinții nu au fost de acord. De acolo, anunțurile. Din păcate, i-a fost dat lui Ernst în seamă unul dintre cazuri.

– De ce nu și-a dat maica Maria seama ce aveai de gând?

Kain întoarse o carte. Era doi de caro.

– Simion cel Nou, zise el, scrie că e important să nu-i atribui învățătorului spiritual atotcunoașterea. Chiar și cei mai mari sunt doar oameni.

Kasper își simți respirația dureroasă. Poate din cauza aburului, sau a amărăciunii de a fi pierdut monopolul citării din Părinții Bisericii.

– Apoi ați dat aparențele unei răpiri. De ce numai a doi copii?

– Atâția erau de ajuns. Spre a convinge cumpărătorii.

– KlaraMaria i-a trimis o hartă unei specialiste în hidrologie. Care făcea parte din ordinul laic. Hartă înfățișând portul Copenhaga după cutremur. De ce a fost trimisă?

Sunetul lui Kain se schimbă. Peste chipul său trecu un joc de tensiuni și ticuri. Apăreau și dispăreau brusc.

– Copiii ăștia sunt niște drăcușori. E destulă pedeapsă în a-i răpi, nu mai e nevoie de alta. Voiau să demonstreze că știau dinainte de cutremure. Dar mie nu mi-au spus nimic.

Întoarse o carte. Șase de treflă.

– Dar exact aceste eșecuri ale mele, zise Kain, sunt un punct de pornire fantastic în creșterea spirituală. Voi putea face cu adevărat marea deosebire. Pentru femei și copii.

– Mai întâi, zise Kasper, trebuie să petreci o rundă la închisoare. Vreau să văd cărțile.

Puse cărțile sale pe masă, Kain se holbă la *straight*. Le puse și el pe ale sale. Avea rege de cupă și cinci de cupă.

– În culoarea roșie e mai puțin pigment, zise Kasper. E ceva mai ușoară, mai fugitivă decât cea neagră. În schimb, cărțile cu imagini sunt ceva mai grele. Ți-am auzit cărțile.

Kain se aplecă înainte.

– Am o rețea ca un președinte american. Voi da viață nouă bisericii. Sprijin, mânăstirii. Sunt un aliat colosal.

– Dar eu am salvat copiii, zise Kasper.

– Am un potențial spiritual fantastic, zise Kain. Am înțeles de la maica Maria. Mi-a fost dat un ocol. Ca și multora dintre cei mari. Lui Milarepa. Vameșului din Biblie. Omului bogat. Lui Pavel. Dar acum cad în genunchi. Mă pocăiesc. Voi înainta ca un cal de curse.

– Vei înainta la închisoarea de stat Horsens. Eu sunt aici, pentru surori, steaua.

– Am găsit calea smereniei, continuă Kain. Adâncă smerenie. Dau totul bisericii. Mânăstirii. Îngenunchez înaintea aproapelui.

– Umilința mea e globală, zise Kasper. Am jertfit o carieră globală. Le spăl picioarele tuturor oamenilor. Chiar și ție.

De pe scaun, Kasper se chinui să se lase în genunchi. Dar era slăbit, iar Kain se lăsase în aceeași direcție. Un adevărat concurs al umilinței. Dar aburul îi orbi. Îngenunchind unul în fața celuilalt, capetele li se ciocniră, întâmplător, însă cu forța unei loviri reciproce.

Problema cu noi, începătorii, e că bunele intenții se topesc imediat ce nimerim în situații mai încordate. Că mila, când e la o adică, se vădește destul de des ca strat subțire de poleială care acoperă un metal mult mai grosolan. Kain îl apucă pe Kasper cu mâinile de gât. Totuși, Kasper rămase așezat. Când se așează un jucător pasionat de poker, trebuie să se întâmple destul de multe până să-l îndepărtezi.

Dar își dădu seama că simțurile îl lasă. Kain îl apăsa încet înspre spate, spre placa de marmură cu ventilația din care țâșnea abur fierbinte.

Kasper înregistră rugăciunea, se adresa lui Dismas, hoțul cel bun, crucificat alături de Mântuitor. Dismas era eroul tuturor jucătorilor la noroc și al tuturor prizonierilor care aveau de ispășit o pedeapsă mai lungă.

Apoi îi dădu celuilalt o lovitură cu capul.

Lovitura îl azvârli pe Kain la pământ, pe spate, corpul său lunecă pe stratul subțire de apă și se izbi de perete. Fruntea plesni, fața i se însângeră.

Ușa de sticlă se deschise, în prag apăru diaconul.

– Baia e loc sfânt, de pace, zise el. Întocmai ca biserica.

Se dădu la o parte, Kasper se ridică în picioare, încet, clătinându-se, îl trase în sus pe Kain, pe jumătate ducându-l în brațe, pe jumătate târându-l pe lângă diacon.

Diaconul îi arătă dușul, Kasper îl băgă pe Kain dedesubt, intră el însuși sub dușul alăturat, diaconul deschise robinetul.

Capetele de duș erau nu doar mari, ci uriașe, ca niște roți de moară. Iar apa care se prăvăli peste ei era nu doar rece, ci înghețată ca zăpada topită din Caucaz.

– Băile reci, zise bătrânul gânditor, au făcut mereu parte dintre tehnicile spirituale cele mai profunde.

Kasper simți cum i se contractează milioane de capilare. Dar se lărgește măreția inimii.

– Gelozia crește proporțional cu apropierea de marii învățători, îi zise el lui Kain. Când se ajunge la atingere, devine convergentă cu nebunia. Îmi cer iertare.

Privirea lui Kain era încă încețoșată. Kasper luă unul dintre prosoapele mari de pe calorifer și se îndreptă spre omul de afaceri.

– Hai, zise el, lasă-l pe Kasper să te şteargă pe spate.

Kain se dădu înapoi.

– Şi apoi, te voi unge cu cremă hidratantă. Şi te voi masa pe picioare.

Kain apucă un prosop de pe un scaun. Bărboşii de la marginea bazinului îi contemplau, stoici.

Kain se clătină spre spate. Fără a-l slăbi din ochi pe Kasper, îşi înfăşură prosopul pe trup. Împleticindu-se pe coridor. Kasper venea imediat în urma lui.

– Lovitura de cap pe care ţi-am dat-o, îi strigă, o iau înapoi. Îţi pup fruntea. Sunt tot numai lacrimi, pentru că mi-am pierdut din nou cumpătul.

Kain ajunse la uşa dinspre stradă. Se împletici pe scară în jos, spre trotuar.

Trecătorii se opreau. Lângă trepte se afla o femeie. Lui Kasper îi trecu prin minte, timp de o fantastică clipă, că ar fi Asta Borello. Ar fi fost o sincronicitate monumentală.

Dar apoi văzu că era o străină. Cu uşurare, în fond. Când cosmosul pune pe masă coincidenţe fericite, rareori nu apare o supradoză.

Kain şerpui pe lângă femeie şi o luă la fugă pe Bredgade. Kasper le făcu spectatorilor semne cu mâna. Se retrase, cu numeroase plecăciuni, spre garderobe.

Merse de-a lungul coridorului, îmbrăcându-se. Pe drumul spre exterior opri în faţa uneia dintre micile cabine. Bărbatul din cadă se ascunsese după un ziar. Kasper intră.

– Scuzaţi deranjul, zise, dar mă iau după sunet. Sunt mânat de dorul să mai aud o dată preţiosul dumneavoastră ceas de la *Schaffhausen*. Şi să arunc o privire în ziar.

Bărbatul dădu ziarul la o parte, era Weidebühl, amândoi priviră spre scaunul de tec de lângă vană, peste hainele îngrijit împăturite ticăia ceasul de mână.

Avocatul îi dădu lui Kasper ziarul, acesta îl deschise. Pe ultima pagină erau recentele extrageri la loto. Îşi scoase biletul, mâna sa alunecă peste numere, dădu de al său, numărul fusese extras. Rămase, poate un minut, tăcut.

– Biletul meu a ieşit la extragerea de şase milioane, zise el, ce am aici reprezintă o optime de bilet, adică am câştigat şapte sute cincizeci de mii de coroane. Şi, trebuie să recunosc, chiar adineaori nu numai că

m-am simțit, preț de câteva secunde, lipsit de recunoștință față de divinitate, dar chiar plin de amărăciune că atunci în Kapmanngade n-am fost la amanetatoarea mea preferată, Asta, ca să împrumut o mie și să cumpăr un bilet întreg – înțelegeți ce vreau să spun?

Avocatul dădu din cap.

– Lăcomia, zise Kasper, e una dintre piedicile cele mai mari în progresul spiritual. Dar, slavă Domnului, am observat imediat că pornește rugăciunea inimii, acum ea merge, mă rog sfintei Cecilia, nu știu dacă ați auzit de ea, e sfânta care apără muzica.

Kasper simți o mișcare în spatele său, pe coridor se afla diaconul.

– Îmi cer iertare pentru ieșirea de adineaori, zise Kasper, dar ce v-a apucat să-i deschideți unui mandril precum Kain, asta îmi depășește înțelegerea.

– Când un loc sau o atmosferă sunt sacre, în adevăratul sens al cuvântului, nu pot fi închise pentru nimeni.

Cei trei bărbați se priviră. Kasper își dădu seama că se înșelase în privința Bisericii Ortodoxe. Poate că, până la urmă, tot îi era dat să se integreze în lumea modernă, ba chiar să-i supraviețuiască.

– E valabil asta și pentru prietena noastră, maica Maria, mitropolita din Bagsværd?

Diaconului îi luă ceva timp să răspundă.

– Lucrăm la asta, zise.

Kasper împături biletul de loterie.

– Sunt scrise aici o mulțime de cifre, numere de telefon și altele. Și un număr câștigător. Nu mai am nevoie de ele acolo unde vreau să merg.

Puse biletul în buzunarul hainei diaconului.

– O contribuție simbolică, zise. Pentru lucrarea creștinească de a integra doamne ce-și dau silința.

Diaconul îl urmă afară.

– Cum ar fi cu vorbulița „mulțumesc"? Orice s-ar zice, e totuși aproape un milion.

– Lui Pahomie, zise bătrânul, i s-au revelat prin anul 307 câteva reguli monahale, pe care le urmăm și noi, direct de la Dumnezeu, printr-o viziune. În viziune se spune că acela care dă de pomană surorilor și fraților e cel care trebuie să mulțumească.

Kasper și diaconul se priviră. Apoi Kasper se înclină.

– Mulțumesc, zise el. Ție. Și Bisericii de Răsărit. Și Loteriei daneze.

3

Parcase pe Nybrovej. Ca data trecută. Dar acum conduse până la malul lacului, unde înceta construcția.

Era prea slăbit pentru a merge mai repede. Trebuie să fi pierdut cincisprezece kilograme. Nu mai avea grăsime nici măcar pe fund. Când îl interogaseră, sângerase doar fiindcă stătea așezat.

Căută un loc în fața micii biserici cu cupolă, dar vederea asupra mânăstirii era acoperită de crengi. Izbuti cumva să se salte peste gard. De cealaltă parte rămase vreo zece minute în iarbă înainte de a-și continua drumul.

Intră pe o ușă laterală în clădirea principală. Coridoarele erau goale, la mare depărtare auzi o mesă. Ceva de Bach, una din cantatele de Paști, ceva cu „Bucurați-vă, inimi".

Dincolo de muzică auzi ceea ce căuta.

Luă liftul spre aripa pentru oaspeți. Ele fuseseră cazate în vechea sa chilie. Din vremea când era pe post de călugăriță.

Bătu la ușă, intră. Stine și KlaraMaria ședeau pe pat, bând ceai. Între ele se afla un munte întreg de păpuși. El își luă un scaun, cel pe care șezuse Doamna Albastră.

Sunetul care le înconjura era mai mare ca spațiul. Avea bolți ca o catedrală. Auzise deja că interferența între părinți și copii poate să ia această formă când e iubirea în joc. Când mamă și prunc par a descinde direct din mitologia greacă.

El nu se potrivea în această imagine sonoră. Nu avea loc aici. Nu era calificat. Nu avea să fie preluat niciodată în comuniunea lor. Era prea târziu.

– Ce bine că ai venit, spuse fata. Trebuie să-mi citești poveşti la culcare. Iar apoi să-mi cânți ceva. La vioară și la pian. Din acest Bach. În fiecare seară.

Se dădu mai aproape.

– Vreau să stau în poala ta. Tu să te joci cu mine în fiecare seară. Sunt o pisică alintată.

Începu să fredoneze. *Bona Nox.*

Subsiorile lui se umeziră.

– Va dura mult, spuse fata, mult, foarte mult, până ce vei îndrepta faptul că n-ai fost lângă mine când eram mică.

Dădu un ghiont păpușilor.

– Două sute de păpuși Bratz[1], dar mi-au promis cinci sute. Mi-au promis!

Se ridică.

– Pa, zise ea. Mă duc să mă joc.

Rămase în fața lui. Îl mângâie cu vârful degetelor pe obraz. Ca o femeie în toată firea.

– Îmi aparține doar mie, zise ea. Mama mea. Numai mie.

El dădu din cap.

– Găsesc că n-ar trebui să-i spui, continuă ea, ceva ce nu pot să aud și eu.

El aprobă din nou. Fata răspândea o strălucire irezistibilă. Precum Karajan. Nimeni n-ar fi putut să-l contrazică pe Karajan. Nici Richter. Nici măcar Bergman.

Apoi plecă.

Așteptă ca sunetul Stinei să se refacă. Și acesta era un spațiu. Format oarecum altfel decât înainte, când era împreună cu copilul. Auzise acest spațiu de la început. Atunci pe plajă. Își dorise să pătrundă în el. Dar își dorise nu era cuvântul potrivit. Îl absorbise în sine. Și apoi nu mai găsise cale de ieșire. Și nici n-o mai voise.

Era un spațiu gol. Fără mobile pe care să te așezi. Fără capcane. Fără măsuri de precauție. Și totuși. Exista o parte a lui unde nu-i fusese îngăduit accesul. Dar acum nu mai avea nimic de pierdut.

– Ai fost închisă doi ani la Horsens, zise el. Înainte să ne fi cunoscut. Din cauza unei omucideri.

Avusese de-a face cu tot felul de delincvenți. Așa e la circ. O lume atotcuprinzătoare. Uciderea avea un sunet special. Un sunet ultimativ. Acesta deveni acum perceptibil. E ceea ce face deosebite cuvintele. Simpla lor calitate sonoră activează o parte a realității pe care o numesc.

– Un iubit de-al meu, zise ea. M-a violat. Când a încercat a doua oară, s-a întâmplat.

---

1. Marcă de păpuși produse de MGA Entertainment, asemănătoare cu păpușile Barbie.

El ascultă sistemul ei tonal.

– Dacă acesta a fost motivul, zise, nu vreau să aflu mai mult.

Ea se ridică, merse spre el și rămase în picioare în spatele lui.

– Mă bucur, zise ea. Mă bucur mult.

Stine îl mângâie pe ceafă. Releele sale încetară să mai transmită. Creierul se opri. Sinapsele își încetară funcția. Putea să-i facă orice voia, să-l ia pe sus. Era la cheremul ei, fără apărare. Afară auzi râsete de copii.

– Cât vor mai rămâne aici? întrebă el. Copiii.

– Mâine zboară acasă. Cu excepția KlareiMaria.

– Și ce-i cu povestea că ar fi provocat cutremurul?

– A trebuit să inventez ceva. Ca să-ți explic legătura lor cu mine.

În adâncul lui se aprinse un semnal de alarmă. Însă era prea departe. Îi simți căldura palmelor. Aproape ardeau. Auzul său se închise.

4

Se trezi, știind că femeia și copilul l-au părăsit.

Avusese un somn greu. Fusese vizitat de vedenii, ca și cum ar fi luat opiu. Îl durea tot trupul, cleiul de mac al somnului îi lipise ochii. Scană clădirea; plecaseră. Ieși, împleticindu-se, pe coridor, deschise ușa chiliei. Patul era neatins. Păpușile dispăruseră. Hainele ei, la fel.

Își aruncă niște apă rece pe față și își privi imaginea în oglindă. Pentru cititoarele revistelor de femei nu mai era potrivită. Mai degrabă, pentru o operație estetică. La salonul pentru muribunzi al Spitalului Imperial.

Din biserică auzea mesa de dimineață. Filtrată prin zid. Șaizeci de femei în extaz. În timp ce el abia se putea ține pe picioare.

Când era copil și toți posesorii de corpuri erau bărbați, iar toate mamele, femei, își dorise ca lumea să poată fi stăpânită de un principiu feminin. Acum, că dorința sa ajunsese treptat să se împlinească, îl încolțiră îndoielile.

Se împletici pe coridoarele albe. Avea senzația că se târăște în patru labe. În fața camerei cu fronton se opri, ascultând.

Vorbea africana.

– E o ladă, spunea. Cu trei sute de păpuși. De la Fætter BR. Nu poate să se fi pierdut. Trebuie să fie pe undeva pe aici.

Pentru mistici și clovni, orice situație ivită pe neașteptate strălucește în razele soarelui. Ca un giuvaier vizual și auditiv. Deschise ușa.

Africana ședea la biroul Doamnei Albastre. Avea piciorul în ghips. Pe chipul ei întunecat străluceau urme roz de tăieturi. Se vindecaseră deja bine.

Auzul îi spuse lui Kasper că ea nu dormise de douăzeci și patru de ore și încă rezista.

– Unde s-au dus? întrebă.

Vocea lui era plină de praf și rășină, auzea asta el însuși.

– Îți vor scrie. În cel mult o lună.

De la oricine altcineva în afară de ea ar fi obținut cu forța o mărturisire. Dar nu era timpul potrivit pentru autoflagelări.

Rugăciunea porni. Își simțea respirația. Sistemul său tonal se pregătea pentru ultima intrare în arenă. Ochii ei zăboveau asupra lui. Știa că ar fi de ajuns un pas greșit spre a fi trimis la plimbare.

Îi întinse cheile mașinii.

– Ieri a trebuit să fur o mașină ca să ajung aici. E parcată la Nybrogård. Un BMW albastru. Mă tem că, dacă va fi găsit, vă vor face răspunzătoare. Doar mi-au dat drumul pe mărturia dumneavoastră. Trebuie parcată lângă corturile din Bellahøj. Crezi că putem convinge o novice s-o ducă până acolo?

Ea-l cercetă cu privirea. Kasper își lăsă sunetul și identitatea să cadă în cele mai de jos regiuni ale corpului, până la picioare. Așa făcuse ravagii în saloanele de poker din Europa. Nu lăsase sunetul să pornească din inimă. Nu era prefăcătorie. Doar își lăsase sunetul în picioare.

Africana se ridică.

– Le vei revedea, zise. Pe Stine și KlaraMaria. Poate să dureze un an, lucrurile au nevoie de timp. Dar le vei revedea.

– Sunt foarte liniștit.

Ea se sprijini într-o cârjă. Lipsită de gravitație. Kasper rămase o clipă în loc, desfătându-se cu priveliștea. Bach ar fi făcut la fel. Chiar dacă s-ar fi aflat la mijlocul ultimei părți din *Arta fugii*.

Se întoarse spre telefon. Își ascultă rugăciunea lăuntrică. Acum trebuia să învingă pentru ultima oară o paznică de prag. Să se strecoare pentru ultima dată pe lângă o barieră. Să-și croiască pentru ultima oară drumul ca mincinos. Simțea că asta nu se întâmpla doar de dragul lui însuși. Că în el, prin el, era activ ceva mai mare. Însăși Doamna Dumnezeu? Să sperăm. Dar putem fi într-adevăr siguri vreodată?

Sună la centrala lanțului de magazine de jucării Fætter BR din Roskildevej. La telefon îi răspunse o tânără. Nu pregătise nimic, se conducea după sinceritatea vocii. Până să împlinească treizeci de ani, oamenii încă n-au renunțat la credința că s-ar putea întâmpla ceva grandios.

– Aici e mareșalul Curții, spuse el. Am dori să comandăm cinci sute de păpuși Bratz. Cu toate accesoriile, mașini, haine de schimb, și așa mai departe. Împachetate. Reușiți să le livrați într-o oră? E un cadou diplomatic. Vă rog să lăsați cutia în spatele vilei de serviciu a

primului ministru, între Bagsværd și lacul Lyngby. E acolo o intrare discretă pentru furnizori.

– Cred că vor fi două cutii, zise ea, pe un palet. Într-un taxi, furgonetă. Mașinile noastre sunt toate cu alte comenzi. Și nu avem în depozit atâtea păpuși; șoferului îi va trebui ceva timp pentru a le aduna mai întâi din diverse filiale.

– E în regulă, zise Kasper. Ne înarmăm cu o răbdare regală.

– Cui pot să-i trimit factura?

Conștiința lui Kasper se adunase în picioare. Rugăciunea continua.

– Direct la Amalienborg. N-aveți nevoie de cod poștal. A, da, și de obicei primim douăzeci la sută reducere.

Așteptă mașina la malul lacului. Era primăvară. Spre vară. Sosi după un ceas. Mare cât un adevărat camion de mobilă. Condus de un sunet pe care Kasper îl cunoștea. Din vremuri de demult. Identifică fața. Îi aparținea unuia dintre tinerii cuțitari care-l ajutaseră să pătrundă în clădirea Konon. Lângă el stătea băiatul brun de paisprezece ani.

Sunetul lor se lărgi. Erau șocați. Însă trăsăturile lor nu trădau nimic.

Îi rugă să-i înmâneze un *cutter*. Tăie lada de carton. Duse păpușile împachetate în mașină. Până când cutia rămase plină numai pe jumătate. Decupă trei găuri în carton.

– Voi intra aici, zise el. Voi închideți cutia. Frumos, cu bandă adezivă de jur împrejur.

Pe platforma pentru marfă erau două leviere de montaj. Le luă la el. Suntem conduși de sus, cum au zis Augustin și Ramana Maharshi[1]. Dar nu strică să-ți iei niște măsuri proprii de precauție.

– E o poveste, zise cel mai tânăr. O cunosc de la școală. O poveste daneză. Pe urmă trebuie să te aruncăm în râu.

– Ferească Sfântul, să nu care cumva!

Le descrise drumul spre mânăstire.

– În birou e o africană. Cu niște ochi mari cât unul dintre monștrii ăia din Coran. Dar nu vă lăsați intimidați. Spuneți că aveți de livrat păpuși. Trimise de câteva zile. Dar din păcate ați întârziat. Unde trebuie predate? O să vă dea o adresă. Mergeți acolo. Mă încărcați pe o roabă și mă băgați în casă.

Kasper intră în cutie. Băieții nu se clintiră.

1. Guru indian, 1879-1950, susținător al Advaita Vedanta.

– Ai slăbit, zise cel mic. Față de ultima oară. Nu-i de mirare, la ce viață duci.

Kasper se așează comod între păpușile împachetate.

– Dar finanțele tale ar trebui să fie în continuare în ordine, zise băiatul.

Kasper își goli buzunarele. Găsi ultimele cinci mii de coroane. Le întinse băieților.

– Ești un om disperat, zise băiatul. Am putea încerca să te mai stoarcem un pic. Mai dă-ne ceva și pentru levierele de montaj.

Kasper își întoarse pe dos buzunarele; erau goale.

– Mai ai un stilou.

Le dădu stiloul. Închiseră cutia. O lipiră cu bandă adezivă.

– Te predăm personal la adresă, zise vocea mai tânără. Chiar dacă adresa ar fi păzită de diavol. Jur pe Coran. Mi-am ținut mereu făgăduiala.

5

Simți cum cutia e urcată într-o roabă. Auzi respirația grea a băieților la urcuș. Auzi străzile principale. Ecoul pieților deschise și al parcurilor. Foșnetul vântului în bananieri. Se aflau lângă Grădina Botanică. Lângă Muzeul de Geologie. Pe drumul spre Observatorul Astronomic din Copenhaga.

Se pare că aveau șine la ei, trecură cu acea roabă peste un prag și intrară într-un lift. În ultimele luni, numărul lifturilor crescuse nemăsurat. Știa că liftul acesta va fi, într-un fel, ultimul.

Fu împins de-a lungul unui coridor și printr-o ușă, auzi cum încăperea ia formă de cupolă, sau poate era forma lui? Cutia fu descărcată. Pașii băieților se îndepărtară, în jur se lăsă tăcere.

Nu era tăcerea obișnuită. Era tăcerea la care modelase probabil Doamna Dumnezeu când deschisese gura spunând „Să fie lumină".

Își adună ultimele forțe, împinse capacul și-l rupse.

Încăperea avea cupolă. Se afla chiar în Observatorul Astronomic, acoperișul era o emisferă perfectă din plăci de cupru dublu arcuite. Afară, pe perete, se vedea începutul unui telescop uriaș din alamă și bronz, polizat și montat pe o șină care descria un întreg cerc de-a lungul peretelui. De ocular stătea rezemat Josef Kain.

Sub gaura din cupolă, în jurul cutiei lui Kasper, ședeau cei doisprezece copii. Apoi Stine și Doamna Albastră. Andrea Fink. Daffy. Marinarul zis sfecla roșie. Stăteau toți turcește. Ca niște bătuți în cap la terapia de grup. Ca niște călugărițe orientale în *puja*[1].

E imposibil să fi petrecut treizeci de ani în *show-business* fără să fi avut deseori ocazia plină de gust de a te delecta cu imaginea unor doamne ieșind în pielea goală din torturi. Dar Kasper nu avusese niciodată ocazia să asculte pe de-a-ntregul situația doamnelor. Acum o avea.

1. Ritual în hinduism și budism.

Simți o profundă mulțumire. O clipă, fețele din jurul lui exprimară pură uluire. O clipă, tăcerea dispăru din aceste femei impunătoare și din copiii fantastici. Iar surprinderea lipsită de apărare răsună din plin. Expresia „picat ca din lună" se potrivea aici de minune. Chiar și Doamnei Albastre.

În acest moment Kasper își dădu seama, la fel ca fiecare dintre cei de sub cupola Observatorului, că Doamna Dumnezeu mai are chiar și în cele mai sfinte adunări un as în mânecă, pe care-l păstrează până în ultima clipă. Asul e clovnul.

Apoi tăcerea se înviora iar.

Doamna Albastră se ridică, luă un scaun; copiii îi făcură loc. Puse scaunul în cerc.

– Kasper Krone, zise ea. *Avanti.* Fii binevenit.

De-a lungul pereților erau geamantane de care atârnau deja etichetele a douăsprezece societăți aviatice diferite. Devenise martorul unei despărțiri.

– Copiii n-au fost niciodată răpiți, zise el. Au mers de bunăvoie. Au apărut, desigur, unele neînțelegeri. Însă totul a fost de bunăvoie. S-a încheiat un acord cu Kain. În ce scop?

Rușinea nu era un cuvânt pe care l-ar fi asociat altminteri cu copiii din fața lui. Însă acum se ivi acest sentiment. Disonant la modul grandios. Ca începutul ultimei părți din *Simfonia a IX-a* de Beethoven. Copiii păreau, cu toții, niște mici infractori sexuali de zece până la paisprezece ani, prinși în flagrant delict, și care, ca noi toți, încearcă să înțeleagă în ce fel se poate trăi mai departe păstrând libertatea și credința în liberul arbitru. Când am descoperit că trăim ca paraziții de pe spinarea unei balene cu forțe subacvatice pe care nu le putem stăpâni.

– Voiau să se adune, zise Doamna Albastră. Aici, în Copenhaga. Voiau să se revadă. E foarte greu și costisitor să aduci laolaltă doisprezece copii. Facem asta o dată pe an. Cu mari eforturi. L-au convins pe Kain să se ocupe de asta.

Kasper îl privi pe bărbatul de lângă telescop.

– Tu, spuse el, nici pe o bătrână de nouăzeci de ani n-ai trece-o strada fără a-i fi cercetat înainte solvabilitatea. Ce ai primit în schimb?

Observă că femeia își cumpănea cuvintele.

– A crezut că acești copii pot realiza ceva. În lumea fizică. Credea despre conștiință că, dacă atinge o stare în care realitatea încă nu e formată, poate influența realitatea fizică. Era, desigur, naiv.

– Desigur, zise Kasper.

Tot ce nu e destăinuit se depune la periferia situației respective ca un chenar de doliu din sunet impur. Încăperea tremura de ceea ce nu fusese rostit. Kasper știa că Doamna Dumnezeu va alege pe cineva să mântuiască prezentul. Spera să nu fie el acela.

A fost fata tăcută.

KlaraMaria se ridică.

– Josef, spuse ea. Maică Maria. Daffy. Andrea. Suenson. Vreau să vorbesc cu voi. Afară. Singuri. O clipă.

Vorbise cu profundă gravitate. Cu mare, nevinovată solemnitate. Uneori forța de convingere e atât de puternică la un copil, încât toți îl urmează: băiețelul din *Hainele noi ale împăratului*, Isus tânăr în templu. Doamna Albastră se ridică. La fel Daffy. Andrea Fink. Ofițerul de marină. Plecă și Kain împreună cu ei.

Ar fi trebuit să rămână locului. Din momentul în care se ridicaseră, pierduseră orice șansă.

Fata le deschise ușa. Ieșiră. Apoi ea închise ușa pe dinăuntru. Și o încuie.

Ușa părea să fie din vremea când fusese construit Observatorul. Stejar masiv. Grea ca o poartă bisericească.

Fata se întoarse înspre copii și spre Kasper. Surâse.

Era un asemenea surâs, încât Kasper simți nevoia să se ascundă înapoi în cutia de carton. Dar era prea târziu. De aceea trebuie să cugeți serios când pornești într-o călătorie care te scoate din propria ta personalitate. Deseori nu mai există o cale accesibilă de întoarcere.

– Nu știu ce crezi despre război, zise ea.

Kasper nu răspunse.

– Credeam că dacă îi arătăm lumii ceva, un lucru cu totul incredibil, poate va înțelege. Adulții vor înțelege. Să înceteze războiul.

Lui Kasper i se uscă gura. Și i se umeziră ochii.

– Minunată idee, zise el. Și ce voiați să arătați lumii?

– Dacă s-ar fi întâmplat ceva măreț. Ceva de care aude toată lumea. Într-un oraș. Să nu fie nimeni rănit. Dar să vadă toți cât de costisitor ar fi să continue. Ăsta e singurul lucru de care se tem cu adevărat oamenii. Să piardă bani. Doar atunci s-ar putea ajunge la auzul lor.

– Și în același timp, să faci rost de cinci sute de păpuși.

Surâse. Nu era surâsul unei fiice adresat tatălui.

– Una n-o exclude pe cealaltă.

Kasper dădu din cap. Avea ceafa înțepenită. Ca la începutul de meningită.

– Așa ar fi spus și Bach, zise el.

Ea veni mai aproape.

– Tu și cu mine, zise ea. Ne vom mai distra împreună.

El se dădu înapoi. Sunetul ei deveni grav, ca de moarte.

– Ne-am gândit. Că, dacă e cu adevărat important, nu există nimic ce nu ar trebui încercat.

– Tatăl tău a lucrat mereu după același principiu, spuse el. Să ajungi la inimile lor.

Se așeză în cerc.

– Ați scufundat pământul? întrebă el. Poate conștiința modifica lumea fizică?

Poate nu-l auzise. Poate că dădea mai încet canalul lui; simți o mânie care-i tăia respirația.

– Doar știi că vreau să devin pilot.

Îl privi pe Kasper în ochi.

– Există o listă de lucruri care trebuie verificate înainte să dai startul, zise ea. Înaintea motoarelor. Altimetrul. Sistemul electric. Benzina. Navigația. Indicarea rutei. Frecvența radio. Am citit despre asta. Cărți întregi. Vrei să mă ajuți să devin pilot când voi crește mare?

El nu se mișcă.

– Pornim motoarele, zise ea.

Chipurile celor doisprezece copii erau deschise. Complet treze. Relaxate ca în somn. Dar cu ochii larg deschiși.

– Ați aranjat voi asta? întrebă Kasper. Voi ați provocat scufundarea?

Ea îl privi pe Kasper.

– Poate a avut loc, pur și simplu. Întâmplător. Iar noi doar am presimțit. Ce crezi?

Spațiul păru că se strânge. I se făcu părul măciucă. Ca-n electrizare.

– Câte ceva era în engleză, spuse ea. *Cabin ready. Doors released*[1].

Privi în jur. Unul după altul, copiii clătinară din cap aprobator. Kasper ar fi luat-o la fugă de acolo. Dar știa că e prea târziu. Creierul nu mai avea putere asupra trupului.

– *Ready for pushback*, spuse fata. Observatorul din Copenhaga, împreună cu Kasper Krone, Stine, fiica lor și prietenii *cleared for pushback*.

---

1. Comenzi legate de decolare, acestea, ca și următoarele, fiind în engleză în original, deoarece limbajul aviatic este prin convenție internațională numai în engleză.

Ridică degetele mari.

O clipă, clădirea vibră. Nu foarte tare, dar clar. Sau poate fusese propria lui cutremurare.

Apoi totul deveni lumină. Sau poate îl înşela vederea.

Simți cum observatorul devine uşor şi porneşte spre zidul de lumină. Privi în ochii fetei. Erau întru totul liniştiți.

Poate urcau drept în sus. Privi printr-o apariție care ar fi putut fi zidul de lumină al clădirii, poate o halucinație, poate o nouă formă de percepție vizuală. I se păru că împrejur Copenhaga se lasă în jos, de parcă oraşul s-ar fi prăbuşit în abis. Dar putem fi oare siguri vreodată?

Simți că i se întoarce stomacul pe dos. Crezuse că se împăcase cu moartea. Acum, că se afla înaintea lui, sub înfățişarea unui copil, îşi dădu seama că nu se împăcase deloc cu ea. La o adică, oricine vrea să trăiască.

– Du-ne înapoi, zise. Aşează-ne iar pe pământ.

Vocea-i era lânoasă ca un curățător de pipe.

Fata surâse din nou. Îi căzuse un canin. Sau poate-i fusese scos. Era un rânjet ştirb. Ca al marilor vrăjitoare.

– Ai putea fi oare convins, spuse ea, să mai încerci o dată? Împreună cu mama?

Chipul lui era acoperit cu o mască de sudoare. Sudoare de lumină.

– Aşa ceva se numeşte şantaj, zise el. Şantaj spiritual.

– E cel mai eficient, răspunse ea.

Kasper ridică mâinile.

– E în ordine, zise.

– Jură. Pe Doamna Dumnezeu.

– Asta e blasfemie. Luarea numelui Domnului în deşert.

– Îți poți permite atâtea mofturi?

El ridică mâna să jure.

În acea clipă, uşa fu spartă. De către Kain.

Kasper simți pentru el un fel de respect. Uşa nu mai era ceea ce fusese cu un minut înainte, schimbătoare ca o acuarelă, licărind în vibrații. Şi totuşi, era de stejar.

În uşă stătea Doamna Albastră. Strălucea ca un curcubeu. Nu de tot. Partea rămasă în afară era foarte mânioasă.

O mânie fantastică. Lui Kasper îi fu limpede că acest sunet trebuie respectat. Ocazia de a-l mai auzi o dată nu se va mai ivi prea curând.

– KlaraMaria, zise ea. Încetează!

Un asemenea ton Kasper nu mai auzise. Vocea era autoritară ca-n prevestirea Judecății de Apoi. Fără să ceară nimic. Stabilind, pur și simplu, o nouă realitate.

N-a fost o aterizare. În primul moment, balonul luminos păru să plutească la patru sute de metri deasupra orașului, dar totodată, în afara timpului și a spațiului, în deplină liniște, luminat din sine, transparent. În minutul următor realitatea se realcătui. Totul ca înainte. Nimic nu s-a întâmplat. Dar nimic nu mai era ca înainte.

În timpul realcătuirii, mintea lui Kasper se golise. Acum, propria sa psihologie îl smulse cu ea ca un val de timp ținut o vreme în loc. Primul său gând fiind: Să poți fi impresarul acestor copii!

Nu ne dorim cu toții asta? Să ne poarte copiii de grijă, să putem pune picioarele pe masă, degustând unirea serii cu propriul nostru amurg, cu conștiința de a fi angajat acei oameni care știu să ne fructifice cel mai bine economiile?

Atunci izbucni rugăciunea. Când ai pornit împreună cu Doamna Dumnezeu, la patru sute de kilometri pe oră, și întinzi mâna spre pomii de la marginea drumului să culegi un fruct, probabilitatea de a te trezi cu mâna smulsă e foarte mare.

Întâlni privirea Doamnei Albastre. Sunetul ei sporise. I se păru că privește într-o apă clinchetind de giuvaieruri.

– Ce s-a întâmplat, spuse ea, trebuie să ținem pentru noi. Încă o vreme.

Kain se afla alături. Ea îi trecu un braț peste umeri.

Șocul lui Kasper fu chiar mai mare ca înainte. Se lăsă, prevăzător, să cadă pe spate în rugăciune. Nu e nimic ce dumnezeirea nu poate să rabde.

– Dacă e să supraviețuiască creștinismul, zise ea, trebuie o schimbare hotărâtoare.

Ar fi putut să aibă pe oricine. Pe unul dintre băieții de paisprezece ani. Și, în împrejurări ceva mai diferite, l-ar fi putut avea chiar pe el, pe Kasper Krone.

– Ai fi putut să-l ai pe oricare, zise Kasper. De ce tocmai pe diavolul ăsta șchiop?

Kain se-ndreptă de spate.

– Mă aflu într-un violent proces de penitență, zise el. Prin căință, spre purificare. Devin un om nou. Am convenit cu Maria să fac spovedanie generală.

– Asta îți va lua câțiva ani, zise Kasper. În care vei vorbi neîntrerupt douăzeci și patru de ore pe zi.

Kain se ghemui pentru salt. Kasper îi flutură levierele de montaj. Blând, ca o invitație, ca și cum ar fi fost niște evantaie chinezești.

Simți o mână, era Stine. Ateriză din nou în propriul său corp.

Ea stătea în spatele lui. Ca atunci când se demachia. Într-un trecut care nu mai exista. Care nu avea să se mai repete. Și de care nu-i mai era dor. Dar care totuși arăta bine în caietul cu decupaje.

– De fapt, n-am crezut niciodată cu adevărat că o femeie m-ar putea iubi.

Degetele ei se înfierbântară atingându-l, aproape ardeau.

– Pot să înțeleg foarte bine asta, zise ea, nici eu n-aș fi crezut. Dar, împotriva oricăror aparențe și legi ale naturii, se pare că există totuși una.

El închise ochii.

Momentul avea în sine ceva din finalul *Tocatei și Fugii în re minor,* BWV 565, coloane uriașe de muzică, gravide cu soarta, așezându-se provizoriu la locul lor, înainte de o nouă ridicare a cortinei.

Dar era ușor înclinat spre romantism. Și Kasper știa cosmosul ca nefiind prea romantic. A fi romantic e o poziție extremă, or, extremele sunt egalizate.

Simți ceva lângă el. Era copilul. Fata tăcută își făcea loc între el și Stine. Îi zâmbi. Cu un zâmbet de lup.

Își dezgoli colții într-un surâs de răspuns. Ascultă viitorul. Îl auzea doar fragmentar, pe bucăți și în parte.

Ce auzi suna, în orice caz, frumos. Cu siguranță ca marele spectacol de gală. Și, cu siguranță, foarte, foarte anevoios.

Mulţumiri pentru
Jes Bertelsen, Erik Høeg, Karen Høeg,
Nelly Jane, Jakob Malling Lambert şi
Otto Moltke-Leth.